

Джефри Дийвър

Танцьорът

I. Толкова много начини да умреш

Ястребът не може да бъде опитомен. Липсва духовната връзка. Донякъде това е като умението на психиатъра. Човек открива в съзнанието си враждебно настроение към друг човек. После идват намеренията, и желание за смърт.

Ястребът-кокошкар
Т. Х. Уайт

Първа глава

Когато Едуард Карни каза „Довиждане“ на жена си Пърси, и през ум не му мина мисълта, че никога повече нямаше да я види.

Качи се в колата си, паркирана на просторния паркинг на Осемдесет и първа източна улица в Манхатан, и се включи в движението. Карни, който по природа беше наблюдателен човек, разбира се, забеляза черния фургон, паркиран недалеч от тяхната къща. Беше целият опръскан с кал, а прозорците му бяха матирани с огледално фолио. Хвърли още един поглед върху нещастния вид на автомобила и този път видя, че номерата му бяха от Западна Вирджиния. Това го накара да си спомни, че и преди го беше виждал пред дома си. После движението пред него изведнъж набра скорост. На една пресечка едва успя да се измъкне на жълто, в резултат на което напълно забрави за фургона. Скоро стигна до просторното шосе Франклин Делано Рузвелт, откъдето се отправи на север.

Двадесет минути по-късно той изсвири познатата мелодийка с бутоните на мобилния си телефон и звънна на жена си. Притесни се, понеже никой не вдигна. С Пърси трябваше да летят заедно тази нощ – предишната нощ хвърляха чоп кой да седне в самолета до него и тя беше спечелила. После го бе дарила с една от нейните триумфални усмивки. Но към три часа сутринта се беше събудила с разкъсваща болка в главата от мигрената, която не я остави на мира през целия ден. Завъртяха телефоните и успяха да намерят заместващ втори пилот, а Пърси глътна един фиоринал.

Мигрената беше единственото нещо, което можеше да я прикове към земята.

Дългнестият Едуард Карни все още се подстригваше съвсем по

войнишки, макар да беше вече на четиридесет и пет години. Килна на една страна главата си, докато в ухото му звънеше телефонът, на няколко мили от него. После се включи телефонният им секретар и той върна слушалката на мястото ѝ леко обезпокоен.

Караше точно с шестдесет мили в час, точно по средата на дясната лента. Като повечето пилоти и той беше консервативен, когато шофираше. Вярваше и се доверяваше изцяло на колегите си летци, но смяташе повечето шофьори за откачени маниаци.

В офиса на Чартърни полети „Хъдсън“, на територията на местното летище Мамаронек, Уестчестър, го очакваше торта. Там беше и Сали Ан, спретната и нагласена. След нея се носеше огромен парфюмен облак, сбор от всички аромати от щанда за козметика в един от най-скъпите магазини на Ню Йорк. Тортата беше изпечена и приготвена лично от нея, за да отбележат колективно подписването на новия договор с Компанията. Беше закачила грозната си брошка, представляваща двукорпусен самолет от изкуствени диаманти, подарена от внуците ѝ за миналата Коледа. Сега цялото ѝ внимание беше погълнато от това дали всеки един от дузината служители е получил парчето си отвратително сладка торта, отредено специално за него. Ед Карни хапна две-три хапки от своето и отиде да обсъди предстоящия нощен полет с Рон Толбът. Масивният му търбух подсказваше, че той си пада по торти, макар в действителност да я караше главно на кафе и цигари. На раменете на Толбът тежеше двойната отговорност на експлоатационен и бизнес мениджър, в резултат на което сега шумно изказваше тревогите си дали ще успеят да стигнат навреме, дали вярно са изчислили разхода на гориво и дали всичко е както трябва. Карни му подаде своята част от парчето торта и му каза да се успокои.

Отново си помисли за Пърси, влезе в кабинета си и вдигна телефона. Все още никой не вдигаше.

Лекото безпокойство започна да се превръща в тревога. Хората с деца и тези със собствен бизнес обикновено винаги вдигат телефон, който звъни. Той трясна слушалката. Мина му през ума, че може да се обади на някой съсед да отиде да провери какво става. Но в този момент пред хангара до офиса спря големият бял камион, което означаваше, че вече беше време за работа. Шест вечерта.

Толбът подаде на Карни цяла дузина документи, за подпис. Тогава се появи младият Тим Рандолф, облечен в черен костюм, бяла риза и тясна черна вратовръзка. Говореше за себе си като за втори пилот и това се харесваше на Карни. По принцип помощниците бяха чудесни за

компания, вечно ухилени и големи чешити като всички, които бяха усетили тръпката да летиш. Докато Карни уважаваше човека, достатъчно квалифициран и способен да застане на дясната седалка, предвзетостите на последния нямаха значение за него.

Високата брюнетка, Лорън, помощничката на Толбът, беше облякла щастливата си рокля. Тя беше синя на цвят, в тон със синьото от символа на самолетите Хъдсън – силует на ястреб, кръжащ над опасно с мрежа земно кълбо. Наведе се към Карни и прошепна: – Всичко ще бъде наред, нали?

– Разбира се, че ще бъде – увери я той. После се прегърнаха за секунда. Сали Ан също го прегърна и му предложи още едно парче торта за из път. Той ѝ отказа. Искаше му се да бъде някъде далеч. Далеч от чувствата, далеч от празничното настроение. Далеч от земята.

И скоро наистина беше. Летеше на цели три мили над земята в пилотската кабина на ЛИР 35 А, най-изисканият частен реактивен самолет, летял някога. По корпуса му нямаше маркировки и знаци с изключение на регистрационния номер; тялото му беше бляскаво, сребристо и гладко като острие на копие.

Летяха към застиналия залез – един наситено-оранжев диск, който почти незабележимо се плъзгаше зад разпилените гъсти розововиолетови облаци, мятайки последните си ярки лъчи слънчева светлина.

Единствено изгревът можеше да се сравнява по красота с гледката пред тях. И само гръмотевичните бури можеха да бъдат толкова зрелищни.

До О'Хеър оставаха 723 мили – разстояние, което те изминаха за по-малко от два часа. От Контрол на въздухоплаването в Чикаго любезно ги помолиха да се спуснат на 4200 метра височина и ги прехвърлиха на Контрол на пристигащите. Тим взе трубката.

– Контрол на пристигащите, Чикаго. ЛИР четворка, девятка „Чарли Жулиет“, приближавам се към вас на височина 4200 метра.

– Добър вечер „Чарли Жулиет“ – отвърна му спокойният глас на служителя от контролната кула. – Спуснете се на 2400 и поддържайте тази височина. Алтиметърът¹

Чикаго показва тридесет, точка, едно, едно. Очаквайте векторно насочване двадесет и седем дясно.

– Прието, Чикаго. Девятка „Чарли Жулиет“ слиза от 4200 на 2400.

1. Уред, който показва височината над морското равнище. Основната му част е анероиден барометър, тоест височината се отчита по атмосферното налягане. Поставя се най-често в самолети.

О'Хеър е едно от най-натоварените летища в целият свят, ето защо онези от въздушния контрол ги пратиха в изчакваща позиция да кръжат над западните предградия на града, докато им дадат разрешение за кацане. Десет минути по-късно приятният, накъсан от смущения глас, се разпреди:

– Девятка „Чарли Жулиет“, насочване нула, девет, нула, над множество приземни ветрове, към вектор двадесет и седем, дясно.

– Нула, девет, нула. Девятка „Чарли Жулиет“, прието – отвърна Тим.

Карни погледна нагоре към ярките точки на съзвездията, застина ли неподвижно в оловносивото небе и си помисли: „Виж, Пърси, това тука са всичките звезди на вечерта...“

И това го накара да се подчини на може би единствения непрофесионален порив през цялата си кариера. Тревогата му за Пърси изведнъж рязко се увеличи, като температурата на болен от треска човек. Той на всяка цена трябваше да говори с нея.

– Поеми самолета – обърна се той към Тим.

– Разбрано – отвърна младият човек и ръцете му машинално се пренесоха върху вилката на самолетното кормило.

От Контрол на въздухоплаването отново запраща гласът на диспечера:

– Девятка „Чарли Жулиет“, намалете височината на 1200. Поддържайте насочването.

– Разбрано, Чикаго – каза Тим. – Девятка „Чарли Жулиет“ слиза от 2400 на 1200.

В това време Карни промени честотата, за да се свърже с базата. Тим го погледна въпросително.

– Ще се обадя в Компанията – обясни той. След като метна по този начин Толбът, Карни помоли да го свържат с домашния му телефон. Докато чакаше, на двамата им се наложи да преминат през пълния вариант на полусвързани, неразбираеми за обикновения човек брътвежи, предшестващи всяко кацане.

– Положение на елероните за кацане... двадесет градуса.

– Двадесет, двадесет, зелено – отвърна Карни.

– Проверка на скоростта.

– Сто и осемдесет възла².

Докато Тим говореше в микрофона си: „Чикаго, девятка «Чарли

2. Един възел е равен на 1,85 км/ч, тоест скоростта е около 333 км/ч.

Жулиет» намалява височината; от пет към четири“ – Карни чу как телефона в къщата му в Манхатан иззвъня; намираше се на седемстотин мили от вкъщи.

Хайде, Пърси. Вдигни слушалката! Къде си?

Моля те...

От Контрола на въздушния трафик пак се обадиха:

– Девятка „Чарли Жулиет“, намалете скоростта си до едно, осем, нула. Давам ви кулата. Добър вечер.

– Разбрано, Чикаго. Едно, осем, нула възла. Добър вечер.

Три иззвънявания.

– Къде, по дяволите, е отишла? Какво става? Стомахът му се втвърди още повече.

Перката на турбодвигателя запя, но със стържещ, метален глас. Хидравликите изстенаха. В слушалката на Карни запращаха смущения.

– Задкрилки тридесет. Спуснете колесника.

– Задкрилки тридесет, тридесет, зелено. Колесника спуснат. Три пъти зелено.

И после, най-накрая – в слушалката му нещо остро изпука. Гласът на жена му каза:

– Ало?

Той високо се изсмя, видимо облекчен. После започна да говори, но преди да успее да каже и една дума, самолетът силно се разтърси. Трусът беше толкова силен и из основи, че за частичка от секундата мощта на експлозията изтръгна телефонната гарнитура от ушите му и захвърли мъжете в кабината върху контролното табло. Около тях засвяткаха искри, засвистяха отломъци.

Зашеметен, Карни инстинктивно сграбчи вилката на самолетното кормило, която вече не му се подчиняваше; направи го с лявата ръка – дясна вече нямаше. Обърна се към Тим точно в момента, в който кървавото му, цялото в парцали тяло изчезна през зейналата дупка от едната страна на кабината.

– О, Боже! Не, не!...

После цялата кабина се отчупи от разпадащия се самолет и се издигна във въздуха, оставяйки зад себе си тялото, крилете и двигателите на ЛИР-а, погълнати от огромно кълбо съскащ, пушечен огън.

– О, Пърси – прошепна той. – Пърси... – Макар вече да не съществуваше микрофон, в който да го каже.

Втора глава

Големи като астероиди, жълтеникави като кости.

Зрънцата пясък грееха върху компютърния екран. Мъжът се беше надвесил напред с приведен врат. Очите му гледаха в различни посоки – от голямата концентрация, не поради някакъв дефект в зрението.

Някъде отдалече долетя гръм. Небето в ранната утрин беше зеленикаво-жълто, всеки момент се очакваше да се разрази буря. Това беше най-дъждовната пролет в анализите на метеорологията.

Зрънца пясък...

– Увеличи – заповяда той и изображението на екрана послушно удвои размерите си.

Странно, помисли си той.

– Курсорът надолу... стоп.

Отново се наведе напред, напрегна очите си, изучавайки екрана.

„Пясъкът“, помисли си Линкълн Райм, „е радостта на криминалиста“. Той беше съставен от изключително ситни скални частички, понякога примесени с други материали, с размери от 0,5 до 2 милиметра (по-големите от това минаваха към групата на чакъла, по-малките – към фини наноси). Полепваше по дрехите на престъпника като боя и услужливо изскачаше по местопрестъпления и скривалища, за да свърже убития с убица му. Една такава дребна песьчинка можеше доста точно да посочи местата, които е посещавал заподозреният. Мътните непрозрачни песьчинки означаваха, че той е бил в пустинята. Бистрите песьчинки пък – на плажа. Амфиболеният³ пясък означаваше Канада. Обсидиановият – Хаваите. Кварцовият и непрозрачният вулканичен – Нова Англия. Гладкият сив магнетит – западната част на Големите Езера.

Но откъде беше точно този пясък, Райм нямаше и най-малка представа. Голяма част от пясъка в района на Ню Йорк беше съставен от кварц и фелдшпат. Със скални примеси от провлака Лонг Айлънд. прашен от бреговете на Атлантика и кален от река Хъдсън. Този обаче беше бял, блестящ, с остри ръбчета и смесен с микроскопични червени сферички. И какви бяха тези пръстени, откъде се бяха взели? Бели камени пръстени, прилични на микроскопски срезове на калмари. Никога не беше виждал нещо подобно.

Тази загадка държа Райм буден до четири часа сутринта. Току-що

3. Черен или зеленикавочерен минерал с вулканичен или метаморфен произход и кристална структура.

беше изпратил проба от пясъка на свой колега в криминалната лаборатория на ФБР във Вашингтон. Направи го с голяма неохота – Линкълн Райм не обичаше някой друг да отговаря на собствените му въпроси.

От външната страна на прозореца, до който беше леглото му, нещо се раздвижи. Той погледна навън. Съседите му – два неголеми ястреба скиталци – току-що се бяха събудили и се готвеха да отидат на лов. Пазете се гълъби, мислено ги предупреди Райм. После килна на една страна главата си и изрота: „Проклятие!“. Нямаше предвид оказалите се безполезни доказателства от това, че скоро щяха да го прекъснат.

Откъм стълбите беше чул нетърпеливи стъпки. Том отиде да отвори вратата и да посрещне гостите, а Райм не желаше да се среща с никого. Погледна ядосан към коридора.

– О, не сега, за Бога!

Те не го чуха, разбира се, но дори да го бяха чули, не биха се спрели. Бяха двама...

Единият огромен. Другият не. Почукаха припряно на отворената врата и влязоха.

– Линкълн. Райм изръмжа.

Лон Селито беше първокласен инспектор от нюйоркската полиция, човекът отговорен за тежките стъпки. Следваше го по-младият и по-елегантен негов колега и партньор Джери Банкс, прекалено стилин в свинско-светлия си костюм на фини каренца. Беше намокрил с вода близнатия си нагоре кичур и го беше напръскал с лак за коса. Райм дори успя да надуши мириса на пропан, изобутан и винилацетат. Въпреки положените усилия обаче чаровното връхче все още стърчеше право нагоре като островърха кула.

Едрият пълен мъж огледа внимателно огромната спалня на втория етаж – мерките й бяха може би шест на шест. Стените бяха голи, без нито една картина.

– Какво липсва, Линк? Има нещо.

– Нищо.

– О, да, сетих се – чисто е, няма ги боклуците – каза Банкс, после изведнъж млъкна. Загря, че току-що бе направил поредната си faux pas⁴.

– Разбира се, че е чисто – обади се Том, безупречен в току-що изгладените си светлокафяви широки панталони, бяла риза и вратовръзка на цвета. Райм я намираше безсмислено претрупана, макар самият той да я беше платил и изпратил с препоръчана поща на човека.

4. Фр. погрешна стъпка

Помощникът на Райм живееше вече няколко години с него – и макар да беше два пъти уволняван и веднъж сам да беше напуснал, криминалистът беше също толкова пъти преназначавал на работа невъзмутимия си помощник. Том знаеше достатъчно за квадриплегията⁵, за да бъде лекар; беше научил от Линкълн Райм достатъчно за изкуството на адвокатския дебат, за да стане инспектор. Но той предпочиташе да бъде, както застрахователната компания го наричаше, „полагащият грижи“, въпреки че и двамата с Райм се отнасяха пренебрежително към термина. Райм го наричаше с най-различни имена от „майка къмилница“ до „Немезис“⁶, но всички те доставяха на помощника му неизразимо удоволствие. Сега той просто се шураше напред-назад сред гостите.

– Реших да наема Моли Мейдс да изстърже из основи мръсотията, макар че Линк не гореше от щастие. Всъщност, като се замисля, май трябваше да опушим мястото с отровен дим за дезинфекция. След това цял ден не ми проговорих.

– Изобщо нямаше нужда от почистване. Не мога да си намеря нищо.

– Но сега изобщо не се налага да търсиш нещо, така ли е? – контрира го Том. – Ето това искам да кажа.

Райм явно не беше в настроение за дребнави спорове.

– Е? – обърна той симпатичното си лице към Селито. – Какво?

– Имам един случай. Помислих си, че може да се навиеш да помогнеш.

– Зает съм..

– Ама какво е това? – попита Банкс, като махна към новия компютър до леглото на Райм.

– О – каза Том и пресилено се изсмя, – вече се прави на творец. Покажи им Линкълн. Покажи им как го правиш.

– Не искам да им показвам.

Отвън се чу още една яростна гръмотевица, но нито капка дъжд. Като обикновено, и днес природата просто си играеше игрички. Том продължи да настоява:

– Хайде де, покажи им как работи.

– Не искам.

– Притеснява се.

– Том – тихо измърмори Райм.

5. Парализа на четирите крайника, резултат от травма в гръбначния мозък.

6. Древногр. митол. богиня на отмъщението, изкуплението и справедливия гняв.

Но младият му помощник явно беше непроницаем както за обвинения, така и за заплахи. Той подръпна отвратителната си копринена вратовръзка.

– Не зная защо се държи по този начин. През целия ден беше толкова горд от себе си и от тази машинария.

– Не е вярно. Том продължи.

– Ей оная кутия там – и той посочи една бежова притурка с някакви светлинки, – и това върви с компютъра.

– Уха, двеста мегахерца? – удиви се Банкс, като кимна към компютъра. За да избегне начумерената физиономия на Райм, той беше издърдорил въпроса си така бързо, както ястреб сграбчва плячката си и отлита.

– Така си е – обади се Том.

Линкълн Райм обаче не се интересуваше от компютри. В момента го интересуваха единствено и само микроскопичните пръстенчета на изваяните калмари и пясъка, в който се бяха настанили.

Том продължи да плещи:

– Има и микрофон към него. Каквото каже, компютърът го разбира. Обаче му отнема около секунда да му разпознае гласа. Той, както си мърмори под носа...

Ако трябва да бъдем откровени, Райм наистина беше много доволен от конфигурацията – такъв бърз компютър, особено пък кутията за контрол на околната среда и, разбира се, разпознаващият човешки глас софтуеър. С най-обикновени думи той можеше да кара курсора да прави това, което би го накарал и човек, служещ си с мишка или клавиатура. Можеше също така и да диктува. Тоест, чрез думи той можеше да увеличава или намалява отоплението или светлината в стаята, да пуска стереоуредбата или телевизора, да пише на текстообработващата си програма, да се обажда по телефона и да изпраща факсове.

– Дори може да пише музика – обясни Том на гостите. – Казва му на компютъра какви ноти и къде точно да ги постави върху петолинето.

– Е, виж, това е нещо полезно – кисело каза Райм. – Музика.

За своята степен на инвалидност – Райм беше ранен в областта на четвъртия шиен прешлен – кимането не беше проблем. Можеше също така да вдига рамене, макар и не така, че да изразява по този начин безразличие, както би му се искало. Другият му цирков номер беше да си мърда левия безименен пръст няколко милиметра, в която си посока пожелаеше. Това беше целият му репертоар от физически движения за

изминалите няколко години. Така че композирането на соната за цигулка едва ли можеше да се нареди сред предстоящите в най-близко бъдеще премиери.

– Може също така да играе на игрички – обади се Том.

– Мразя игрички. Не играя на игри.

Селито, който за Райм приличаше на едно огромно неоправено легло, се беше втренил в компютъра и съвсем не изглеждаше впечатлен.

– Линкълн – започна мрачно той. – Случаят е много деликатен.

Става дума за нас и федералните. Те се намесиха миналата нощ.

– И се треснаха във високата стена – реши да рискува Банкс.

– Та, си помислихме... е, аз си помислих, че би могъл да ни помогнеш.

Аз да искам да им измъквам задниците!?

– В момента работя над нещо – обясни Райм. – За Пъркинс. – Томас Пъркинс, специалният агент, отговарящ за офиса на ФБР в Манхатан. – Един от хората на Фред Делрей е изчезнал.

Специален агент Фред Делрей, дългогодишен ветеран в Бюрото, беше онзи, който отговаряше и ръководеше голяма част от агентите, работещи под прикритие в Манхатан. Той самият беше един от най-добрите федерални оперативни работници, работещи под прикритие. Самият шеф го беше похвалил и му бе връчил грамота за отличната му работа. Преди няколко дни един от неговите агенти, Тони Панели, беше изчезнал.

– Пъркинс ни каза – обади се пак Банкс. – Засукана история.

Райм завъртя очи като чу нелитературната фраза. На всичкото отгоре можеше и да я оспори. Агентът беше изчезнал от колата си, паркирана точно срещу сградата на ФБР, в центъра на Манхатън, в 9 часа вечерта. Улиците не са били претъпкани, но не са били и пусти. Двигателят на автомобила Краун Виктория, собственост на Бюрото, все още работел, вратата била отворена. Нямало нито кръв, нито следи от стрелба, влачене или борба, нищо. Нямало и свидетели – поне не такива, които да искат да говорят.

Абе, вярно, засукана си беше историята.

И сега Пъркинс разполагаше с това прекрасно местопрестъпление и с Отдела за събиране на веществени доказателства на Бюрото. Райм беше този, който беше основал този отдел и Райм беше човекът, когото Делрей беше помолил да обработи мястото на изчезването. Онзи, който работеше заедно с Райм като партньор, беше вече прекарал часове наред при колата на Панели. Резултатът бяха десетина торбички безсмислени

веществени доказателства, няколко неидентифицирани пръстови отпечатъка и – може би единствената вероятна нишка – няколко дузини зрънца от този доста особен пясък.

Същите, които грееха сега върху компютърния екран на Райм, гладки и огромни, съвсем като истински планети.

Селито продължи:

– Ако се съгласиш да ни помогнеш, Пъркинс каза, че ще включи още хора в разследването на случая с Панели. Но, както и да е, мисля че сам ще поискаш да поемеш този случай.

Пак този глагол – искам. Какво, по дяволите, ставаше?

Преди няколко години Райм и Селито бяха работили заедно върху най-важните разследвания на убийства. Трудни случаи бяха – прекалено публични. Той познаваше Селито, както познаваше всяко едно ченге. По принцип Райм винаги се съмняваше в собствената си способност да разбира хората (бившата му жена Блейн често казваше, че Райм може да забележи празна гилза от разстояние една миля, но просто да не види човешко същество, застанало под носа му), но сега виждаше, че Селито беше бил отбой.

– Добре, Лон. За какво става въпрос? Разказвай. Селито кимна към Банкс:

– Филип Хансен – знаменателно събщи младият инспектор, като леко повдигна тъничката си вежда.

Райм познаваше името от вестникарските статии. Хансен беше доста богат бизнесмен, известен бохем, дошъл от Тампа, Флорида. Притежаваше компания за търговия на едро в Армонк, Ню Йорк. В миналото беше отбелязал значителни успехи, които сега го бяха превърнали в мултимилionер. Това си беше истински успех, като се има предвид, че беше започнал като дребен предприемач. Никога не му се налагаше да си търси клиенти, никога не рекламираше, никога пред него не стояха никакви проблеми. Всъщност, ако някога се наблюдаваше известен спад в дистрибуторската мрежа на Филип Хансен, то това означаваше, че федералното правителство и целият щат Ню Йорк хвърляха огромно количество сили, за да спрат търговията му и хвърлят президента на компанията в затвора. Причината беше проста – това, което компанията на Хансен продаваше не бяха военни автомобили втора употреба, както той твърдеше, а оръжие, твърде често откраднато от военните бази или внесено нелегално. В началото на тази година бяха убити двама войника при отвличането на цял камион, натоварен с малокалибрено оръжие, близо до моста Джордж Вашингтон на път за Ню Джърси. Зад всичко

това стоеше Хансен – факт, който и държавният прокурор, и прокурорът на Ню Йорк знаеха, но никой от тях не можеше да го докаже.

– Нали разбираш, двамата с Пъркинс чукаме по един и същи случай – каза Селито. – Че и цяла армия от Централния следствен отдел са се включили. Но на костелив орех сме попаднали.

– И никой никога не е посмял да го натопи – обади се отново Банкс. – Никога.

Райм мислено се съгласи, че никой не би посмял да издъни човек като Хансен. Младият инспектор продължи:

– Накрая, миналата седмица успяхме да се докопаме до нещо. Хансен е пилот. Компанията му има голям склад на летището в Мамаронек – онова, дето е близо до Уайт Плейнс, нали се сещате? Някакъв съдия издаде заповед за обиск. Естествено, ние нищо не открихме. Но миналата седмица, било към полунощ, нали? Летището било затворено, но няколко човека останали да работят до по-късно. Та те видели някой си, който отговарял по описание на Хансен да се приближава с колата си до един от частните му самолети, след което натоварил няколко твърде големи брезентови чувала вътре и отлетял. Без разрешение, без план на полета, просто си отлетял. Върнал се около четиридесет минути по-късно, качнал, качил се отново в колата си и й подпалил гумите. Без брезентовите чували. Свидетелите продиктували регистрационния номер на Федералното авиационно управление. Оказало се, че това бил частният самолет на Хансен, не на компанията му.

– Значи е знаел, че сте надушили нещо и е решил да скрие онова, което го е свързвало с убийствата. – Райм започваше да разбира защо им беше необходим. Започваше да става интересно. – От Контрола на Въздухоплаването не са ли го засекли?

– Забелязали са го за момент от Ла Гуардия⁷.

– Точно когато е навлязъл над провлака Лонг Айлънд. После се снишил под обхвата на радарите за около десет минути.

– И вие ударихте една черта да видите какво разстояние е могъл да измине, докато е бил над провлака. Някой водолаз не намерихте ли да огледа наоколо?

– Точно така. Щом Хансен чул, че имаме трима свидетели, веднага тръгнал на лов за зайци. Затова го отстранихме до понеделник. Във

7. Едно от летищата в Ню Йорк, носещо името на известния кмет на града Фиорело Хенри Ла Гуардия (1882–1947) от годините на Голямата Депресия (1933–1945), създаде система за защита на работниците и прочистил предградията от дребните престъпници.

федералния затвор.

Райм се засмя:

– А намерихте ли си съдия, който да се върже на причините ви за задържане?

– Да, поради страх от бягство – обясни Селито. – И други глупости от сорта на нарушения на правилата на Федералното авиационно управление, безразсъдно излагане на опасност на живота на други летци. Освен това е нямал план на полета, летял е под минимума, определен от Управлението, и други подобни.

– А какво ще каже мистър Хансен?

– Той си знае урока. И думичка не обели по време на ареста, нито пък на следователите. Адвокатът му отрича всичко и подготвя обвинение за неправилен арест и дрън-дрън-дрън... Така че, ако открием чувалите до понеделник, отиваме направо в съда и бам! Без него.

– В случай, че – отбеляза Райм – в тези чували има нещо, заради което можете да го обвините.

– Има и още как!

– Ти откъде си толкова сигурен?

– Понеже Хансен го е страх. Наел е хора да убият свидетелите. Вече на един му свети маслото. Взривил самолета му миналата нощ, кога кацал в Чикаго.

„И какво в крайна сметка“, замисли се Райм, „те искат аз да открива чувалите...“ В съзнанието му заплуваха твърде интересни въпроси. Възможно ли беше да определиш точното място на един самолет над водата само по наличието на някакъв вид утайка, солно отлагане, или може би някое насекомо, намерено размазано върху водещия ръб на крилото? Може ли да се изчисли точният час на смъртта на едно насекомо.? Ами концентрацията на сол и замърсители във водата? Ако самолетът е летял толкова ниско над водата, не е ли възможно двигателите или крилете да са захванали някое водорасло и да са го лепнали някъде по корпус или опашката?

– Трябват ми карти на провлака – започна Райм, – както и инженерните чертежи на самолета му...

– Ъъм, Линкълн, ние не сме тука заради това – каза Селито.

– Не за да открием чувалите – прибави Банкс.

– Не? Тогава? – Райм отметна една дразнеща го къдрица черна коса от челото си и се намръщи срещу младия човек.

Очите на Селито отново огледаха бежовата кутия, контролираща околната среда. От нея бяха плъпнали множество жици, мътночервени,

жълти и черни, които лежах на земята разпилени, сложно преплетени като припичащи се на слънце змии.

– Искаме да ни помогнеш да открием убиеца. Онзи, който Хансен е наел. Трябва да го спрем, преди да се е докопал до другите ни двама свидетели.

– И? – Райм все още не беше чул какво премълчаваше Селито, какво си пазеше за най-накрая.

Като гледаше с празен поглед през прозореца, инспекторът каза:

– Прилича много на Танцъора, Линкълн.

– Танцуващия с трупове ли? Селито го погледна и кимна.

– Сигурен ли си?

– Чухме, че преди няколко седмици свършил една работа в окръг Колумбия. Убил един помощник на конгресмен, замесен в сделки с оръжие. Разполагаме с регистрите в затворите, засякохме няколко разговора от уличен телефон, недалеч от къщата на Хансен, до хотела, в който е отседнал Танцъорът. Почти сигурно е, че е той, Линкълн.

На компютърния екран зрънцата пясък, големи колкото астероиди и гладки като женско рамо, изведнъж престанаха да представляват някакъв интерес за Линкълн Райм.

– Е – каза меко той, – това си е истински проблем, нали така?

Трета глава

Тя си спомни:

Миналата нощ. Тихото изцвъртяване на шурче, което беше гласът на телефона им, нарушило внезапно ситното потропване на дъждеца, ръмящ от външната страна на прозореца на спалнята им.

Беше го погледнала с омраза, сякаш самата Бел Атлантик⁸ беше виновна за гаденето, задушавачата я болка в главата и ярките светлини, които проблясваха зад клепачите ѝ, все едно се намираше на дансинга на шумна дискотека.

Накрая тя се беше изтърколила от леглото си, беше се изправила на крака и грабнала слушалката на четвъртото позвъняване.

– Ало?

Беше ѝ отговорило празното бучене на връзка между радио и телефон.

8. Една от седемте регионални американски телефонни компании, основани през 1982 със закон против тръстовете, ликвидирал монопола на тогавашната AT&T.

После се чу някакъв глас. Може би. Или смях. Може би.

След това гръмотевичен трясък. Щракване. И тишина. Не свободен сигнал. Просто тишина, обгърната от бучащи вълни в ушите ѝ.

– Ало? Ало?...

Беше затворила телефона и се беше върнала в леглото си да наблюдава краткия вечерен дъжд. Кучешкият дрян пред къщата им се превиваше и изправяше под напора на бурния пролетен вятър. После пак беше заспала. Докато телефонът не беше иззвънял отново около половин час по-късно с новината, че Девятка ЛИР „Чарли Жулиет“, докато се спускала и насочвала за кацане, беше причинила смъртта на съпруга ѝ и на младия Тим Рандолф.

Сега вече, през тази сива сутрин, Пърси Рейчъл Клей знаеше, че загадъчното телефонно обаждане през изминалата нощ е било от съпруга ѝ. Рон Толбът – човекът, който така самоотвержено се беше обадил да ѝ съобщи новината за катастрофата – беше казал, че горе-долу по времето, когато ЛИР се беше взривил, той лично ѝ бил прехвърлил разговор на нейния телефон от името на Карни.

Смехът на Ед...

Ало? Ало?

Пърси извади тапата на бутилката и отпи. Спомни си онзи ветровит ден преди години, когато тя и Ед се бяха качили на онази Чесна 180 на път за Червеното езеро, Онтарио. Тогава бяха успели да кацнат с около шест унции⁹ гориво, блискащо се на дъното на резервоара. После го бяха отпразнували, опразвайки цяла бутилка някакво канадско уиски, без какъвто и да е етикет. То по-късно беше станало причина за най-ужасния махмурлук през живота и на двамата. Споменът сега ѝ донесе сълзи, както тогава уискито – болка.

– Хайде Пърс, стига толкова, а? – каза мъжът, седнал на дивана във всекидневната. – Моля те – и той кимна към бутилката.

– Добре де, добре – печалният ѝ глас съдържаше премерена доза сарказъм. – Разбира се. – И тя отново отпи. Допуши ѝ се, но се въздържа. – Ама за какъв дявол му е да ми се обажда точно накрая? – изтърси тя.

– Може би се е тревожил за тебе – предположи Брит Хейл. – Заради мигрената.

Както Пърси, така и Хейл не беше спал през изминалата нощ. Толбът му се беше обадил да му съобщи новината и той беше тръгнал

9. Мярка за обем на течности, ам. унция и равна на 29,6 куб. см.

направо от апартамента си в Бронксвил, за да бъде с Пърси. Беше останал с нея през остатъка от нощта и ѝ беше помогнал да се обади там, където трябва. Точно Хейл, а не Пърси се обади да уведоми собствените ѝ родители в Ричмънд.

– Не виждам защо го е направил, Брит. Да ми се обади точно накрая.

– Това няма нищо общо със случилото се – обади се кротко Хейл.

– Знам – каза тя.

Познаваха се от години. Хейл беше един от първите пилоти в Чартърни полети „Хъдсън“ и беше работил безплатно през първите четири месеца, докато спестяванията му привършиха и му се наложи макар и с нежелание да се обърне към Пърси с молба за някаква заплата. Той никога не разбра, че тя му плащаше от собствените си спестявания, понеже компанията не беше реализирала печалба вече цяла година след регистрацията си. Хейл приличаше на сух и строг учител в прогимназията. В обикновения живот той беше безгрижен човек с добродушен нрав – абсолютна противоположност на Пърси – славеше се като голям шегобиец и веселяк, човекът, за когото разправяха, че имал навика да обръща самолета с главата надолу, особено ако някой от пътниците се е държал грубо или не спазвал правилата. После продължавал да лети така, докато онзи не се покае. Хейл често заемаше мястото отляво на Пърси и беше нейният най-любим втори пилот в целия свят.

– Истинска привилегия е да се лети с вас, мадам – казваше той, като се опитваше да имитира Елвис Пресли. – Много, много ви благодаря.

Болката зад очите на Пърси вече се беше разсеяла. Тя беше губила приятели – най-често при катастрофи – и знаеше, че вътрешната загуба действаше като упойка на физическата болка.

Същото беше и с уискито.

Удари още една глътка.

– По дяволите, Брит! – И тя се свлече на дивана до него. – Ох, по дяволите.

Той мушна силната си ръка зад нея и я обгърна, при което тя отпусна главата си с черни къдрици върху рамото му.

– Всичко ще се оправи, скъпа – каза той. – Обещавам. Само кажи какво искаш да направя.

Тя поклати глава. На този въпрос отговор нямаше.

Намокри си отново устните с бърбън и погледна часовника. Девет сутринта. Майката на Ед щеше да пристигне всеки момент. Приятели, роднини... Трябваше да се организира и възпоменателната служба...

Толкова много неща трябваше да се направят.

– Трябва да се обадя на Рон – изломоти тя. – Трябва да свършим една работа. Компанията...

Във въздухоплаването и чартърните полети думата „Компания“ не означаваше същото, както в обикновения бизнес. Компанията, с главно „К“, беше едно цяло, живо, дишащо същество. За нея се говореше с уважение, страхопочитание или гордост. Понякога с прискърбие. Смъртта на Ед беше причинила дълбока рана в много души, включително и тази на Компанията. Нещо повече, раната можеше да се окаже фатална.

Толкова много неща трябваше да се направят...

Но Пърси Клей, жената, която никога през живота си не се беше паникьосвала, която спокойно се беше справяла с двойното преобръщане през крило, за ужас на нещастния ЛИР 23; която се беше измъквала невредима от смъртоносния отвесен винт, изпратил доста опитни пилоти в гробището, сега стоеше на дивана абсолютно парализирана. Странно, мислеше си тя, сякаш мислите ѝ идваха от съвсем Друго измерение, аз просто не мога да се помръдна. В действителност, тя си наблюдаваше ръцете и краката, за да види дали бяха побелели и безкръвни.

О, Ед...

И, разбира се, Тим Рандолф. Той беше толкова добър втори пилот, такива като него са голяма рядкост. Тя си представи младото му закръглено лице, истински Ед, с няколко години по-млад. Усмиваше се необяснимо. Вечно нашрек, готов да се подчини и в същото време твърд – често се беше случвало с метален глас да заповядва дори на самата Пърси, когато командването на самолета беше в негови ръце.

– Май имаш нужда от малко кафе – обяви Хейл и се отправи към кухнята. – Ще ти донеса двойно бито мокачино с попарено обезмаслено мляко.

Това беше една от техните шегички за изкилиферчените имена на кафетата по аерогарите. Истинските пилоти, и двамата го знаеха, пиеха само Максвел Хаус или Фолджърс.

Днес обаче Хейл нямаше предвид точно кафе. Той просто искаше да каже: остави пиенето. Пърси схвана намека. Сложи тапата на шишето и го трясна шумно върху масата.

– Добре де, добре.

Тя се изправи и прекоси дневната. Мярна се в огледалото. Чипоното ѝ лице. Черната ѝ коса, падаща на стегнати упорити къдрици. (По време на твърде трудния си пубертет, в момент на отчаяние тя се беше подстригала много късо. Сега щяха да видят те! Естествено, тази

предизвикателна постъпка просто наля вода в мелницата на чаровните момичета от училището Лий в Ричмънд и стъжни още живота ѝ.) Пърси имаше дребна фигура, а очите ѝ бяха от черен мрамор. Майка ѝ все ѝ повтаряше, че те са най-чаровната ѝ черта. Всъщност имаше предвид, че бяха единственият ѝ чар. При това мъжете не даваха и пет пари за него.

Под очите ѝ се очертаваха тъмни линии, кожата на лицето ѝ беше безнадежно изгубила естествения си цвят – имаше лице на пушач, за което бяха допринесли годините, когато пушеше по две кутии Марлборо на ден. Отдавна вече не си личеше къде точно си беше пробила меката част на ушите заради първите си любими обеци.

Погледна през прозореца към дърветата и улицата пред тяхната градска къща. Мярна някакво движение и нещо парна част от разума ѝ. Нещо обезпокояващо, тревожно.

Какво? Какво е това?

Чувството изчезна, прогонено от звъненето откъм входната врата.

Пърси отвори и видя насреща си двама доста плещести полицаи.

– Мисис Клей? – Да.

– Нюйоркска полиция. – И си показаха картите. – Тук сме, за да ви държим под око, докато не стигнем до същността на случилото се със съпруга ви.

– Влезте – покани ги тя. – Брит Хейл също е тук.

– Мистър Хейл? – единият от тях повтори, като кимна с глава. – Той е тука. Много добре. Ние за всеки случай изпратихме няколко колеги от окръг Уестчестър в неговия апартамент, но нищо.

Точно в този момент тя отново погледна покрай единия от тях към улицата и онази мисъл се върна в съзнанието ѝ.

Заобиколи полицаите и се озова на малката си покрита веранда.

– Предпочитаме да си останете въщи, мисис Клей... Все още зяпаше към улицата. Какво беше това? После разбра.

– Има нещо, което трябва да знаете – каза им тя. – Един черен фургон.

– Един какво?

– Един черен фургон. Ей там стоеше онзи черен фургон.

Единият от тях извади тefтер.

– Добре, елате и ни разкажете всичко, каквото знаете за него.

* * *

– Чакай – каза Райм.

Лон Селито прекъсна разказа си.

Райм беше чул нечии други приближаващи се стъпки, нито тежки, нито леки. Вече се досещаше чии бяха те. Това нямаше нищо общо с дедукцията. Просто беше чувал точно тези стъпки толкова много пъти.

Красивото лице на Амелия Сакс се появи откъм стълбите. Покрай двете ѝ бузи се изливаше водопадът на червената ѝ коса. Тя се поколеба за момент, после смело влезе в стаята. Беше облечена в синята си патрулна униформа, от която липсваха само кепето и вратовръзката. Носеше пазарска чанта от Джеферсън Маркет.

Джери Банкс веднага ѝ пусна една от своите ослепителни усмивки, двадесет и четири карата. Увлечението му по нея беше очарователно и твърде явно, макар и малко неподходящо – все пак не бяха много служителите от уличния патрул, които имаха зад гърба си цяла кариера като модни дизайнери на Медисън Авеню, какъвто беше случаят с високата Амелия Сакс. Но нито пламенния поглед, нито непреодолимото привличане бяха споделени, така че на младия мъж не му оставаше нищо друго, освен да се примири, че трябва сам да си носи факела на любовта.

– Здравсти, Джери – каза му тя. После се обърна към Селито и му кимна стегнато, като изрази уважението си с едно „сър“ (Все пак той беше инспектор, при това лейтенант и истинска легенда в отдел „Убийства“. В жилите на Сакс течеше полицейска кръв и тя беше възпитавана в уважение към възрастните както вечер на масата, така и в полицейската академия.)

– Изглеждаш уморена – изкоментира вида ѝ Селито.

– Не съм спала – отвърна тя. – Търсих пясък. – И извади цяла дузина найлонови кесиики от пазарската си чанта. – Ходих да събирам мостри от различни места.

– Добре – обади се Райм. – Но това вече не ни интересува. Получихме нова задача.

– Нова задача ли?

– Някой се е появил в града. И ние трябва да го хванем. – Кой?

– Един убиец – каза Селито.

– Професионалист? – попита Сакс. – От организираниите мафиоти?

– Че е професионалист, такъв е – каза Райм. – Но поне не ни е известно да има връзка с организираната престъпност. – Американската мафия беше главният доставчик на наемни убийци в страната.

– Този е на свободна практика – продължи обяснението си Райм. – Ние го наричаме Танцуващия с трупове, за по-кратко – Танцьора.

Тя повдигна зачервената си вежда, която до преди малко беше

разчесвала с нокът.

– Защо?

– Само една от жертвите му живя достатъчно дълго, за да ни го опише, доколкото можа. Той има, или поне е имал татуировка в горната част на рамото си: Черният Жътвар¹⁰, танцуващ с една жена пред ковчег.

– Е, поне сте имали какво да напишете в графата „Отличителни белези“ – кисело каза тя. – Какво друго знаете за него?

– Че е бял мъж, на около тридесет. Толкова.

– Проследихте ли татуировката?

– Разбира се – сухо отвърна Райм. – Чак до края на света. – И това беше самата истина. Нито едно полицейско управление в по-големите градове из целия свят не беше чувало някога за подобна татуировка.

– Моля дамата и господата за извинение – обади се Том, – но дългът ме зове. – Разговорът изведнъж секна, докато младият мъж извърши всички необходими движения, за да завърти шефа си. Така той му помагаше да прочисти дробовете си. При хората с парализирани крайници някои части от тялото им заживяват собствен живот; дори самите пациенти развиват специални взаимоотношения с тях. След като преди години счупи гръбнака си при един оглед, ръцете и краката на Райм станаха неговите най-върли врагове. Той беше прекарал дни наред, изразходвайки неимоверни усилия в опитите си да ги накара да правят това, което искаше от тях. В крайна сметка те бяха спечелили неравностойната битка и си бяха останали неподвижни като дървени чуканчета. После дойдоха разкъсващите спазми, които безмилостно разтърсваха цялото му тяло. Отново се беше опитал да ги спре. Накрая и това изчезна – май от само себе си. Райм не можеше да твърди, че беше удържал победа над тях, макар да бе приел капитулацията им. След всичко това той се беше обърнал към по-дребни предизвикателства и се беше заел с дробовете си. След цяла година във възстановителния център той се беше „самоотбил“ от вентилатора, чрез който дишаше. Успя да победи гръкляна си и започна да диша съвсем сам. Това беше единствената победа над собственото му тяло, макар постоянно да го глождеше суеверният страх, че дробовете му просто изчакваха удобния момент да си го върнат. Райм смяташе, че ще умре най-много след година-две от пневмония или емфизема¹¹.

10. В западната култура смъртта често има мъжки образ.

11. Необичайно раздуване на белите дробове, в резултат на което човек умира от задушаване.

Линкълн Райм нямаше нищо против това, че ще умре. Но имаше толкова много начини да умреш; той си беше решил неговият да не бъде от неприятните.

– Някакви следи? Улики? – попита Сакс.

– Знае се, че за последно е бил в окръг Колумбия – обади се Селито на провличения си Бруклински говор. – Това е всичко. Всъщност подочуваме оттук-оттам по нещичко. Е, Делрей знае повече от нас, с всичките си агенти и апаратура, нали знаеш? Но Танцьорът е като десет човека едновременно. Постоянно си променя формата на ушите, имплантира си лицеви маски, силикон тук-там. Ту си поставя белези, ту ги маха. Веднъж е слаб, друг път – дебел. Веднъж беше одрал един труп – беше му отрязал ръцете и ги използвал като ръкавици, за да заблуди нашите служби.

– Но не и мен – каза Райм. – Мен той не може да залъгва с номерата си.

„Макар че все още не съм го хванал“, горчиво си напомни той.

– Обмисля и планира всичко – продължи инспекторът. – Устройва ни странични занимания и си върши работата. И най-гадното е, че винаги се измъква чист и неопетнен, нищо не пропуска. – Селито млъкна внезапно; видът му беше доста нелеп за човек, който си изкарва хляба с лов на убийци.

Загледал някъде навън, Райм сякаш въобще не забеляза неловкото замълчаване от страна на бившия си партньор. Просто продължи разказа му.

– Този случай – с одраните ръце – беше последната му проява в Ню Йорк. Преди пет или шест години. Бил е нает от един банкер от Уолстрийт да убие партньора му. Свърши работата бързо и чисто. Моят екип правеше оглед на местопрестъплението, търсеше следи. Един от тях вдигна от някакво кошче свитък хартия. Той пък бил свързан с пластичен взрив. Около осем унции. Двама от моите бяха убити на място и практически всяка следа заличена.

– Съжалявам – каза Сакс. Помежду им настъпи неловка тишина. Вече повече от година тя вършеше черната работа по възложените му дела, беше му партньор, вече и приятел. Понякога дори беше оставала за през нощта при него. Спеше на дивана или редом с него, на половинтонното му легло Клинитрон, разбира се, съвсем като брат и сестра. Говореха си главно по служебни въпроси, Райм често я беше приспивал вместо с приказки, с разкази за прокрадващи се серийни убийци или опитни крадци на домашни любимци.

По принцип винаги бяха избягвали личните теми за разговор. Сега не ѝ оставаше друго, освен да каже:

– Сигурно ти е било много трудно.

Райм отклони проявата на съчувствие с рязко кимване на глава. Гледаше към голата стена. Някога из цялата стая бяха налепен плакати с репродукции на картини. Тях отдавна вече ги нямаше, но очите му се опитваха да свържат различни фигури от останалите парчета тиксо. От цялата работа излезе една звезда без един лъч, докато някъде дълбоко в себе си Райм почувства острите нокти на отчаянието; пред очите му се разигра отново ужасяващата сцена на взрива с разхвърчалите се овъглени, разкъсани късове от телата на неговите служители.

После Сакс попита:

– Човекът, който е наел този Танцър, май е искал да го издъни, а?

– Така е, но му е останало само желанието. Просто е нямал кой знае какво да каже. Оставил е парите в стара пощенска кутия с писмени инструкции. Няма електронни трансфери, няма номера на сметки. Те всъщност никога не са се срещали лице в лице. – Райм шумно си пое въздух. – Най-лошото е, че банкерът, който е платил, в последния момент си е променил мнението. Излязъл извън контрол. Но нямало начин да се свърже с Танцора. Всъщност, и това не би му помогнало. Танцорът би му казал: „Връщане назад няма.“

Селито обясни накратко на Сакс за случая с Филип Хансен, за свидетелите, които видели среднощния полет на самолета му и за бомбата миналата нощ.

– Кои са другите свидетели?

– Пърси Клей, жената на този Карни, който бил убит в самолета си. Тя е президент на компанията „Чартърни полети Хъдсън“. Съпругът ѝ бил неин заместник. Другият е Брит Хейл. Пилот, който работи за тях. Изпратих им бавачки да ги наглеждат.

Райм също се включи:

– Обадах се на Мел Куупър да ни помогне. Той ще работи в лабораторията долу. Случаят с Хансен е твърде деликатен, така че ще трябва да накараме Фред Делрей да ни подsigури подкрепата на ФБР. Той ще ни праща федерални агенти, когато има нужда и ще подготви една от къщите, собственост на чичо Сам за опазване на важни свидетели. Там ще настаним тази Клей и Хейл. Богатата и подробна памет на Линкълн Райм отново завзе съзнанието му и той почти изпусна нишката на собствените си разсъждения. Отново пред очите му изникна картината на офиса, където Танцорът беше поставил бомбата преди пет години.

Съвсем ясно си спомняше кошчето за боклук, цялото черно, обгорено, цъфнало като майска роза. После мирисът на експлозива – задушаваш, химически газ, всъщност май нищо повече от дим от изгорено дърво. Тънкият, всепоглъщащ мирис на дървени въглини. После изсушените от огъня тела на неговите техници, застинали в странна борческа стойка, сякаш все още се сражаваха с пламъците.

В този момент бръмченето на собствения му факс го спаси от кошмарната картина в съзнанието му. Джери Банкс откъсна първия лист.

– Рапорт от огледа на самолетната експлозия – обяви той. Главата на Райм рязко се завъртя към бръмчащата машинка.

– Време е за работа, момчета и момичета!

* * *

– Измий ги. Измий ги хубаво.

– Редник, това чисти ръце ли са?

– Сър, старая се, сър..

* * *

Едрият, около тридесет и пет годишен мъж стоеше пред един от умивалниците в тоалетната на кафе-бар на Лексингтън Авеню, потънал в заниманието си.

– Търкай, търкай, търкай...

* * *

Той спря за момент и погледна към вратата на мъжката тоалетна. Явно никой не беше забелязал, че той беше вече цели десет минути тука.

Да се върнем тогава към търкането.

Стивън Кол заразглежда кожичките около ноктите си, както и едри-те си, зачервени кокалчета.

Изглеждат чисти, наистина изглеждат чисти. Няма червеи. Нито един.

Беше се почувствал добре, когато премести черния фургон от улицата и го паркира из недрата на подземния гараж. Стивън си беше взел необходимите му инструменти от багажника на автомобила, беше се изкачил по стръмната пътека и се беше влял в уличния поток. Преди това беше работил няколко пъти в Ню Йорк, но никога не можа да свикне с огромното количество хора, десетки хиляди само на тази улица.

Чувствам се дребен.

Като червей.

Ето как попадна той в мъжката тоалетна да се поизмие и поизстърже.

* * *

– Редник, не свърши ли вече с това? Имаш още две цели за елиминиране.

– Сър, почти съм готов, сър. Преди да продължа с възложената ми задача, трябваше да премахна всяка следа от себе си, която може да послужи за доказателство, сър.

– О, за Бога...

* * *

Горещата вода течеше върху ръцете му. Той продължаваше да ги търка с четката, която си носеше в една найлонова кесийка. След това извади розовия сапун от сапунерката. И продължи да търка.

Накрая огледа много внимателно зачервените си ръце и ги изсуши под горещия въздух на сешоара. Никакви кърпи, никакви издайнически материи.

Разбира се, и никакви червеи.

Стивън беше облечен в передния си камуфлаж. Не онзи военния, на сиви и маслинозелени петна, нито пък бежовия, пустинен. Днес той носеше дънки, маратонки Рийбок, работна риза и сив анорак, опръскан с капки боя. На колана му висеше клетъчен телефон и голяма рулетка. По нищо не се различаваше от кой да е строителен работник в Манхатан. Беше се облякъл така, понеже никой не би обърнал внимание на някакъв си работник с платнени ръкавици в такъв топъл пролетен ден като днешния.

Вървеше по улицата.

Сред гълпите от хора. Но ръцете му бяха чисти и той вече не се чувстваше дребен.

Поспря на ъгъла и погледна надолу по улицата, към градската къща на Съпруга и Съпругата и се запита дали Съпругата не беше сама в момента, понеже съпругът ѝ беше грижливо разпръснат на хиляди малки късчета над Земята на Линкълн.

И така, имаше още двама живи свидетели и двамата трябваше да бъдат мъртви, преди в понеделник Журито да се събере на заседание.

Хвърли поглед към огромния си неръждаем часовник. Беше девет и половина, събота сутринта.

* * *

– Редник, ще имаш ли достатъчно време и за двамата?

– Сър, може и да не успее точно сега да се справя и с двамата едновременно, но все пак, нали имам още почти четиридесет и осем часа, сър. Това е предостатъчно време да открия и елиминирам и двете цели, сър.

– Но, Редник, нали знаеш, че съществуват и рискове?

– Сър, аз живея заради тях, сър.

* * *

Пред къщата имаше една полицейска кола. Той, разбира се, я очакваше.

Така, да видим – имаме една позната зона на поражение пред къщата и една непозната вътре в нея...

Отново огледа напред и назад улицата и тръгна по тротоара. Токущо изгърканите му ръце го засърбяха за действия. Раницата му тежеше почти тридесет килограма, но той не я усещаше. Късо подстриганият Стивън Кол беше жилив и мускулест мъж.

Докато вървеше, си представяше, че е местен човек от квартала, но анонимен, никой не го познаваше. Не мислеше за себе си като за Стивън или мистър Кол, или Год Джонсън, или Стан Бледсоу, или който и да е от дюзината други псевдоними, които беше използвал през изминалите десетина години. Истинското му име приличаше на ръждасал гимнастически уред, захвърлен в задния двор на училището, нещо, за което знаеш, че съществува, но което в действителност не виждаш.

Изведнъж той зави рязко и влезе в преддверието на сградата, точно срещу къщата на Съпругата. Бутна входната врата и погледна към големите стъклени прозорци насреща, отчасти засенчени от разцъфналия кучешки дрян. Постапи скъпите си очила за стрелба с жълтеникава матировка и отразеното в прозореца слънце изчезна. Сега той виждаше само фигури, които се движеха напред-назад из стаята. Едно ченге... не, две ченгета. Някакъв мъж, облегал се на прозореца. Това може да е Приятелят, другият свидетел, когото му поръчаха да убие. И... да, ето я! Това беше Съпругата. Нисичка. Грозничка. С момчешки вид. Носеше бяла блуза. Добра мишена.

Изчезна от погледа му.

Стивън се наведе и дръпна ципа на раницата си.

Четвърта глава

Преместиха го в модерната му инвалидна количка „Стом Ароу“.

После Райм взе нещата в свои ръце и като хвана гуменото маркуче, чрез което дишаше, подкара количката към малкия асансьор, бивш килер, който сега съвсем безцеремонно го смъкна на първия етаж на градската му къща.

През 1890 година, когато е била строена сградата, стаята, в която току-що влезе Линкълн Райм, представляваше приемна с обща врата с трапезарията. Макар конструкцията на помещението да беше паянтова, покрай стените вървеше старовремски корниз, изобразяващ трите ирисови листенца на френския кралски герб. Във всяка от стените беше издълбана по една сводеста ниша с икона, а дюшемето на пода беше направено от цели дъбови дъски, наредени толкова плътно една до друга, че не си личеше къде точно се съединяват. Всеки архитект би се ужасил, ако беше видял как Райм се разпореди да се събори стената, разделяща двете стаи, и беше пробил огромни дупки в другите стени, за да си прокара допълнително електричество. Така обединените стаи сега бяха доста разхвърляни, но из тях не се виждаха известните стъклописи на Луис Камфът Тифани¹², нито с мрачните пейзажи на популярния Джордж Иннес; те бяха пълни с всевъзможни и особено разнообразни *objets-de-art*¹³: наклонени епруветки за определяне на плътността, компютри, комбинирани и съпоставителни микроскопи, един комбиниран газ-хроматограф/мас-спектрометър, алтернативен източник на полисветлина, газови камери за снемане на размазани и неясни отпечатъци. Имаше също така и един доста скъп сканиращ електронен микроскоп с прикачен към него енергиен източник, излъчващ гама-лъчи; тези два уреда се мъдреха в единия ъгъл на стаята, запълнили го от пода до тавана. Разбира се, можеха да се видят и съвсем баналните пособия на един криминалист като очила, латексови и армирани ръкавици, стъкленици, отвертки и пинцети, всякакви лъжички и щипци за отстраняване на органи при аутопсии,

12. Луис Камфът Тифани (1848–1933) – американски производител на стъкло, известен със стъклописите си в стил Фаврил и представител на теченията от 1890 г. – Art Nouveau, характеризиращо се с лъкатушечите си форми и стилизирани цветя и листа.

13. Фр. произведения на изкуството.

клещи, скалпели, памучни тампони, бурканчета, найлонови торбички, микроскопски стъкла и сонди. На масата лежаха и няколко дузини китайски пръчици за храна (Райм беше разпоредил помощниците му да събират доказателствата сякаш боравеха със съмнителните ястия в ресторанта на Мин Уа във Вашингтон).

Райм закара лъскавата си инвалидна количка „Сторм Ароу“, чийто цвят напомняше карамелизирана панаирджийска ябълка, пред работната си маса. Том нагласи гарнитурата за глава, състояща се от микрофон и слушалки върху главата на шефа си и му пусна компютъра.

След секунда на вратата се появиха Селито и Банкс, придружени от още един човек, който току-що беше пристигнал. Той беше висок, тънък и дългокрак; кожата му беше с цвят на автомобилна гума. Носеше зелен костюм и неподходящо жълта риза.

– Здравсти, Фред.

– Линкълн.

– Здравсти! – кимна Сакс към Фред Делрей, като влезе в стаята. Тя му беше простила, задето я беше арестувал неотдавна – нещо не бяха се разбрали началниците им – и сега двамата изпитваха необяснима симпатия един към друг, високата красива полицайка и също така високия енергичен федерален агент. И двамата бяха, както Райм твърдо беше заключил, ченгета по душа (той самият се смяташе за събирач на улики). Можеше да се каже, че Делрей вярваше на адвокатското изкуство точно толкова малко, колкото и Райм на свидетелските показания. Що се отнасяше до бившето улично ченге Сакс, Райм не можеше да направи нещо повече за нея и нейните естествени наклонности, но в едно беше сигурен, ако само пожелаеше да остави настрана тези си таланти, тя би станала най-добрият криминалист в Ню Йорк, ако не и в цялата страна. Това беше една съвсем лесно постижима цел, макар че тя дори не подозираше за съществуването ѝ.

Делрей прекоси с две-три крачки стаята, застана до прозореца и скръсти на гърдите си дългестите си ръце. Никой – включително Райм – не можеше да каже какво точно правеше в даден момент този човек. Фред живееше в малък апартамент в Бруклин, обичаше да чете всякаква литература и философия, а най-много от всичко обичаше да играе билиард в някой евтин долнопробен бар. Някогашният брилянт в короната сред агентите, работещи под прикритие за ФБР, носеше все още прозвището „Хамелеона“ – прякор, отразяващ свръхчовешката му способност да се превръща в човека, който ролята му на ченге под прикритие изискваше. Имаше навъртани над хиляда успешни ареста. Тъй като обаче

беше прекарал твърде много време в тази служба, той беше „прекалено разширил диапазона си на действие“, както някои служители от Бюрото се бяха изказали. Което си беше вярно, наистина беше въпрос само на време някой пласъор или разпищовил се маниак да го разпознае и да му тегли куршума. Ето защо, макар и с неохота, той отскоро беше приел по-спокойната работа на администратор; ръководеше агентите, работещи под прикритие, и доверените информатори.

– Е, к'вот' чувам от мой'те авери, май сте си натресли смрадливата диря на самия Танцър, а? – измърмори агентът. Грубото му френско селско наречие напомняше ни повече, ни по-малко на... един истински Делрей. И граматиката му, и речникът му приличаха твърде много на собствения му живот, импровизирани според мястото и случая.

– Нещо ново за Тони? – попита Райм.

– Какво, мой'то момче да не се е затрило? – върна му въпроса Делрей. Лицето му се разкриви от ярост. – Нищо. Нито думичка.

Тони Панели, агентът, който беше изчезнал преди няколко дена пред сградата на Федералното бюро, беше оставил жена, къща, един сив форд със запален двигател и няколко зрънца невероятно загадъчен пясък – красивите астероидчета, в които сякаш беше отговорът на загадката.

– Като хванем Танцора – подхвана Райм, – ще се върнем на това, Амелия и аз. Ще му се отдадем изцяло. Обещавам.

Делрей ядно чукна незапаления край на цигарата, тикната зад ухото си.

– Танцора... Мамка му! Тоя път да му надупчите задника, ясно ли е? Мамка му!

– Ами нещо за удара миналата нощ? – попита Сакс. – Да знаете нещо повече?

Селито се зачете в един свитък факсове, някои от тях бяха просто написани на ръка. После вдигна поглед:

– Ед Карни е излетял от летището в Мамаронек около седем и петнадесет снощи. Компанията – „Хъдсън“ – е чартърен превозвач. Летят с товари и клиенти. Дават самолети под наем. Току-що са сключили нов договор да превозват по въздуха онези, как им викаха – човешки органи за трансплантация, от една болница до друга, от Средния Запад до Източното Крайбрежие. Чувам, че това бил много съблазнителен бизнес напоследък.

– Касапи – обади се Банкс и беше единственият, който се засмя на собствената си шега.

Селито продължи:

– Клиентите им са щатската здравна организация и Комитетът по здравеопазване в Самърс. Това е една от онези печалбарски болнични вериги. Снощи графикът на Карни е бил наистина претоварен. Трябвало е да лети до Чикаго, Сейнт Луиз, Мемфис, Лексингтън, Кливланд, да се отбие и в Ери, Пенсилвания. Едва на сутринта е трябвало да се прибере вкъщи.

– Пътници имал ли е? – попита Райм.

– Нито един – промърмори Селито. – Само стока. Полетът му е бил обикновен, рутинен. След това, десет минути преди да стигне в О'Хеър, бомбата е избухнала. От самолета нищо не е останало. Убити са и двамата, Карни и втория пилот. Има и четирима ранени на земята. Жена му, между другото, е трябвало да лети с него, но в последния момент се е почувствала зле и се е наложило да я заместят.

– Да не би да е излязъл вече рапорт от службата по контрол на взривните вещества? – обади се отново Райм. – Не, едва ли, те каквито са бързи...

– Рапортът няма да бъде готов най-малко два-три дена.

– Е, ние не можем да чакаме толкова дълго! – викна силно Райм. – Трябва ми сега!

Върху гърлото му още личеше розовият белег от тръбичката, с която дишаше, като го изписаха от болницата. По-късно Райм сам се беше „отбил“ от този фалшив бял дроб и сега можеше да диша като за световно. Линкълн Райм, инвалидът четвърта степен, можеше също така да въздиша, да кашля, вика и ругае като истински моряк.

– Искам да знам всичко за тази бомба!

– Ще се обадя на един авер в „Града на ветровете“¹⁴ – обади се Делрей. – Много ми е задължен. Ш'му кажа кое как е, пък той да ми изпрати к'вот' са събрали по случая, става, нали?

Райм кимна към него и се замисли върху думите на Селито.

– Добре, значи имаме две местопрестъпления. Едното, в Чикаго с взрива. Там е твърде късно за тебе, Сакс, вече всичко е заличено. Остава ни само да се надяваме, че нашите в Чикаго си вършат що-годе съвестно работата. Другото е летището в Мамаронек – там, където Танцьорът е поставил бомбата.

– Откъде можем да сме сигурни, че я е поставил на летището? – попита Сакс, докато увиваше лъскавата си червена коса на плитка и я

14. Едно от прозвищата на Чикаго, по-достоверно от другото – „Градът на градините“.

закрепеше в кок на главата си. Такива великолепни кичури коса бяха истинска пречка, когато се обработваха местопрестъпления; заради тях човек можеше да се обърка и да изпусне следите на извършителя. Ето защо Сакс вършеше работата си, въоръжена с Глок-9¹⁵ и няколко фиби.

– Добър въпрос, Сакс. – Той обичаше тя да изпреварва мисълта му. – Ние не знаем и няма да узнаем, докато не открием къде точно е била поставена бомбата. Може да е била в някой от товарите, в чанта или в кафеника.

„Или в кошчето за боклук“, мрачно си помисли той, като отново пред очите му оживя гледката след взрива от бомбата на Уолстрийт.

– Искам всяко парченце от тази бомба, колкото е възможно по-бързо. Трябва да я разнищим.

– Ама Линк, самолетът е бил на около миля във въздуха, когато е избухнал. Останките му са разпръснати из цялото шибано летище.

– Не ме интересува – отвърна Райм, усетил внезапна болка в шийните си мускули. – Продължават ли да претърсват?

Местните спасителни служби бяха приключили с претърсването, но тъй като разследването беше на ФБР, трябваше Фред Делрей да се свърже с някой от агентите си да се заеме със случая.

– Кажу ми, че ни трябва всяка частичка, която им прилича на експлозив. Говоря за милиграмовете. Искам цялата бомба.

Делрей повтори думите му дословно на колегата си отсреща. После затвори и поклати глава.

– Освободили са мястото.

– Какво? – избухна Райм. – След по-малко от дванадесет часа? Това е смешно! Нищо не може да ги оправдае!

– Трябвало да отворят улиците. Той каза...

– Пожарните коли – викна Райм.

– Какво?

– Всяка пожарна, линейка, патрулна кола... всеки автомобил със специален режим на движение, който е бил на мястото. Остъргете им гумите.

Издълженото черно лице на Делрей го гледаше невъзмутимо.

– Искаш ли да повториш това на бившия ми добър приятел от Чикаго? – и той бутна телефона към него.

Райм дори не погледна към подадената му слушалка и продължи:

– Гумите на специалните автомобили са едни от най-добрите

15. Марка пистолети.

източници на улики при местопрестъпления със заличени следи. Те първи са пристигнали на мястото, обикновено имат нови гуми с дълбок грайфер и най-вероятно са се движили само дотам и обратно. Искам да остържат всички гуми и да ми изпратят всяка частичка.

Делрей успя да измъкне обещание от своя човек в Чикаго, че ще остържат гумите на колкото може повече от автомобилите, присъствали на мястото на взрива.

– Не „колкото може повече“ – викна отново Райм, – на всичките!

Очите на Делрей пак се завъртяха към него, той предаде и тази информация и затвори. Изведнъж Райм кресна:

– Том! Том, къде се дяна?

Нахоканият за пореден път помощник след секунда се появи на вратата.

– Бях в пералното помещение.

– Зарежи пералнята сега. Нужен ни е график за разпределение на времето. Пиши, пиши...

– Какво да пиша, Линкълн?

– На онази черна дъска, ей там. Голямата. – Райм погледна Селито. – Кога каза, че се събира Голямото жури¹⁶?

– В понеделник, в девет.

– Прокурорът ще ги иска поне два часа по-рано, – фургонът ще ги вземе между шест и седем. – Той погледна към часовника на стената. Беше събота, десет часа сутринта.

– Имаме точно четиридесет и пет часа. Том, пиши „Час първи от четиридесет и пет“.

Помощникът се поколеба.

– Пиши!

И той написа.

Райм изгледа другите в стаята. Погледите им несигурно се местеха напред-назад, Сакс се беше намръщила скептично. Ръката ѝ се вдигна към главата и тя се почеса разсеяно.

– Мислите, че прекалено драматизирам нещата? – попита накрая той. – Че нямаме нужда от нещо, което да ни напомня колко време ни остава?

Известно време никой не се обади. После Селито каза:

16. Този орган съществува в няколко щата и се състои от 6 до 23 граждани, назначавани за няколко месеца. То разглежда причините за смъртта в подозрителни случаи и се произнася по него; същевременно то е компетентно и по въпроса дали има достатъчно доказателства за предаване на обвиняемия на съд.

– Виж, Линк, мисля, че няма да се случи кой знае какво дотогава.

– Ще се случи, и още как! – отвърна му Райм, докато гледаше как мускулестото тяло на мъжкия ястреб без всякакво усилие го изстреля във въздуха над Сентрал Парк. – До седем часа в понеделник сутринта или ние ще сме подарили на Танцъора изящни неръждаеми гривнички, или и двамата ни свидетели ще гушнат букетчето. Други възможности няма.

Последвалата напрегната тишина беше прекъсната от клетъчния телефон на Банкс, който тихо изчурулика в джоба му. Той помълча известно време в слушалката, после вдигна поглед.

– Нещо става – каза.

– Какво? – попита Райм.

– Онези униформените, които пазят мисис Клей и другия свидетел? Бритън Хейл, нали така беше?

– Е, какво?

– Те са в къщата на жената. Единият от тях току-що се обадил. Изглежда мисис Клей е забелязала някакъв черен фургон, който тя никога преди това не била виждала, паркиран на отсрещната страна на улицата, и то от няколко дни. Номерата му не били от нашия щат.

– Записала ли е номера? Или поне щата?

– Не – отвърна Банкс. – Според нея той бил изчезнал за известно време, нощта, когато е бил убит съпругът ѝ.

Селито беше ококорил очи. Главата на Райм се източи напред. – И?

– Казва, че се върнал отново тази сутрин, за малко. Сега пак изчезнал. Тя...

– Господи – прошепна Райм.

– Какво? – попита Банкс.

– Централата! – изрева криминалистът. – Вдигнете под тревога Централата. Веднага!

* * *

Едно такси спря рязко пред къщата на Съпругата. Някаква възрастна жена слезе и несигурно се запъти към вратата.

Стивън наблюдаваше много внимателно.

* * *

– Редник, какво ще кажеш, лесна ли ти се струва целта?

– Сър, никой истински стрелец не подценява целите си. Всяка цел

изисква максимална концентрация и усилие на волята. Но, сър, мога да ви уверя, че ще поразя тази цел и ще нанесе смъртоносни рани, сър. Мога да превърна целите си в купчина кайма, сър.

* * *

Жената се изкачи по стъпалата и изчезна в антрето. След секунда Стивън я видя да влиза в дневната на Съпругата. За момент се мярна ивица бял плат – явно блузата на Съпругата. Двете се прегърнаха. В стаята се появи друга фигура. Мъж. Ченгето? Той се обърна. Не, това беше Приятелят.

„И двете цели“, помисли си възбуден Стивън, „само на някакви си тридесетина метра от него.“

Старата жена – майка или свекърва – застана пред Съпругата, говореха си нещо с наведени глави.

Любимият на Стивън модел 40 беше във фургона. Но сега не му беше необходим снайпер за тази цел, дългоцевната „Берета“ щеше да свърши работа. Това беше прекрасен пистолет. Стар, поочукан, но без засечка. За разлика от повечето наемници и професионалисти, Стивън не беше превърнал оръжието си във фетиш. Ако най-добрият начин да убиеш дадена жертва беше с камък, той не би се поколебал да я убие именно с камък.

Сега преценяваше целта си, премерваше ъглите, пресмяташе случайностите, доколко прозорците представляваха евентуална пречка и дали биха повлияли на траекторията на куршума. Старицата се отмести от Съпругата и застана точно на прозореца.

* * *

– Редник, какъв е планът ти?

* * *

Беше решил да стреля през прозореца и да удари в главата старата жена. Тя щеше да падне. Съпругата инстинктивно щеше да пристъпи към нея и да се наведе, като по този начин се откриваше идеално за стрелба. После Приятелят също щеше да изтича в стаята и да предложи изящния си профил.

Ами ченгетата?

Дребен риск. Всички знаят, че униформените патрулни ченгета не са особено добри стрелци, а и сигурно никога не са стреляли по тях,

докато са на служба. Най-вероятно ще се паникьосат.

Антрето все още беше празно.

Стивън дръпна назад затворната рама на пистолета и зареди оръжието си. После го нагласи на единична стрелба и го постави в ръката си, за да легне добре в нея. Ритна вратата и я подпря с крака си. Огледа улицата първо от едната страна, после, от другата.

Никой.

– Дишай, редник. Дишай, дишай, дишай...

* * *

Смъкна пистолета, отново го нагласи в дланта си, дръжката тежко легна в облечената в ръкавица ръка. Започна леко, съвсем леко да натиска спусъка.

* * *

– Дишай, дишай.

* * *

Впи поглед в старата жена и напълно забрави за натиска, за прицелването, за парите, които в момента изкарваше; забрави всичко на този свят. Просто държеше здраво и неподвижно пистолета в меката си отпускната ръка и чакаше оръжието само да гръмне.

Пета глава

Час 1 от 45

Старицата бършеше сълзите си, Съпругата стоеше зад нея, скръстила ръце.

И двете бяха мъртви, те бяха...

* * *

– Редник!

* * *

Стивън замръзна. Отпусна пръста си от спусъка.

Светлини!

Ослепителните светлини тихо се приближаваха и уголемяваха

откъм едната страна на улицата. Това бяха ярките, накъсани отблясъци от буркана на полицейския луноход. После се появиха две коли, след тях още цяла дузина, дори един фургон на Спешна медицинска помощ се заклатушка из дупките на решетките на канавките. Пътищата на всички автомобили, идващи и от двете страни на улицата, се събираха в една точка, къщата на Съпругата.

* * *

– Скрый и обезопаси оръжието си, Редник!

Стивън свали пистолета и отстъпи назад в мрачния коридор.

Полицайте потекоха от колите си като разлята вода. Разпръснаха се по тротоара, оглеждаха се навън от къщата и нагоре по покривите. Отвориха с ритник вратата на къщата на Съпругата, счупиха стъклото и се втурнаха вътре.

Петте спецченгета, в пълна бойна екипировка се разгърнаха по продължение на бордюра и покриха точно местата, които трябваше да се покрият, очите им се мятаха насам-натам, показалците им лежаха върху черните спусъци на техните черни пистолети. Вярно че патрулните ченгета бяха издигнали се пътни полицаи, но по-добри бойци от нюйоркските спецченгета нямаше. Съпругата и Приятелят бяха изчезнали, сигурно се бяха хвърлили на пода. Нямаше я и старицата.

От двете страни на улицата все още прииждаха коли и спираха по тротоарите.

Стивън Кол се чувстваше дребен. Пълен с червеи. Пот изби по дланите му и той сви юмука си, за да може ръкавицата да попие неприятната влага.

* * *

– Изнасяй се, Редник...

* * *

С отвертка той разви ключалката на втората врата, отвори я и влезе. Вървеше бързо, но без да бяга, с наведена глава. Отправи се към служебния вход, който водеше към една странична алея. Никой не го видя как се измъкна навън. Скоро стигна Лексингтън авеню, като се движеше на юг през тълпата към подземния гараж, където беше паркирал фургона.

Гледаше напред.

* * *

– Сър, загазих, сър.

* * *

Още ченгета.

Бяха блокирали дори Лексингтън авеню три пресечки по-надолу и бяха оформили един кръг около къщата, в който спираха коли, оглеждаха подозрително пешеходците, чукаха от врата на врата, святакаха с дългите си фенерчета в паркираните коли. Стивън видя две ченгета; просто им личеше как ги сърбяха ръцете да използват палките си; спряха една кола, накараха човека да излезе навън, а те претърсиха някаква купчина одеала на задната седалка. Това, което разтревожи Стивън, беше, че човекът беше бял и горе-долу на неговата възраст.

Сградата, където паркира фургона си, се намираше в блокирания участък. Той не би могъл да излезе, без да бъде спрял. Линията от ченгета се приближаваше все повече и повече. Все пак успя да влезе в гаража и отвори вратата на фургона. Бързо се преоблече – захвърли предприемаческата си дегизировка и си навлече дънки, работни обувки (без издайнически търговски марки), черна тениска, тъмнозелен анорак (без никакви надписи) и сложи на главата си бейзболна шапка (по нея също нямаше емблеми на някой конкретен отбор). В раницата му беше лаптопът, няколко клетъчни телефона, два-три малокалибрени пистолета и доста амуниции от фургона. Сложи още патрони, бинокъла си, уреда за нощно виждане, инструменти, няколко пакета експлозивни и различни видове детонатори. Всичко това той натика в по-голямата раница.

Любимият си модел 40 той носеше в един калъф за бас-китара Фендер. Премести всичкия си багаж от фургона на земята. Помисли малко какво да прави с фургона. Стивън никога не беше докосвал нито една част от него с голи ръце, винаги носеше ръкавици, а и вътре нямаше нещо, което би могло да разкрие самоличността му. Доджът¹⁷ беше краден, а той беше заличил серийния номер – и върху таблото, и скрития. Сам беше направил регистрационните номера. Беше планирал да зареже фургона рано или късно, пък и спокойно можеше да завърши работата си и без него. Реши да го направи сега. Метна върху четвъртият додж едно синьо непромокаемо платнище, надупчи гумите с късата си кама, за да изглежда така, сякаш никой с месеци не беше се доближавал до

17. Марка американски автомобили.

автомобила. Напусна гаража през асансьора на сградата.

Озовал се въвн, той се смеси с тълпата. Но навсякъде гъмжеше от полиция. По кожата му залазиха мравки, целият настърхна. Отново се почувства дребен и влажен като червей. Влезе в една телефонна кабина и се престори, че се обажда на някого, наклонил глава към металната табелка на телефонния апарат. По челото му се спусна тънка струйка пот, усети я и под мишниците си. Мисли! Те са навсякъде. Търсят го, вглеждат се в него. От коли. От улицата.

От прозорци...

Споменът се появи отново...

Лицето зад прозореца.

Той си пое дълбоко дъх.

Лицето зад прозореца...

Беше се случило съвсем наскоро. Стивън беше нает за един удар в окръг Вашингтон. Работата беше да се убие един помощник на конгресмен, който продаваше ценна информация за военно въоръжение на – както беше предположил Стивън – някой от съперниците на този, който беше го наел. Този помощник напълно обяснимо се беше превърнал в параноик в къщата си в Александрия, Вирджиния. Стивън го беше проследил до нея и накрая бе успял да се приближи достатъчно близо, за да може да стреля – макар да беше доста трудно и рисковано.

Един шанс, един изстрел, един труп...

Стивън беше чакал цели четири часа. Когато жертвата пристигна и се втурна към градската си къща, той беше стрелял само веднъж. Мислеше, че го е уцелил, но човекът беше паднал в двора си и Стивън не можеше да го види.

* * *

– Слушай, момче. Слушаш ли ме?

– Сър, слушам, сър.

– Тръгваш по следите на всяка поразена, но жива мишена и довършваш работата си. Вървиш след кървавата следа, дори ако трябва да отидеш до ада и обратно, трябва да го направиш.

– Ами...

– Никакво „ами“ в тая игра. Трябва да потвърдиш всеки труп. Разбра ли ме? Това не е концерт по желание, длъжен си.

– Слушам, сър.

* * *

Тогава Стивън се беше покатерил и беше прехвърлил тухлената ограда в двора на човека. Откри тялото му, проснато върху плочника, до една чешма с глава на коза. В крайна сметка установи, че изстрелът му действително е бил фатален.

Но нещо странно се беше случило. Нещо, което накара цялото му тяло да потръпне, а много малко бяха нещата в живота му, които го бяха карали да потръпва. Може би това беше просто случайност, начинът, по който помощникът беше паднал или ъгълът, под който го беше ударил куршумът. Но сега изглеждаше така, сякаш някой грижливо беше извадил кървавата риза на жертвата от панталоните му и я беше запретнал нагоре само за да се види неголямото входно отворствие, малко над гръдната кост на човека.

Тогава Стивън се беше обърнал да види кой беше направил това. Но не, нямаше никой освен него наблизко.

Или поне така си беше помислил отначало.

После, съвсем случайно Стивън беше погледнал към двора. В дъното на градината видя една дъсчена пристройка, вероятно склад за инструменти. Прозорците ѝ бяха прашни и мръсни, но през тях се процеждаше отслабващата светлина на залязващото слънце. Зад един от тях той видя – или поне си въобрази, че вижда – лице, което гледаше към него. Не можеше да каже точно – мъж ли беше или жена – контурите бяха твърде неясни. Но, който и да беше, (не изглеждаше уплашен. Не беше се опитал да се прикрие, наведе или побегне.

– Свидетел, оставяш свидетел, Редник!

– Сър, незабавно ще премахна всяка вероятност за идентификация, сър.

* * *

Но шом ритна вратата на бараката, видя, че тя е абсолютно празна, вътре нямаше никой.

* * *

– Изнасяй се, Редник...

* * *

Лицето зад прозореца...

Стивън беше останал в празната постройка, загледан в двора на елиминирания помощник и неговата градска къща, осветена от

кървавочервената светлина от запад и беше започнал да се върти на място, бавно, с маниакална педантичност.

Кой беше вътре? Какво правеше? Дали пък не беше плод на въображението му? Вторият му баща също виждаше снайпери в гнездата на ястребите по върховете на дъбовите дървета на Западна Вирджиния.

Лицето зад прозореца го гледаше така, както понякога го беше гледал вторият му баща, с особен научен интерес, сякаш е някакво рядко насекомо. Стивън тогава си беше спомнил за страховете си от детството: „Дали оплесках всичко?“, „Дали е правилно това, което правя?“, „Какво ще си помисли той за мене?“

В крайна сметка, той не можеше да чака повече и се беше отправил към хотела си във Вашингтон.

Бяха го били, мушкали с нож и стреляли с пистолет. Но нищо не го беше разтърсвало така из основи, както странния инцидент в Александрия. Никога преди това не го бяха преследвали лицата на жертвите му, независимо мъртви или живи. Онова лице зад прозореца беше като влажен, лигав и студен червей, пълзящ нагоре по крака му.

Дребен...

Точно така се чувстваше в този момент. Към него в кордон се приближаваха полицаите от двете срещуположни страни на Лексингтън. Автомобилите надуваха клаксони, шофьорите ругаеха. Но полицаите не обръщаха внимание на това; продължаваха внимателно да се взират в лицата на гражданите, търсейки него. Беше въпрос на минути, докато го забележат – атлетичен бял мъж с огромен калъф за китара, в който лесно можеше да се побере най-добрия снайпер, който някога Господ беше изпратил на тази земя.

Очите му се преместиха върху затъмнените прашни прозорци, досами улицата.

Той се помоли да не види лице, гледащо навън.

* * *

– Редник, какви глупости са ти в главата?

– Сър, аз...

– Проучи обстановката, Редник!

– Сър, слушам, сър.

* * *

Усети отнякъде горчив мирис на изгоряло.

Обърна се и установи, че стоеше точно пред един ресторант за бърза закуска „Звездния козел“. Влезе вътре, като се правеше, че чете менюто, а всъщност оглеждаше внимателно клиентите.

На една маса седеше огромна жена. Беше сама и постоянно се наместваше върху крехкия неудобен камъшитен стол. Четеше някакво списание и отпиваше от време на време от висока чаша чай. Беше около тридесетте, дебела, с широко лице и тлъст нос. „Прелиства гланцираните страници на списанието си със завист“, прецени Стивън, „не със страст.“

Плати чаша от прехваления лайков чай „Божествени билки“. Взе я и тръгна към една маса до прозореца. Тъкмо минаваше покрай жената, когато чашата просто се изплъзна от ръцете му и падна върху отсрещния стол, разплисквайки горещия чай по пода на половината заведение. Дебеланата се дръпна назад изненадана и вдигна поглед към ужасения Стивън.

– Мили Боже – прошепна той. – Толкова съжалявам. – И той бръкна в джоба си, откъдето извади цял свитък салфетки. – Кажете, че не ви напръсках, нали? Моля ви!

Пърси Клей се освободи от младия инспектор, който я беше съборил на пода.

Майката на Ед, Джоан Карни, лежеше на няколко крачки по-нататък, лицето ѝ беше застинало в ужас и объркване.

Брит Хейл беше залепен за стената, а пред него стояха двама плещести полицаи. Сякаш бяха тръгнали да го арестуват.

– Съжалявам, мадам, мисис Клей – извини се едното ченге. – Ние...

– Какво става? – Хейл беше напълно объркан. За разлика от Ед, Рон Толбът и дори самата Пърси, Хейл никога не беше ходил в казарма, не знаеше какво е битка. Иначе беше безстрашен – винаги носеше ризи с дълги ръкави, вместо традиционните бели пилотски ризи с къси ръкави. Криеше белезите по изгорените си ръце, когато преди няколко години се беше покатерил върху един горящ самолет „Чесна 150“, за да спаси пилота и пътника до него. Но самата идея за злонамереност, престъпления – въобще всяка умишлена вреда върху човешко същество – му беше напълно чужда.

– Обадиха ни се от специалните части – обясни инспекторът. – Смятат, че човекът, който е убил мистър Карни, се е върнал. Сигурно за да премахне и вас. Мистър Райм мисли, че черният фургон, който вие сте забелязали, е неговият.

– Добре де, нали ни изпратиха онези мъже да ни пазят – сръза го

Пърси, като едно кимна с глава към двамата полицаи, които бяха дошли сутринта.

– Господи – измърмори Хейл, като гледаше навън. – Вън сигурно има двадесет ченгета.

– Моля ви, сър, дръпнете се от прозореца – твърдо каза инспекторът. – Убиецът може да е на някой от съседните покриви. Тук все още не сте в абсолютна безопасност.

До Пърси долетяха стъпките на бягащ нагоре по стълбите човек.

– Покривът ли? – попита кисело тя. – А може би той в момента копае тунел откъм мазата? – И тя прегърна мисис Карни. – Добре ли си, майко?

– Какво става, защо е всичко това?

– Смятат, че може да ви се случи нещо – каза единият от полицаите. – Не на вас, мадам – обърна се той към майката на Ед, – става дума за мисис Клей и мистър Хейл. Те са свидетели по делото. Заповядано ни е да обезопасим района и да ги отведем в участъка, за по-сигурно.

– Някой говорил ли е с него? – попита Хейл.

– Все още не знаем кой е той, сър. Високият, слаб Хейл продължи:

– Имам предвид този, срещу когото ще свидетелстваме, Хансен. – Светът на Хейл беше изтъкан изцяло от желязна логика. От разумни хора. И от машини, номера и хидравлики. Трите му брака се бяха провалили, защото единственото нещо, пред което му се отваряше сърцето, беше науката за летенето и незаменимото усещане, което му даваше пилотската кабина. Той прокара пръсти през косата си, отмятайки падналия върху челото му кичур и каза: – Защо не го попитате? Той ще ви каже къде е убиецът. Нали той го е наел?

– Ами, мисля, че не е толкова просто.

На вратата се появи друг полицай.

– Улицата е обезопасена, сър.

– Нали нямате нищо против да дойдете с нас. И двамата.

– Ами майката на Ед?

– Вие в района ли живеете? – попита я един от полицаите.

– Не. Живея със сестра си – отвърна мисис Карни. – На брега на Са-дъл Ривър.

– Ще ви закараме дотам, качете се в онзи джип от управлението в Ню Джърси, паркиран е точно пред къщата. Вие нямате нищо общо със случая, така че няма за какво да се тревожите.

– О, Пърси.

Двете жени се прегърнаха.

– Всичко ще се оправи, майко. – Пърси едва успяваше да съдржа сълзите си.

– Не, няма да се оправи – каза немощно възрастната жена. – Никога няма да се оправи...

Един полицай я заведе до джипа, който щеше да я откара. Пърси се загледа след отдалечаващия се автомобил, после попита стоящия до нея полицай:

– Къде отиваме?

– На гости на Линкълн Райм.

Друг се обади:

– Ще повървите малко с тези двама полицаи от двете ви страни. Вървете с наведени глави, каквото и да се случи, не поглеждайте нагоре. Трябва да стигнем до втория фургон, ей там. Виждате ли го? После и двамата скачате вътре и си слагате коланите. И никакво поглеждане през прозореца. Ще караме много бързо. Някакви въпроси?

Пърси отвори бутилката и жадно отпи солидна глътка бърбън.

– Да, кой, по дяволите, е този Линкълн Райм?

* * *

– Вие ли сте гошила? Сама?

– Да – отвърна жената, като дръпна бродираното елече, което, също като карираната пола на нея, беше малко по-широко, пресметната така, че да прикрива солидната ѝ фигура. Бродерията му напомняше на прешленестото тяло на червей. Той потръпна, прилоша му, но успя да се усмихне и каза:

– Прекрасно е. – После сръбна от чая си и се извини, както понякога вторият му баща правеше, когато се правеше на джентълмен.

Попита я дали има нещо против да седне при нея.

– Ами... не – отвърна тя и скри списанието в платнената си чанта, сякаш беше порно.

– А, между другото – каза Стивън, – аз съм Сам Ливайн. – Тя премигна като чу фамилията му, но после се успокои при вида на арийските му черти¹⁸. – Повечето хора ми викат Сами – прибави той. – За мама обаче съм Самуел, особено ако съм оплел нещо конците – и той се изсмя късо.

– Аз ще ви викам „приятел“ – обяви тя. – Аз съм Шийла Хоровиц.

Той погледна през прозореца, за да не му се налага да докосва

18. Ливайн е еврейска фамилия.

влажната ѝ ръка, завършваща с пет бели, меки и лигави червея.

– Радвам се, че се запознахме – каза той и сръбна от чая си, който, впрочем, беше отвратителен. Шийла забеляза, че под два от ноктите, с които завършваха топчестите ѝ пръсти, има мръсотия. Без да се стеснява, започна да ги дълбае с куката си, махайки събралата се черна кал.

– Успокоява – обясни тя. – Шиенето, имам предвид. У дома имам един стар „Сингер“. От онези, черните, нали ги знаете? От баба ми е. – И тя се опита да приглади мазната си къса коса, като явно съжаляваше, че точно днес не я беше измила.

– Вече не познавам момичета, които се занимават с шиене – каза Стивън. – В колежа имах една приятелка, която обичаше да шие. Правеше повечето от дрехите си сама. Бях направо шашнат.

– Ъъм, то в Ню Йорк, като във всички градове днес, никой, ама наистина никой не шие – презрително се изсмя тя.

– Майка ми шиеше през цялото време, с часове наред – каза Стивън. – Всеки неин бод трябваше да бъде перфектен. Ама наистина безупречен. За тридесет секунди шиеше един инч¹⁹ – Това беше истина. – Още си пазя някъде дрехите, които тя ми ешила. Може да ви се стори глупаво, но си ги пазя просто защото тя ги е ушила. – Това беше лъжа.

Стивън сякаш още чуваше как забръмчава и спира внезапно моторчето на „Сингер“-а откъм малката топла стая на майка му. Денем и нощем. Изправяше пустите шевове. По тридесет секунди на инч. И защо? Защото било важно! Ето я, взема линеала, метъра, кредата...

– Повечето мъже – от начина, по който тя наблегна на последната дума, човек можеше да разбере много за живота на Шийла Хоровиц – въобще пет пари не дават за шиенето. Искат момичетата им да се занимават със спорт или да разбират от кино. – И тя бързо прибави. – И аз се занимавам. Искам да кажа, че спортувам, често ходя на ски. Е, не мога да се меря с вас, естествено. Обичам и да ходя на кино. Харесват ми филмите, само някои.

– О, аз не карам ски. Не обичам спорта. – Той погледна навън и видя ченгета навсякъде. Надничачи във всяка кола. Гъмжило от преплетени сини червеи...

* * *

– Сър, не разбирам защо са предприели такава мащабна офанзива, сър.

19. 2,54см.

– Редник, твоята работа не е да разбираш. Твоята работа е да проникваш в тила на противника, да преценяваш обстановката, да осигуряваш някого за отвличане на вниманието, да изолираш и да премахваш. Това ти е работата, ясно ли е, Редник?

* * *

– Моля? – попита той, понеже беше изтървал думите ѝ.

– Ами казах, да не ми ги пробутвате такива. Тоест, на мен ще ми трябват месеци, че дори години, за да достигна вашата атлетична форма. Ще се запиша в клуба „Здраве и Тенис“. Отдавна си го мисля. Макар че ще ми създава големи проблеми. Но наистина ще се запиша. Честна дума.

Стивън се засмя.

– О-ох, писнало ми е от тези – Боже, та те всичките изглеждат такива едни, болнави. Нали се сецате? Толкова са слаби и бледи. Само си представете, да вземете едно от онези момичета, дето ги показват по телевизията и да я заведете в двора на крал Артур. Веднага ще се втурнат към придворния доктор и ще кажат: „Бързо, тя сигурно скоро ще умре, преподобни...“

Шийла премигна плахо, после се заля от смях, разкривайки развалените си зъби. Шегата ѝ даде извинение да се подпре на ръката му за момент. Той усети как петте червея смачкаха плътта му и с огромно усилие потисна неудържимия импулс да повърне.

– Баща ми – каза тя, – беше военен и много пътуваше. Та той ми е казал, че в другите държави смятат, че американките са далеч по-слаби от техните жени.

– Той военен ли е бил? – попита Сам Сами Самуел Ливайн, като се усмихна.

– Пенсионира се полковник. – Е...

„Не се ли увличаш?“ – запита се той. „Не.“ Каза:

– И аз служа. Сержант съм. В армията.

– Сериозно ли? Къде сте разпределен?

– Към специалните части съм. В Ню Джърси. – Тя явно беше достатъчно осведомена да не задава повече въпроси за това, с какво се занимават специалните части. – Радвам се, че и вие имате военен в семейството. Аз понякога не казвам на хората с какво се занимавам. Нали разбирате, понякога това ги отблъсква. Особено тук, искам да кажа, в Ню Йорк.

– Не се притеснявайте за това. Мен не ме отблъскват, приятелю. –

Тя кимна към калъфа за китара. – Да не би да сте и музикант?

– Всъщност, не. Ходя на доброволни начала в една детска градина. Уча децата на музика. От базата ми позволиха.

Погледна навън. Проблясващи светлини. Синьо, бяло. Един полицейски джип профуча покрай тях.

Жената придвижи стола си на колелца по-близо до неговия и той усети отблъскваща миризма. Отново се почувства дребен и незначителен. Представи си как от мазната ѝ коса капят червеи. Едва не повърна. Извини се набързо и три минути търка ръцете си в тоалетната. Когато се върна забеляза две неща: горното копче на блузата ѝ беше разкопчано, а по гърба на елечето ѝ имаше сигурно хиляда котешки косяма. Котките, помисли си Стивън, бяха просто четириноги червеи.

Отново погледна навън и видя как кордонът от ченгета се беше приближил към тях. Вдигна часовника си и каза:

– Ей, ще трябва да отида да си взема котката. Оставих я при ветеринарния...

– О, вие имате котка? Как се казва? – тя се наведе напред.

– Бъди.²⁰

Очите ѝ светнаха.

– Ох, писи, писи, пис. Имате ли снимка?

На някаква си шибана котка?!

– Не я нося – отвърна той и цъкна с език в знак на съжаление.

– Много ли е болничък малкият Бъди?

– Оставих го само за преглед.

– О, извадили сте късмет. Пазете го от онези червеи.

– Какви червеи? – попита той стреснат.

– Ами такива, глисти, тении и тям подобни.

– О, разбира се.

– Бъм, ако сте истински приятел – звънливо припя Шийла, – ще ви запозная с Гарфийлд, Андреа и Еси. Е, тя всъщност е Есмалда, но аз никога не съм ѝ казвала така.

– Изглежда са големи сладури – съгласи се той, зяпнал глупаво снимките, които Шийла току-що беше измъкнала от портфейла си. – Ще се радвам да ги видя на живо.

– Е, аз съм съвсем наблизко – избърбори тя. – На три пресечки от тука.

– Хей, имам идея – Сега неговите очи светнаха. – Ако може да си

20. Англ. приятел.

оставя нещата у вас, тъкмо ще видя вашите любимци, а после, ако искате, можете да дойдете с мене да вземем Бъди.

– Ех, че хубаво го измислихте – съгласи се Шийла.

– Да вървим.

Като излязоха навън, тя каза:

– Я-я, гледай колко полицаи. Какво ли е станало?

– Уау! Не зная. – Стивън метна раницата на рамото си. Нещо метално издрънча. Сигурно заслепителната граната се удари в „Беретата“.

– Какво има вътре?

– Музикални инструменти. За децата.

– О, като онези триъгълници?

– Да, точно като тях.

– Искате ли да ви нося китарата?

– Ако нямате нищо против.

– Ами, мисля, че ще ми ходи.

Тя пое калъфа за „Фендер“-а и провря ръката си през дръжката. Така преминаха през цяла купчина полицаи, заслепени като двойка влюбени. Продължиха надолу по улицата, като се смееха и обсъждаха тези противни котки.

Шеста глава

Час 1 от 45

На вратата на Линкълн Райм се появи Том и махна на някого да влезе.

Това беше един спретнат късоподстриган мъж, преминал петдесетте – капитан Бо Хауман, шеф на Групата за спешни действия към нюйоркската полиция. Жилав, с посребрена коса, Хауман приличаше на армейски сержант, чиято работа е да обучава новобранци, какъвто всъщност е бил в по-младите си години. Говореше бавно, обмисляше всяка своя дума и гледаше събеседника си право в очите, без да отмества погледа си. На устните му винаги играеше едва забележима усмивка. Когато ходеше на занятия или при тактически операции си обличаше противокуршумната жилетка и специален противовзривен шлем. Винаги беше един от първите, които минаваха през пробива на мнимата или истинска барикада.

– Наистина ли е той? – попита капитанът. – Танцьорът?

– От това, което знаем – обади се Селито.

Последва къса пауза, която за побелялото ченге означаваше същото, както тежка въздишка при всеки друг. После той каза:

– Мога да ангажирам дузина момчета от групата 32 Е.

Служителите от 32 Е, наричани така по номера на стаята си в полицейското седалище, бяха за всички обществена тайна. Официално те се водеха служители за специални процедури към Групата за спешни действия. Мъже и жени, голяма част от тях бивши военни. Всички те са били безмилостно обучавани главно в две насоки – търсене и наблюдение – както, разбира се, и в нападение, стрелба със снайпер и спасяване на заложници. Не бяха много. Въпреки нелицеприятната репутация на града, специално в Ню Йорк имаше проведени относително малко тактически операции, а що се отнася до хората, които преговаряха с похитителите на заложници – най-добрите в страната, – те обикновено се справяха и с най-неразрешимите и безизходни ситуации, преди да се наложат твърди действия. Решението на Хауман да ангажира два отряда от тях, което правеше десет човека, за решаване на случая с Танцьора, означаваше, че почти цялата група щеше да влезе в действие.

Минутка след това в стаята влезе един невисок, оплешивяващ мъж, с очила, които съвсем не му подходяха. Мел Куупър беше най-добрият служител в лабораторията към Отдела за разследване и разпределение на силите, ръководен някога от самия Райм. Куупър никога не беше обработвал местопрестъпление, не беше арестувал нарушител и вероятно беше вече съвсем забравил как се стреля с елегантния пистолет, който упорито носеше навсякъде със себе си, в летен кобур, отзад на кожата си колан. Нямахше желание да пътешества по широкия свят, ако можеше просто да стои на стола си в лабораторията, да се взира в микроскопите и да анализира полуизтрити отпечатъци (е, освен в лабораторията, той обичаше да бъде и на дансинга на някоя бална зала, където винаги печелеше първа награда за най-добър танцьор на танго).

– Господин инспектор – обърна се към него Куупър с титлата, която му припомняше миналото, – аз си мислех, че ще трябва да анализирам зрънца пясък. А то се оказа, че става дума за самия Танцьор. – Освен на улицата, клюките се разпространяват със скоростта на светлината само още на едно място в света, помисли си Райм, и това беше самият полицейски участък. – Тоя път ще го пипнем, а, Линкълн? Ще си го приберем на топло, нали?

Докато Банкс обясняваше накратко ситуацията на новодошлите, Линкълн случайно вдигна поглед. На вратата на лабораторията беше застанала жена. Тъмните ѝ очи оглеждаха внимателно стаята, сякаш

искаха да я погълнат цялата. В тях не се четеше нито притеснение, нито неудобство.

– Мисис Клей? – попита я той.

Тя кимна. Зад нея се появи слаб и висок мъж. Това трябва да е Бритън Хейл, предположи Райм.

– Моля, заповядайте – обади се отново криминалистът.

Тя пристъпи до средата на стаята, като не отделяше поглед от Райм, после очите ѝ се преместиха върху сложната апаратура, до Мел Куупър.

– Пърси – каза тя, – наричайте ме Пърси. Вие трябва да сте Линкълн Райм, нали?

– Точно така. Много съжалявам за случилото се със съпруга ви.

Тя кимна сковано, явно не се чувстваше добре, когато проявяваха съчувствие към нея.

„Също като мене“, помисли си Райм.

После се обърна към човека до нея:

– А вие сигурно сте мистър Хейл?

Дългнестият пилот кимна и пристъпи напред да се здрависа с него, после забеляза, че ръцете на Райм са привързани към инвалидната му количка.

– О – измърмори той, после се изчерви. Отстъпи назад.

Райм ги представи на останалите присъстващи. Липсваше Амелия Сакс, която – по настояване на Райм – в момента се преобличаше, като сваляше униформата си, за да я замени с дънки и спортна тениска. Беше ѝ обяснил, че Танцорът често ранява или убива ченгета за заблуда на преследвачите си; така че тя трябвало да изглежда колкото е възможно по-обикновено облечена.

Пърси извади една бутилка от джоба на широките си панталони, беше от ония сребристите плоски алуминиеви бутилки, отвинти капачката и удари една малка глътка. Пиеше алкохола – Райм успя да надуши, че това беше скъп бърбън, – сякаш пиеше лекарство.

След като собственото му тяло го беше предало, Райм рядко обръщаше внимание на физическите качества на другите, с изключение на жертвите и престъпниците. Сега обаче нямаше как да не забележи Пърси Клей. Тя беше малко по-висока от метър и петдесет и въпреки това от нея се излъчваше някакъв особен род съдържана целеустременост. Очите ѝ, черни като нощта, бяха пленителни. Едва след като човек успее да отмести погледа си от тях, можеше да забележи лицето ѝ, не особено красиво – имаше чип нос и момчешки вид. Черната ѝ къдрава коса стърчеше на всички посоки, но беше късо подстригана. Райм си

помисли, че няколко дълги кичура биха посмекчили ръбестата форма на лицето ѝ. Не беше усвоила защитните маниери на повечето ниски хора – да поставя ръцете си на кръста, скръстени на гърдите или да ги мотае пред устата си. Тя просто беше свикнала да избягва излишните жестове, „като самия него“, мина му през ума.

Изведнъж му хрумна нещо: тя много приличаше на циганка.

После забеляза, че тя също го изучава. В погледа ѝ се четеше дори повече любопитство, отколкото в неговия преди малко. Когато го виждаха за първи път, хората обикновено си лепваха по една тъпа усмивка на лицето, зачервяваха се като зрели домати и се стараеха да го гледат право в челото, да не би случайно погледът им да слезеше към увреденото му тяло. Пърси обаче беше погледнала само веднъж към лицето му – все още красиво, с малки устни и нос на Том Круз; въобще този мъж доста младееше за своите четиридесет и кусур години, помисли си тя – после очите ѝ пробягнаха по обездвижените му ръце, крака и тяло. Но цялото ѝ внимание беше погълнато от инвалидното оборудване – лъскавата инвалидна количка „Сторм Ароу“, дихателния апарат, слушалките и говорителя на главата, компютъра.

В това време в стаята влезе Том и се запъти към Райм да му измери кръвното налягане.

– Не сега – опълчи се шефът му.

– Точно сега. – Не.

– Бъди послушен – каза Том и въпреки всичко успя да си свърши работата. Прибра лекарските слушалки. – Не е зле. Но си твърде умен, напоследък работи доста. Ще трябва да си починеш.

– Разкарай се – изръмжа Райм.

Обърна се отново към Пърси Клей. Само защото беше сакат, почти пълен инвалид и представляваше жалка останка от човешко същество, често се случваше събеседниците му да мислят, че той не може да ги разбере и смятаха за необходимо да говорят бавно и отчетливо, понякога дори се обръщаха към него чрез Том. Пърси обаче му говореше нормално, както би разговаряла с всеки друг, и затова беше вече спечелила значителна преднина пред другите.

– Значи смятате, че сме в опасност, искам да кажа Брит и аз?

– И още как! В сериозна опасност.

Сакс влезе в стаята и погледна към Райм и Пърси. Той ги представи една на друга.

– Амелия? – попита Пърси. – Казвате се Амелия?

Сакс кимна.

По лицето на Пърси премина почти незабележима усмивка. Леко се обърна към Райм, за да я сподели.

– Не съм кръстена на нея, на пилотката – обясни Сакс, като си спомни, че Пърси също е летец. – На една от сестрите на баба ми. Амелия Ерхарт героиня ли е била?

– Не – отвърна Пърси, – всъщност не. Просто съвпадение на обстоятелствата.

Хейл се намеси:

– Ще ѝ сложите охрана, така ли? Денонощна? – и кимна към Пърси.

– Така е, можеш да се хванеш с някого на бас – обади се Делрей.

– Добре – съгласи се Хейл. – Дори много добре... Още нещо. Мислех си, че наистина трябва да си поговорите с този тип. Имам предвид Филип Хансен.

– Да си поговорим ли? – попита Райм.

– С Хансен? – допълни Селито. – Става, но той ще отрича всичко и няма да каже и думичка повече от това. – Погледна към Райм. – Да пратим Близнаците при него, а? – После отново към Хейл: – Те са най-големите майстори на разпита. А той си пада по протакането. Досега нищо не сме изкопчили от него.

– Не можете ли да го заплашите... или нещо такова?

– Ами-и, не – каза инспекторът. – Не мисля, че ще успеем.

– Няма значение – продължи Райм. – Хансен няма какво да ни каже за момента. Танцорът никога не се среща с клиентите си лице в лице, нито пък им казва как си върши работата.

– Танцорът ли? – попита Пърси.

– Това е прякорът на убиеца. Танцуващия с трупове.

– Танцуващия с трупове? – тихо се изсмя Пърси, сякаш изразът ѝ беше познат отнякъде. Но тя замълча, без да даде повече обяснения.

– Звучи малко страшно – със съмнение в гласа каза Хейл, като че ченгетата нямаха право да слагат зловещи прякори на преследваните от тях престъпници. Райм реши, че той имаше право.

Пърси се взря в очите на Райм, почти толкова черни, колкото и нейните.

– И така, какво ви се е случило? Простреляли са ви? Сакс и Хейл подскочиха при прямотата на въпроса, но Райм нямаше нищо против него. Предпочиташе да разговаря със себеподобни – такива, които не страдаха от излишна и пресилена тактичност. Каза безразлично:

– Случи се, докато оглеждах едно местопрестъпление на един строеж. Някаква греда падна и ми счупи врата.

– Като онзи актьор. Кристофър Рийв²¹.

– Да.

Хейл се обади:

– Кофти работа. Истински мъж, гледал съм го по телевизията. Мисля, че, ако беше ми се случило на мене, щях да си тегля куршума.

Райм погледна към Сакс, после се обърна към Пърси:

– Трябва ни помощта ти. Трябва да разберем как онзи е сложил бомбата в самолета. Да знаеш нещо?

– И представа си нямам – после погледна към Хейл. Той поклати глава.

– Видели ли сте някой непознат да се върти покрай самолетите преди полета?

– Снощи ми беше много зле – каза Пърси. – Дори не отидох до летището.

– Аз ходих за риба. Това ми беше почивния ден. Прибрах се късно вечерта – обясни Хейл.

– Къде точно се намираше самолетът преди полета?

– В нашия хангар. Подготвихме го за новите полети. Трябваше да извадим седалките, да монтираме специални рафтове с изходни тръби за хладилните камери. Предполагам знаете какъв щеше да бъде товарът?

– Органи – обади се Райм. – Човешки органи. Този хангар само на вашата компания ли е?

– Да, само наш е. Е, държим го под наем.

– Лесно ли може да се влезе вътре? – попита Селито.

– Когато няма никой, го заключваме, но последните няколко дена екипите ни работеха по двадесет и четири часа на ден, за да подготвим ЛИР-а за тези специални полети.

– Познавате ли екипите си? – продължи Селито.

– Ние сме като едно семейство – отбранително заяви Хейл.

Селито изгърколи големите си очи към Банкс. Райм разбра какво си беше помислил инспекторът; че членовете на семейството са измежду първите заподозрени в случай на убийство.

– Все пак ще трябва да им запишем имената, ако не възразявате. Пишете.

– Обадете се на Сали-Ан, нашата секретарка. Тя ще ви даде подробен списък.

– Освен това ще трябва да запечатите хангара – каза Райм. – Никой

21. Най-известната му роля е в „Супермен“.

не трябва да влиза вътре.

Пърси поклати глава:

– Не можем...

– Запечатайте го – повтори той. – И никоой да не влиза. Никоой!

– Но...

– Трябва – обясни Райм.

– Уха – обади се Пърси, – по-полека. Тя погледна към Хейл. – Ами „Фокстрот Bravo“?

Той вдигна рамене.

– Рон и без това каза, че ще му отнеме поне още един ден. Пърси въздъхна:

– Реактивният ЛИР, с който летя Ед, беше единственият, който е подготвен за този тип полети. По план утре вечер трябва да има друг полет. Ще си отработим, докато стъкнем другия самолет. Май ще ни отнеме и нощта. Виждате, просто не можем да затворим хангара.

– Тук не става въпрос за избор – каза Райм. Пърси премигна.

– А вие кой сте, че да ми казвате дали имам избор или не?...

– Някой, който се опитва да ви спаси живота – срязва я грубо Райм.

– Не мога да рискувам този договор.

– Задръжте малко, мис – обади се Делрей. – Вие не разбирате, той човек е от лошите и...

– И е убил съпруга ми – довърши тя с твърд глас. – Това ми е пределно ясно; но няма да позволя заради него, аз да си изгубя работата.

Сакс вдигна двете си ръце към устните.

– Хей, хей, чакайте малко. Ако някой може да ви спаси кожата от този, дето е тръгнал да ви убива, това е Линкълн Райм и никоой друг. Две мнения по въпроса няма.

Гласът на Райм се намеси в разговора. Той хладно попита:

– Ще ни дадете ли един час да огледаме?

– Един час? – Пърси се замисли.

Сакс късо се изсмя и обърна удивено очи към шефа си.

– Да претърся цял хангар за един час? Я се стегни, Райм! – А лицето ѝ казваше: „Значи аз съм тръгнала да те защитавам, а ти какви ги плещиш? На коя страна си всъщност?“

Някои следователи назначават цял екип за претърсването на дадено място, но Райм винаги е настоявал Амелия сама да извършва огледите, както и тя самата беше свикнала. Един човек, натоварен с такава задача има особен поглед върху нещата. Един час беше крайно недостатъчно време за сам човек да покрие толкова обширно местопрестъпление.

Райм много добре знаеше това, но не отговори на Сакс. Очите му не помръдваха от Пърси. Тя каза:

– Един час? Е, добре. Ще го преживея някак си.

– Райм – запротестира Сакс. – Трябва ми повече време.

– Да де, но нали ти си най-добрата, Амелия? – заяде се той. Което означаваше, че решението е вече взето.

– Кой ще ни помогне, като идем на място? – отправи въпроса си Райм към Пърси.

– Рон Толбът. Той ни е колега, партньор и оперативен мениджър на Компанията.

Сакс надраска името му в тефтерчето си.

– Веднага ли трябва да тръгна? – попита тя.

– Не – отвърна Райм. – Искам да изчакаш, докато получим бомбата от Чикаго. Ще ми помогнеш да я анализирам.

– Нали имам само един час? – предпазливо му напомни тя. – Ти така каза.

– Ще изчакаш – изръмжа той. После попита Делрей: – Какво става с къщата?

– О, имаме идеално местенце за вас – обърна се агентът към Пърси. – В Манхатан. Удава ви се шанс да поживеете от редовно плащаните доларчета за данъци. Ха, ха! Щатските военни го използват за протекция на най-най-важните си свидетели. Само едно нещо остана да уредим, трябва ни някой от нийоркската полиция да им сменя пеленките. Такъв, дето познава и не подценява Танцьора.

Точно в този момент Джери Банкс вдигна поглед и се зачуди защо всички гледаха към него.

– Какво сте ме зяпнали? – попита той. – А? – И напразно се опита да приглади надолу упорития си близнат кичур.

* * *

Стивън Кол, който говореше като войник, стреляше с всякакви оръжия като войник, всъщност никога през живота си не беше служил в армията.

Но това не му попречи сега да каже на Шийла Хоровиц:

– Аз много се гордея с войнишкото си наследство. И това е самата истина.

– Някои хора не...

– Не – прекъсна я той, – някои хора наистина не смятат това за достойнство. Но това си е техен проблем.

– Да, техен си проблем – повтори като папагал Шийла.

– Много хубаво местенце си имате. – Той огледа раздулите се от влагата мебели, по които още стояха етикетчетата от магазина за намалени цени.

– Благодаря ти, приятелю. Ами-и, ти, искаш, желаш ли нещо за пиене? Опа-а, пак се изразявам не както трябва – не можах да ги науча тези предлози. Мама вечно ми се караше. Все казваше, че гледам много телевизия. Искам, искам, искам! Ужасно, ужасно.

Какви щуротии бръщолевеше тая?

– Сама ли живеете тука? – попита той с учтивата усмивка на добронамереното любопитство.

– Да, аз и моето палаво трио. Къде ли са се дянали? Такива разбойници са, глупачета! – И тя нервно подръпна подгъва на елека си. Тъй като не получи отговор, тя отново попита: – Е? Нещо за пиене?

– Може.

На хладилника беше оставена една винена бутилка, цялата в прах. Пази я за специални случаи. Дали това не беше един от тях?

Очевидно не. Тя отвори една бутилка „Д-р Пепър“²².

Той разсеяно тръгна към прозореца и погледна навън. На улицата нямаше ченгета. А на кръстовището имаше спирка на метрото. Апартаментът се намираще на втория етаж и макар че на прозорците имаше решетки, тя не ги беше заключила. Значи, ако му се наложеше, той спокойно можеше да се спусне по аварийното стълбище и да стигне до Лексингтън авеню, което винаги гъмжеше от народ...

Жената имаше телефон и компютър. Това беше добре.

На стената беше закачен календар – с картинки на ангелчета. Имаше и няколко бележки, прикрепени към колонките със седмиците, но за тази нямаше нищо.

– Хей, Шийла, имаш ли нещо против... – Той се усети навреме, поклати глава и потъна в мълчание.

– Тъ-тъ, какво викаш?

– Ами, то е... Щях да изтърся една глупост. Исках да кажа, понеже гледам, че си си отбелязвала тука... Абе, чудех се какво ще правиш следващите няколко дена.

Тука по-внимателно.

– О, ами аз май трябваше да ходя да видя как е мама.

Стивън сбърчи чело в знак на разочарование.

22. Газирана безалкохолна напитка с мирис на анасон.

– Лошо. Виждаш ли, аз пък живея в един апартамент на нос Мей...

– Откъм Джърси!

– Точно така. Та ще отивам там...

– След като вземеш Бъди?

Кой пък, по дяволите, беше тоя Бъди? О, да бе, котката.

– Правилно. Та исках да кажа, ако нямате работа, помислих си, че може да поискате да дойдете с мен.

– Имате ли си...

– Само мама ще е вкъщи и най-много някоя нейна приятелка.

– Леле Боже! Ами, не знам.

– Добре де, ами защо не се обадите на майка си и да ѝ кажете, че ще трябва да изкара уикенда без вас?

– Е... то не е задължително да ѝ се обаждам. Дори да не се появя, голяма работа. Нищо не съм ѝ обещавала, може да отида, но може и да не отида.

Значи лъжеше. Нямаше никакви ангажименти за през уикенда. Никой нямаше да я потърси през следващите няколко дена.

Една котка скочи на перваза до него и тикна муцуната си в лицето му. Стивън си представи как по цялото му тяло плъпват хиляди червеи. Отново ги видя как се гърчат из косата на Шийла. Погледна и белите ѝ меки червееподобни пръсти. Започваше да се отвращава от тази жена. Искаше му се да изкрещи.

– Охо-о, я кажи здравей на новия си приятел, Андреа. Харесва те, Сам.

Той не се помръдваше, оглеждаше апартамента. Обмисляше:

Помни, момче, всяко нещо може да убива.

Някое ще те убие бавно, друго – бързо. Но всяко едно нещо може да убива.

– Я кажи, да имаш тиксо или нещо подобно?

– За какво ти е? – умът ѝ се напрегна. За...?

– За инструментите в чантата. Трябва да залепя единият от барабаните – скъсах го вчера...

– Ей сегичка, имам някъде тикната една ролка – и тя отиде в коридора. – Постоянно изпращам колетите на леля си. И все ми се налага да си купувам нови и нови ролки. Не мога да си спомня дали съм свършила предишната или просто така съм я прибрала, че... Голяма глупачка съм.

Той не отговори, понеже сега оглеждаше кухнята. Накрая прецени, че това беше най-удобното място да я убие.

– Хващай – и тя закачливо му хвърли ролката. Хвана я

инстинктивно, без да се замисли. Беше ядосан на себе си, понеже не бе имал време да си сложи ръкавиците. Знаеше, че ще остави отпечатъци върху ролката. Потрепера от ярост, а насреща му Шийла, ухилила се, му казваше:

– Хей, добри рефлексии, приятел!

Тогава той видя, че пред него стоеше огромен бял червей, който се приближаваше все по-близо до него. Той се наведе, остави на земята тикото и си сложи ръкавиците.

– Ръкавици? Студено ли ти е? Хей, приятел, какво си...? Той не й обърна внимание, отвори хладилника и започна да изрива храната на пода.

Тя пристъпи навътре в стаята. Замаяната й усмивка започна да изстива.

– Ъ-ъ-ъ, да не си гладен?

Той изхвърли един по един и рафтовете. Двамата си срещнаха погледите и тогава изведнъж, нейде дълбоко от гърлото й започна да се надига едно слабо:

– Е-е-е-е-е-е-е-е-е-е-е.

Стивън докопа тлъстият червей, преди тя да е успяла да стигне и на половината път към входната врата. Бързо или бавно? Дотътра я обратно в кухнята. Към хладилника.

Седма глава

Час 2 от 45

По три.

Пърси Клей, майор-инженер, завършила с отличие, квалифициран механик по самолетни двигатели и самолетостроене, притежаваша всички възможни дипломи, които Федералното авиационно управление бе упълномощено да издава на практикуващите пилоти, нямаше време за суеверия.

И въпреки това, докато пътуваше в бронирания фургон през Сентъръл Парк, на път за охраняваната къща в центъра на Манхатан, тя си спомни старата поговорка, повтаряна от суеверните пътешественици. Катастрофите не идват сами, а по три.

Трагедиите също.

Първо, Ед. Сега идваше второто: това, което чуваше от Рон Толбът по телефона от офиса в Чартърни полети „Хъдсън“.

Пътуваше, притисната като в сандвич между Брит Хейл и този млад инспектор, Джери Банкс. Беше навела глава. Хейл не сваляше поглед от нея, а Банкс съвестно оглеждаше през стъклото движението, минавачите и дърветата.

– Щатската здравна организация ни даде още един шанс – в слушалката изхриптя дъхът на разтревожения Рон Толбът. Един от най-добрите пилоти, които тя познаваше, Толбът, не беше се качвал на самолет от години – заради проблеми със здравето. Пърси смяташе, че това е едно несправедливо жестоко наказание за греховното му отношение към бутилката, тютюна и съдържанието на хладилника (най-вече, защото тя споделяше всички тези пороци). – Искам да кажа, че те наистина могат да анулират договора. Бомбите не влизат в категорията форс майор и не ни извиняват, ако не изпълним задълженията си.

– Нали са съгласни да отложим полета за утре?

Мълчание.

– Да. Съгласни са.

– Хайде, Рон – сопна му се тя. – Без глупости помежду ни! – Чу го да пали нова цигара. Висок, с вечно забодена цигара в устата – този, от когото тя муфтеше Кемъл, когато отказваше цигарите – Толбът често забравяше да си изглади дрехите и да се избърсне. И беше много непохватен, когато му се падаше да съобщава лоши новини.

– Ами, този „Фокстрот Bravo“ – неохотно каза той.

– Какво за него?

N 695 FB беше Лирджетът 35 А на Пърси Клей. Не че това беше записано някъде черно на бяло. По документи реактивният самолет с два двигателя беше даден под наем на Клей-Карни холдинг Корпорейшън, допълнително стопанисван от Чартърни полети „Хъдсън“, доставен от Самолети под наем „Морган“, които от своя страна пък го бяха взели под наем от Ла Джола холдинг II, филиал на Транспортни проблеми инкорпорейтид, компания от Деллауеър. Това прекалено сложно и заплетено споразумение беше едновременно и законосъобразно, и почиващо на съвместителски начала с оглед на това, че самолетите и самолетните катастрофи бяха свързани с феноменални суми.

Но когото и да попитате в Чартърни полети „Хъдсън“, всеки щеше да ви каже, че Ноември Шест Девет Пет „Фокстрот Bravo“ беше само и единствено на Пърси. Тя беше записала хиляди часове в летателната книжка на този самолет. Той ѝ беше като домашен любимец. Като дете. А по време на безкрайните нощи, когато Ед отсъстваше, единствено мисълта за самолета ѝ беше способна да извади отровното жило на

самотата. Истински стар приятел, този самолет можеше да лети на височина почти четиринадесет километра със скорост от 460 възла, което правеше над 850 км/ч. Тя лично знаеше, че тези цифри далеч не бяха крайните възможности на „приятеля й“, но това беше тайна, грижливо пазена от Самолети под наем „Морган“, Ла Джола холдинг П, Транспортни проблеми инкорпорейтид и, разбира се, Федералното авиационно управление.

Накрая Толбът каза:

– Ами това, с подготовката – излезе доста по-сложно, отколкото си мислех.

– Продължавай.

– Добре – реши се той. – Стю напусна. – Това беше Стю Маркар, главният им механик.

– Какво?

– Проклетникът си вдигна гълъбите. Е, още не е – продължи Толбът. – Обади се, че е болен, но не му повярвах и звъннах тук-там. Мести се при Сикорски. Вече е приел работата.

Пърси слушаше зашеметена.

Това вече беше сериозен проблем. ЛИР 35 „Ас“ беше дошъл при тях като напълно оборудван реактивен пътнически самолет с осем седалки. За да го подготвят за нужните им полети за шатската здравна организация, трябваше да извадят повечето от седалките, да поставят допълнителни амортизатори, хладилни камери и да се добавят още изходи към двигателните генератори. А всичко това предполагаше една доста сериозна конструкционна и електротехническа намеса.

Нямаше по-добър механик от Стю Маркар, беше подготвил ЛИР-а на Ед наистина в рекорден срок. Но без него Пърси просто не знаеше как щяха да се справят навреме за утрешния полет.

– Какво става, Пърс – попита Хейл, като видя намръщеното й лице.

– Стю е напуснал – прошепна тя. Той поклати глава в недоумение.

– Какво е напуснал?

– Тръгнал си е – измърмори тя. – Напуснал е работа, зарязал ни е заради някакви скапани хеликоптери.

Хейл я гледаше слисан:

– Днес ли?

Тя кимна. Толбът продължи:

– Страх го е, Пърс. Знаят, че е имало бомба. Ченгетата нищо не казват, но всеки знае какво се е случило. Хората са изнервени. Говорих и с Джон Рингъл.

– Джони? – Един от младите пилоти, дошъл при тях миналата година. – И той ли ще напуска?

– Не, питаше дали няма да прекратим полетите за известно време. Докато всичко се поутоложи.

– Не, няма да ги намалим – твърдо каза тя. – Не става дума за шибаната прищявка на някой да го закараме някъде. Това е бизнес. И, ако още някой се обади, че е болен, направо го уволнявай.

– Пърси...

Толбът се държеше много строго с хората, но всеки знаеше, че той беше душа-човек.

– Добре тогава – сопна се Пърси. – Аз ще ги уволня.

– Виж, за „Фокстрот Браво“ мисля, че и сам ще успея да свърша повечето работа – каза той.

Толбът също беше квалифициран самолетен механик.

– Да, гледай да се справиш. Все пак потърси и някой да ти помага. Ще ти се обадя по-късно.

Тя затвори.

– Не мога да повярвам – обади се Хейл. – Напуснал – повтори смаяният пилот.

Пърси беше бясна. Хората ѝ се спасяваха кой както знае – най-лошото, което можеше да се случи. Компанията умираше. И като капак на всичко, тя нямаше и най-малка представа как би могла да я спаси.

Пърси Клей не притежаваше маймунски способности да си ръководи бизнеса.

Маймунски способности...

Хубав израз; беше го чула докато беше летец изстребител. Един от морските пилоти ѝ го каза, цял адмирал. Означавал мъчно разбираем, неподдаващ се на преподаване талант, притежаван само от родените пилоти.

Е, да, Пърси притежаваше тези маймунски способности, що се отнасяше до летенето. Какъвто и самолет да ѝ дадяха, независимо дали беше летяла с него или не, при всякакви атмосферни условия, ден или нощ, тя можеше да го пилотира без грешка. Планери, двуплощници, Херкулеси, 737-ици, МИГ-ове – във всяка една кабина тя си беше като у дома.

Но дотук се простираха маймунските способности на Пърси Рейчъл Клей.

Със сигурност беше лишена от тях в семейните си отношения. Баща ѝ, член на Асоциацията на тютюневите работници, не ѝ говореше от

години – всъщност, на практика я беше лишил от наследство, откакто тя беше напуснала по собствено желание неговата Алма Матер, Вирджинския университет, за да се запише в авиационната паралелка към Техническият институт във Вирджиния. Маймунските ѝ способности не се простираха и в областта на взаимоотношенията ѝ с флотата. Нейните емблематични, спиращи дъха представления с огромните военни изстребители „Тотсa1“ бяха съвсем недостатъчни, за да компенсират неприятния за доста хора неин навик да изказва на глас това, което мисли, когато всички други предпочитаха да си мълчат по даден въпрос.

Тези способности липсваха и при управлението на чартърната компания, на която тя самата беше президент. За нея винаги щеше да си остане загадка, как така Чартърни полети „Хъдсън“ бяха вечно заети, а в същото време едва успяваха да свържат двата края. Също като Ед, Брит Хейл и останалите пилоти, Пърси работеше денонощно (една от причините, поради които тя беше заобиколила утвърдените графици на полетите, беше глупашката забрана на Федералното авиационно управление пилотите да не летят повече от осемдесет часа месечно). Е, тогава защо постоянно бяха пред фалит? Ако не бяха чаровната усмивка на Ед, с която той умееше да печели клиенти, и вечно сърдитият Рон Толбът, който винаги намираще пътища да намалява разходите и да баламоса кредиторите, те никога нямаше да оцелеят през последните две години.

За миналия месец Компанията за малко да мине на загуба, ако Ед не беше успял да измъкне този договор от щатската здравна организация. Болничните вериги правеха колосални суми само от трансплантации, което се оказа доста по-обхванат бизнес от, както тя си мислеше, сърца и бъбреци. Основният проблем беше да се достави органът от донора на нуждаещия се приемник до два-три часа от изваждането му. Досега органите често са били прекарвани чрез търговски полети (съхранявани в специални хладилни камери в пилотската кабина), но доставката им е зависела от разписанието и маршрута на търговските авио-линии. Чартърни полети „Хъдсън“ не предлагаха такива ограничения. Компанията се беше съгласила да отпусне един самолет, специално за нуждите на щатската здравна организация. Той трябваше да лети обратно на часовниковата стрелка от Източното крайбрежие към Средния Запад, посещавайки шест или осем от летищата, обслужващи Компанията и да доставя подготвените органи на необходимите места. Доставката беше абсолютно гарантирана. Дъжд, сняг, ураганен вятър, минимална видимост – щом летището е отворено и полетът легален, Чартърни полети „Хъдсън“ обещаваха да достави стоката на време.

Първият месец беше изпитателен. Ако всичко вървеше гладко, ги очакваше осемнадесетмесечен договор, който щеше да осигури оцеляването на Компанията.

Явно този път Рон беше пуснал тежката артилерия на чара си, за да ги убеди да им дадат още един шанс, но ако „Фокстрот Bravo“ не бъде готов за утрешния полет... Пърси не искаше дори да си представи, че съществува подобна възможност.

Докато се возеше в полицейския автомобил през Сентръл парк, Пърси Клей се беше загледала в оживяващата през пролетта свежа растителност. Ед обичаше парка, често идваше тук да побяга. Правеше по две обиколки чак до онзи резервоар и се връщаше вкъщи целият мокър и кален. Ами аз? Пърси тъжно се усмихна на себе си. Като се връщаше, той все я намираше зачетена в някой навигационен дневник или в някое ръководство за поправка на турбовитлови двигатели, или с цигара в ръка, или с чаша „Дива пуйка“. Тогава той се ухилваше, мушваше един пръст в ребрата ѝ и я питаше дали може да прави още нещо вредно за здравето. И докато се смееха, винаги успяваше да си открадне няколко глътки бърбън.

Спомняше си как тогава се навеждаше и я целуваше по рамото. А когато се любеха, той си поставяше главата на онова възлово място, навелен напред, към нея, залепнал за кожата ѝ... Пърси Клей смяташе, че точно там, където от шията ѝ израстваха нежните ѝ рамене, беше най-красивото място от тялото ѝ, пък дори то да беше единствено. В тези моменти тя се чувстваше красива...

Ед...

Всичките звезди на вечерта...

Сълзи отново изпълниха очите ѝ и тя погледна нагоре към сивото небе. Не вещаеше нищо добро. Определи си таван петстотин метра, вятър 090, петнадесет възла. Обикновен, насрещен вятър. Размърда се на мястото си. Силните пръсти на Брит Хейл рисуваха кръгчета по ръката ѝ. Джери Банкс дрънкаше нещо. Тя не го слушаше.

Пърси Клей беше взела решение. Отново отвори клетъчния си телефон.

Осма глава

Час 3 от 45

Запищя сирена.

Линкълн Райм очакваше да чуе Доплеровия ефект²³, докато отвън профуча автомобилът със специален режим на движение. Но точно пред неговата къща сирената тихо измърка и замлъкна. Секунда по-късно Том въведе един младеж в лабораторията на първия етаж. Изгупан, с приятна къса подстрижка, младият полицай от Илинойс беше облечен в синя униформа, която вероятно е била изгладена и чиста при обличането ѝ вчера, но сега беше цялата измачкана, с дълги черни ивици сажди и мръсотия. В ръката си държеше две големи конопени ранички и една кафява папка, а Райм така му се зарадва, че забрави за всичките си приятели.

– Бомбата! – викна той. – Ето я бомбата!

Полицаят, все още зашеметен от необичайната групичка непознати мъже, сигурно се бе зачудил какво го беше ударило, когато Куупър грабна с един замах от него чантите. Селито пък удари един подпис върху разписката за предаване, тикна му я в ръката и го избута назад.

– Ето ти, благодаря, чао, до скоро – изломоти инспекторът и се обърна обратно към масата с чантите.

Том любезно му се усмихна и го изпрати чак до външната врата.

Райм кресна:

– Хайде Сакс. Стига си се мотала! Да видим с какво разполагаме.

Тя студено се усмихна и тръгна към масата пред Куупър, който внимателно изпразваше съдържанието на раничките.

Какво ѝ ставаше днес? Един час беше достатъчно време да претърсиш местопрестъпление, ако това беше, което я тормозеше. Добре де, той харесваше нейната игривост. Самият той често работеше най-добре, когато го хващаха братята.

– И така, Том, ела да ни помогнеш. Черната дъска. Трябва да направим списък на доказателствата. И една-две таблици. От МП-тип. Първото заглавие.

– М, ъ-ъ-ъ, П?

– От местопрестъпление – скастри го криминалистът. – Какво друго може да бъде? Значи, МП-1, Чикаго.

В един от предните случаи Райм беше използвал гърба на плакат, рекламиращ Метрополитан мюзийм. Сега той вече беше като истински ценител – с няколко огромни черни дъски, закачени на стената, от които се носеше носталгичното уханье на старо училище. Благодарение на

23. Относителното изменение на честотата на електромагнитни или звукови вълни спрямо неподвижен наблюдател, дължащи се на движение на източника на вълните.

това се връщаше години назад, към влажните, пролетни училищни дни в Средния Запад, когато обожаваше часа по природознание и ненавиждаше правописа и английския.

Помощникът, като хвърли яден поглед към шефа си, взе парче тебешир и започна да пише.

– И така, какво имаме, Мел? Сакс, помогни му.

Те започнаха да изваждат найлоновите торбички и пластмасовите кофички, пълни с пепел, парчета метал, нишки и топки разтопена пластмаса. Разпределяха съдържанието в порцеланови хаванчета. Хората, които бяха претърсвали мястото на взрива – ако бяха така обучавани, както Райм беше обучавал своите подчинени – сигурно бяха използвали поставен върху два ролера магнит, големи прахосмукачки и цял комплект фини сита, за да отделят праха от дребните камъчета.

Райм, експерт в много области на съдебното дирене, беше истински авторитет по бомбите. Той никога не беше проявявал по-специален интерес към този предмет, до момента, в който Танцьорът не беше поставил онова малко пакетче в кошчето за боклук в офиса на Уолстрийт, убило двама от неговите техници. След този случай Райм си беше поставил за цел да научи всичко възможно за експлозивите. Записа се в курса при Отдела по експлозивни към ФБР, който се състоеше от четиринадесет агент-изследователи и техници, един от най-малобройните, но и елитни. Занятията се провеждаха във федералната лаборатория. Тяхната работа не беше да откриват самоделно направени бомби, нито да ги обезопасяват. Те се занимаваха с анализ на взривното вещество, начина на оглед на местопрестъпление, използвано взривно устройство, както и категоризиране и проследяване на произхода му. Изучаваха създателите и техните помощници (производството на взривни устройства беше истинско изкуство сред някои кръгове; много любители полагаха неимоверни усилия да усвоят техниката на известните създатели на бомби). Сакс ровеше нещо в торбичките.

– Като гръмне, бомбата не се ли разрушава?

– Нищо никога не се разрушава напълно, Сакс. Запомни това. – Маркар че като се приближи с количката и разгледа остатъците от бомбата, призна: – Тази е била доста мощна. Виждаш ли тези отломъци? Ей онази купчина алуминиев прах отляво? Металът е раздробен, а не огънат. Това означава, че експлозивът е имал силно бризантно действие...

– Силно...? – попита Селито.

– Бризантно действие – обясни Райм: – Степен на детонация. И въпреки това от шестдесет до деветдесет процента от бомбата оцелява

при взрива. Е, не става дума за експлозива, разбира се, макар винаги да има достатъчно количество от него за анализ. Хайде, че имаме още доста работа с този тука.

– Доста? – изгрухтя или се изсмя Делрей. – На мен ми прилича като да трябва да събираме и залепяме един взривен Хъмпти-Дъмпти.

– Да де, но не това е нашата работа, Фред – избъбри Райм. Ние трябва просто да пипнем мръсното копеле, което е поставило и задействало бомбата. – Той се придвижи към другия край на масата. – Това пък какво е, Мел? Жички, батерия, таймер. Какво друго? Вероятно парченца от калъф или опаковка?

Куфарчетата са осъдили на смърт повече бомбаджии, отколкото таймерите и детонаторите. Обикновено никой не говори за това, но често непотърсени чанти от авиолиниите се предават на ФБР, където ги взривяват с цел да се направи копие на използвания експлозив. При взривяването на Пан Ам, полет 103, ФБР успя да установи самоличността на атентаторите не по експлозива, а чрез радиото „Тошиба“, в което е била скрита бомбата и куфарчето Самсонит. В него е било радиото и дрехите, увити около него. Последните са били проследени чак до един магазин в Слиема, Малта, чийто собственик разпознал в клиента, купил дрехите, един от агентите на либийското разузнаване. Но Куупър поклати глава:

– При нас не е открито нищо в близост до взрива, освен частици от самата бомба.

– Значи не е била поставена в куфар или чанта – продължи да разсъждава Райм. – Интересно. Как тогава, дявол го взел, е успял да я качи на борда? Къде я е наврял? Лон, я ми прочети рапорта от Чикаго.

– Трудно е да се определи точното място на експлозията – зачете Селито, – заради разпространилия се огън и разрушения самолет. Взривното устройство изглежда е било поставено някъде под или зад пилотската кабина.

– Под или зад. Чудя се дали товарният отсек се включва в това. Може би... – Райм млъкна. Главата му се залюшка напред-назад, оглеждайки торбичките с доказателствен материал. – Чакай, чакай! – кресна той. – Мел, я дай да видя онези парчета метал ей там. Третата торбичка отляво. Алуминият. Сложи го под някой микроскоп.

Куупър беше свързал изхода за видео от комбинирания микроскоп към компютъра на Райм. Така това, което виждаше той, също можеше да види и Райм. Той започна да слага избрани образци от миниатюрните, раздробени остатъци от самолета върху предметните стъкла и едно

по едно да ги разглежда под окуляра.

Щом видя образа им върху компютъра си, Райм изкомандва:

– Курсорът надолу. Двойно кликване. Компютърният образ послушно се увеличи.

– Ето, виж! Боята по корпуса на самолета се е раздула навътре.

– Навътре? – попита Сакс. – Искаш да кажеш, че бомбата е била поставена отвън?

– Така излиза, да. Ти какво ще кажеш, Мел?

– Прав си. Главичките на нитовете всички са деформирани навътре.

Определено бомбата е била поставена от външната страна.

– Може да е снаряд? – предположи Делрей. – Или ракета земя-въздух?

Селито зачете отново доклада:

– Не са били засечени никакви подобни на ракети обекти от радарните устройства.

Райм поклати глава:

– Не, всичко сочи наличието на бомба.

– Но от външната страна? – удиви се Селито. – Никога не съм чувал подобно нещо.

– Това обяснява нещата – обади се Куупър. Той си беше сложил увеличителни очила и с една специална метална пръчица ровичкаше и оглеждаше късчетата метал по-бързо от каубой, който преброява с колко глави добитък се прибира в ранчото след дългия ден. – Парчета метал, приличаш на желязо. Магнити. Не се залепят за алуминиевата обшивка, но под нея нали има стомана? Освен това открих и парчета епоксидна смола. Онзи явно е залепил бомбата от външната страна с магнит, който да я задържи, докато хване лепилото.

– И вижте как се е отличила ударната вълна в структурата на смолата – отбеляза Райм. – Лепилото явно не е било хванало много добре, така че той я е поставил малко преди излитането.

– Можем ли да определим марката на епоксидната смола?

– Ами! Стандартно производство. Продава се навсякъде.

– Дали пък няма да открием отпечатъци? Я, огледай внимателно, Мел.

Вместо отговор Куупър пусна една вяла скептична усмивка. Но въпреки това продължи да рови, осветявайки останките с друга метална тръбичка, източник на полихромна светлина. Нямахше нищо друго, освен следите от взрива.

– Нищичко.

- Дай да го помириша – обади се Райм.
- Да го помиришеш ли? – удиви се Сакс.
- След като има бризантно действие, значи е някой от мощните експлозиви. Искам да зная точно кой.

Повечето създатели на бомби използват по-маломощни експлозиви – вещества, които горят бързо, но не експлодират, освен ако не са поставени в затворено пространство, да кажем, тръба или кутия. Барутът е най-известният измежду тях. Мощните експлозиви – пластичният взрив или ТНТ – детонират в естественото си състояние, без да е необходимо да се затварят в каквото и да било. Скъпи са и трудни за намиране. Видът и източникът на дадения експлозив могат да разкажат много за самотичността на този, който е направил бомбата.

Сакс донесе една торбичка, отвори я и я подаде на Райм. Той вдъхна миризмата ѝ.

- Циклонит – без да се колебае го разпозна Райм.
- С бризантно действие – обади се Куупър. – Да не искаш да кажеш, че това е С-3 или С-4? – попита той. Циклонитът беше основната съставка на тези два вида пластични експлозиви, използвани само от военните; притежанието им от цивилни лица беше незаконно.

– С-3 не е – каза Райм, като отново помириша съдържанието на торбичката, сякаш определяше реколтата на чаша Бордо. – Няма сладникав мирис... Не съм сигурен. И нещо странно... има нещо друго... пусни го на газ-хроматографа, Мел.

Техникът постави веществото на определеното място в газ-хроматографа. Уредът изолираше елементите в съединенията им и ги идентифицираше. Можеше да работи с количества, равни на една милионна от грама, като прекарваше получената информация през зададена база данни, за да определи марката и производството на материала. Веднъж вече бяха получили такива резултати.

Куупър прочете изписаната на екрана информация.

– Да, прав си Линкълн. Циклонит е. Има и масло. И, странно – нишесте...

– Ами да, нишесте – извика Райм. – Ето кое ми сладнеше. Това е брашно...

Куупър се засмя, тъй като същите думи се изписаха на екрана на компютъра.

– Как разбра?

– Ами това е динамит за военни цели.

– Нали няма нитроглицерин – контрира го техникът. Това беше

основната, активна съставка на динамита.

– Не, не, това не е истински динамит. Това е смес от циклонит, тротил, двигателно масло и брашно. Доста рядко срещан взрив.

– За военни цели, казваш – обади се Селито. – Значи нишката води към Хансен.

– Така е.

Куупър сложи под комбинирания микроскоп нов образец. Едновременно с това образът се появи и на екрана на Райм. Сложна плетеница от микроскопични нишки, жички, късчета, трески, стружки, прах.

Това му напомни една подобна гледка от преди доста години, макар при съвсем различни обстоятелства. Ставаше дума за онова, което бе видял през окуляра на един тежък месингов калейдоскоп. Беше го купил като подарък за рождения ден на негова приятелка. Клер Трилинг беше истинска красавица със свой стил. Райм го бе видял в един магазин в Сохо. Двата бяха прекарвали нощта в компанията на бутилка мерло, опитвайки се да открият какви точно екзотични кристали или скъпоценни камъни създаваха причудливите и тъй пленителни образи в магическата тръба. Накрая Клер, също тъй запалена по научните обяснения, както и Райм, беше развила дъното и изсипала съдържанието му върху масата. Какъв смях падна тогава! Вътре беше пълно с всякакви парченца метал, дърво, стружки, един счупен кламер, късчета жълти страници, дори няколко кабърчета.

Райм избута тези спомени на заден план и се концентрира върху обектите на екрана: парче напоена с восък кафява опаковъчна хартия, в която военните опаковаха динамита. Нишките – изкуствена коприна и памук – от възпламеняващия фитил, който Танцьорът беше омотал около пластичния динамит, достатъчно мек, за да бъде деформиран от шнура. Отломък алуминий и къса цветна жичка – от електрическата взривна капсула. Още жици и едно парче въглерод от батерията с размерите на ученическа гума.

– Таймерът! – викна отново Райм. – Искам да видя таймера!

Куупър вдигна една по-малка торбичка от масата.

Вътре беше неподвижното, студено сърце на бомбата.

Беше останало почти непокътнато, което искрено изненада Райм. „Е, това е първата ти грешка“, помисли си той, обръщайки се безмълвно към Танцьора. Повечето бомбаджии опаковаха експлозива заедно с детонационното устройство, за да не оставят следи. Но явно случайно Танцьорът беше пропуснал това обстоятелство и беше поставил таймера от външната страна на дебелия стоманен капак на кутията, в която беше

сложил бомбата. Така таймерът беше дошъл при тях в отлична форма.

Вратът на Райм започна да го наболява, докато се протягаше да види по-добре изкорубения циферблат на часовниковия механизъм. Куупър също внимателно разглеждаше устройството.

– Пише даже номера на модела и производителя.

– Прекарай всичко през Регистъра на експлозивите.

Този регистър беше създаден от и за нуждите на ФБР и предлагаше най-пълна и подробна информация за взривните устройства по целия свят. В него се съдържаха данни за всички бомби, създадени и разкрити в САЩ, както и това, което можеше да се научи от откритите на място на взрива останки от тях. Някои от описаните бомби бяха истински антики от далечната 1920 година.

Куупър въведе ключовите думи и цифри от клавиатурата на компютъра си. Пет секунди по-късно модемът му зацърка и запраща. Още няколко секунди и резултатите от запитването се отпечатаха на принтера.

– Не е добре – каза плешивият мъж и се намръщи с такова количество емоция, на каквото беше способен един техник. – Точно тази бомба не се вмести в нито един от определените типове.

Почти всички създатели на бомби се вписваха в една или друга схема при направата на устройството – веднъж усвоили от някого техниката, те почти винаги се придържаха към нея. Ако някои от частите на бомбата на Танцъора съвпаднаха с регистрирана по-рано бомба във, да речем, Флорида или Калифорния, неуморната групичка в лицето най-вече на Райм и останалите може би щяха да успеят да свържат допълнителните следи от предишните местопрестъпления с използван експлозив, които да ги насочат къде се крие техният човек. Простото правило гласеше, че ако в конструкцията на две бомби имаше поне четири общи признака – например, запояване на жичките, вместо залепване със скоч или използван цифров вместо аналогов таймер – то най-вероятно бяха направени от един и същи човек или поне под негово ръководство. Бомбата на Танцъора от преди няколко години на Уолстрийт беше съвсем различна от тази тук. Но Райм знаеше, че тази беше предназначена за съвсем друга цел. Онази беше поставена, за да обърка разследването на местопрестъплението; тази – за да разпилее във въздуха доста голям самолет. И ако Райм въобще нещо знаеше за Танцуващия с трупове, то беше, че той винаги сам подготвяше всичко необходимо за пъклените си дела.

– Какво, по-лошо ли става? – попита той като четеше по лицето на

техника, взрял се в компютърния екран.

– Таймерът.

Райм въздъхна. Беше разбрал.

– Колко милиарда се произвеждат на година?

– Миналата година Дайвана корпорейшън в Сеул е продала сто четридесет и две хиляди такива часовници. В магазини на дребно, във фирми за ъпгрейдване на електронни компоненти и във фирмени магазини. Няма и кодировка за местопродажбата.

– Страхотно! Направо върхът!

Куупър продължи да чете по екрана:

– Хм. Онези от ФБР казват, че много се интересуват от бомбата и се надяват да им я дадем за попълване на база-данните им.

– Ей сегичка! Сам ще им я занеса! Пеша! – изръмжа сърдито Райм.

В този момент се схвана раменният му мускул и той трябваше да се отпусне назад, върху облегалката за глава на инвалидния си стол. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, докато непоносимата болка отслабна и накрая съвсем изчезна. Сакс, единствената, която забеляза това, пристъпи напред, но Райм поклати глава към нея и каза:

– Какъв е кабелът, Мел, можеш ли да го определиш?

– Два вида, както изглежда.

– Многоканален или оптически?

– Нито един от двата. Обикновена телефонна жица.

– Шунтираща?

– Няма.

– Е – каза Селито, това е добра новина, нали? Значи, е изоставил предпазливостта.

Но Райм мислеше другояче.

– Не се заблуждавай, Лон. Единствената цел на шунтирането е да се затрудни обезвреждането на бомбата. Това, че не е поставил шунтиращ кабел, означава, че е бил сигурен в плана си. Знаел е, че никой няма да го открие и бомбата ще избухне.

– Ей тая шашма тука – обади се раздразнено Делрей, като гледаше останките от бомбата с презрение. – Заради нея сигурно нашето момче бая си е напънало задника да намери кой да му покаже как да си я направи, а? Зная доста мои хора, които държат връзка с доставчиците на експлозиви.

Фред Делрей също беше научил доста повече за бомбите, отколкото предполагаше. Неговият дългогодишен партньор и приятел Тоби Дулитъл беше работил няколко години на приземния етаж в сградата на

ФБР в Оклахома сити. Беше убит от експлозия на бомба с основна съставка изкуствен тор.

Но Райм поклати глава.

– Тези неща могат да се намерят във всички магазини, Фред. С изключение, разбира се, на експлозива и детониращия шнур. Тях най-вероятно Хансен му ги е дал. По дяволите, Танцърът спокойно е можел да намери всичко необходимо от всеки магазин за радиочасти!

– Какво? – удивена попита Сакс.

– О, да – обади се Куупър и прибави, – ние му викаме бомбаджийския магазин.

Райм придвижи количката покрай масата към парче стоманена кутия, смачкана като лист ненужна хартия и дълго я гледа. После се дръпна назад и вдигна поглед към тавана.

– Но защо я е сложил отвън? – разсъждаваше на глас той. – Пърси каза, че винаги има много хора наоколо. Пък и нали пилотът би трябвало да обиколи машината си преди полет, да види как са колесниците, перките и другите там неща?

– Ами да, така е – съгласи се Селито.

– Защо Ед Карни или другият пилот не са забелязали нищо?

– Защото – внезапно се обади Сакс – Танцърът не е могъл да постави бомбата, преди да види кой ще лети със самолета.

Райм се завъртя с количката си към нея.

– Точно така, Сакс! Той е бил там и е наблюдавал. Когато е видял Ед Карни да се качва на борда, е бил сигурен, че поне единият от свидетелите ще бъде убит. И тогава се е промъкнал отнякъде и я е лепнал върху корпуса, точно преди излитане. И ти, Сакс, ще трябва да разбереш откъде. Търси! Хайде, тръгвай вече!

– Имам един час само, нали – май вече по-малко? – каза Сакс с хладен поглед, докато се отправяше към вратата.

– Още нещо – обади се Райм. Тя се спря.

– Танцърът е доста по-различен от всеки друг, срещу когото си се изправяла досега. – Как въобще можеше да го обясни? – При него това, което си сигурна, че виждаш насреща си, може да не съвпада с действителността.

Тя вдигна едната си вежда, което означаваше: „Хайде, доизясни се!“

– Той едва ли ще бъде там, на летището. Но ако случайно видиш някой, който се приближава към тебе, ами... по-добре... стреляй първа.

– Какво? – изсмя се тя.

– Грижи се на първо място за себе си, майната му на местопрестъплението.

– Ама аз съм само някакъв си сътрудник – каза тя на излизане. – Едва ли го интересувам.

– Амелия, слушай...

Отговори му затихващият тропот на стъпките ѝ. Обичайната схема: глухото думкане по дъбовите дъски, немите стъпки, докато вървеше по персийския килим, после острото стакато по мрамора в антрето. И накрая – шумното трясване на входната врата.

Девета глава

Час 3 от 45

– Най-добрите войници са търпеливите войници.

– Сър, ще запомня това, сър.

* * *

Стивън Кол беше седнал върху кухненската маса в апартамента на Шийла и докато слушаше дългия разговор, записан на касета, се опитваше да реши точно колко голяма беше омразата му към Еси, уличната котка, или която там беше му се мотала из краката. Отначало беше решил да хване котките и да ги убие, но после забеляза, че от време на време някоя от тях надава по някой доста страховит вой. Ако съседите бяха свикнали с този звук, можеха да заподозрат нещо, щом от апартамента на Шийла Хоровиц не чуваха нищо друго, освен тишина.

Търпение... Гледаше как се въртеше касетата. Слушаше.

Цели двадесет минути по-късно той чу това, което се беше надявал да чуе. Усмихна се. Добре, дори прекрасно. Извади любимия си модел 40, сгушен като малко бебче в калъфа на „Фендера“, и тръгна към хладилника. Вдигна глава. Звучите отвътре бяха престанали. Той вече не се тресеше. Почувства се малко успокоен, вече не толкова дребен, и червеоподобен, след като беше натикал истинския червей вътре. Вече можеше да си тръгне. Вдигна раницата си и напусна затъмнения апартамент, изпълнен с острата миризма на котешки мускус, прашно вино и милиарди следи от противни червеи.

* * *

Някъде напред полето.

Амелия Сакс караше с бясна скорост през своеобразния тунел от разцъфнали плодни дръвчета, отвъд които от едната страна имаше разпилени камъни, а от другата, някакви ниски скали. Докъдето поглед стигаше, цареше свежа зеленина, изпъстрена от жълтия звездопад цъфтящи форзиции. Сакс беше градско момиче, родена в централна Брууклинска болница, и през целия си живот не бе напускала задълго родния си квартал. За нея природата беше Проспект парк през неделите или защитените горски участъци из Лонг Айлънд през делничните дни, където тя се криеше заедно с черния си, приличен на акула „Додж Чарджър“, от патрулите на пътна полиция.

Днес, седнала зад волана на мощния и пъргав автомобил на Отдела за разследване, тя натисна рязко педала на газта и като навлезе в отсрещния банкет, задмина един фургон, на задното стъкло, на който се поклащаше един обърнат с главата надолу котарак Гарфийлд. После сви на разклонението и пое по шосето, което щеше да я отведе към вътрешността на окръг Уестчестър.

Вдигна ръка от кормилото, нервно тикна единия си пръст в косата си и се почеса. После отново сграбчи пластмасовия волан и натисна газта, докато не се вряза в някакви предградия, осяяни от затворени за движение търговски алеи, долнопробни магазинчета и квартални закувални. В главата ѝ се рееха мисли за бомби и за Пърси Клей. И за Линкълн Райм.

Днес той беше някак различен. Криеше нещо важно. Работеха заедно вече цяла година, откакто я беше отвлякъл почти насила от една отдавна мечтана задача в отдела „Връзки с обществеността“, за да му помага при разкриването на някакъв сериен похитител. По това време Сакс беше в депресия – отношенията с приятеля ѝ доста се бяха влошили, а един скандал за корупция в отдела дотолкова я беше сломирал, че ѝ се искаше да се върне на улицата, като патрул. Но Райм не ѝ позволи. Ей така, взе си я без много приказки. Макар че беше само цивилен консултант, той успя да уреди да я прехвърлят към „Веществени доказателства“. Отначало тя протестираше и се дърпаше, но скоро се отказа от престорената си неохота; факт беше, че тя си обичаше работата. Оказа се, че обича да работи с Райм, чийто ум и колорит ѝ действаше едновременно ободряващо, смущаващо и – досега пред никого не си беше признавала – страхотно възбуждащо.

Което, разбира се, не означаваше, че тя успяваше да го разбере напълно. Линкълн Райм играеше живота си според наклонностите на сърцето си и никога не ѝ съобщаваше всичко.

Стреляй първа...

Какви ги дрънкаше той? Човек трябва винаги да избягва да се прави на каубой на необработено местопрестъпление, ако съществуваше и най-малката възможност да се избегне това. Един-единствен изстрел можеше да замърси въздуха с въглерод, сяра, живак, антимон, олово, мед и арсен, а да не говорим, че при самия изстрел и отката можеха да се заличат важни следи. Самият Райм й беше разказвал как когато му се наложило да застреля престъпника, който се криел на местопрестъплението, през цялото време се ядосвал, че изстрелите щели да съсипят голяма част от веществените доказателства. Пък и какво толкова му беше различното на този Танцьор с трупове, освен тъпото име и факта, че той изглеждаше сравнително по-умен от типичните мафиози или разпищовили се селяни, умиращи си да се правят на каубои?

На всичкото отгоре трябваше да огледа мястото само за един час! На Сакс й се стори, че Райм се съгласи на това само за да направи услуга на Пърси. Коего съвсем не беше типично за него. Обикновено той държеше мястото запечатано с дни наред, ако сметнеше за необходимо.

Това бяха въпросите, които тормозеха Амелия Сакс. И хич не й се нравеше факта, че те можеха да останат без отговор.

Времето й за размисъл беше свършило. Сакс завъртя кормилото и мина през широкия главен вход на местното летище Мамаронек. То беше наистина претоварено и често посещавано място, стигнуто наред обширна гориста местност в окръг Уестчестър, на север от Манхатан. Познатите авиолинии Юнайтед Експрес или Американ Ийгъл също бяха обслужвани от аерогарата, но повечето паркирани самолети бяха не големи, персонални джетове, върху които нямаше отличителни знаци, от съображения за сигурност, предположи тя.

На самия вход имаше двама-трима щатски полицаи, проверяващи пропуските. И тримата доста се объркаха, когато тя спря пред тях – една червенокоса красавица в една от фурните на отдела за „Веществени доказателства“ към нюйоркската полиция. На всичкото отгоре беше облечена с дънки, късо шушляково яке и бейзболна шапка. След като се посъзвеза, й махнаха да върви. Движеше се по ориентира си – синият ястреб на Чартърни полети „Хъдсън“ – и накрая стигна до неголяма сивочерна бетонна сграда в края на цяла редица бази на търговски авиолинии.

Паркира отпред и скочи от автомобила си. Представи се на двамата служители, които пазеха хангара и лъскавия, сребрист самолет, който беше вътре. Почувства се доволна, че местната полиция беше опънала

полицейска лента около цялата сграда и запечатала входа, за да не влиза никой. Но щом видя размерите на хангара, доброто ѝ настроение се изпари на секундата.

„И за всичкото това само един час?“ Едва ли щеше да ѝ стигне и цял ден.

„Тонове благодарности, Райм.“

Тя забърза към служебните кабинети.

Вътре на групички стояха почти една дузина мъже и жени, някои в официални костюми, други – в работни гащеризони. Повечето от тях бяха между двадесет- и тридесетгодишни. „Допреди една нощ те сигурно бяха доста енергичен и свеж екип“, предположи Сакс. Сега по лицата им се четеше някаква обща мъка, която ги беше видимо състарила.

– Кой от вас се казва Рон Толбът? – попита тя, като си показва сребърната значка.

Най-възрастният човек в стаята – една жена на около петдесет, с усукана и напръскана с лак коса, и доста старомоден костюм – тръгна към Сакс.

– Казвам се Сали-Ан МакКей – каза. – Аз съм секретарката. Как е Пърси?

– Добре е – предпазливо отговори Сакс. – Къде мога да открия мистър Толбът?

От една врата излезе brunетка, на около тридесет, с измачкана синя рокля, която прегърна с една ръка раменете на Сали-Ан. Възрастната жена стисна ръката ѝ.

– Как си, Лорън, по-добре ли си?

Лорън вдигна подпухналото си лице, изразяващо пълно объркване и попита Сакс:

– Знаят ли вече какво се е случило?

– Разследването едва започва... А сега, мистър Толбът?

Сали-Ан изтри сълзите си, като погледна към вратата в ъгъла. Сакс тръгна към нея. Вътре завари един седнал, подобен на мечка мъж, целия брадясал, с отдавна несресвана побеляваща коса, висяща на кичури покрай лицето му. Той се беше зачел в някакви листи, извадени на принтер, и дишаше тежко. Вдигна изумен поглед към нея. Личеше, че и той беше плакал.

– Аз съм полицай Сакс. От нюйоркската полиция.

Той кимна.

– Пипнахте ли го? – попита и се загледа през прозореца, сякаш очакваше да види духа на Ед Карни да прелита наоколо. Обърна се с

гръб към нея. – Убиецът, искам да кажа?

– Движим се по няколко следи – Амелия Сакс, ченге второ поколение, умееше да отговаря уклончиво и хладно.

На вратата се появи Лорън.

– Не мога да повярвам, че го няма – задъха се тя. В гласа ѝ се прокрадна неудържим ужас. – Кой би направил такова нещо? Кой?

Като патрулен полицай – улично ченге – Сакс, разбира се, беше неведнъж съобщавала подобни лоши новини за загуба на близък човек. Но никога не успя да свикне с отчаянието в гласа на оцелелите приятели или роднини.

– Лорън – Сали-Ан хвана ръката на колежката си. – Лорън, върви си вкъщи.

– Не! Не искам да си ходя вкъщи. Искам да знам кой, по дяволите, е направил това? О, Ед...

Като направи още няколко крачки в кабинета на Толбът, Сакс каза:

– Трябва да ми помогнеш. Изглежда убиецът е закрепил бомбата от външната страна на самолета, под пилотската кабина. Трябва да разберем точно къде?

– Отвън ли? – Толбът се намръщи. – Как така?

– С магнит и лепило. В момента на взрива лепилото не е хванало добре, което означава, че устройството е било поставено малко преди излитането.

Той кимна.

– Разбира се. Каквото мога да помогна, разчитайте на мен.

Тя потупа радиотелефона си, закачен на колана ѝ.

– Ще ви свържа с шефа си. Той е в Манхатън. Ще ви зададе няколко въпроса. – Свърза „Моторола“-та с две слушалки и неголям микрофон.

– Ало, Райм, аз съм. Чуваш ли ме?

Макар че използваша специалната честота на Оперативните и според отдел „Свързки“ би трябвало непрекъснато да имат добра връзка, висока чуваемост и голяма скорост на обмен на данни, Сакс и Райм рядко използваша мобилната си радиостанция. Същото важеше и сега. Гласът му избоботи в слушалката, прескачайки през Бог знае колко сателита.

– Вече да. Доста време ти отне.

– Не се заяждай, Райм, не ме препирай. Тя попита Толбът:

– Къде беше самолетът, преди да излети? Да речем час, час и четвърт преди това?

– В хангара – каза той.

– Допускате ли, че някой е можел да се промъкне до самолета през това време? Имам предвид след – как го наричат това? Когато пилотът оглежда самолета преди полет?

– Обиколката. Да, мисля, че е възможно.

– Но нали през цялото време там имаше доста хора? – обади се Лорън. Беше й преминало и тя бършеше лицето си от сълзи. Сега беше спокойна, а отчаянието в очите ѝ бе заместено от решимост.

– Коя сте вие, моля?

– Лорън Симънс.

– Лорън е моя заместничка – Обясни Толбът. – Заедно работим.

Лорън продължи:

– Нали двамата със Стю – нашият главен механик, тоест, бивш главен механик – работехме непрекъснато, без почивка, за да подготвим онзи самолет. Щяхме да видим, ако някой се бе приближил до самолета на Ед.

– Значи – каза Сакс, – той е поставил бомбата, след като самолетът е напуснал хангара.

– Хронологията! – изпраща гласът на Райм в слушалката. – Къде се е намирал самолетът, след като е напуснал хангара и преди да е излетял?

Когато тя предаде въпроса, Толбът и Лорън я заведоха в една конферентна зала. Беше пълна с всякакви карти, графици, стотици книги, бележници и купища хартия. Лорън разгъна огромна карта на летището. На нея бяха отбелязани хиляди числа, символи, от които Сакс нищо не разбираше, макар че успя да различи пистите и сградата, в която сега се намираще.

– Нито един самолет не може да направи и един сантиметър – обясни Толбът със сърдит баритон, – докато от Наземен контрол не му дадат разрешение. „Чарли Жулиет“ беше...

– Какво? „Чарли“...?

– Кодовото име на самолета. Ние различаваме самолетите по последните две букви на регистрационния номер. Вижте корпуса – ЧЖ. Така че ние го наричаме „Чарли Жулиет“. Паркиран беше в хангара ето тук... – и той почука с пръст върху картата. Приключихме с товаренето...

– Кога? – викна Райм; и то толкова силно, че дори Толбът чу. – Нужно ни е точно време. Часове, минути, секунди!

Дневникът на „Чарли Жулиет“ беше превърнат в пепел, а още не

бяха се добрали до лентата със записа от Федералното авиационно управление. Лорън обаче прегледа вътрешните записки на Компанията.

– Кулата им е дала разрешение за избутване в седем и шестнадесет. А са докладвали за отделяне от земята в седем и тридесет.

Райм чу.

– Четиринадесет минути. Питай ги дали самолетът е попадал извън полезрение, или е спирал през това време.

Сакс го направи и Лорън пак отговори:

– Най-вероятно тук – и посочи с пръст.

Тясна лента от пистата, около двеста метра дълга. Редицата хангари я скриваше от останалата част на летището. Завършваше с Т-образно кръстовище.

Лорън се обади:

– О, това място е без видимост от КВП.

– Точно така – съгласи се Толбът, сякаш това беше нещо важно.

– За какво говорите? – ревна Райм.

– Което означава? – зададе въпроса Сакс.

– Без видимост от Контрола на въздухоплаването. – отвърна Лорън. – „Сляпо“ място.

– Това е! – долетя гласът му в слушалката. – Така, Сакс. Огради мястото и търси. Остави им хангара.

Тя се обърна към Толбът:

– Няма да се занимавам с хангара. Освобождавам го. Но ще се наложи да заградим пистата. Можете ли да се свържете с Кулата? Накарайте ги да отклонят движението.

– М-мога – заекна със съмнение в гласа Толбът. – Но хич няма да им се хареса идеята.

– Ако възникне някакъв проблем, кажете им да се обадят на Томас Пъркинс. Това е шефът на Манхатънския отдел на ФБР. Той ще уреди работата с Главния щаб на Федералното авиационно управление.

– Федералното авиационно управление? Във Вашингтон? – удиви се Лорън.

– Ами то е едно.

Толбът леко се усмихна.

– Е, щом е така, добре.

Сакс тръгна да излиза, но се спря, щом видя през прозореца натовареното движение по пистите на летището.

– О, аз съм с кола – викна тя към Толбът. – Има ли някакви специални изисквания за движение по пистите?

– Да, отвърна той, – по възможност не се блъскайте в самолетите.

II. Зона на поражение

Всеки обучен за лов ястреб, колкото и явно да показва любовта и привързаността си към своя стопанин, по същество и природа е диво животно като всяко друго, за което си мислим, че сме опитомили. Все пак с него ходим на лов.

Яростна защита на соколите
Стивън Бодио

Десета глава

Час 3 от 45

– На мястото съм, Райм – обяви тя.

Сакс слезе от комбито и надяна на ръцете си гумени ръкавици, уви около краката си гумена лента – за да не сбъркат нейните стъпки с тези на престъпника, както я беше учил Райм.

– И къде е това място, Сакс? – попита той.

– Където се пресичат пистите. Между два реда хангари. Самолетът на Карни най-вероятно е спрял тук.

Сакс погледна смутено към дърветата отвъд пистата. Денят беше мрачен, небето покрито с облаци, въздухът влажен. Май идваше нова буря. Изведнъж тя се почувства беззащитна. Танцьорът може би е някъде тук – може да е дошъл да заличи следите си или да убие някое ченге, за да забави следствието. Като оная бомба на Уолстрийт преди няколко години, която бе убила техниците на Райм.

Стреляй първа...

„Проклет да си, Райм, само ме плашиш! Защо трябва да се държиш така, сякаш този тип е някой демон, който минава през стени и плюе отрова?“

Сакс извади от багажника кутията с инструмента, излъчващ полихромна светлина, и един огромен куфар. Отвори го. Вътре бяха наредени стотици най-различни други инструменти: отвертки, гаечни ключове, чукчета, ножици за тел, ножове, комплект за сваляне на отпечатъци, нинхидрин²⁴, пинцети, четки, клещи, обикновени ножици, клещи с извити щипци, комплект за откриване на следи от изстрели, моливи,

24. Химичен реактив, използван за доказване и анализ на първични амини, особено аминокиселини, с които се свързва в комплекс с наситен пурпурен цвят.

найлонови и хартиени торбички, ограждаща лента...

Първо, определи периметъра на действие.

Тя тръгна с жълтата полицейска лента и огради границите на претърсвания участък.

Второ, виж дали наоколо няма някой от пресата и определи обхвата на камерата и микрофоните.

„Нямаше такива. Нито един. Още не. Слава Богу.

– Какво беше това, Сакс?

– Благодаря на Бога, че нито един репортер не се е довялял.

– Има нужда. Но, кажи какво правиш?

– Още обикалям с лентата.

– Потърси...

– Вход и изход – допълни тя.“

Трето, определи по кой път е влязъл и се е оттеглил престъпника – те ще бъдат вторичните места за оглед.

В момента обаче тя нямаше никаква представа къде можеха да се намират тези места. Той е можел да дойде отвсякъде. Да се промъкне иззад ъглите, да се приближи с някой от мотокарите за багаж или с цистерната с гориво... Сакс надяна очилата и започна да осветява пистата с тръбата с полихромна светлина. Тя не беше толкова ефективна на открито, колкото в тъмна стая, но въпреки гъстата облачност, успя да види петна и ивици замърсяване, които тлееха под зловещата жълтозелена светлина. Но никакви стъпки.

– Снощи я понапръскахме – викна един глас зад нея. Сакс се завъртя, сложила ръка върху служебния си „Глок-9“, наполовина изваден вече от кобура.

„Никога не съм била толкова нервна, Райм. Ти си виновен.“

Няколко мъже в работнически комбинезони стояха зад жълтата лента. Тя внимателно се приближи към тях и им поиска картите. Всички снимки отговаряха на лицата. Ръката ѝ се смъкна от пистолета.

– Пистата всяка вечер се мие с маркуч. Така че, ако търсите нещо... Помислих, че търсите...

– С вода под налягане – допълни друг.

Чудесно. Всяка следа, стъпка или нишка, случайно изпаднала от Танцъора, е отишла по дяволите.

– Да сте забелязали някой наоколо снощи?

– Заради бомбата ли питате?

– Към седем и петнадесет – настоя тя.

– Тц. Никой не идва тук. Хангарите са изоставени. Някой ден

сигурно ще ги гътнат.

– Защо дойдохте?

– Видях едно ченге. Вие сте ченге, нали? Та решихме да хвърлим едно око. Заради бомбата сте тук, нали? Кой го е направил? Арабите? Или руските лайнари с тяхната милиция?

Тя им каза да се разкарат. На микрофона каза:

– Снощи са измили цялата писта, Райм. По всяка вероятност с вода под налягане.

– О, не.

– Те...

– Хей, вие.

Тя въздъхна, обърна се, като очакваше да е някой от работниците. Новият ѝ посетител беше някакъв прекалено самоуверен местен полицай. На главата си носеше шапка с изрисуван мечока Смоуки²⁵, панталоните му бяха с остър като бръснач ръб. Той се наведе и мина под лентата.

– Извинете – запротестира тя. – Тук не може да се влиза.

Той забави крачка, но не спря. Сакс му провери картата. Всичко съвпаднаше. На снимката той беше погледнал малко встрани, лицето му напомняше на момче от корицата на мъжко модно списание.

– Вие сте полицайката от Ню Йорк, нали? – засмя се сърдечно той. – Ама хубави униформи ви дават, това не можете да отречете. – опита се да се пошегува, като ѝ гледаше тесните дънки.

– Районът е ограден с полицейска лента.

– Мога да ви помогна. Отскоро се записах на курса по съдебна медицина. Иначе работя в пътна полиция, но имам доста опит с углавните престъпления. Имате едно косъмче, ей тук. На бас, че са ви го казвали вече.

– Наистина ще трябва да ви помоля...

– Джим Евъртс.

Само не му говори на малко име, тоя е невероятна лепка.

– Аз съм полицай Сакс.

– Голяма патаклама е тая работа, а? Цяла бомба. Ужас.

– Виж, Джим, тази лента там е сложена, за да не я пресича никой.

Мисля, че много ще ме улесниш, ако минеш и ти отвъд нея.

– Я, чакай. И за полицаи ли важи?

25. Рисувана мечка в униформа на лесничей, която от 1950 г. разяснява причините за горските пожари в анимационни филмчета и комикси.

- Точно така.
- Аз влизам ли в бройката?
- Ти го каза.

Има пет основни „заличители“ на следи в едно местопрестъпление: времето, близки на жертвата, заподозрени, събирачи на сувенири и – най-лошите – колеги полицаи.

– Нищо няма да пипам. Честен кръст. Просто ми остави удоволствието да те наблюдавам как работиш, скъпа.

- Сакс – прошепна Райм, – кажи му да си разкара задника оттам.
- Джим, разкарай си задника от тука!
- Или ще се обадиш да го задържат.
- Или ще се обадя да те задържат.
- О-о-о-о, така ли стана? – Той протегна напред ръцете си, сякаш се предава. От мазната му усмивка изчезна и последната следа от флирта-джийско настроение.

– Продължавай, Сакс.

Полицаят бавно заотстъпва, спасявайки остатъците от гордостта си. Той погледна още веднъж назад, но не успя да чуе цветущата благословия, отправена към него.

Амелия Сакс започна да върви по мрежата.

Имаше няколко начина за оглед на местопрестъпление. Претърсване на ивици – като се движиш като змия, на зиг-заг – то се използва най-вече за открити места, тъй като така най-бързо се обхожда цялата територия. Но Райм не искаше и да чуе за това. Той беше привърженик на „мрежата“ – така се покриваше целият район, като вървиш в една посока, оглеждаш внимателно всеки фут, после се обръщаш на деветдесет градуса и продължаваш по същия начин. Докато беше шеф на отдел Разследване и разпределение на силите, „да вървиш по мрежата“ се бе превърнало в синоним на оглед на местопрестъпление, и Господ да беше на помощ на някой полицаи, ако Райм успееше да го хване, че минава напярко или се е заблел нанякъде.

Измина цял час, откакто Сакс обикаляше напред-назад. Камионът с маркуча може би беше заличил всяка следа или стъпка, оставена от Танцъора, но не би могъл да заличи нещо, изпуснато от него, или пък стъпките и отпечатъка от тялото му в пръстта, непосредствено до пистата.

Но така или иначе, тя не откри нищо.

– По дяволите, Райм, няма нищо.

– Ех, Сакс, сигурен съм, че има. И то много. Трябва само да се понапънеш, малко по-различно е от другите места. Нали помниш, че

Танцорът не е като другите.

О, пак ли това.

– Сакс – гласът му беше нисък и тайнствен. Тя потръпна. – Влез в него. – прошепна Райм. – Знаеш какво искам да кажа.

Знаеше много добре, какво искаше да каже. Повдигаше ѝ се при самата мисъл. Но о, да, Сакс знаеше. Най-добрите криминалисти са способни да открият мястото в съзнанието си, където границата между преследван и преследвач на практика изчезваше. Когато правеха оглед, те се движеха из района не в ролята си на ченгета, търсещи улики, а като самият престъпник, подвластни на неговите желания, страсти, страхове. Райм притежаваше този талант. И макар че все се опитваше да го отрича, за Сакс важеше същото. (Преди месец тя беше правила оглед на убийство – баща беше убил жена си и детето си – тогава бе открила оръжието на престъплението, което никой преди това не бе успял. След това не беше в състояние да работи цяла седмица, постоянно ѝ се привиждаше, че тя е тази, която бе убила с нож жертвите си. Виждаше лицата им, чуваше виковете им.)

Последва дълга пауза.

– Говори ми – Най-после напрегнатостта в гласа му беше изчезнала. – Ти си той. Стъпваш, където и той е стъпвал, мислиш, както той е мислил.

Разбира се, и друг път ѝ беше говорил по този начин. Но сега – както и с всичко свързано с Танцора – ѝ се струваше, че Райм имаше много повече предвид, отколкото откриването на някакви си доказателства. Не, тя усети, че той отчаяно искаше да опознае този тип. Кой беше, какво го беше накарало да убива.

Отново потръпна. Пред очите ѝ се появи друга картина: миналата нощ. Светлините на пистата. И на самото летище. Звукът на прелитащите самолети, оглушителният шум от техните двигатели, мириса на недоизгорял керосин.

– Хайде, Амелия... Ти си той. Ти си Танцуващия с трупове. Знаеш, че Ед Карни се е качил на самолета, знаеш, че трябва да поставиш бомбата в самолета. Просто помисли за това за минутка-две.

И тя го направи. Отнякъде в нея се всели нужда да убива.

Той продължи; гласът му стана още по-зловещ и мелодичен.

– Ти си ужасно умен и хитър. Не те притесняват неща като съвест, морал и тям подобни глупости. Можеш да убиеш всекиго, ще направиш всичко за да постигнеш целта си. Отвличаш вниманието на хората, използваш ги... Най-опасното ти оръжие е измамата.

Лежа и изчакам. Моето най-опасно оръжие... Тя затвори очи. ... е измамата.

Сакс почувства една зловеща надежда, бдителност, страст за убиване. Аз... Той тихо продължи:

– Не можеш ли да им отвлечеш вниманието с нещо, да ги накараш всичките да гледат другаде?

Очите ѝ се отвориха.

– Цялата писта е празна. Няма с какво да ги разсея.

– Къде си се скрил?

– Вратите на хангарите са заковани. Тревата е твърде ниска. Няма нито един камион или цистерна с гориво. Нито алеи. Нито затънтени кътчета.

Вътре в себе си усети отчаяние. Какво ще правя? Трябва да сложа бомбата. Нямам никакво време. Светлини... светлини отвсякъде. Какво? Какво трябва да направя?

– Не мога да се скрия от другата страна на хангарите. Има много работници. Твърде открито е. Ще ме видят.

За части от секундата Сакс доплува обратно до своето си съзнание и се зачуди, както често го беше правила, защо Линкълн Райм владееше тази сила да я накара да се превърне в някой друг. Понякога това я ядосваше. Понякога я възбуждаше.

Прилекна, сви се в тревата, като не обръщаше внимание на болката в коленете си, която я тормозеше през последните десет години от нейните тридесет и три.

– Много е открито тука. Чувствам се оголена.

– Какво мислиш?

– Много хора ме търсят. Не мога да им позволя да ме открият. Не мога!

– Рисковано е. Стой скрит. Не се надигай.

– Няма къде да се скрия.

Ако някой ме види, всичко ще се провали. Ще намерят бомбата, ще разберат, че искам да убия тримата свидетели. И ще ги поставят в ония жилища, с постоянна охрана. Тогава никога няма да се добера до тях. Не мога да позволя това да се случи.

* * *

Обзета от неговата паника, тя се обърна към единственото възможно място за укритие. Хангара до пистата. В стената срещу нея имаше един счупен прозорец, метър и двадесет на метър и шестдесет. Преди не

му беше обърнала внимание, понеже той бе покрит с парче изгнил шперплат, закован отвътре за рамката.

Тя бавно се приближи. Отпред беше посипан чакъл; значи нямаше да остави никакви стъпки.

– Има един закован с шперплат прозорец, Райм. От вътре. Стъклото е счупено.

– Мръсни ли са, имам предвид парчетата стъкло, по краищата.

– Доста.

– А ръбовете?

– Не, те са чисти. – И тя разбра защо ѝ беше задал този въпрос. – Стъклото е било счупено скоро.

– Правилно. Избутай навътре шперплата. Силно. Падна съвсем лесно, но изплюща силно на пода.

– Какво беше това? – изкрещя Райм. – Сакс, добре ли си?

– Шперплатът – отвърна тя. Той за пореден път я беше изплашил до смърт.

Запали халогенното си фенерче и освети хангара. Вътре беше съвсем празно.

– Какво виждаш, Сакс?

– Празно е. Няколко прашни сандъка. Чакъл по пода...

– Това е бил той! – отговори Райм. – Счупил е прозореца и е навърлял чакъл вътре, за да не оставя стъпки. Стар номер. Има ли стъпки пред прозореца? Хващам се на бас, че и там има чакъл – кисело добави той.

– Има.

– Добре. Огледай прозореца. После влез вътре. Огледай внимателно да не се натъкнеш на някой глупашки капан. Не забравяй кошчето за боклук както преди няколко години.

– Стига, Райм! Стига.

Сакс отново освети мястото.

– Чисто е, Райм. Няма капани. Оглеждам рамката на прозореца.

Дори полихромната светлина не показва нищо, освен една бледа следа от пръст, облечен в памучна ръкавица.

– Няма влакна, само памучната плетка.

– Нещо в хангара? Което да си заслужава да се открадне?

– Не. Празен е.

– Добре.

– Кое му е добре? – попита тя. – Нали ти казах, че няма и следа.

– Да де, но това е той, Сакс. Не е логично някой, да разбива

прозореца и да носи памучни ръкавици, а вътре да няма нищо за открадване.

Тя внимателно огледа навсякъде. Не откри отпечатыци, нито стъпки, нито никакви видими следи. Пусна прахосмукачката и събра каквото можа.

– Ами стъклата и чакъла? В книжни пликове ли?

– Да.

Влагата често разрушаваше следите, така че, колкото и непрофесионално да изглеждаше, някои веществени доказателства доста по-успешно се транспортираха в книжни пликове, отколкото в найлонови торбички.

– Добре, Райм. След четиридесет минути съм при теб.

Прекъснаха връзката.

Докато внимателно прибираше кесиите в комбито, Сакс отново се почувства нервна, както често се случваше след като правеше огледи на места, където на пръв поглед нямаше никакви следи – като пистолети, ножове или например портфейла на извършителя. Това, което беше събрала можеше да им каже нещо повече за самоличността на Танцъора и къде се криеше в момента. Но всичко можеше да се окаже и пълен провал. Тя вече нямаше търпение да се върне в лабораторията на Райм и да види какво той щеше да открие.

Качи се в комбито и натисна газта към офиса на Чартърни полети „Хъдсън“. Забърза към кабинета на Рон Толбът. Той разговаряше с един висок мъж, който се беше облегал на вратата. Сакс започна:

– Открих къде е бил, мистър Толбът. Освободете мястото. Можете да се обадите в Кулата...

Мъжът се обърна. Беше Брит Хейл. Намръщи се, явно се опитваше да си спомни името ѝ. Накрая успя:

– О, полицай Сакс. Здравейте. Как сте?

Тя понечи машинално да отговори на поздрава, но се спря.

„Какво правеше той тука? Нали трябваше да бъде в охранявания апартамент?“

В конферентната зала някой тихо изхлипа. Пърси Клей беше седнала до Лорън, която, доколкото Сакс си спомняше, беше заместничката на Толбът. Плачеше Лорън, а Пърси, твърда в скръбта си, се опитваше да я утешава. Вдигна поглед, видя Сакс и ѝ кимна.

* * *

Не, не, не...

После дойде третият удар.

* * *

– Здравсти Амелия – весело поздрави Джери Банкс, като си сръбна кафе, седнал до прозореца. Оттам се любоваше на един от реактивните самолети, паркирани в хангара. – Ей това се казва самолет, а?

– Те какво правят тука? – сряза го Сакс, като посочи Пърси и Хейл. Явно бе забравила, че Банкс беше с по-висок чин от нея.

– Казаха, че имали някакъв проблем с един от механиците – обясни Банкс. – Пърси ни помоли да се отбием за малко. Опитвали се да намерят...

– Райм – кресна Сакс в микрофона. – Тя е тук.

– Кой? – кисело попита той. – И къде е това тук?

– Пърси. Хейл също. На летището.

– Без майтап? Нали трябваше да бъдат в охранявания апартамент?

– Да, ама не са. Тук са, точно пред мене.

– Не, не, не! – разбесня се Райм. Измина една дълга секунда. После той каза: – Питай Банкс дали са спазвали безсмисленото криволичене из улиците, докато стигнат летището.

Банкс, леко смутен отговори, че не са.

– Тя толкова много настояваше, че трябваше да спрем първо тук. Опитвах се да я убедя...

– Господи, Сакс. Той е там някъде. Танцьорът. Зная, че е там.

– Как може да се е промъкнал? – очите ѝ се зареяха през прозореца.

– Накарай ги да легнат или да не се показват по прозорците – нареди Райм. – Ще кажа на Делрей да прати един фургон въоръжени хора от временния офис на ФБР в Уайт Плейнс.

Пърси чу всичко това.

– Ще отида в охранявания апартамент след около час. Просто трябва да намеря механик, който да направи...

Сакс ѝ направи знак да мълчи и каза:

– Джери, не ги пускай да се изправят и да излизат никъде.

Тя изтича до вратата и огледа сивотата на летището, докато един шумен витлов самолет се насочваше към пистата. Дръпна малкия микрофон по-близо до устата си.

– Как, Райм? Как мислиш ще ни нападне?

– Нямам представа. Може да направи всичко.

Сакс се опита да влезе отново в мислите му, но нищо не се получи. Всичко, за което се сети беше Измама...

– Охранява ли се добре летището?

– Ами доста добре. Ограда, вериги. Има полицаи, които проверяват билети, лични и служебни карти при една будка на входа.

– Но не проверяват картите на полицаи, нали?

Сакс погледна към униформените полицаи и си спомни колко безразлично ѝ бяха махнали на влизане.

– О, по дяволите, Райм, има около дузина полицейски автомобили. Два от тях нямат надписи. Не зная нито кои са полицаи, кои инспектори... Той може да бъде всеки един от тях.

– Добре, Сакс. Слушай сега. Опитай се да разбереш дали не липсва някой от тамошните полицаи. Да не са го виждали през последните два или три часа. Танцорът трябва да го е убил и да му е откраднал картата и униформата.

Сакс първо се обади, а после отиде до един от полицаите на входа, огледа го внимателно, провери му и картата и след като реши, че е истински, каза:

– Смятаме, че убиецът е съвсем наблизо и твърде вероятно да е облечен като полицай. Искам да проверите всички ваши хора. Ако някого не познавате, обадете ми се. Освен това, обадете се на вашия диспечер да провери дали някой от вашите хора не е изчезнал през последните няколко часа.

– Дадено, колежке.

Тя се върна обратно в офиса. По прозорците нямаше щори и Банкс беше преместил Пърси и Хейл във вътрешния кабинет.

– Какво става? – попита Пърси.

– Тръгвате оттук след пет минути – каза Сакс и пак погледна през прозореца. Опита се да отгатне откъде ще ги нападне Танцорът. Нищо не ѝ дойде наум.

– Защо? – попита пилотката, като се намръщи.

– Смятаме, че мъжът, който уби съпруга ви, е тук. Или на път за тук.

– О, я стига. Цялото летище гъмжи от полицаи. Тук сме в абсолютна безопасност. Трябва да...

Сакс я сръза:

– Без повече приказки.

Но спорът продължи.

– Не можем да тръгнем. Току-що единият от механиците ми напусна. Аз трябва да...

– Пърс – каза неуверено Хейл, – може би ще трябва да я

послушахме.

– Трябва да подготвим този самолет...

– Връщайте се вътре! И млъкнете! Долната челюст на Пърси увисна от изненада.

– Не можете да ми говорите така! Аз да не съм затворник?

– Полицай Сакс? Здравейте! – Този, с когото беше говорила на портала тъкмо влизаше през входната врата. – Срегнах се с всеки един униформен лице в лице, инспекторите също. Няма непознати. Никой не знае и за изчезнал полицай на територията на окръг Уестчестър. Но нашият централен диспечер ми каза нещо, което може би трябва да знаете. Може и нищо да не е, но...

– Казвайте.

Пърси Клей се обади:

– Госпожо полицай, трябва да говоря с вас...

Сакс не й обърна внимание и кимна към колегата си:

– Продължавайте.

– Един от пътните патрули в Уайт Плейнс, на около две мили от тук. Открили са труп, захвърлен на боклука. Смятат, че е бил убит преди около час или по-малко.

– Райм, чу ли?

– Да.

– Защо мислите, че това може да е важно?

– Заради начина, по който е бил убит. Било истинска касапница.

– Питай го дали липсват ръцете и лицето – каза Райм.

– Какво?

– Питай го!

Тя го направи и всички в офиса млъкнаха и зяпнаха Сакс. Полицаят също замига изненадан и каза:

– Да, госпожо полицай. Е, казаха ми само за ръцете. Нищо не споменаха за лицето. Вие откъде знаете...?

Райм изломоти:

– Къде е сега? Трупът?

Тя предаде въпроса.

– В буса на съдебния лекар. На път за окръжната морга.

– Не – викна Райм. – Накарай ги да ти го докарат на тебе, Сакс. Искам да му направиш оглед.

– На...

– Трупа – довърши той. – От него ще получиш отговор на въпроса, как ще ви нападне той. Не искам да местите Пърси и Хейл, докато не

разберем пред какво сме изправени.

Тя предаде на ченгето заръката на Райм.

– Добре. Ще го уредим. Тоест... Искате да кажете, че искате да докарат трупа тук?

– Да. И то веднага.

– Кажи им да ти го докарат, колкото може по-бързо, Сакс – обади се отново Райм. Въздъхна тежко. – Ох, това не е на добре. Хич не е на добре.

На Сакс също ѝ мина през ума неприятната мисъл, че тревогата на Райм не се отнасяше само до онзи нещастник, който и да беше той, намерил смъртта си по толкова жесток начин, а и за тези, на които може би им предстоеше такава среща.

* * *

Хората смятат, че самата пушка е най-важното в един снайпер, но това не е вярно. Всичко е в телескопа.

* * *

– Как му викаме, Редник? Оптически мерник? Или просто оптиката?

– Сър, нито едно от двете. Викаме му телескоп. Този е „Редфийлд“ с параметри три по девет, с визьорен кръст и пълно оразмеряване. Няма по-добър от него, сър.

* * *

Телескопът, който Стивън закрепяше на любимия си модел 40, беше дълъг двадесет инча и три четвърти и тежеше малко над двадесет унции²⁶. Беше произведен и старателно настроен специално за тази пушка, дори серийните номера отговаряха. Паралаксът²⁷ също беше настроен от оптически инженер в завода производител, така че визьорният кръст, кацнал върху сърцето на човек, застанал на петстотин метра, да не се премести осезаемо, ако снайперистът реши да завърти глава, за да погледне с другото око. Гумената приставка за окоето беше толкова точно изработена, че при отката цялото оптично устройство се мръдваше назад с не повече от милиметър, леко врязвайки се във веждата на Стивън,

26. 1 инч е равен на 2,54 см; 1 унция – 28,3 г, тоест размерите са 52,7 см, 566 г.

27. Привидно изместване на даден обект, дължащо се на промяна в позицията на наблюдателя.

но без други странични отклонения.

Телескопът „Редфийлд“ беше лъскав и оксидиран. Стивън го съхраняваше увит в парче катифе, поставен в стиропорна кутия в калъфа от „Фендер“-а.

Беше се прикрил във високата трева на около триста метра от сградата и хангара на Чартърни полети „Хъдсън“. Нагласи черната тръба на телескопа на отреденото ѝ място, перпендикулярно на пушката (винаги, когато правеше това, се сещаше за разпятието на баща си), после завъртя тежкия мерник, който с леко щракване застана на бойна позиция.

После завъртя и крилчатите гайки.

* * *

– Редник, можеш ли да стреляш със снайпер?

– Сър, аз съм най-добрият, сър.

– Каква квалификация имаш?

– Сър, в отлична физическа форма съм, изключително взискателен съм, десничар, имам перфектно зрение 20/20, не пия, не пуша, не вземам никакви наркотици, мога да лежа неподвижен с часове и живея единствено, за да изпращам куршуми в задника на врага си.

* * *

Той се намести по-напред върху купа листа и трева.

„Тука може да има червеи“, мина му през ума. Но не се чувстваше дребен, поне за момента. Той имаше мисия, която бе напълно обсебила разума му.

Стивън прегърна оръжието си, при което го лъхна мириса на машинно масло, тъй като току-що беше дръпнал затвора, за да вкара патрон в цевта; последва го един друг мирис – на животинска мазнина от ремъка на пушката, толкова износен и омекнал с времето, че напомняше плат от ангорска вълна. Модел 40 беше 7,62-милиметрова пушка на въоръжение в НАТО, която тежеше точно три килограма и деветстотин и седем грама. Силата, необходима за натискане на спусъка, можеше да варира между килограм и половина и два и половина килограма, но Стивън я беше настроил на по-високата стойност, понеже имаше силни пръсти. По производствени данни далекобойността на оръжието беше до хиляда метра, макар той да беше поразявал цели на повече от хиляда и триста метра от него.

Стивън познаваше пушката си, както човек познава стар приятел.

Вторият му баща му беше казвал, че истинските снайперисти професионалисти нямат право да разглобяват оръжието си и не му позволяваше да го прави. Но това беше правило, измислено от един старец, което Стивън смяташе за несправедливо, и веднъж, когато двамата жестоко се бяха скарали, той тайно и сам се беше научил да разглобява пушката, да я почиства, да я поправя, дори да настройва или подменя частите, които имаха нужда от това.

През оптичския си мерник наблюдаваше вътрешността на Чартърни полети „Хъдсън“. Съпругата никъде не се виждаше, макар той да знаеше, че тя беше там или скоро ще бъде. Беше прослушал касетата, записана от подслушвателното устройство, вързано към служебните линии на Чартърни полети „Хъдсън“, и беше чул Съпругата да се обръща към някой с името Рон и да му казва, че променят плановете си; вместо да отидат право в охранявания апартамент, щяха да се отбият в офиса, за да намерят някой, който да подготви самолета.

Стивън припъзля напред, докато се озова върху едно неголямо възвишение, все още скрит между дърветата и тревата, но с по-добър обзор на хангара, офиса и паркинга пред него. От всичко това го делеше една равна поляна и две самолетни писти.

Пред него се разкриваше перфектна зона на поражение. Обширна. Без удобни укрития. Всички входове и изходи бяха кацнали на мушката му и представляваха лесни мишени.

Пред входа бяха застанали двама души. Единият беше местен или щатски полицаи. Другият беше жена – дългата ѝ червена коса сякаш извираше изпод бейзболната ѝ шапка. Беше наистина красива. И тя беше ченге, макар и цивилна. На кръста ѝ той успя да види леката издутина, където стоеше служебният ѝ Глок или Зиг-Зауер²⁸. Той увеличи разстоянието на далекомера си и улови отново раздвоения образ на жената с червената коса. Завъртя един от настройващите пръстени, докато изчезнаха двойните линии и двата образа се сляха.

Триста и шестнадесет метра.

Върна далекомера, вдигна отново пушката и пак погледна жената, настройвайки за втори път двойните образи на косата ѝ. Загледа се в красивото ѝ лице. Смути се, нейната красота и сексапил го накараха да се почувства неловко. Това не му хареса. Намрази я. Запита се защо.

Под него в тревата нещо изшумоля. Помисли си: Червеи.

Започваше да се чувства дребен.

28. Марки пистолети.

Лицето зад прозореца...

Насочи визьорното кръстче върху гърдите ѝ.

* * *

Усещането, че е дребен изчезна.

* * *

– Редник, какъв е девизът на снайпериста?

– Сър, той е: „Един шанс, един изстрел, един труп.“

* * *

Условията бяха идеални. Имаше слаб ветрец отдясно, със скорост, както той предположи, около четири мили в час. Въздухът беше влажен, което подпомагаше куршума. Предстоеше му да стреля над еднообразен терен, със съвсем умерени температурни колебания.

Спусна се отново в подножието на хълмчето и прокара шомпола, в края на който имаше закачено меко памучно парцалче, през цевта на пушката. Винаги чистеше оръжието си преди стрелба. И най-малката капчица вода или смазка биха отклонили изстрела почти с цял инч. После от ремъка си направи прашка за ръка с примка накрая и полегна в гнездото си.

Зареди пет патрона в пълнителя. Те бяха от типа М-118, почти универсални, произведени от обновения арсенал на Солт Лейк сити. Самият куршум беше стеснен отзад, тежеше 11,2 грама и поразяваше целта със скорост от половин миля в секунда. Въпреки всичко Стивън беше внесъл свои подобрения в изработката на пулито. Беше пробил отзад вътрешността му и я беше напълнил с допълнителен заряд. Беше заменил стандартната обшивка с керамичен връх, който можеше да пробива повечето защитни жилетки.

Той разгъна хавлиената кърпа и я постла на земята. В нея щяха да се събират изхвърлените гилзи. Преметна два пъти прашката през левия си бицепс и постави лакътя си в устойчива позиция на земята; така предмишницата му заставаше точно перпендикулярно на нея – получаваше се нещо като естествен упор. „Залепи“ бузата и палеца си към приклада, над спусъка.

След това бавно започна да оглежда зоната на поражение

Стоеше зад един висок, къдрав мъж с измачкана бяла риза. В ръката си държеше цигара. Друг, по-млад и рус, в униформа и значка на

колана, ги поведе някъде навътре.

* * *

Търпение... тя ще се появи отново. Те нямат и представа, че ти си наоколо. Можеш да ги чакаш цял ден. Докато червеите...

* * *

Отново блеснаха светлини.

В паркинга влетя линейка. Червенокосата полицайка я видя. Очите ѝ светнаха. Тя хукна към нея. Стивън дишаше дълбоко. Един шанс...

* * *

– Нулирай оръжието си, Редник.

Нормалното издигане при 316 метра е три минути²⁹. Той щракна мерника си, така че цевта да се вдигне леко нагоре, за да се нулира земното привличане.

Един изстрел...

* * *

– Изчисли страничния вятър, Редник.

– Сър, формулата е разстоянието в стотици метри по скоростта, делено на петнадесет.

* * *

Стивън мигновено го сметна наум: малко по-малко от една минута от деривацията, дължаща се на вятъра. Бутна настройката на телескопа си, отчитайки този фактор.

* * *

– Сър, готов съм, сър.

* * *

Един труп...

Изад един облак блесна лъч светлина и освети фронталната страна на сградата. Стивън започна да диша бавно и равномерно.

29. Става дума за ъглови минути; една такава минута е равна на една шестдесета от градуса

Беше щастлив; червеите вече не го безпокояха. Освен това нямаше лица зад прозорците, които да го гледат.

Единадесета глава

Час 4 от 45

Лекарят се изгърколи от линейката. Тя му кимна.

– Аз съм полицай Сакс.

Той посочи с дебелото си шкембе към задните врати и с безизразно лице попита:

– Вие ли си поръчахте пицата? – После се изскиска. Тя въздъхна.

– Какво се е случило? – върна му въпроса Сакс.

– Какво се случило? На него ли? Намерил си е майстора, туй се е случило. – Той я измери с поглед от горе до долу и поклати глава. – Ама вие к'во ченге сте? Не съм ви виждал по нашия край.

– Аз съм от големия град.

– О-о-о, големия град. Тя била от големия град. Е, питайте тогава – прибави мрачно той. – Виждала ли си труп преди това?

Понякога човек трябва да отстъпи малко. Докато се научи как или колко му отнема това, което никога не е правил, но въпреки всичко това си е един полезен урок. Понякога твърде ценен, понякога направо необходим. Тя се усмихна:

– Виждате ли, попаднали сме в много критична ситуация. Наистина ще съм ви благодарна, ако ни помогнете. А сега бихте ли ми казал, къде го намерихте?

Секунда-две той остана загледан в гърдите ѝ.

– Дето ви питам дали сте виждала трупове, е защото този си е наистина кофти работа. Мога и аз да свърша, каквото трябва там, да го претърся или каквото кажете.

– Благодаря. Ще стигнем и дотам. Сега ми кажете къде го намерихте?

– На боклука, на паркинга, на около две цъквания...

– Това значи мили – обади се един друг глас.

– Здравсти, Джим – каза докторът.

Сакс се обърна. Прекрасно. Беше онова ченге, дето се опитваше да я сваля на пистата. Сега бодро крачеше към линейката.

– Здравей, захарче. Пак съм аз. Върви ли ти касетофончето? К'во си ни докарал, Ърл?

– Труп без ръце – Ърл отвори задната врата със замах, протегна се и разкопча ципа на черния чувал. Отвътре бликна кръв върху пода на линейката.

– Опа-а – премигна той. – Хей, Джим, като сколасаме с тоя тука, шо не вземеш да черпиш едни спагети, а?

– А к'во ще кажеш за свинско джоланче?

– Страшна работа си! Райм се намеси:

– Сакс, какво става при тебе? Докараха ли трупа?

– Да, Опитвам се да разбере какво се е случило. – И тя се обърна отново към доктора: – Трябва да приключваме по-бързо с това. Някой да го познава?

– Нямаше никакви документи. Никой не се е обаждал за изчезнал човек. Никой нищо не е видял.

– Има ли някаква вероятност да е ченге?

– Тц. Не го познавам – каза Джим. – Ами ти, Ърл?

– Не. Защо?

Тя не отговори. Вместо това каза:

– Трябва да го огледам.

– Дадено, мис – избоботи Ърл. – Ако искате, да ви подам ръка да се качите?

– Мамка му – обади се полицаят, – май онзи в чувала има нужда от ръка. Най-добре – две. – Той се изкикоти; и докторът не остана назад и пусна едно от свинските си изквичавания, които минаваха за смях.

Тя се качи в линейката и отвори ципа на чувала докрай.

И тъй като тя не показа никакво желание да си сваля дънките, за да изчука всеки един от двамата поотделно или заедно, нито пък се беше поддала на свалката преди малко на пистата, те решиха, че най-добре ще е да продължат да си чешат езиците с нея.

– Това май не е като да спиращ коли по пътищата – подметна й Ърл. – Хей, Джим, Тоя добре са го подредили, като онзи миналата седмица, а?

– Да, намерихме му само главата – замислено се съгласи ченгето. – По дяволите, предпочитам да намирам всеки ден по една прясно отрязана глава, отколкото едномесечна. А, сладурче, знаеш ли какво значи едномесечен? Не можеш да си представиш как смърди. Да беше във водата три, четири месеца, нямаш никакъв проблем – остават само кокалите. Ама ела да видиш как му бъкат карантите на някой, оставен само за един месец!

– Гадост – обади се Ърл и се изплю.

– Виждала ли си едномесечен, а, захарче?

– Да знаете как ще ми светне пред очите, ако си затворите устата – разсеяно му отвърна Сакс.

– Едномесечен?

– Сладурко.

– Добре де, извинявайте.

– Сакс – ядоса се Райм, – какво, по дяволите, става там?

– Не откривам никакви документи, Райм. И никой няма представа кой е той. Ръцете са отстранени с много остър бръснач.

– Пърси в безопасност ли е? А Хейл?

– Те са в сградата. Банкс е с тях. Казах му да ги държи далеч от прозорците. Нещо ново за фургона.

– Трябва да дойде след десет минути. Ти виж какво ще научиш за трупа.

– Да не си говорите сама, скъ... полицай,

Сакс огледа трупа на бедния нещастник. Предположи, че ръцете са били отрязани веднага след смъртта или докато е умирал, заради изобилното количество кръв. Тя надяна гумените хирургически ръкавици.

– Странно е Райм. Защо го е оставил само наполовина обезобразен?

По принцип, ако убийците нямат достатъчно време да се отърват от тялото, те го обезобразяват, като се премахнат основните идентификационни елементи: ръцете и зъбите.

– Не зная – отвърна криминалистът. – Не е типично за Танцьора да проявява небрежност, дори и да е бързал. С какво е облечен?

– Само долни гащета. Нищо друго, нито дрехи, нито документи са били открити на местопрестъплението.

– Защо? – замислено каза Райм. – Защо е избрал точно него?

– Ако това въобще е работа на Танцьора.

– Че колко такива като него откриват в окръг Уестчестър?

– Ако съдя по приказките на местните полицаи – мрачно каза тя, – през ден.

– Добре, разкажи ми за трупа. Причина за смъртта?

– Определил ли си вече причината за смъртта? – викна тя към дебелия Ърл.

– Удушен – отвърна специалистът.

Но Сакс вече беше забелязала, че липсват мъничките кръвоизливета по вътрешната повърхност на клепачите и очните ябълки. Езикът също не беше повреден. Повечето жертви на удушаване прехапваха езика си в един или друг момент на покушението си.

– Не съм сигурна.

Ърл метна бърз поглед върху Джим и изгрухтя:

– Удушен е и още как! Я, виж червената линия по врата му. Ние ѝ викаме лигатурен белег, гълъбче. Хайде свършвай по-бързо, няма да стоим тука цял ден, я? Ще вземе да кабардиса, както е напекло. А мизмизмата, която ще се надигне, не пожелавам и на най-лошия си враг.

Сакс се намръщи.

– Не е бил удушен.

И двамата си отвориха устата срещу нея.

– Скъ... Полицай, това наистина е лигатурен белег – успя да вземе думата Джим, ченгето. – Много пъти съм го виждал.

– Не, не – каза тя. – Сигурно на врата си е носил верижка, която убиецът е откъснал.

Райм се намеси:

– Права си, Сакс. Първото нещо, което правиш, когато не искаш да идентифицират жертвата ти, е да се отървеш от бижутата. Сигурно е бил Сейнт Кристофър, със солидна верижка и инкрустиран. Кой е с тебе?

– Двама пълни кретени.

– Уф. Добре, каква е причината за смъртта?

След като набързо огледа тялото, тя откри раната.

– Шило за лед или много тесен нож, забит в тила. Бъчвообразното тяло на доктора се промуши откъм страничната врата.

– Щяхме да го видим – опита се да се защити той. – То нали така се бяхме разбързали заради вас.

Райм се обърна към Сакс:

– Опиши ми го.

– Доста едър е, с голям корем. Ужасно затлъстял.

– Цвят на кожата или слънчев загар?

– Слънцето го е опърлило само по тялото и ръцете. Краката му са бели. Не си е рязал отдавна ноктите на краката. Носил е и обеща – желязна, не сребърна. Гашетата му са марка „Сеърс“, целите в дупки.

– Добре, явно е работник някакъв – заключи Райм. – Или снабдител. Да приключваме. Провери му гърлото.

– Какво?

– За портфейла или документи. Ако искаш да не разкрият за кратко време кого си убил, тикни му документите в устата. Докато не го аутопсират, никой няма да забележи.

Отвън онези нещо се закикотиха. Смехът бързо утихна, когато Сакс

разтвори широко челюстите на трупа и започна да бърка вътре.

– Господи – промърмори Ърл. – Какво правите?

– Няма нищо, Райм.

– Срежи го. Гърлото. Трябва да са по-навътре.

Преди Сакс често беше настръхвала от ужас, като чуеше подобен страховит съвет от Райм, но днес тя просто погледна назад към двамата и извади нелегалния си, но много обичан от нея сгъваем нож от задния джоб на дънките си, натисна копчето и той се разгъна.

Това им свали усмивките от лицата.

– Ей, скъпа, какво се каниш да правиш?

– Малка операцияка. Трябва да погледна по-навътре – сякаш й се случваше всеки ден.

– Искам да кажа, не мога да закарам трупа на съдебния лекар и да му кажа, че едно ченге от Ню Йорк сити му е прерязало гърлото.

– Тогава вие го направете.

Тя му подаде ножа с дръжката напред.

– О, Боже, тая се бърза с нас.

Сакс повдигна вежда, плъзна ножа малко зад адамовата ябълка на мъртвеца, досущ както запален рибар разпаря тлъста пъстърва.

– Господи, Джим, виж я какво прави. Спри я.

– Аз не съм идвал тук, Ърл. Нищо не съм видял. – С тези думи полицаят се отдалечи.

След като направи неголям разрез, тя надникна вътре и въздъхна.

– Нищо.

– Какво ли е намислил? – попита Райм. – Дай да помислим... Ами ако въобще не му е била целта да ни попречи при идентифицирането? Иначе щеше да извади и зъбите. Може би се опитва да скрие нещо друго от нас?

– Нещо, което е било по ръцете на жертвата – предположи Сакс.

– Може би – съгласи се Райм. – Нещо, което не е могъл да измие лесно от тялото му. И нещо, което ще ни каже, какви са плановете му.

– Масло? Грес?

– Може да е прекарвал реактивно гориво – обади се Райм. – Или пък е снабдявал ресторанти – и ръцете му са миришели на чесън.

Сакс огледа летището. Видя около дузина шофьори на цистерни с гориво, хора от наземния персонал, монтьори, строители, които издигаха ново крило към един от терминалите.

Райм продължи:

– Каза, че е едър мъж?

– Да.

– Днес сигурно боя се е изпотил. Може да е изтрил челото си. Или да си е почесал главата.

Аз самата цял ден само това правя, помисли си Сакс и отново поне-чи да зарови пръсти в косата си и да се почеше, както обикновено, но изведнъж се стресна и цялата се напрегна.

– Провери скалпа му, Сакс. Отзад, под линията на косата.

Направи го. И там го откри.

– Виждам цветни ивици. Синьо. Малко бяло също. По косата и кожата. О, по дяволите, Райм. Това е боя. Той е бил бояджия. А тук има поне двадесет строителни работника.

– Линията на шията му – продължи Райм. – Танцьорът е откъснал личната плочка, закачена на верижка около врата му.

– Но щеше да изглежда другояче.

– Мамка му, по плочката сигурно е имало боя или нещо такова. Той е някъде из полето около вас. Кажете на Пърси и Хейл да легнат на пода. Сложи някой да ги пази и изкарай всички навън да го търсят. Специалните части са на път към вас.

* * *

Проблеми.

Виждаше червенкосата полицайка да се суети нещо около задната врата на линейката. Но дори през телескопа си „Редфийлд“ не можеше да определи какво точно правеше тя. Внезапно усети, че нещо не е наред, почувства се нервен.

Инстинктивно усещаше, че действията ѝ пряко го засягаха. Сякаш искаше да го разголи, да го върже и остави беззащитен на земята.

Червеите отново запълзяха към него. Лицето на прозореца, пълното с червеи лице го търсеше.

Стивън потрепера.

Тя скочи от линейката и огледа полето.

– Нещо става, Редник.

– Сър, зная това, сър.

* * *

Червената глава се развика нещо към другите ченгета. Повечето от тях я бяха зяпнали право в устата, намръщиха се като чуха думите ѝ, после тръгнаха да търсят нещо. Един от тях хукна към колата си; след

него и още един.

Червената глава имаше хубаво лице, но червееподобните ѝ очи се взираха внимателно отвъд пистите на летището. Той смъкна косъмчетата на кръстчето точно върху брадичката ѝ. Какво ли беше разбрала? Какво ли търсеше толкова усърдно?

Изведнъж тя наведе глава и започна да си говори сама.

Не, не сама. Говореше на някакъв скрит микрофон. Начинът, по който слушаше внимателно, после кимаше, тя сякаш приемаше заповеди от някого.

* * *

– Кой? – запита се той.

Някой, който беше разбрал, че е наоколо, отговори си сам.

Някой, който ме търсеше.

Някой, който можеше да ме наблюдава иззад прозорците и да изчезва мигновено. Който можеше да минава през стени и пролуки, и тесни процепи, да се прокрадва, и да ме пипне.

По гърба му се спусна хлад – той направо потрепери от студ – и за момент фините линийки на визьорното кръстче затанцуваха, червеноглавата полицайка изчезна и той напълно изгуби обзор върху целите си.

– Какво, мамка му, беше това, Редник?

– Сър, съвсем не зная, сър.

* * *

Когато отново улови червенокосата, разбра колко зле бяха нещата. Тя сочеше право към бояджийския фургон, който Стивън беше задигнал. Беше го паркирал на около двеста метра от мястото, където лежеше сега, на един неголям паркинг, отделен специално за колите на строителните работници.

С когото и да говореше червената глава, този човек беше открил тялото на бояджията и беше разбрал как Стивън се беше добрал до летището.

Червеите вече бяха досами него. Пълзяха бавно нагоре по краката му... влизаха във врата му...

* * *

– Какво да правя? – запита се той. Един шанс... един изстрел...

* * *

Бяха съвсем близо един до друг, Съпругата и Приятеля. „Всичко щеше да свърши за броени секунди. Най-много пет“, прецени той. „Това сигурно бяха силуетите им, на прозореца. Онази движеща се сянка. Или другата...“ Но Стивън знаеше, че ако стреля през стъклото, всички щяха да залегнат на пода. Ако не убиеше Съпругата с първия изстрел, всичко щеше да отиде по дяволите.

„Тя ми трябва вън, на открито. Трябва да ги изкарам навън от прикритието им, в зоната на поражение. Тогава са мои.“

Но знаеше, че няма време. „Нямаш време! Мисли!“

Ако искаш елена, хвани сърнето.

Стивън задиша бавно. Вдишвай, издишвай, вдишвай, издишвай. Отново улови целта си. Започна леко, съвсем леко, почти неуловимо да натиска спусъка. Оръжието гръмна.

Бронебойният куршум, плод на вдъхновението му, изтрещя, забивайки се в земята, което накара всички ченгета да се проснат на асфалта и да наизвадят pistolетите си.

Втори изстрел и от монтирания на опашката двигател на сребристия реактивен самолет в хангара се вдигна облаче дим.

Червенокосата полицайка, стиснала pistolета си в ръка, се приведе и го затърси с поглед. Хвърли един поглед върху двете димящи дупки по обшивката на самолета, после отново започна да се визира в голото поле насреща ѝ с насочен напред pistolет.

– Да я премахна ли? Да? Не?

– В никакъв случай, Редник. Не се отклонявай от целите си.

* * *

Той стреля отново. Малката експлозия отвори нова дупка от едната страна на самолета.

Тишина. Пак изстрел. Прикладът леко го чукна по рамото, отново усети аромата на изгорял барут. Стъклото на пилотската кабина се пръсна.

Този изстрел постигна целта си.

После, внезапно – ето я – Съпругата – тъкмо се опитваше да излезе през вратата на офиса си, и разгорещено убеждаваше младото русо ченге да я пусне, но той я беше хванал за ръката.

Все още липсва цел. Хайде, изкарай я!

Натисна. Още един куршум проби двигателя.

С разкривено от ужас лице Съпругата се отскубна и се завтече по стъпалата; искаше да затвори вратите, да предпази рожбата си.

Презареди.

Щом тя се появи и се втурна да бяга, фаталното кръстче легна точно на гърдите ѝ.

Чиста мишена, изпреварване четири инча, за стотна от секундата направи изчислението Стивън. Мръдна цевта малко пред нея и натисна спусъка. В момента на изстрела русото ченге успя да я докопа и двамата изчезнаха зад някакъв четвъртит предмет. Нахалост! Мръсните ченгета разполагаха с добри укрития, за да се скрият от стоманенокерамичните му поздрави, способни да ги направят на кайма.

* * *

– Прегрупират се, Редник. Заобграждат те.

– Слушам, сър, разбрано.

* * *

Стивън погледна към пистите. Бяха се появили други полицаи. Плъзяха към колите си. Една от тях хвърчеше право към него, само на петдесет метра от него. Жертва един куршум, за да им обезвреди двигателя. От предния капак се заиздига пара, колата постепенно спря.

„Спокойно“, каза си той.

Готов съм за евакуация. Трябваше просто да си разчистя пътя.

Чу няколко бързи пистолетни изстрела. Погледна отново към червеноглавата. Беше застанала като пълководец, леко приклепнала, насочила оръжието си към него, тя търсеше с очи откъде ще се появи сеешото смърт огънче. Естествено трясъкът на изстрела не ѝ вършеше работа; той затова и не си играеше да слага заглушители. Знаеше, че високите звуци са също така трудно откриваеми, както и тихите.

Червенокосата се беше изправила в цял ръст и присвила очи продължаваше да се вира.

Стивън вдигна предпазителя на любимия си модел 40.

* * *

Амелия Сакс видя слабото пламъче и разбра къде беше застанал Танцьорът.

В една малка горичка на около триста метра от тях. Оптическият му мерник беше отразил бледите лъчи на слънцето, макар и скрито от облаците.

– Ей там – изкрещя тя на двете ченгета, които се бяха натъкнали в

джипа си.

Те дадоха газ и потеглиха, унасяйки се на завоя зад близкия хангар, като се опитваха да изненадат негодника в гръб.

– Сакс – викна Райм в слушалките ѝ. – Какво ст...

– Господи, Райм, той е на полето и стреля по самолета.

– Какво?

– Пърси се опитва да стигне до хангара. Той стреля с експлодиращи куршуми. Нарочно стреля по самолета, за да я изкара навън.

– Ти не се меси, Сакс. Ако Пърси е решила да се самоубива, да прави каквото знае. Но ти не се меси!

Потта течеше от нея като из ведро, ръцете ѝ трепереха.

сърцето ѝ биеше тежко. Усети как по гърба ѝ премина тръпката на паниката.

– Пърси! – изкрещя тя.

Жената току-що се беше отскубнала от Джери Банкс и си беше плюла на петите. Тичаше право към вратата на хангара.

– Не!

О, по дяволите!

Очите ѝ се бяха впили точно в мястото, където беше видяла отблясъка от оптиката на Танцъора.

„Твърде далече е, твърде далече“, помисли си тя. „Нищо няма да уцеля от такова разстояние.“

Ако си спокойна, ще успееш. Имаш още цели единадесет патрона. Няма вятър. Единствения проблем е траекторията. Цели се високо, за да уцелиш.“

Видя как няколко листенца се разлюляха към нея от изстрела му. Почти в същото време на няколко сантиметра от лицето ѝ профуча куршумът. Усети ударната му вълна и чу пляска, с който парчето стомана, два пъти надвишило скоростта на звука, взриви въздуха около нея.

Тихо изскимтя и се просна по очи.

Не! Можеше да стреляш. Преди да презареди. Вече е твърде късно. Той е там, отново с пълен пълнител. Бързо погледна нагоре, вдигна пистолета и отново се разтрепера. Наведе глава, пистолетът още сочеше малката горичка. Стреля пет пъти, бързо.

Спокойно можеше да вдигне цевта право нагоре, резултатът щеше да бъде същият.

„Хайде малката. Ставай. Прицели се и стреляй. Останаха ти още шест и цели две пачки на колана.“

Но мисълта, че не беше уцелила, я държеше прикована на земята.

„Направи го!“ – ядосваше се на себе си тя.

Но не можеше.

Целият ѝ кураж стигаше да си надигне главата няколко сантиметра – колкото да види как Джери Банкс успя в последния момент да настигне спринтиращата към вратите на хангара Пърси Клей. Младият инспектор я блъсна на земята зад някакъв подвижен генератор. Почти едновременно с това изтрещя изстрелът на Танцьора. Куршумът с тъп звук се заби в Банкс, който се подаде на инерцията на стоманата и като пиян се завъртя около оста си в облак ситни капчици кръв.

Докато падаше върху мокрия цимент, на лицето му се четеше изненада, после объркване, а накрая абсолютно нищо.

Дванадесета глава

Час 5 от 45

– Е? – попита Райм.

Лон Селито сгъна клетъчния си телефон.

– Още нищо не знаят. – Беше се загледал навън, през прозореца на градската къща на Райм, а пръстите му нервно почукваха по стъклото. Ястребите се бяха завърнали в леговището си, но не изпускаха от очи Сентръл парк и сякаш не чуваха нито звук от шумния градски живот през деня.

Райм никога не беше го виждал толкова много разтревожен. Месесото му, покрито със ситни капчици пот лице беше съвсем бледо. Изражението на легендарния инспектор от отдел „Убийства“ Селито обикновено беше абсолютно непроницаемо. Независимо дали говореше с член от семейството на жертвите, или безмилостно откриваше и дълбаеше дупки и в най-желязното алиби на заподозрените си, той винаги се концентрираше върху това, което предстоеше. Сега обаче мислите му се реха далече, далече, в хирургията на една Уестчестърска болница, където Джери Банкс може би умираше. Беше вече три часа, събота следобед; от един час Банкс лежеше на операционната маса.

Селито, Сакс, Райм и Куупър се намираха на първия етаж в къщата на Райм, в лабораторията. Делрей беше отишъл да провери дали охраняваният апартамент беше готов и да поговори с ченгето, което нюйоркската полиция беше изпратила на мястото на Банкс.

Бяха натоварили ранения инспектор в една линейка, всъщност, същата, в която беше мъртвият бояджия с отрязани ръце. Ърл,

медицинското лице, беше престанал да се прави на простак, каквото по природа си беше, поне дотолкова, че да се разбърза и направи всичко необходимо, за да спре обилния кръвоизлив на Банкс. След това се метна на шофьорското място и измина няколкото мили до спешното отделение на болницата за отрицателно време.

Федералните агенти от Уайт Плейнс натовариха Пърси и Хейл в брониран фургон и тръгнаха към Манхатан, криволичейки по инструкцията из главни и второстепенни улици, за да са сигурни, че никой не може да ги проследи. Сакс направи оглед на новите местопрестъпления: позицията на снайпериста, фургона на бояджията и колата, с която Танцърът се беше измъкнал – една снабдителска камионетка, открита недалеч от мястото, където е бил убит бояджията и, където, предположиха те, негодникът беше скрил колата, с която се бе придвижил до Уестчестър.

След като събра, каквото успя да открие, тя се върна в Манхатан.

– Какво си ни донесла? – попита я Райм. – Някой куршум намери ли?

Като си гледаше счупения кървящ нокът, Сакс обясни: – Нищо не е останало от тях. Той стреляше с бронебойни патрони, всичките избухваха, като достигнат целта си. – Беше се изплашила не на шега, очите ѝ още се мятаха като затворени в клетка птички.

– Танцърът е бил. Освен че сее смърт, той винаги заличава следите си.

Сакс тикна пред него една найлонова кесийка.

– Ето това успях да открия. Изчегъртах го от една стена.

Куупър изсипа съдържанието ѝ в едно порцеланово лабораторно хаванче. Разрови дребните късчета с пръсти и каза:

– Че и с керамичен връх. Това и бронирана жилетка не го спира.

– Първокласен негодник – обади се Селито.

– О, разбира се, Танцърът всичко изпипва – съгласи се Райм.

Откъм вратата се чу някаква суматоха и след малко Том въведе двама костюмирани федерални агенти. След тях вървяха Пърси Клей и Брит Хейл. Пърси се обърна към Селито:

– Как е той? – Черните ѝ очи огледаха стаята и усетиха студенината, която ги посрещна. Не изглеждаше изненадана. – Джери, имам предвид.

Селито не отговори. Райм каза:

– Още е на операционната маса.

Лицето ѝ беше изтерзано, косата още по разрошена от сутринта.

– Надявам се да се оправи.

Амелия Сакс се обърна към Пърси и студено каза:

– Какво?

– Казах, че се надявам да се оправи.

– Надявате се? – Полицайката се извиси над нея. Пристъпи крачка напред. Невисоката жена не помръдна от мястото си, когато Сакс отново заговори. – Не е ли малко късно за това?

– Какъв ви е проблемът?

– Това аз трябва да ви попитам. Заради вас го застреляха.

– Хей, хей, колежке – намеси се Селито. Пърси бавно и спокойно каза:

– Не съм го молила да тича след мен.

– Ако не беше той, ти щеше да си мъртва.

– Може би. Никой не знае. Съжалявам, че пострада. Аз...

– И точно колко съжалявате?

– Амелия! – остро се намеси Райм.

– Не, просто искам да зная, колко съжалява. Дали е достатъчно да му даде от кръвта си, ако се наложи? Или да го разхожда в количката, ако осакатее? Или пък да прочете надгробното му слово, ако умре?

Райм викна:

– Сакс, престани! Тя не е виновна.

Сакс плесна с ръце и забарабани с изгризаните си нокти върху бедрата си.

– Така ли?

– Танцьорът просто успя да ни надхитри.

Сакс продължи да говори, като гледаше право в черните очи на Пърси.

– Джери беше сложен да те охранява и да ти сменя пеленките, когато се наложи. Когато ти се тикна пред куршумения дъжд, какво очакваше той да направи?

– Вижте, тогава не мислех, реагирах инстинктивно.

– Господи!

– Госпожо полицай – обади се Хейл, – може би вие сте свикнали да запазвате самообладание, когато стрелят по вас, но при нас не е така.

– И така да е. Тя защо не остана, където си беше. В сградата. Където ѝ бях казала да стои.

Когато заговори, в гласа на Пърси се усети леко провлачване на думите.

– Видях, че самолетът ми е застрашен. Беше просто реакция. Не

съм мислила. Това е все едно да ви ранят партньора, ако така можете да го разберете.

Хейл също я подкрепи:

– Така е – направи това, което всеки пилот би направил.

– Точно така – обади се Райм. – Това се опитвам да кажа и аз, Сакс. Това е почеркът на Танцъора.

Но Амелия Сакс не се канеше да се предаде така лесно.

– Първо на първо, по това време вие трябваше да бъдете в охранявания от правителството апартамент. Въобще не трябваше да идвате на летището.

– За това е виновен Джери – Райм започваше да се ядосва. – Нямам право да се отклонява от маршрута.

Сакс погледна към Селито, който две години е бил партньор с Джери, но видя, че той не се канеше да го защити.

– Беше ми много приятно – сухо се обади Пърси и се обърна към вратата. – Аз обаче трябва да се върна на летището.

– Какво? – задъха се от ярост Сакс. – Ти да не си луда?

– Това е невъзможно – обади се Селито и се надигна от полусуянката, където беше седнал.

– Достатъчно много работа имаше по подготовката на самолета за утрешния полет. Сега вече ще трябва да поправим и нанесените щети. И понеже, както изглежда всички механизми в Уестчестър са проклетни страхливци, ще се наложи аз сама да свърша тази работа.

– Мисис Клей – започна Селито, – това не е най-добрата идея. В охранявания апартамент ще бъдете в пълна безопасност, но ние не можем да ви гарантираме същото, ако се намирате на което и да е друго място. Ще останете там до понеделник, когато...

– Понеделник? – избухна тя. – Не! Вие нищо не разбирате. Утре вечер аз ще пилотирам този самолет – това е чартърния ми полет за щатската здравна организация.

– Не можете...

– Един въпрос, може ли? – обади се леденият глас на Амелия Сакс. – Бихте ли ми казала, кого точно ще пожелаете да убиете този път?

Пърси направи крачка напред. Беше доста ядосана.

– Проклетни да сте, снощи загубих съпруга си и един от най-добрите си служители. Не се каня да загубя и Компанията си, ясно ли е? Не можете да ми кажете къде ще ходя и къде – не. Не и докато не ме арестувате.

– Идеално – каза Сакс и след секунда върху китките на Пърси

зашракаха зъбците на чифт белезници. – Арестувана сте.

– Сакс! – викна Райм, доста ядосан. – Какво правиш? Свали й белезниците! Веднага!

Тя завъртя лицето си към него и го сръза:

– Ти си цивилен. Не можеш да ми заповядваш нищо!

– Аз мога – каза Селито.

– Тц – цъкна невъзмутимо тя. – Аз извършвам ареста, господин инспектор. Вие не можете да ми попречите да си върша работата. Единствено областният прокурор може да реши дали тя не е необходима по разглежданото дело.

– Какви са тези глупости? – разярена викна и Пърси. Сега вече тя доста осезаемо провлачваше думите. – За какво ме арестувате? За това, че съм свидетел?

– Обвинението е безразсъдно излагане на опасност, а в случай, че Джери умре, убийство вследствие на престъпно нехайство. Или може би непредумишлено убийство.

Хейл събра малко кураж и заговори:

– Вижте. Не ми харесва начина, по който се държите и говорите с нея още от самото начало. Ако смятате да я арестувате, ще ви се наложи да арестувате и мен...

– Разбира се, никакви проблеми – отвърна Сакс и се обърна към Селито. – Лейтенант, трябва ми белезниците ви.

– Полицай, престанете вече с тези глупости! – изръмжа той.

– Сакс – викна Райм, – нямаме време за това! Танцьорът е отвън и в момента сигурно обмисля как да ни нападне отново.

– Дори да ме арестувате – каза Пърси, – след два часа ще съм навън.

– А след два часа и десет минути ще сте мъртва. Което би било лично ваша работа, ако...

– Полицай Сакс – намеси се Селито, – престанете! Отивате твърде далеч!

– ... нямате навика да мъкнете и други хора със себе си.

– Амелия! – студено се обади Райм.

Тя завъртя лице към него. Той винаги й викаше „Сакс“; сега беше използвал малкото й име, което й подейства като плесница.

Двете халки на белезниците върху кокалестите ръце на Пърси звънаха. На прозореца ястребът размаха криле. Никой не каза дума.

Накрая, овладял се, и с глас, в който се усещаше разум и помирение, Райм каза:

– Моля те, свали й белезниците и ме оставете да поговоря с Пърси насаме.

Сакс се поколеба. Лицето ѝ представляваше безизразна маска.

– Моля те, Амелия – повтори Райм, като се стараше да бъде търпелив.

Тя безмълвно отключи белезниците.

Всички се изнизиха навън. Пърси разтри китките си, после извади шишенцето от джоба си и отпи една глътка.

– Би ли затворила вратата? – помоли той Сакс.

Тя само се обърна и му хвърли един поглед, след което продължи напред по коридора. Вместо нея Хейл затвори тежката дъбова врата.

* * *

Щом излезе в коридора, Селито отново се обади в болницата да попита за състоянието на Банкс. Още бил в хирургията, само това пожела да му каже сестрата на регистратурата.

Сакс прие новината с вяло кимване. Отиде до прозореца, който гледаше към задния двор на Райм. Мътната светлина осветяваше разранените ѝ ръце и тя отново се загледа в тях. „Навици“, оправда се пред себе си тя. „Лоши навици... Защо не мога да престана?“

Инспекторът се приближи до нея и погледна нагоре към мрачното небе, което обещаваха не една и две пролетни бури.

– Колежко – започна той, като говореше меко и тихо, да не чуват другите. – Вярно че тя беше виновна за всичко, онази вътре оплеска цялата работа, съгласен съм. Но трябва да разберете – тя не е професионалистка. Нашата грешка е, че сме допуснали тя да се измъкне навън и всъщност Джери най-добре знае какво е станало. Колкото и да ме боли да си го призная, той е виновен за всичко това.

– Не – отвърна със стиснати зъби тя. – Вие не разбирате.

– Какво не разбирам?

Ще можеше ли да го каже? Думите трудно излизаха от устата ѝ.

– Аз издъних работата. Не е виновен Джери. – Отметна глава към кабинета на Райм. – Нито пък Пърси. Аз съм виновна.

– Ти? Глупости, нали вие двамата с Райм разбрахте, че оня е близо до летището. Той е могъл да застреля всеки един от вас; ти нямаш нищо общо.

Тя клатеше глава.

– Аз видях... видях къде е Танцьора. И то преди това с Джери.

– И?

– Знаех точно къде се намира. Можех да се прицеля. Аз...

Ох, по дяволите! Това беше най-мъчното. – Какви ги говориш, колежке?

– Той пусна един куршум по мене... О, Боже. Отскочих. Проснах се на земята.

Пръстът ѝ изчезна в косата и тя яростно зачеса скалпа си, докато не усети лепкава кръв. Стига! Мамка му!

– Е, и? – Селито нищо не беше разбрал. – Всички бяха залегнали, нали? Тоест, всеки би направил същото.

Тя гледаше през прозореца, а лицето ѝ беше цялото червено от срам.

– След като той стреля и не улучи, аз имах почти три секунди на разположение – знаех, че стреля на единична. Можех да изпразня цял пълнител по него. Но предпочетох да захая пръстта. После пък не ми стигна смелост да се надигна отново, понеже знаех, че вече е сменил пълнителя. Този път Селито каза с насмешка в гласа: – Какво? Каниш се тайно да се самобичуваш, защото не си се изправила без никакво прикритие, за да се превърнеш в идеалната мишена на снайпериста отсреща? Я стига, колежке... Освен това, я чакай малко, да не би да говориш за служебното си оръжие?

– Да, аз...

– Триста метра с Глок 9? На куково лято!

– Можеше и да не го уцеля, но поне и той нямаше да смее да си вдигне главата за известно време. Поне толкова дълго, че да няма време да простреля Джери. Мамка му! – Стисна здраво пръстите си и пак се загледа в нокътя на показалеца си. Той беше целият в кръв. Беше се повлякла с чесането.

Яркият червен цвят и напомни за облака ситни капчици кръв, който се беше вдигнал около Джери Банкс и тя продължи да се чеше ожесточено.

– Колежке, ако бях на ваше място, не бих и помислил да се притеснявам.

Как можеше да му обясни? Това, което в момента я ядеше, беше много по-сложно и комплексно, отколкото можеше да предположи инспекторът. Райм беше най-добрият криминалист в Ню Йорк, може би в цялата страна. Сакс можеше да се сравнява с него, но все нещо не ѝ достигаше. Но стрелбата – като бързото шофиране – беше една от нейните дарби. Тя можеше да бие по стрелба повечето свои колеги, мъже и жени, и с лявата, и с дясната ръка. Беше залагала десетцентови монети на

петдесет метра и като се целеше в отблясъка на метала, беше превръщала огънатите монетки в подаръци за кръщелницата си и нейните приятелки. Тя можеше да спаси Джери. По дяволите, можеше дори да убие онова мръсно копеле!

Сакс беше ужасно ядосана на себе си; също и на Пърси, която я беше поставила в такава ситуация.

Райм също я беше ядосал.

Вратата рязко се отвори. Пърси хвърли един леден поглед към Сакс и кимна към Хейл да влезе. Той изчезна и след минута-две се появи и каза: – Той каза всички да влезете.

Сакс ги завари така: Пърси седеше до Райм в едно очукано и разнебитено кресло. Изведнъж я напуши смях -двамата толкова много приличаха на двойка съпрузи, женени отпреди новата ера.

– Стигнахме до компромис – обяви Райм. – Брит и Пърси ще отидат в охранявания апартамент, осигурен от Делрей. Оттам ще се обадят да възложат на някого работата по самолета. Независимо дали ще открием Танцъора или не, аз се съгласих да ѝ позволя да си направи полета утре вечер.

– Ами ако аз я арестувам? – заяде се Сакс. – Ако я замъкна в затвора?

Тя мислеше, че Райм ще избухне, като чуе това – беше се подготвила за това, – но той каза:

– Мислих и за това, Сакс. Не мисля, че идеята ти е добра. Искам да кажа, че Пърси ще бъде постоянно изложена на опасност – помисли си – полицията, съда, затвора, транспорта напред-назад. Ще бъде добре дошло за Танцъора, ще има повече шансове да ги прати при дядо Боже.

Амелия Сакс се поколеба и накрая кимна, предаде се. Той беше прав: както обикновено. Прав или не, той си движеше нещата по свой собствен начин. Тя му беше помощничка, нищо повече. Работник. Нищо друго не ги свързваше.

Райм продължи:

– Ето какво съм намислил. Ще устроим капан. Трябва да ми помогнеш, Лон.

– Казвай.

– Пърси и Хейл отиват в апартамента. Но искам така да изглежда, сякаш те отиват някъде другаде. Това ще ни е най-големият коз. Всичко трябва да бъде твърде явно. Избирам си един от полицейските участъци и всички се преструваме, че те отиват там, в ареста, за по-сигурно. Ще излъчим едно-две съобщения до патрулите в целия град, че ще

затваряме улицата пред този участък за движение, понеже ще местим всички заподозрени в затвора, тъй като нямаме място за тях. Ако имаме късмет, Танцьорът ще ни подслушва. Ако не, все някой от вестникарите ще ни засече и така и нашето момче ще чуе.

– Какво ще кажеш за Двадесети участък? – предложи Селито.

Двадесети участък, в Апър Уест Сайд беше само на няколко пресечки от къщата на Линкълн Райм. Той самият познаваше много от лицата в него.

– Да, идеално.

В този момент, Сакс забеляза някаква несигурност в очите на Селито. Той се наведе напред към стола на Райм, по широкото му, дълбоко набраздено чело се стичаха струйки пот. Прошепна с глас, който само Райм и Сакс успяха да чуят:

– Сигурен ли си за това, Линкълн? Искам да кажа, добре ли си го обмислил?

Линкълн завъртя очи към Пърси. Двамата срещнаха погледите си. Сакс не знаеше какво означаваше това. Знаеше само, че не й харесваше.

– Да – отвърна Райм. – Сигурен съм. Макар че на Сакс съвсем не й прозвуча така.

Тринадесета глава

Час 6 от 45

– Доста следи, както виждам.

Райм кимна към донесените от Сакс найлонови торбички, след огледа й на летището.

Следите бяха най-любимите доказателства на Райм – онези дребни парченца и късчета, понякога съвсем микроскопични, оставени от престъпниците на местопрестъпленията или донесени там от самите тях, без дори да подозират. Точно следите никой, дори и сред най-умните престъпници, не се сещаше да променя или поставя, и точно от следите не успяваха да се отърват дори и най-усърдните от тях.

– Така, първата торбичка, Сакс? Откъде е тя?

Тя ядно запрелиства записките си.

„Какво я гризеше отвътре?“ – чудеше се Райм. Нещо не беше наред, беше му пределно ясно. Може би то имаше връзка с кавгата с Пърси Клей; може би ставаше дума за Джери Банкс. А може би не. От студения й поглед той съдеше, че не й се говори за това. Кое то бе добре

дошло за него. Трябваше да хванат Танцьора. Това трябваше да стане тяхна основна грижа за момента.

– Това е от хангара, където Танцьорът е чакал самолета. – И тя вдигна две от торбичките. Кимна към други три. – Това е от гнездото на снайпериста. Това е от бояджийския камион. Онова – от снабдителската камионетка.

– Том... Том! – кресна Райм, като стресна всички присъстващи.

Помощникът се появи на вратата. Попита загрижен:

– Да? Опитвам се да приготвя нещо за хапване, Линкълн.

– Храна? – Райм почти се задъха от ярост. – Не ни трябва храна. Трябват ни още таблици. Пиши: „Местопрестъпление – МП-2. Хангара.“ Така, добре. Сега друго: „МП-3“ Там, откъдето е стрелял. Обраслото с трева хълмче.

– Така ли да го пиша? „Обраслото с трева хълмче“?

– Не, разбира се. Шегувам се. Нали знаеш, че ме прихапва от време на време. Пиши: „МП-3. Гнездото на снайпериста“. Сега да се върнем отново на хангара. Какво имаме?

– Парчета стъкло – каза Куупър, като изсипа много внимателно съдържанието на торбичката върху друго порцеланово хаванче, сякаш беше търговец на диаманти. Сакс прибави:

– И няколко трески от перваза, които изсмуках с ръчната прахосмукачка. Никакви РО.

РО бяха релефни отпечатъци. От пръсти или от цяла ръка.

– Той явно особено много внимава да не оставя никакви отпечатъци – мрачно отбеляза Селито.

– Но това е добре дошло – обади се Райм, раздразнен – както често се случваше, – че никой друг не можеше да свърже наличните факти и да си направи елементарния извод. Сякаш бяха слепци.

– Кое му е добре дошлото? – зачуди се инспекторът.

– Той много внимава за това, понеже явно някъде му е заведено досие и са му снети отпечатъците! Така че, когато открием негов отпечатък, значи почти сме успели да го идентифицираме. Така, така, значи имаме само отпечатъци от памучни ръкавици, а те не са ни от никаква полза... Няма стъпки, защото той е разхвърлял чакъл по пода на хангара. Доста хитър е. Но пък ако не беше, нямаше ние да се занимаваме с него, нали? И така, какво можем да научим от тези стъклари?

– Какво друго, освен това, че е счупил прозореца, за да влезе в хангара? – накратко обясни Сакс.

– Не съм много сигурен – каза Райм. – Дай да ги видим. Мел

Куупър постави няколко стъклени отломъка върху едно от предметните стъкла, което сложи под обектива на комбинирания микроскоп, настроен на съвсем малко увеличение. Цъкна видеокамерата, за да може Райм да получи образа върху екрана на компютъра си.

Райм се придвижи с количката на работното си място. Каза:

– Команден режим.

Като чу гласа му, компютърът услужливо разпъна едно от менютата си върху блесналия екран. Райм не можеше да командва микроскопа, но можеше да си играе както си иска с образа, получен от него върху монитора – да речем да го увеличава или намалява.

– Курсорът наляво. Двойно кликуване.

Райм се наведе напред, огрян от многоцветното сияние на пречупената светлина.

– Прилича на обикновено стандартно единично стъкло за прозорци.

– Точно така – обади се Куупър, после отбеляза: – Няма нащърбвания. Било е счупено с тъп предмет. Може би с лакът.

– Така, така. Я погледни конкоидните ръбове, Мел. Когато някой счупи прозорец, стъклото се чупи като следва няколко конкоидни криви линии. По извивките на тези линии може да се определи посоката на счупване.

– Да, виждам ги – обади се техникът. – Стандартните криви линии.

– Виж мръсотията – рязко го прекъсна Райм. – По самото стъкло.

– Да. Петна от дъжд, кал и наслоявания от гориво.

– От коя страна на прозореца е отложена мръсотията? – нетърпеливо попита Райм. Докато ръководеше онзи отдел в полицията, един от неговите подчинени се беше оплакал, че Райм се държал с тях като дърта даскалица. Линкълн беше възприел това като истински комплимент.

– Ами... ха! – Куупър се запъна. – Но това е невъзможно.

– Кое? – попита Сакс.

Райм обясни. Конкоидните линии започваха от чистата страна на стъклото и свършваха откъм мръсната.

– Той е бил вътре, когато е счупил прозореца.

– Не може да е вярно – запротестира Сакс. – Парчетата бяха отвътре, в хангара. Той... – тя млъкна и кимна. – Искаш да кажеш, че го е счупил отвътре и после е обрал парчетата и чакъла и ги е хвърлил вътре. Но защо?

– Функцията на чакъла не е била да прикрие стъпките му. Просто той е искал да ни заблуди, че е разбил стъклото от външната страна. Докато той е бил вътре и е счупил стъклото навън. Интересно.

Криминалистът се замисли за момент и после извика:

– Я провери това тука. Има ли по него следи от бронз?

Бронз и графит?

– Ключ? – удиви се Сакс. – Да не би да искаш да кажеш, че някой му е дал ключ, за да влезе в хангара?

– Точно това си мисля. Сега трябва да видим кой е собственик или наемодател на хангара.

– Аз ще се обадя – каза Селито и разгъна клетъчния си телефон.

Куупър погледна през окуляра на друг микроскоп. Този беше настроен на голямо увеличение.

– Ето го – викна той. – Изобилие от графит и месинг. Като гледам, пропорцията е три към едно в полза на графитната смазка. Значи ключалката е от старите. Трябва доста да го е забавила.

– Или? – опита се да им подсказе Райм. – Хайде, мислете!

– Или ключът е съвсем нов! – изстреля Сакс.

– Правилно! И затова е полепнала по него смазката. Добре. Том, таблицата, моля! Пиши: „Проникване чрез ключ.“

Помощникът написа каквото му беше казано с изящния си ученически почерк.

– И така, с какво друго разполагаме? – Райм си пое и издиша въздуха през специалните тръбички и се завъртя към компютъра си. Не успя обаче да прецени правилно разстоянието и се бухна право върху него, като насмалко не събори на земята монитора.

– Проклятие! – измърмори той.

– Добре ли си? – попита Селито.

– Супер, казах супер съм – отрязва го Райм. – С какво друго? Питам, с какво друго разполагаме?

Куупър и Сакс изчеткаха остатъка върху чиста вестникарска хартия. Сложиха си увеличителни очила и се втрещиха в микроскопичните частички. Куупър вдигна няколко петънца с една намагнитизирана метална пръчка и ги постави върху микроскопското стъкло.

– Ами, това са някакви нишки.

След секунда Райм също наблюдаваше тъпичките косъмчета върху компютърния екран.

– Какво мислиш, Мел? Хартия, а?

– Аха.

Като говореше на гарнитурата, съставена от слушалки и микрофон, Райм нареди на компютъра си бавно да придвижи образа по продължение на тънките нишки.

– Май са два различни вида. Единият е бял или бледожълтеникав. Другият има зелен оттенък.

– Зелен? Долари? – предположи Селито.

– Възможно.

– Има ли достатъчно да ги прекараш през газ-хроматографа – попита Райм, тъй като знаеше, че хроматографът щеше да унищожи нишките.

Куупър отговори утвърдително и те продължиха изследванията си.

Той зачете резултатите от монитора си:

– Няма присъствие на памук, карбонати, сулфати, сулфити.

Това бяха химикали, които се прибавяха към целулозната каша при направата на висококачествена хартия.

– Значи, евтина хартия. Багрилото е разтворимо във вода. Няма и следи от мастило на маслена основа.

– Е – обяви Райм, – значи не са долари.

– Може дори да е рециклирана хартия – каза Куупър.

Райм увеличи отново изображението на екрана си. Матрицата заемаше целия екран, но детайлите се губеха. За момент той се обърка и не знаеше какво става, после си пожела да наблюдава интересуващите го обекти само през окуляра на комбиниран микроскоп. Нищо не можеше да се сравни с яснотата на фината оптика.

Изведнъж забеляза нещо.

– Тези жълти петна, Мел? Лепило ли е това?

Техникът погледна през микроскопа и обяви:

– Да. Лепило за пощенски пликове, поне прилича на такава.

Значи ключът сигурно е бил предаден на Танцьора в пощенски плик. Но какво означаваше зелената хартия? Райм нямаше и най-малко представа. В това време Селито сгъна телефона си.

– Говорих с Рон Толбът от Чартърни полети „Хъдсън“. Той се обади тук-там. Познай чий е хангарът, в който е влязъл Танцьорът?

– На Филип Хансен? – каза Райм.

– Десятка.

– Ама че плетеница се заформя! – обади се Сакс. „Вярно“, помисли си Райм, макар че целта му не беше да предаде Танцьора на областния прокурор с неопровержими обвинения и доказателства. Не, той просто искаше главата на този човек, по възможност набита на кол.

– Нещо друго при тях?

– Нищо.

– Добре, сега да се прехвърлим към следващото

местопрестъпление. Гнездото на снайпериста. Доста напечено му е било там. Може би там е бил по-небрежен.

Но, разбира се, той не беше станал невнимателен, въпреки близката опасност. Нямаше открити гилзи.

– Ето отговора – каза Куупър, взирайки се в намерените следи през обектива на микроскопа. – Памучни нишки. Използвал е хавлиена кърпа, за да събира гилзите.

Райм кимна.

– Стъпки?

– Няма. Сакс заобяснява, че дори когато е бягал през калните участъци към снабдителската камионетка, Танцърът прилежно ги беше избягвал, стъпвайки единствено по тревата.

– Колко отпечатъка откри в гнездото на снайпериста?

– Нито един – обясни тя. – И около двеста общо в двата фургона.

Ако беше използвал АСИО – Автоматизираната система за идентификация на отпечатъци, в която се съдържаха всички дигитализирани криминални, военни и свързани с цивилни служби база данни за пръстови отпечатъци из цялата страна – Райм щеше лесно да пусне всичките тези отпечатъци за анализ (макар че това щеше да отнеме доста време). Но тъй като Райм беше изцяло обсебен от мисълта да открие и залови Танцора, въобще и не си направи труда да пусне запитване до АСИО. Сакс се обади, че в двата фургона беше открила негови отпечатъци от памучни ръкавици. Значи другите пръстови отпечатъци не бяха от него. Куупър изпразни съдържанието на поредната найлонова торбичка върху един метален поднос. Двамата със Сакс се наведоха над него.

– Мръсотия, трева, дребни камъчета... Ето го. Виждаш ли това, Линкълн? – и Куупър постави ново предметно стъкло.

– Косми – каза той, наведен над микроскопа. – Три, четири, шест, девет... цяла дузина са. Това нещо май има по цялата си дължина медула.

Медулата представляваше каналче в сърцевината на косъма, което вървеше по цялото му продължение. При хората медулата или не съществува, или е твърде частично проявена. А това, което виждаха Куупър и Сакс най-вероятно беше животински косъм.

– Какво ще кажеш, Мел?

– Ще го пусна през електронно-сканиращия микроскоп.

Това и направи, като преди това го настрои на увеличение 1500 пъти и завъртя няколко скали, докато едно от косъмчетата застана точно по средата на екрана. Косъмът беше белезникав на цвят с тънки

люспици, с остри краища, приличащи твърде много на черупката на ананас.

– Котка – обяви Райм.

– Котки, множествено число – поправи го Куупър и отново погледна през обектива на микроскопа. – Едната май е черна, другата – петниста. И двете са късокосмести породи. После имаме една кремава, с дълъг фин косъм. Най-вероятно персийска или нещо такова.

Райм изръмжа:

– Не мога да си представя Танцьора като любител на животни. Или иска да мине за някой друг, или се е срещал с някой, който обича котки.

– Още косми – обяви Куупър и сложи друго стъкло на комбиниращия микроскоп, към който беше свързана и камера, така че изображението излизаше на монитора на Райм. – Този път, човешки. Но това е... чакай, два косъма, около шест инча дълги.

– Капе му косата, а? – попита Селито.

– Кой знае? – скептично се обади Райм. Като я нямаше чутурата, от която бяха паднали космите, беше почти невъзможно да се определи пола на човека. Възрастта, с изключение на случаите, в които космите бяха от дете или пеленаче, също не можеше да се определи.

– Може би са от бояджията, Сакс? Той с дълга коса ли беше? – предположи Райм.

– Не. Беше късоподстриган. Освен това беше рус.

– Ти какво мислиш, Мел?

Техникът погледна отново дължината на косъма.

– Бил е боядисван.

– Танцьорът е известен с това, че често сменя самоличността си.

– Не зная, Линкълн. Боята е твърде подобна на естествения пигмент. Нали, ако иска да не го разпознаят, ще прибегне до съвсем различен цвят. Я чакай, виждам два цвята боя. Естествената е черна. После е прибавено кестеняво и съвсем скоро, тъмно виолетово. Преди най-много два-три месеца.

Освен това има доста мръсотия, наслоена по космите, Линкълн. Ще трябва да ги пусна през газовия анализатор.

– Добре.

Десетина секунди по-късно, Куупър разчиташе графиката от компютърния екран.

– Така, така, открихме и малко козметика.

Гримът, например, беше особено полезен на криминалистите; производителите на козметика бяха известни с това, че често променяха

химическия състав на продуктите си, за да вървят в крак с модните тенденции. Постоянно променящите се съставки лесно можеха да бъдат проследени и да им бъде определена датата на производство, както и магазините, в които са били продавани.

– Какво става?

– Чакай – Куупър тъкмо въвеждаше формулата в база-данните, съдържащи информация за търговските марки. След секунда излезе и отговорът.

– Слим-Ю-Лайт. Произведено в Швейцария, внесено в страната от някой си Дженкън, през Бостън. Това е обикновен перилен препарат, с допълнително добавени мазнини и аминокиселини. Скоро го рекламираха по новините – от онези, дето разправяха, че премахвали тлъстините и целулитата.

– И така, да се опитаме да си съставим образа – обяви Райм. – Сакс, ти какво ще кажеш?

– За него ли?

– За нея. Онази, която му е помагала и поощрявала. Или онази, която той е убил, за да се скрие в апартамента ѝ. И може би да ѝ открадне автомобила.

– Сигурен ли си, че това е жена? – зачуди се Селито.

– Не. Но нямаме време да бъдем скромни в предположенията си. Доста повече жени се притесняват за целулитата си отколкото мъже. Повечето жени си боядисват косата, за разлика от повечето мъже. Хайде, по-смело! Казвайте!

– Добре де – каза Сакс, – с наднормено тегло е и има проблеми с външния си вид.

– Може да е пънкарка, ню уейв или всякакви подобни странни същества, както и да се наричат – предложи Селито. – Дъщеря ми скоро боядиса косата си лилава. Наслага по ушите си всякакви джунджурии, за които хич не ми се говори. Какво ще кажете за Ийст Вилидж?

– Нещо не ми се вписва в образа на бунтарка – контрира го Сакс. – Не и с тези цветове. Онези не се различават чак толкова от нормалните хора. Опитва се да бъде стилна, но всичко, което прави, просто не действа. Аз си я представям дебела, с къса коса, на около тридесет, всеки ден ходи на работа. Вечер се прибира въщи при котките си.

Райм кимна, втрънен в графиката.

– Самотна. Точно от онзи тип, които лесно могат да бъдат изпързали от някой, който му знае много устата. Да проверим всички ветеринарни лекари. Знаем вече, че е имала три котки, с различни цветове.

– Но къде? – попита Селито. – В Уестчестър? Или Манхатан?

– Нека първо се запитаме – продължи мисълта си на глас Райм, – защо му е било да се заема с тази жена?

Сакс шракна с пръсти.

– Защото му се е наложило! Защото ние за малко да го пипнем пред къщата на Пърси. – Лицето ѝ светна. Част от нея се върна отново; и това беше по-жизнерадостната част.

– Да! – възкликна Райм. – Точно така! Тази сутрин, до къщата на Пърси. Когато онези от специалните части дойдоха.

Сакс продължи:

– Той ската някъде фургона и се е скрил в апартамента ѝ, докато се е почувствал отново в безопасност.

Райм се обърна към Селито:

– Накарай хората си да се обадят на ветеринарните. В радиус от десет пресечки около къщата на Пърси. Не, нека бъде целият Апър Ийст Сайд. Вдигай телефона, Лон, хайде!

Докато инспекторът натискаше нужните бутони по слушалката, Сакс мрачно попита:

– Мислиш ли, че е добре? Жената?

Райм отговори със сърцето си, макар дълбоко да се съмняваше, че това беше истината.

– Можем да се надяваме, Сакс. Можем само да се надяваме.

Четиринадесета глава

Час 7 от 45

На Пърси охраняваният апартамент не ѝ се стори чак толкова безопасен. Това беше една триетажна постройка с облицовка от кафяв пясъчник, като много други в този квартал, близо до библиотеката Морган³⁰.

– Това е – обърна се към нея агентът, като кимна към прозореца на фургона. Паркираха в алеята. После и двамата бяха избутани бързешката към входа през сутерена. Стоманената врата се затръшна след тях. Озоваха се пред един особено вежлив и внимателен човек, приближаваш четиридесетте. Беше висок и слаб, а кафявата му коса му явно намаляваше всеки изминал ден. Той се ухили:

30. Роланд Пиерпон Морган (1837–1913), американски финансист, филантроп и ценител на изкуството.

– Здравейте – каза и си показа полицейската карта със златистата значка. – Роланд Бел, От днес нататък, който и да ви идва на гости, дори да е толкова чаровен като мен, ще трябва да му искате да ви покаже картата си. И внимателно оглеждайте снимката на нея.

Пърси изслуша провлачената му безцеремонна тирада и каза:

– Вие да не би да сте... ами да, южняк ли сте?

– Разкрихте ме – той се ухили. – Живял съм в Хогстън – без майтап, но – докато избягах в Чапъл Хил за четири години. Както разбирам, вие пък сте от Ричмънд.

– Бях. Доста отдавна.

– А вие, мистър Хейл? – попита Бел. – И вие ли развявате звездното знаме?³¹

– Мичиган – каза Хейл и енергично разтърси ръката на инспектора. – Само че през Охайо.

– Няма нищо, ще се постарая да ви опростя тази ваша малка грешка от шестдесетте.

– Доброволно се предавам – пошегува се Хейл, – ама никой не ме е питал.

– Ха-ха. И така, аз съм инспектор от отдел „Убийства“, но засега ми натресоха тези щуротии с охраната, понеже решили, че съм му хванал цаката на опазването на живота на хората. И щом всички са решили, че е така, моят скъп приятел Лон Селито ми се обади да му помогна. Ето ме сега тук, с вас. Ще ми се налага да играя вашата любима бавачка за известно време.

Пърси попита:

– Как е онзи другият инспектор?

– Кой, Джери ли? Ами от това, което зная, май още го оперират. Нищо не се знае.

Говорът му може да беше провлачен и бавен, но очите му бяха страшно бързи. За части от секундата той сканира всеки участък. „Какво ли търсеше?“, зачуди се Пърси. Може би си мислеше, че са въоръжени? Или имат микрофони? После той се прехвърли на коридора и прозорците.

– Сега слушайте – аз съм търпелив човек, но мога да бъда голям инат, когато въпросът опре до хора, които са ми възложили да охранявам. – Той леко се усмихна към Пърси. – Ти изглежда си също упорита като магаре, но помнете и двамата, че каквото и да ви кажа да правите,

31. Националният флаг на САЩ.

то е за ваше добро. Разбрахме ли се? Добре. Имам аз едно предчувствие, че добре ще си прекараме с вас, а, какво ще кажете? А сега, заповядайте да ви разведа из първокласното ви жилище.

Докато се изкачваха, той пак се разбъбри:

– И двамата сигурно щяхте да се изтръшкате, ако знаехте колко е обезопасено това място...

Хейл несигурно попита:

– Това пък какво е? Как така ще се изтръшкаме?

– Ами, искам да кажа, тъ-тъ, ще си умрете от любопитство. Сигурно все още си говоря като у дома, на Юг. Момчетата в Голямата къща – тоест, централното управление – понякога се бъркат с мене. Оставят ми бележки на бюрото, че са прибарали някой беден фермер от Юга и по-неже нищо не му се разбираше, аз да съм слезел да им превеждам. Но както и да е, хубаво местенце си е това, при това обезопасено отвсякъде. Нашите приятелчета в правосъдието явно си знаят работата. Май е поголемшко, отколкото изглежда отвън, а?

– По-голямо е от пилотска кабина и по-малко от улицата долу – обади се Хейл.

Бел се изкикоти:

– Тези прозорци ли? Те ли не ви изглеждаха достатъчно надеждни, когато завивахме насам?

– Това е едно на ръка... – започна Пърси.

– Е, това е стаята със съмнителните прозорци. Хвърлете й едно око. – И той бутна вратата.

Вътре нямаше прозорци. На тяхно място имаше стоманени листове. – Пердетата са от външната страна – обясни Бел. – От улицата стаята прилича на всяка друга тъмна стая. Всички други прозорци са направени от куршумоустойчиво стъкло. Но вие за всеки случай стойте по-далеч от тях. И не вдигайте никога щорите. Покривът и пожарното стълбище са натъпкани със сензори, а цялата къща сигурно пращи от видеокамери, покриващи всяко нейно ъгълче. Който и да реши да се приближава, ние първо ще му изгледаме видеоклипа, а после, ако е необходимо, ще го премахнем, още преди да се е доближил до входната врата. Единствено може би някой дух, оклющавял от глад, може да успее да се промъкне. – Той тръгна по дългия коридор. – Елате, вървете след мене из лабиринта... Така, това тук е вашата стая, мисис Клей.

– Щом ще живеем заедно, можете да ми викате Пърси.

– Дадено. А вие сте ей там...

– Брит.

Стаите бяха малки и тихи – поради което твърде много се различаваха от кабинета на Пърси на ъгъла на хангара в сградата на Чартърни полети „Хъдсън“. Тя си спомни кабинета на Ед, неговият беше в официалното крило. Бюрото му беше винаги подредено, по стените имаше снимки на Б-17 и П-51. Върху всяка купчинка документи имаше по едно красиво, прозрачно преспапие. Пърси обичаше миризмата на самолетно гориво, а най-прекрасното звуково оформление на работния й ден за нея беше дразнешното бръмчене на пневматичните отвертки. После си го представи седнал върху бюрото й за по чашка кафе. Успя да изхвърли от главата си тази мисъл, преди да потекат отново сълзите.

Бел заговори на радиотелефона си:

– Охраната на място.

След секунда в коридора отнякъде изникнаха двама униформени полицаи. Те кимнаха за поздрав и единият от тях каза:

– Ние ще сме тук, наблизко. Денонощно.

Странно, но техният нийоркски носов говор не се различаваше много от звучното провлачване на Бел.

– Справи се добре – обърна се Бел към Пърси. Тя повдигна вежда.

– Дето му провери картата. Никои не трябва да успее да те заблуди.

Тя вяло се усмихна.

– Значи, изпратили сме двама от нашите хора при свекърва ви в Ню Джърси. Някой друг от близките ви да се нуждае от охрана?

Пърси каза, че не, поне не в региона. Бел повтори въпроса си и към Хейл, който отговори с печална усмивка:

– Не, освен ако не смятате бившата ми съпруга за близък. Тоест, бившите ми съпруги.

– Добре. Кучета или котки, за които да се грижим?

– Нямаме – каза Пърси. Хейл също поклати глава.

– Тогава можете да се опънете за почивка. Никакви разговори от клетъчните си телефони, ако имате. Използвайте само онзи там. Не забравяйте прозорците и щорите. А онова там е аларменият бутон. Като стане напечено, натискате го и се просвате на пода. Това е, ако имате нужда от нещо друго, викайте.

– Всъщност, аз имам – обади се Пърси и му подаде сребристото плоско шише.

– О-хо-о – провлачи за пореден път Бел, – ако искате да го изпразня, страхувам се, че още съм на работа. Но все пак оценявам жеста. Ако обаче искате да ви го напълня, просто можете да бъдете уверена, че нямате никакви грижи. На момента.

* * *

Тяхната операция не можа да влезе в новините в пет.

Това беше учудващо, защото цели три пъти по полицейските канали беше излъчено некодирано съобщение, информиращо всички участъци за провежданата операция 10–66 на територията на Двадесети участък, а освен това и специално съобщение 10–67 до всички пътни патрули за преграждане на всички улици на Апър Уест Сайд. Всички заподозрени на територията на Двадесети участък трябваше да бъдат доведени в сградата на Централното управление на полицията за установяване на самоличността, а оттам съответно в мъжкия или в женския предварителен арест в центъра на града. Никой не трябваше да напуска границите на участъка без специалното разрешение на ФБР. Или Федералното авиационно управление – и Делрей.

След като се излъчи всичко това, отрядът 32-Е на Бо Хауман зае позиции около сградата на участъка. За тази част от операцията отговаряше изцяло самият Хауман. През това време Фред Делрей събираше федералната група за освобождаване на заложници, в случай че откриеха самоличността на дамата с котките и нейния апартамент. Райм, Сакс и Куупър продължаваха да работят върху намерените доказателства.

Не бяха открили нови следи, но Райм се беше разпоредил Сакс и Куупър да прегледат отново наличните. Това беше криминалистиката – гледаш, гледаш и пак гледаш и, ако нищо не откриеш, пак гледаш. А когато се треснеш в неизбежната каменна стена, продължаваш да гледаш.

Райм се беше придвижил с количката си по-близо до масата с компютъра и му нареждаше да увеличава този или онзи образ от открития таймер след взрива на самолета на Ед Карни. Самият часовник беше напълно безполезен, понеже беше твърде широко употребяван, но Райм продължаваше да се вира в него, надявайки се да открие някоя дребна, незабележима следа или дори част от отпечатък, макар и полуизтрит. Твърде често бомбаджиите смятаха, че всички отпечатъци се заличават при взрива и обикновено не си правеха труда да си слагат ръкавици, при поставянето на фините елементи на своите самоделки. Но факт беше, че самият взрив невинаги оказваше влияние върху отпечатъците. Преди малко Райм беше наредил на Куупър да опуши таймера в камера, а след като това не им показа нищо, да го посипе с един специален вид фин магнитен прах, една съвсем нова техника за снемане на отпечатъци. Пак нищо. Накрая бомбардираха парченцето от часовника с лъч от гранатов лазер, който като с магическа пръчка откриваше иначе невидими

отпечатъци. Докато Куупър се взираше в окулярите на микроскопа, Райм разглеждаше получения от него образ върху монитора.

Изведнъж Райм късо се изсмя, присви очи, после отново погледна, чудейки се дали очите му не си правеха лоши шеги с него.

– Това да не е?... Я, виж. Долният десен ъгъл! – викна той.

Куупър и Сакс не видяха нищо.

Увеличеният от компютъра образ беше открил нещо, което бе убягнало от увеличителната техника на микроскопа. В крайчеца на металното капаче, предпазващо таймера от раздробяването му на малки парченца, се виждаше едва забележим полумесец от края на една от извивките на човешкия отпечатък, както и пресечни линейки и разклонения. Всичко това беше малко повече от една шестнадесета от инча широко и около половин инч дълго.

– Отпечатък е – каза Райм.

– Много е малък за сравнение – обади се Куупър, като гледаше към екрана на Райм.

Съществуват към 150 различни индивидуални характеристики във всяка отделна линейка на човешкия отпечатък, по които те могат да се сравняват. Експертите можеха да определят съпадение при наличието на осем до шестнадесет от тези характеристики. За нещастие, по този отпечатък не можеха да се различат и половината от тази бройка.

И въпреки това Райм беше възбуден. Той беше криминалистът, който не можеше дори да завърти копчето за настройка на фокуса на микроскопа, но беше открил това, което другите бяха пропуснали. Това, което той сигурно също щеше да пропусне, ако беше „нормален“.

Той нареди на компютъра си да отвори диалоговия прозорец за запомняне на съдържанието на екрана. Запомети файла с разширение, за да избегне евентуална загуба или разкривяване на изображението при компресирането. После отпечата едно копие на лазерния си принтер и накара Том да го лепне върху дъската, където беше записано местопресятлението с взрива.

Телефонът извънтя и чрез новата си компютърна система Райм „вдигна“ слушалката и превключи разговора през високоговорителите.

Бяха Близнаците.

Двамата бяха познати и под прозвището „Хлапетата на Харди“. Двамата неразделни инспектори работеха за Централното полицейско управление. Те се занимаваха с разпити и агитации – тоест, ченгетата, които разпитваха обитателите, случайните свидетели и очевидците при извършено престъпление – при все това те се смятаха за най-добрите в

тази работа в целия град. Дори Линкълн Райм, който дълбоко се съмняваше в достоверността на човешкото наблюдение и спомени, ги уважаваше. Въпреки новините, които сега му съобщиха.

– Здравсти, инспекторе. Здравсти, Линкълн – избоботи единият от тях. Имената им бяха Бединг и Сол. – С какво ще ме зарадвате? – попита ги той. – Открихте ли дамата с котките?

– Това беше лесно. Разпитахме седем ветеринарни лекаря, три кошешки приюта...

– Решихме, че няма да е излишно. И...

– Освен това се свързахме с три фирми за разхождане на домашни любимци. Макар че...

– Нали се сещате, тия дето разхождат котки? Освен това ги хранят, наливат им вода и им сменят пръстта в сандъчетата за тоалетни, когато отсъствате. Решихме, че и това няма да е излишно.

– Трима от ветеринарните си поспомниха по нещо интересно, но не бяха сигурни. Те просто се занимават с твърде много котки.

– Много котки имало в Апър Ийст Сайд. Направо ще се шашнете. А може и да ви е известно.

– Значи трябваше да търсим обслужващия персонал въкъщи. Нали знаете, тези доктори, помощници, миячи...

– Ей това се казва работа! Да къпеш домашни любимци. Но както и да е, секретарката на един от ветеринарите на Осемдесет и втора смята, че това може би е тяхната клиентка Шийла Хоровиц. Била на около тридесет и пет, с къса тъмна коса, доста пълна жена. Имала три котки. Една черна, а другата – рижава. Нищо не разбрахме за цвета на третата, момичето не можа да си го спомни. Жената живеела на Лексингтън, между Седемдесет и осма и Седемдесет и девета.

На пет пресечки от къщата на Пърси. Райм им благодари, каза им да изчакат още малко до телефона и изляз:

– Пратете групата на Делрей там! Веднага! Ти също върви, Сакс! Независимо дали е там или не, ние вече имаме ново местопрестъпление за оглед. Мисля, че започнахме да му затягаме примката. Усещате ли го, а? Вече не му е толкова широко около врата! Ще го пипнем, мамка му!

* * *

Пърси Клей тъкмо разказваше на Роланд Бел за първия си самостоятелен полет.

Не беше станал така, както го била планирала.

Тя излетяла от една малка полянка, на около четири мили извън

Ричмънд. Докато се движила по неравностите на поляната, усещала характерния звук чук-трак, чук-трак, който идвал от колесника на „Чесна“-та, преди да достигне нужната ѝ скорост. После тя отново стиснала вилката на кормилото и в следващия момент крехкото тяло на 150-ицата вече било във въздуха. Било влажна пролетна утрин, също като днешната.

– Сигурно беше много вълнуващо – предположи Бел и я погледна с любопитство и съмнение.

– Оттогава често ми се случваше – каза Пърси и удари една глътка.

Двадесет минути по-късно двигателят ѝ отказал, докато тя летяла над пустошта в източна Вирджиния. Долу под нея бил същински рай от къпини и червенокафяви борове. Тогава тя приземила послушния самолет върху някакъв кален път, прочистила сама горивопроводите, излетяла отново и се върнала вкъщи, сякаш нищо не се е случило.

„Чесна“-та била абсолютно невредима, така че собственикът ѝ никога не разбрал за малкото приключение. Всъщност единствената „издънка“ около този инцидент била, че майка ѝ я набила, понеже директорът на училището „Лий“ ѝ беше докладвал, че Пърси и друг път е летяла, а освен това ударила с юмрук в носа Сюзън Бет Халуърт и след петия час избягала от училище.

– Трябваше да избягам – обясни Пърси на Бел. – Те всички ми се подиграваха и се заяждаха с мен. Всички ми викаха „Тролката“. Не че спряха да ми викат така.

– Децата понякога могат да бъдат много жестоки – съгласи се Бел. – Бих им нашарил кожата на моите хубостници, ако ги хвана някога да... Я чакай, ти на колко каза, че си била?

– На тринадесет.

– Че как си могла? Искам да кажа, нали трябва да си навършила осемнадесет години, за да летиш?

– Шестнадесет.

– А-ха. Тогава... как така ти давах да летиш?

– Просто никой не ме хвана – отвърна Пърси. – Ей така стана, лесно.

– А-ха.

Двамата с Роланд бяха седнали в нейната стая в охранявания апартамент. Той ѝ беше напълнил шишенцето с „Уайлд Търки“ – останала в наследство от един информатор сред престъпните среди, живял тук през последните пет седмици. Бяха седнали върху зеленото канапенце и се наслаждаваха на благоволенieto на тишината от страна на

радиотелефона на Бел. Пърси се беше излегнала, а Бел се беше привел напред – позата му не беше наложена от това, че му беше неудобно върху канапето, а от неговата изключителна бдителност и разсъдливост. Крайчецът на окоото му можеше да улови всяка дребна мушица, осмелила се да премине покрай вратата, всеки лек полъх, раздвижил пердето, а ръката му както винаги небрежно се мотаеше около дръжката на един от двата огромни пистолета, които носеше винаги със себе си.

Тъй като той се беше заинтересувал, тя продължи разказа си за своята летателна кариера. На шестнадесет беше получила удостоверението си на обучаващ се пилот, година по-късно – дипломата си от частното училище за пилоти, а на осемнадесет тя вече притежаваше разрешение за практикуване с комерсиална цел.

За ужас на родителите си тя беше започнала да обслужва търговската мрежа на производителите на тютюни (баща ѝ не работеше за „Компания“, а за „Земеделец“, макар това за всеки друг да беше една корпорация с годишен доход от шест билиона долара), а след това се записа в инженерната паралелка, където получи званието механик. („Това, дето зарязя Вирджинския университет, беше единственото свястно нещо дето някога е правила“, опълчи се майка ѝ срещу баща ѝ. Това май беше и единственият път, когато тя беше вземала нейната страна. После прибави: „Ще ѝ е по-лесно да си намери съпруг в Техническия университет на Вирджиния.“ Което според нея означаваше, че там момчетата нямаха чак толкова високи изисквания към момичетата.)

Но тя никога не се беше интересувала от купони, момчета или всякакви подобни групи братства, организации. За нея бе съществувало само едно нещо – Самолетът. Всеки ден, щом имала физическа или финансова възможност, тя прекарвала в летене. Получила дипломата си за инструктор пилот и започнала да води курсове. Работата конкретно не ѝ харесвала, но тя била упорита, поради една твърде прозаична причина: часовете, в които тя преподавала, влизали в личната книжка като време, прекарано в ролята на командир-пилот. Което много би подходило на автобиографията ѝ, когато започнела да чука на вратите на тази или онази авиокомпания за работа като пилот.

След като завършила, тя познала живота на безработния пилот. Частни уроци, въздушни шоута, полети с развлекателна цел, от време на време по някой полет като втори пилот по доставката на еди-какво си, еди-къде си или пък временна работа за месец-два към някоя чартърна компания. Въздушни таксита, хидроплани, пръскане на посевите, та дори и каскади в неделните следобеди за някое крайпътно шоу. В тези

случаи тя пилотираше древните корита „Стиърман“ или пък „Къртис Джени“, и двата двуплощници.

– Беше тежко, наистина тежко – каза тя на Роланд Бел. – Може би също колкото и да започнеш да се занимаваш с правораздаване.

– Да, не беше кой знае колко по-различно. Докато бях шериф на Хогстън, се занимавах с поставянето на радары за превишаване на скоростта на опасните участъци и с обезопасяване на кръстовища. Цели три години минахме без нито едно убийство, дори по невнимание. После започнах да се издигам – станах заместник на целия регион и отговарях за магистралните пътни патрули. Но тази работа беше с две думи „мижи да те лажем“ и аз се върнах в Университета в Северна Каролина и записах криминология и социология. После се преместих в Уинстън-Салем, откъдето ми дадоха златния щит.

– Какво са ти дали?

– Значката на инспектора. Е, два пъти ме набиха и три пъти стреляха по мене, преди първото ми повишение... Ей, внимавай какво говориш; може да ти дойде до главата. Не си ли го чувала това?

– Но нали си вършил това, което винаги си искал?

– Да, така е. Знаеш ли, леля ми, която ме отгледа, често повтаряше: „Човек върви по пътя, който Бог му е отредил.“ Мисля, че има нещо вярно в това. Много ми се иска да разбере как точно си започнала, имам предвид Компанията?

– Ед – съпругът ми, Рон Толбът и аз. Тримата решихме и си плюхем на ръцете. Преди седем, не, осем години. После аз ги оставих за малко.

– Как така?

– Записах се в армията.

– Сериозно ли?

– Напълно. Летеше ми се, та виех, а никой не искаше да ме наеме. Виждате ли, преди да те вземат на работа в някоя голяма чартърна компания или друга въздушна линия, трябва да те преценят как се справяш с техните самолети. А за да се случи това, трябва да си платиш за подготовка и определено време на симулатора. Просто бъркаш в джоба и плащаш. На някои места може да ти струва към десет хиляди гущера, за да те пуснат да летиш на голям реактивен самолет. Аз бях свикнала само на витлови, понеже не можех да си позволя да си платя обучението. Тогава ми дойде това наум: ако се запиша в армията, не само че щях да летя на най-готиния самолет, ами щяха и да ми платят за това. И така – записах се. Във флота.

– Защо пък точно там?

– Заради самолетоносачите. Мислех си, че ще бъде голям купон да кацаш на движеща се писта.

Бел премигна. Тя вдигна едната си вежда и той поясни:

– В случай, че още не си се досетила, аз не съм голям почитател на професията ти.

– Не обичаш пилотите?

– Не, не искам да кажа това. Не си падам по летенето. Без секунда да се поколебае, той кимна решително, после попита:

– Ти виждала ли си бой?

– Естествено. В Лас Вегас.

Той се намръщи.

– 1991. Хотел Хилтън. Третия етаж.

– Бой? Нещо не разбирам.

Пърси попита:

– А ти чувал ли си за прихващането?

– Това не беше ли някакъв морски термин или авиационен? А да, сетих се – дето група пилоти се напили като казаци и нападнали някакви жени, нали? Ти да не си била там?

– Макар и пипнешком набарах най-добрите измежду тях и им попечуших ръчичките. Проснах един лейтенант и счупих пръста на друг, макар че тогава съжалявах, задето оня беше толкова пиян, за да усети някаква болка преди да изтрезнее. – Тя отпи глътка бърбън.

– Толкова ли беше лошо, колкото разправяха?

Тя се поколеба за момент, после каза:

– Човек обикновено очаква някой севернокореец или иранец с МиГ да се изтърси направо от синьото небе и да му нашари задника, но когато хората, които смяташ, че са на твоя страна, свършат подобна глупост, направо можеш да побеснееш. Чувстваш се мръсен и измамен.

– Какво стана?

– О, голяма патаклама стана – измърмори тя. – Заинатих се. Назовах имена и някои изхвърчаха от работа. Един-двама пилоти, но имаше и по-големи клечки. Те си личаха, огън им гореше под задника. Можеш да си представиш, нали?

Маймунски способности или не, но човек не можеше да лети с помощници, на които не вярва.

– После напуснах. Било е за добро. Бях вече усетила удоволствието на уж бойните полети със самолетите Тотса!. Вече беше време да си обирам крушите. Бях вече срещнала Ед и бяхме решили да отваряме

наш, собствен чартър. Сдобрихме се с татко, дори се целунахме – е, то така си беше – той ми зае повечето пари за Компанията. – Тя вдигна рамене. – Връщах му ги на порции от следващата пролет в продължение на три години. Никога не съм закъснявала дори с един ден.

В главата ѝ нахлу нова вълна спомени за Ед. Как ѝ помагаше при преговорите по този заем. Как пазаруваха заедно из скептично настроените компании, даващи самолети на изплащане. Как после наеха хангара. Как веднъж се бяха скарали жестоко, докато монтираха контролния пулт на навигатора в три сутринта, като всичко трябваше да бъде готово за сутрешния полет в шест. Всички тези картини забиваха дълбоко острието си в сърцето ѝ, както безмилостната мигрена своето в главата ѝ. Като се опитваше да се освободи от тези мисли, тя попита:

– Ами ти, защо си се преместил толкова на север?

– Семейството на жена ми е тука. Живеят на Лонг Айленд.

– Зарязал си Северна Каролина заради тъщи, вуйчовци и лели? – Пърси едва се сдържа да не пусне някоя хаплива забележка, но се удържа. Лешникообразните му очи смело срещнаха нейните, докато той казваше:

– Бет беше много болна. Почина преди деветнадесет месеца.

– О, много съжалявам.

– Благодаря. Родителите ѝ и сестра ѝ имат тук собствен бизнес. Но истината е, че имах нужда от помощ с децата. Мога да играя с тях на футбол и да им готвя чили, но те имат нужда от нещо повече от това. В смисъл, че първия път, когато опрах пуловерите им, при сушенето всичките така се свиха, че не можах да ги облекат. Ей за такива работи. Освен това нямах нищо против една тотална промяна. Исках да им покажа, че в живота съществуват и други неща, освен силози и жътвари из полето.

– Имаш ли снимки? – попита Пърси и надигна вертикално шишето. Огнената течност изгори гърлото ѝ. Това трая един не много продължителен, но изпълнен със странно блаженство момент. Реши да спре алкохола. После реши да не го спира.

– Да, винаги си ги нося. – Той бръкна в един от джобовете на широките си панталони и извади оттам портфейла си. На снимките имаше две сламеноруси момчета, на около пет и седем години. – Бенджамин и Кевин. – обяви той.

Пърси успя да зърне и една друга снимка – на красива, руса жена, с къса коса и голям бретон.

– Прекрасни..

– Ти имаш ли деца?

– Не – отвърна тя, докато се оправдаваше пред себе си, че винаги е имала причина да няма. Винаги отлагаше за другата година, а после за по-другата. Дори когато Компанията вървеше добре. Дори когато пуснаха онази 737-ца. И след като си взех свидетелството за DC-9... – Тя се усмихна насила. – Ами твоите? Да не би и те да искат да станат ченгета, като пораснат?

– Искат да стават футболисти. Макар че в Ню Йорк няма голям глад за такива. Освен ако Метрополитън не продължи да играе така още десетина години.

Преди настъпилата тишина да стане непрогледно гъста, Пърси попита:

– Нали нямаш нищо против, ако се обадя в Компанията? Трябва да проверя как вървят работите по подготовката на един от самолетите ми.

– Нямах проблеми. Аз ще изляза за малко. Единственото ми изискване е да не даваш на никого адреса или телефонния номер. Само това може да ме накара да побеснея.

Петнадесета глава

Час 8 от 45

– Рон, Пърси е. Как сте?

– Преорганизираме се – отвърна той. – Изпратих Сали вкъщи. Не можеше...

– Какво й е?

– Просто не можа да се справи. Карол също. И Лорън. Тя пък направо не може да дойде на себе си. Никога не съм виждал човек толкова разстроен, че въобще да не може да се владее. Ами вие с Брит как сте?

– Ядосва се. И аз се ядосвам. Голяма каша стана. О, Рон...

– А с инспектора, дето го простреляха, какво стана?

– Никой още не може да каже. Как върви работата по самолета?

– Не е чак толкова зле. Смених стъклото на пилотската кабина. Корпусът е невредим. Вторият двигател... тук е проблемът. Ще се наложи да сменяме почти цялата обшивка. Ще трябва да намерим и нова угасителна капсула. Това лесно може да се справи...

– Но?

– Но трябва да се смени пръстена.

– Горивната камера? Да я сменим? О, Господи!

– Обадих се вече на онзи дистрибутор на Гарет в Кънектикът. Обещаха утре да ни доставят една камера, макар че е неделя. За два-три часа ще успея и сам да я сменя.

– По дяволите! – промърмори тя. – Трябваше да съм там... Казах им, че ще остана, но мамка му, трябва да съм при вас!

– А къде всъщност си, Пърси?

Седнал удобно в затъмнения апартамент на Шийла Хоровиц, Стивън Кол слушаше внимателно този разговор. Сега наостри уши и се подготви да пише. Притисна слушалката до ухото си. Съпругата обаче каза:

– Някъде в Манхатан. Наоколо сигурно има към хиляда ченгета. Започвам да се чувствам като папата или като президента.

Преди малко Стивън беше подслушал полицейските рапорти за неobiчайно раздвижване около Двадесети участък, който се намираше в Апър Уест Сайд. Самият участък беше затворен, а арестуваните заподозрени бяха преместени на сигурни места. Зачуди се дали Съпругата не беше именно там – в сградата на участъка.

Рон попита:

– Полицията няма ли да спре този човек? Откриха ли някакви следи?

„Да, наистина, имаха ли следи“, запита се Стивън.

– Не зная – отвърна тя.

– Онези изстрели. Господи, чак ме хвана шубето. Спомних си казармата. Как само свистяха и се забиваха около нас.

Стивън се запита кой ли беше този Рон, можеше ли да му бъде от полза?

Прониквай, преценявай... разпитвай.

Дали не беше по-лесно да го проследи тоя Рон и да го поизмъчва, за да го накара да се обади на Пърси и да я пита къде се намира този охраняван апартамент...

Но макар че отново можеше да мине през охраната на летището, все пак това си беше риск. Освен това щеше да отнеме много време. Докато слушаше разговора между двамата, Стивън гледаше към екрана на лаптопа пред себе си. Върху него мигаше надпис Моля, изчакайте. Подслушвателят с дистанционно управление беше монтиран към разпределителната кутия на Бел Атлантик, близо до летището. Вече цяла седмица предаваше всички разговори от летището към магнетофона на Стивън, който записваше всичко. Самият той беше безкрайно учуден как още не го бяха надушили полицаите.

Една от котките – Есмералда, Еси, торба, пълна с червеи – се качи

върху масата и изви гръб. После до ушите на Стивън долетя дразнешото ѝ мъркане.

Изведнъж се почувства дребен.

Грубо изхвърли с лакът котката на пода и се наслади на звука от болезненото ѝ измяукване.

– Сега търся пилоти – притеснено каза Рон. – Имам...

– Имаме нужда само от един. Втори пилот. Последва пауза.

– Какво? – попита Рон.

– Утре аз ще поема полета. Трябва ми само един втори пилот.

– Ти? Не мисля, че това е добра идея, Пърс.

– Имаш ли някого наум? – попита късо тя.

– Ами, работата е там, че...

– Имаш ли представа кой може да лети с мене?

– Брад Торгесън е първи в списъка. Каза, че нямало никакъв проблем да ни помогне. Знае какво ни е положението.

– Добре. Смело момче е той. Как е с летателните часове на ЛИР?

– Има доста... Пърси, нали трябваше да се скриеш до понеделник, когато ще се произнесе Голямото жури?

– Линкълн се съгласи да си поема полета. При положение, че остана тук до часа на излитане.

– Кой е Линкълн?

„Точно така“, помисли си Стивън. „Кой е този Линкълн?“

– Ами, той е един странен човек... – Съпругата се поколеба, сякаш искаше да говори за него, но не знаеше какво точно трябва да каже. За голямо разочарование на Стивън, тя каза само: – Работи за полицията, опитва се да открие убицеца. Казах му, че оставам тук до утре, но на всяка цена трябва да летя. Той се съгласи.

– Пърси, можем да го отложим. Ще позвъня на щатската здравна организация. Те знаят, че сме изправени пред известни...

– Не – твърдо каза тя. – Те не искат извинения.. Те си искат стоката по разписание. И ако ние не можем да се справим, те ще си намерят някой друг. Кога ще докарат товара?

– В шест или в седем.

– Ще дойда късно следобяд. Ще ти помогна да смениш камерата.

– Пърси – изхриптя той, – всичко ще се оправи.

– Само да монтираме този двигател и всичко ще бъде наред.

– Сигурно си се побъркала да мислиш.

– Не особено – отвърна тя.

„Не още“, мислено я коригира Стивън.

* * *

Сакс влезе в завоя с цели седемдесет километра в час, натисна спирачките и почти се завъртя, преди да спре напълно. По улицата тичаха дузина федерални агенти от тактическата група 32-Е.

Хората на Фред Делрей заобграждаха сградата, където живееше Шийла Хоровиц. Това беше една типична за Апър Ийст Сайд постройка, облицована с кафяв пясъчник. В съседство с нея се мъдреше корейски деликатесен магазин, пред който един от работниците беше седнал върху каса мляко и белеше моркови за салатения бар към магазина. Той наблюдаваше без излишно любопитство хвърчащите напред-назад мъже и жени, вържени до зъби.

Сакс влезе във фоайето и намери Делрей с разкопчан кобур на пистолета да преглежда папката.

Ш. Хоровиц 204

Той чукна леко радиостанцията си.

– На четири, осем, три, точка, четири сме.

Това беше секретната честота, използвана при тактическите операции на ФБР. Сакс настрои своята, а през това време Делрей надникна в пощенската кутия на Хоровиц, светейки си с мъничко черно фенерче.

– Всичко от днес си стои вътре. Имам чувството, че това момиче си е заминало. – После допълни: – Нашите хора са отвън при пожарната стълба, на горния и долния етаж, заедно с няколко маскирани от Групата за спешни действия. Вътре сякаш няма никой. Уловили са драшене и мъркане. Но никакви признаци на човешко присъствие. Тя нали имаше котки. Това му беше още една от заслугите, дето се сети за ветеринарите. Нашия човек имам предвид, Райм.

„Зная кого имаш предвид“, отвърна му мислено тя.

Навън вятърът усилваше воя си, подкарал пред себе си нова войска черни облаци, която постепенно превземаше града. Огромни плочи от лилаво-черни облаци.

Делрей изгрухтя в микрофона на радиостанцията си:

– Всички групи, докладвайте състоянието си!

– Червени. Намираме се на пожарното стълбище.

– Сини. На първия етаж.

– Прието – промърмори Делрей. – Локация и технически средства. Докладвайте.

– Още не сме твърде сигурни. Долавяме слаби инфрачервени сигнали. Който или каквото и да е вътре, то явно почти не се движи. Може да

е спяща котка. Или ранена жертва. А може да е и фенерче или обикновена лампа, която пресветва от време на време. Разбира се, може и да бъде нашият човек. В някоя от по-вътрешните стаи на апартамента.

– Добре де, вие какво мислите? – попита Сакс.

– Кой беше това? – попита един от агентите по радиостанцията.

– Пеш патрул от нюйоркската полиция, пет, осем, осем, пет – отвърна Сакс, като си даде номера на значката. – Искам да зная вие какво мислите, че е. Смятате ли, че заподозреният е вътре?

– Защо питате? – поиска да се осведоми Делрей.

– Защото искам местопрестъплението непокътнато. Бих искала да вляза вътре сама, ако онези смятат, че той не е там. – Ако в апартамента нахлуеха както си знаят една дузина тактически агенти от ФБР, това беше най-ефикасният начин да се заличат кажи-речи всички следи от присъствието на престъпника.

Делрей я изгледа за момент, тъмното му лице се сбърчи, после той изляз в микрофончето:

– Какво ще кажете, ЛТС?

– Не можем да сме сигурни, сър – отвърна му безплътният глас.

– Зная, че не можете, Били. Просто ми кажи какво ти е предчувствието?

Последва неголяма пауза. След това:

– Мисля, че е офейкал. Мисля, че вътре е чисто.

– До-обре – После към Сакс: – Но при условие, че вземеш един от нашите със себе си. Това е заповед.

– Аз обаче влизам първа, той ще ме прикрива от вратата. Нали разбираш, този човек не оставя кой знае колко следи от присъствието си, прекалено старателен е. Трябва да го пипнем.

– Добре, полицей. – Той кимна към няколко федерални агента от Групата за спешни действия.

– Влизането разрешено – промърмори той, като надигна колана на панталоните си, докато изговаряше съдбоносните правораздавателни думи.

Един от специалните агенти разглови ключалката на вратата за около тридесет секунди.

– Задръжте – обади се изведнъж Делрей и наклони глава. – Обаждат се от Централата. – Той заговори в микрофончето. – Дайте им честотата. – Погледна към Сакс. – Линкълн иска да говори с теб.

Секунда по-късно гласът на криминалиста се намеси:

– Сакс, какво правиш в момента?

– Ами просто...

– Слушай – прекъсна я нетърпеливо той. – Не влизай сама. Остави ги да обезопасят мястото. Знаеш правилото...

– Аз ще имам подкрепление...

– Не, пусни специалните части първи.

– Те са сигурни, че той не е вътре – излъга тя.

– Това не е добре – изстреля в отговор той. – Не и при Танцъора. Никой не може да бъде сигурен с него.

„Отново тези шуротии! Нямам нужда от тях, Райм!“ Ядосана, тя каза:

– Това е място, което той не очаква да открием. Вероятно не се е старал да го изчисти от всичко свое. Мисля, че можем да открием отпечатък или дори гилза. По дяволите, може дори да открием кредитната му карта!

Не последва отговор. Не бяха чести случаите, когато на Райм някой можеше да му затвори устата.

– И престани да ме плашиш, Райм, Разбра ли?

Той отново не отговори и тя почувства, че той нарочно искаше тя да се изплаши.

– Сакс... ?

– Какво?

– Внимавай много – бяха последните му думи, изречени много предпазливо.

После изневиделица отнякъде изникнаха петима тактически агенти в гумени ръкавици и качулки. Бяха облечени в сини противокуршумни жилетки, а в ръцете си носеха черните си автоматични пушки Н&К.

– Ще ти се обадя, като вляза вътре – каза тя.

Тръгна по стъпалата нагоре след групата. Мислите ѝ се рееха повече около тежкия куфар с инструментите за оглед на местопрестъпления, който тя носеше в слабата си лява ръка, и черния пистолет в дясната.

* * *

Някога, много отдавна, в предишните си дни, Райм беше пешеходец.

Имаше нещо успокояващо в ходенето. Как обичаше да се разхожда безцелно из Сентръл или Уошингтън Скуеър парк или пък бързо да премине през целия моден център. Обичаше и често да се поспира – да събере по някое веществен доказателство за база-данните на криминалната лаборатория; но щом пращинките мръсотия, растенията или

образците от строителен материал бяха поставени на сигурно място, а техните източници бяха надлежно записани в тефтерчето му, той можеше спокойно да продължи разходката си. Често се случваше да извървява цели мили, без да спре.

Едно от най-тревожешите и дразнещите неща в сегашното му състояние беше невъзможността му да се разговарва от напрежението. Вместо разходките сега той затваряше очи, потъркваше тила си о облегалката на инвалидната си количка или скърцаше със зъби.

Помоли Том да му налее малко скоч.

– Не трябваше ли да ти бъде бистра главата?

– Не.

– Аз все си мисля, че е тъкмо обратното.

„Върви по дяволите“, прокле го наум Райм и отново стисна зъби. Сега на Том щеше да му се наложи да почисти разкървавения венец и да се обади на зъболекаря да дойде. А аз винаги ще му бъда трън в очите.

Някъде много далече се разнесе гръм, светлините премигнаха.

Райм си представи Сакс начело на тактическия отряд. Тя, разбира се, беше права: всеки специален отряд, влязъл да прочисти и обезопаси дадено място, би унищожил почти всички оставени следи. И въпреки това той ужасно се тревожеше за нея. Понякога тя действаше твърде импулсивно. Виждал я беше ожесточено да се чеше, да повдига вежди и да си гризе ноктите от нетърпение. Райм, който винаги се отнасяше скептично към черното изкуство на психоаналитиците, можеше безпогрешно да разпознае признаците на всяко едно проявление на саморазрушително поведение. Той беше се возил в спортната ѝ кола, чийто двигател беше дефорсиран. Спомняше си, че тогава тя вдигна немислимата скорост от сто и петдесет мили в час и не спираше да благославя разбитите пътища на Лонг Айленд, които не ѝ позволявали да вдигне два пъти повече.

Когато в ухото му заговори шепнещият ѝ глас, той се сепна.

– Райм, там ли си?

– Казвай, Амелия.

Мълчание.

– Без малки имена, Райм. Не е на добро.

Той се опита да се засмее. Прииска му се въобще да не беше използвал имена, после се зачуди защо въобще го направи.

– Добре, казвай.

– На входната врата съм. След малко ще я разбият с таран. Момчетата от локацията смятат, че той наистина не е вътре.

– Носиш ли си някаква защитна жилетка?

– Свих една, ама ми е доста тясна. Изглеждам така, сякаш съм си сложила алуминиеви канчета вместо сутиен.

– На три – долетя до Райм гласът на Делрей. – Всички групи разбиват вратата, нахлуват през прозорците, покриват всички участъци, но да внимават при влизането. Едно...

Райм направо се разкъсваше. Ах, как му се искаше да пипне този Танцър – дори усети в устата си вкуса на победата. Но, о, Господи, колко много се страхуваше за нея.

– Две...

„Сакс, хиляди проклетия“, помисли си той. „Не искам да се тревожа за теб...“

– Три...

Чу лек пукот, който напомняше пукането на кокалчетата на тий-нейджър и в следващия момент той се озова приведен напред. Вратът му потрепери от пренапрежението и той се върна обратно към удобната облегалка. Том се появи отнякъде и започна да го разтрива.

– Нищо ми няма – измърмори Райм. – Благодаря ти. Можеш ли само да ми избършеш потта? Моля те.

Том го погледна подозрително – заради „моля те“, после му избърса челото.

„Какво правиш в момента, Сакс?“

Ужасно му се искаше да я попита, но не желаше да я разсейва точно сега.

После някой рязко си пое дъх. Косъмчетата на врата му настръхнаха.

– Господи, Райм!

– Какво? Каж ми!

– Жената... тази, Хоровиц. Вратата на хладилника е отворена. Тя е вътре. Мъртва е, но прилича на... О, Боже, очите ѝ.

– Сакс...

– Изглежда онзи я е пъкнал вътре, докато е била още жива. Защо, по дяволите, ще трябва да...

– Мисли с него, Сакс. Хайде. Можеш.

– Господи!

Райм знаеше, че Сакс страда от клаустрофобия. Представяше си ужаса, който изпитваше, наблюдавайки начина на умъртвяване на конкретната жертва.

– Как я е завързал – с въже или със скоч?

– Със скок. Някакъв вид прозрачно тиксо за опаковане. Но очите й, Райм. Очите...

– Дръж се, Сакс. Скочът е доста благоприятна повърхност за отпечатъци. Подът какво представлява?

– В дневната има килим. В кухнята – линолеум. А... – Писък. – О, Боже!

– Какво?

– Една от котките. Скочи точно пред мен. Малък дявол... Райм?

– Кажи.

– Надушвам нещо. Нещо смешно.

– Добре. – Беше я учил винаги да души въздуха, при оглед на местопрестъпления. Това беше първият факт, който един специален служител трябва да забележи. – Но какво означава смешно?

– Ами кисел мирис. Химически. Не мога да го определя.

Тогава той разбра, че нещо не се връзваше.

– Сакс – рязко попита той, – ти ли отвори вратата на хладилника?

– Не. Така си беше. Подпряна е със стол, поне така изглежда.

„Защо?“, запита се Райм. „Защо му е да прави това?“ Мислите му бясно се мятаха.

– Мирисът, Райм. Става все по-силен. Като дим е.

„Жената е за отвличане на вниманието!“, сети се изведнъж Райм.

„Оставил е отворена вратата, за да е сигурен, че първите ще я забележат.“

О, не, не и отново!

– Сакс! Това е фитил, което ти мирише. Фитил е. Има бомба! Изпарявай се оттам! Веднага! Оставил е отворена вратата на хладилника, за да ни подмами вътре.

– Какво?

– Фитил е! Оставил е бомба. Имаш няколко секунди. Изчезвай оттам! Бягай!

– Мога да взема скоча. От устата й.

– Бягай оттам, мамка му!

– Мога да го отлепя...

Райм чу някакъв шум, някой рязко си пое дъх и след една-две секунди оглушителният тътнеж на експлозията сякаш огромен чук се стовари върху празна метална цистерна.

Ухото му отказа за известно време.

– Не! – изрева той. – О, не!

Погледна към Селито, който гледаше онемял разкритеното от ужас

лице на Райм.

– Какво стана, какво стана? – повтаряше инспекторът. След малко Райм чу някой да вика по високоговорителчето, втъкнато в ухото му. Гласът му беше изпълнен с паника и ужас.

– На втория етаж има пожар. Стените са сринати. Няма ги... Има и ранени... О, Господи! Какво е станало с нея? Гледай колко кръв! Всичко е опръскано с кръв! Изпратете подкрепление. Втория етаж! Втория етаж!...

* * *

Стивън Кол направи пълен кръг около Двадесети участък в Апър Уест Сайд.

Сградата на участъка не беше далеч от Сентръл парк, така че той дори зърна от едно място дърветата. Пресечната улица, на която беше разположен участъкът, се охраняваше, но охраната не беше кой знае какво. Имаше всичко на всичко три ченгета пред една ниска сграда, които се оглеждаха нервно наоколо. От източната страна обаче нямаше никой, тъй като прозорците бяха оборудвани със здрави стоманени решетки. Предположи, че там се намираха арестите.

Той продължи по улицата, зави зад ъгъла и тръгна на юг, към следващата пресечка. Тук нямаше боядисани в синьо дървени магарета, преграждащи улицата, но пък имаше охрана – още две ченгета. Взираха се във всяка кола или случаен минавач. Огледа набързо сградата, после продължи на юг още една пресечка и кривна към западната страна на участъка. Вмъкна се в една пуста алея, измъкна от раницата си бинокъла и огледа по-подробно участъка.

* * *

- Ще можеш ли да се справиш, Редник?
- Сър, тъй вярно, ще мога, сър!

* * *

На паркинга до участъка имаше една газова колонка. Един полицай пълнеше резервоара на патрулния си автомобил с газ. Стивън никога не бе предполагал, че полицията купува газта си от колонките на Амоко или Шел.

Измина още един дълъг миг, през който той наблюдаваше газоклонката през бинокъла си, после го свали и го пхна обратно в раницата

си. Тръгна с бърза крачка на запад, като нито за момент не забравяше, че хората бяха тръгнали на хайка за него.

Шестнадесета глава

Час 12 от 45

– Сакс! – изрева отново Райм.

„Мамка му, какво, по дяволите, си мислеше? Как може да бъде толкова безразсъдна?“

– Какво се случи? – попита отново Селито. – Какво става?

Какво й се е случило?

– Имаше бомба в апартамента на Хоровиц – съкрушен отвърна Райм. – Сакс беше вътре, когато тя се взриви. Обади им се. Виж какво е станало. Ето, вземи гарнитурата.

Всичко е опръскано с кръв...

След безконечните три минути Селито беше най-послед свързан с Делрей.

– Фред – изкрещя Райм, – как е тя?

Последва мъчителна пауза, преди да дойде отговорът.

– Не е добре, Линкълн. В момента гасим пожара. Беше от ония за поражение на жива сила. Мамка му! Трябваше ние да влезем първи. Проклет да е!

При бомбите за поражение на жива сила, поставени в предмети от ежедневието, обикновено се използваше пластичен взрив или тротил. Често се използваша и най-разнообразни шрапнели или сачмен заряд с цел насяяне на възможно най-големи поражения.

Делрей продължи:

– Взривът гътна две-три стени и обгори почти всичките помещения. – Мълчание. – Трябва да ти го кажа, Линкълн. Ние... намерихме... – Гласът на Делрей, който обикновено беше твърд и рязък, сега затрепери.

– Какво? – викна Райм.

– Части от човешко тяло... Ръка. Тоест, част от нея. Райм затвори очи и по тялото му се разнесе ужасът, който не беше усещал от години. Сякаш ледено острие прободеше безчувственото му тяло. Дъхът му се превърна в тихо, напрегнато съскане.

– Линкълн – започна Селито.

– Продължаваме да претърсваме – продължи Делрей. – Може и да

не е мъртва. Ще я открием. После, право в болницата. Ще направим всичко, каквото можем. Знаеш, че е така.

„Сакс, по дяволите, защо го направи? Защо и аз ти позволих?

Никога не трябва...“

В ухото му се чу припращяване. Всъщност то беше толкова мощно, сякаш някой гръмна в ухото му конфета.

– Не може ли някой... Искам да кажа, Господи, някой няма ли да махне това от мене?

– Сакс? – ревна Райм по микрофона. Беше сигурен, че чу нейния глас. После до него долетяха звуци от давене, сякаш някой повръщаше.

– Хък – хлъцна тя. – О, Боже... отврат.

– Добре ли си? – той приближи микрофона до устата си. – Фред, къде е тя?

– Ти ли си, Райм? – обади се тя. – Нищо не мога да чуя. Някой май ми говори.

– Линкълн – викна Делрей. – Намерихме я! Тя е супер. Нищо й няма.

– Амелия?

До него долетя гласът на Делрей, който се разпореждаше нещо с току-що пристигналите лекари. Райм, чието тяло не беше давало никакви признаци на живот от години, видя, че сега левият му, безименен пръст се тресеше яростно. Делрей отново се обади:

– Не може да чува твърде добре, Райм. Явно, значи... абе, изглежда сме видели части от тялото на жената. Тази, Хоровиц. Сакс я е извадила от хладилника точно преди взрива. Трупът й явно е поел голяма част от взрива.

Селито каза:

– Стига си се пенявил, Райм. Не й надувай главата с твоите глупости.

Той обаче не престана.

Вместо това ядно заръмжа в нещастното микрофонче:

– Какво, по дяволите, си мислиш, Сакс? Нали ти казах, че това е бомба. Ти също трябваше да знаеш, че е и да се омиташ оттам по най-бързия начин.

– Райм, това ти ли си?

Преструваше се. Той я познаваше добре.

– Сакс...

– Нали трябваше да отлепя тиксотото. Чуваш ли ме? Аз не те чувам. Беше обикновено опаковъчно тиксо. От него ще му свалим

отпечатъците. Ти самият го каза.

– С ръка на сърце ти казвам – срязва я той, – ти си направо невъзможна!

– Ало? Ало-о? Нищо не мога да чуя.

– Сакс, въобще не ми ги пробутвай тия.

– Ще отида да проверя нещо, Райм. За известно време настъпи мълчание.

– Сакс?... Сакс, чуваш ли ме? Какво, мамка му... ?

– Райм, слушай... току-що осветих тиксото с полихромна светлина.

И познай от три пъти какво стана? Открих един блед отпечатък. Намерих отпечатък от Танцьора!

За момент това успя да го накара да замлъкне, но след секунда той поднови тирадата си. Тъкмо беше стигнал до най-съществената част от моралистичните си излияния, когато изведнъж откри, че всъщност говори единствено на микрофона, тъй като връзката беше прекъсната.

* * *

Лицето ѝ беше цялото в сажди, а тя самата изглеждаше още зашеметена.

– Не ми се карай, Райм. Наистина беше глупаво, но аз въобще не мислих за това. Просто действах.

– Какво стана? – попита меко той. Строгийт и напрегнат израз беше се стопил от лицето му в момента, в който я видя. Толкова се зарадва, че е жива.

– Ами бях наполовина влязла в стаята. Видях заряда зад вратата и реших, че няма да успея навреме. Стиснах здраво тялото на жената и го измъкнах от хладилника. Смятах да я завлека до кухненския прозорец. Бомбата избухна, преди да измина и половината път.

Мел Куупър разглеждаше съдържанието на торбичката с веществени доказателства, донесени от Сакс. Започна да изследва по-подробно саждите и остатъците от бомбата.

– Зарядът е М-45. Тротил, с вибрационен прекъсвач и забавящ 45-секунден детонатор. Тия, които са разбили вратата, са били източник на вибрациите, които са задействали възпламенителя. Откривам и наличие на графит, така че това е някаква нова разработка тротил. Много мощен и много опасен.

– Мръсен шибаняк! – изсъска, сякаш се изплю Селито., – Забавящ детонатор... Педалът гнусен е искал да бъде сигурен, че вътре ще нахлуят колкото се може повече хора, преди да гръмне неговата изненада.

– Нещо да може да се проследи? – обади се Райм.

– Не, всичко може да се достави от всеки военен магазин. Няма да стигнем доникъде, освен...

– До кретена, който му ги е дал – измърмори Селито. – Филип Хансен.

Телефонът му иззвъня и инспекторът наведе главата си, докато слушаше, кимайки.

– Благодаря – каза накрая и изключи телефона. – Какво? – попита Сакс.

Лон си беше затворил очите.

Райм знаеше, че става дума за Банкс.

– Лон?

– За Джери. – той вдигна поглед. Въздъхна. – Ще живее. Но са му отрязали ръката. Нямамо друг изход. Била твърде разкъсана.

– О, не – прошепна Райм. – Не може ли да говорим с него?

– Не. Спи.

Райм си представи младия инспектор, който винаги казваше не каквото трябва и не когато и където трябва; как вечно си оправяше близнатия кичур или потъркваше порязаното си от бръсненето място върху гладката си, розова брадичка.

– Съжалявам, Лон.

Инспекторът поклати глава по начин, който твърде много напомняше този, с който Райм отклоняваше залелите го в даден момент съчувствия заради състоянието му.

– Сега имаме прекалено много неща, за които да се тревожим.

Което си беше самата истина.

Райм забеляза прозрачното опаковъчно тиксо, което Танцърът беше използвал да запуши устата на жертвата си. Почти едновременно със Сакс видя и бледия отпечатък от червило откъм намазаната с лепило страна. Сакс гледаше към донесените от нея доказателства, но погледът ѝ не беше изучаващ. Нито научен. Тя се тревожеше.

– Сакс? – обърна се Райм към нея.

– Защо му е да го прави?

– Бомбата ли? Тя поклати глава.

– Не, защо му е било да я пъха в хладилника? – Тя вдигна ръката си към устата и загриза един от ноктите си. От десетте ѝ нокътя, само един – този на кутрето на лявата ръка – беше с прилична дължина и все още оформен като маникюр. Другите всичките бяха надъвкани. Някои бяха с кафяв цвят от засъхналата кръв.

Криминалистът ѝ отвърна:

– Мисля, че е, за да ни отвлече вниманието от бомбата, за да не я забележим. Това, от което всеки полицаи би се заинтересувал, е труп в хладилника.

– Не исках да кажа това – отвърна тя. – Причината за смъртта е задушаване. Той я е натикал вътре жива. Защо? Да не е садист или нещо такова?

– Не, Танцьорът не е садист. Не може да си го позволи. Единственият му ръководен принцип е да свърши работата. Освен това смятам, че притежава достатъчно воля да държи под контрол собствените си страсти. Аз друго се питам, защо му е да я души, след като е могъл да използва нож или пък въже?... Не съм много сигурен, но това може да се окаже добре дошло за нас.

– Как така?

– Може би у нея е имало нещо, което го е отвратило, и той е искал да я убие по най-гадния за него начин.

– И така да е, но защо пък това е добре дошло за нас? – попита Селито.

– Защото – отговорът дойде от Сакс, – това означава, че той губи контрол над себе си. Започва да допуска грешки.

– Точно затова – викна Райм, горд, че отново точно Сакс първа беше свързала фактите. Но тя не успя да забележи одобрителната му усмивка. Очите ѝ постепенно се затвориха и тя поклати глава, вероятно припомняйки си ужаса в очите на жертвата. Хората винаги са смятали, че криминалистите са студени (колко често бившата жена на Райм беше хвърляла в лицето му подобни обвинения?), но на практика, най-добрите подхождаха със сърцераздирателно съчувствие към жертвите на обработваните от тях престъпления. Сакс също изживяваше дълбоко в себе си всичко това.

– Сакс – прошепна нежно Райм, – отпечатька?

Тя го погледна.

– Нали каза, че си намерила отпечатьк? Трябва да действаме бързо.

Тя кимна.

– Той е неясен. – И му подаде найлоновата торбичка.

– Има ли вероятност да бъде неин?

– Не, аз ѝ взех отпечатьците. Доста се порових, докато ѝ открия ръката, но този със сигурност не е неин.

– Мел – обърна се към него Райм.

Техникът постави частта от тиксото в уреда със супер-лепило и

нагря малко от него. Почти мигновено една мъничка част от отпечатъка се открие ясно.

Куупър поклати глава:

– Не го вярвам – промърмори той.

– Какво не вярваш?

– Изтрил го е, Танцърът. Трябва да е знаел, че оставя отпечатъци, щом е без ръкавици. Освен това се вижда само малка част от него.

Както и Райм, Куупър също беше член на Международната асоциация по идентификация. Те бяха експерти по идентифицирането на хора, като се започне от пръстовите отпечатъци през ДНК до зъболекарската идентификация – по зъбни останки. Но този, както и онзи върху ръба на металния капак на бомбата, бяха просто извън техните способности. Ако някой изобщо можеше да открие и класифицира даден отпечатък, това бяха те двамата. Но не и точно този.

– Снимай го и го лепвай ей там, на дъската – измърмори Райм. Щяха, разбира се, по-късно да го дообработват, понеже това им беше работата. Но Райм се чувстваше твърде подтиснат. Сакс за малко не беше умряла почти за нищо.

Едмон Локар, известният френски криминалист, беше разработил един принцип, който носеше неговото име. Според него при всяка една среща между престъпника и жертвата и у двамата остават следи от другия. Може те да бъдат микроскопични, но такъв трансфер със сигурност се осъществява. И въпреки това на Райм му се струваше, че, ако някой можеше да пренебрегне принципа на Локар, това беше призракът, когото те наричаха Танцуващия с трупове.

Селито, който беше забелязал съкрушеното изражение върху лицето на Райм, се обади:

– Все пак, нали му поставихме капан с Двадесети участък. Ако извадим късмет, ще успеем да го пипнем.

– Да се надяваме. Само дето ще ни трябва дяволски късмет.

Той отново затвори очи и се облегна на възглавничката. След малко до него долетя гласът на Том:

– Почти единадесет е. Време е за лягане.

Понякога е твърде лесно да забравим за тялото си. Да забравим въобще, че съществуваме, благодарение на физическата си обвивка. Това се случва, когато залогът е твърде голям, като собственият ни живот; тогава ние просто сякаш излизаме от физичните закони и продължаваме да работим, да работим, да работим. Налага ни се да преминем доста от нормалните си възможности и го правим несъзнателно. Но при Линкълн

Райм нещата стояха другояче – тялото му не търпеше подобно пренебрежително отношение. Продължителното обездвижване можеше да му причини загнояване и отравяне на кръвта. Задържането на течности в белите дробове – пневмония. Не са му сложили катетъра да си изпразни мехура? Не са му масажирали карантиите, за да се стимулират движени-ята? Стягат ли му много специалните обувки? Всичко това водеше до изчезване на рефлекторната дейност и можеше да причини сърдечен удар. До това можеше да се стигне дори чрез преумора.

Толкова много начини да умреш...

– Да си лягаме – каза Том.

– Трябва да...

– Поспиш. Трябва да се напиш.

Райм мълчаливо отстъпи. Беше наистина много уморен.

– Добре, Том. Добре. – Той тръгна с количката към асансьора. – Още нещо. – Обърна се назад. – Ще можеш ли да се качиш горе след няколко минути, Сакс?

Тя кимна, загледана в затварящата се врата на асансьора.

* * *

Намери го в огромното му легло „Клинирон“.

Сакс беше изчакала десетина минути да му даде време да се подготви за сън – през това време Том му беше поставил катетъра и му беше измил зъбите. Тя познаваше Райм. знаеше че твърде често говорът му беше груб и вулгарен – като всеки инвалид и той презираше скромността. Но тя знаеше също и че имаше някои твърде лични дейности, които той предпочиташе тя да не вижда.

За това време пък Сакс си взе един душ в долната баня, облече си чисти дрехи, които Том случайно беше забравил да събере в пералното помещение на приземния етаж и те бяха съвсем сухи.

Светеше само нощната лампа. Райм търкаше тила си о възглавница-та като мечка, която чеше гърба си о някое дърво. „Клинирон“-ът беше най-удобното легло в целия свят. Тежеше повече от половин тон и представляваше една масивна дъска, осяяна със стъклени топчета, през които преминаваше топъл въздух.

– Хей, Сакс, добре се справи днес. Надхитри го, копелдака.

„С изключение на това, че благодарение на мене Джери Банкс загу-би ръката си.

И оставих Танцьора да се измъкне.“

Тя отиде до бара и си наля чаша Макалан, после повдигна едната си

вежда.

– Налей – каза той. – Действа ми като майчино мляко и вълшебния елексир на забравата.

Тя захвърли в единия ъгъл служебните си мокасини и задигна блузата си да огледа натъртеното.

– Е-ех – обади се Райм.

Подутината приличаше много на извивките на Мисури и имаше цвета на червено цвекло.

– Мразя бомби – каза тя. – Никога не съм била толкова близо до бомба. И все още ги мразя.

Сакс отвори портмонето си, порови и измъкна отвътре опаковка аспирин. Глътна три (трик, който хората с артрит бързо усвояват). Отиде до прозореца. На перваза бяха кацнали прелетните ястреби. Красиви птици. Не бяха много едри. Тридесет и пет до четиридесет сантиметра. Едва ли можеха да нахранят и куче. Но за птица... изглеждаха доста застрашително. Клюновете им приличаха много на ноктите на някой от ония изроди, дето ги показваха по филми като „Пришълецът“.

– Добре ли си, Сакс? Каж ми истината.

– Да, нищо ми няма.

Тя се върна на стола си и сръбна малко от мътната течност.

– Искаш ли да останеш за през нощта?

Рядко, от време на време, тя прекарваше нощта тук. Понякога на дивана, понякога на леглото, до него. Може да беше заради постоянно движещия се въздух на „Клинитрон“-а, а може би заради простия факт, че се чувстваше по-спокойна, легнала до човешко същество – самата тя не можеше точно да каже – но със сигурност никъде другаде не беше спала по-сладко от тука. Не беше изпитвала удоволствието да легне до мъж, откакто се разделиха с последното си гадже – Ник. Като легнеха, тя и Райм си говореха. Тя му разказваше за автомобили и пистолети, за майка си и за нейната кръщелница. Описваше му целия живот на баща си и тъжната му, проточила се смърт. Нейните разкази засягаха много по-лични теми, отколкото неговите. Но всичко беше наред. Тя обичаше да го слуша как говори, независимо какво му беше дошло наум. Мозъкът му сякаш беше безкраен. Разказваше ѝ за стария Ню Йорк, за това как мафията бе завладяла целия свят, неща, които тя никога не бе и предполагала; за местопрестъпления, които изглеждали безнадеждно чисти до момента, в който някой откриел пращинка, парченце нокът, микроскопична точица слюнка, косъм, нишка, които им показвали самоличността на престъпника и неговото местоживееие – е това поне Райм

разбирал, за другите нищо не можел да каже. Не, неговият мозък сякаш никога не спираше да работи. Тя беше чувала, че преди фаталния инцидент той почти непрестанно обикалял улиците на Ню Йорк да събира образци от почвата, стъкла, растения или скали – всичко, което би могло да му бъде от полза при разгадаването на който и да е случай. Сякаш точно тази енергичност от вече безползните му крака сега се беше прехвърлила в мозъка, който преброждаше отново и отново града – във въображението си, дори и посред нощ.

Тази вечер обаче всичко беше различно. Райм беше разсеян. Тя беше свикнала със свадливостта му – което съвсем не беше лошо, понеже той често се заяждаше с всички. Но съвсем не можеше да го възприеме отнесен нанякъде. Седна на ръба на леглото, до него.

Той заговори, разкривайки причината, поради която я беше извикал.

– Сакс... Лон ми каза. За това, дете се е случило на летището.

Тя вдигна рамене.

– Наистина не е имало какво да направиш, освен да си спечелиш куршум в челото. Постъпила си правилно, като си се прикрила. С първия изстрел той е прострелял снайпера си, а с втория вече смъртта ти е била неизбежна.

– Имах цели две-три секунди. Можех да го уцеля. Сигурна съм, че можех.

– Не бъди инат, Сакс. Тази бомба...

Свирепият поглед, който тя му хвърли, го накара да замълчи.

– Искам да го пипна този мръсник, каквото и да ми струва. Освен това имам чувството, че и ти изпитваш същото. Мисля, че ти на мое място също щеше да рискуваш. – После добави с тайнствен тон в гласа. – А може би дори в момента рискуваш?

Това предизвика доста по-бурна реакция от предвидената. Той премигна и отклони погледа си. Нищо не каза и пийна от скоча си.

Съвсем инстинктивно тя се обади:

– Може ли да те попитам нещо? Ако не искаш да ми отговориш, просто ми кажи да си затворя устата.

– Хайде сега, Сакс. Някога имали ли сме тайни един от друг? Аз мисля, че не.

Като гледаше пода тя каза:

– Спомням си, веднъж ти разказах за Ник. За това, какво чувствам към него и така нататък. И колко трудно ми беше да преживея това, дето се случи помежду ни.

Той кимна.

– После те попитах дали и ти би чувствал същото към някой друг, да речем – жена ти. Ти каза, да, но не ставаше дума за Блейн. – Тя го погледна в очите.

Райм се овладя сравнително бързо, макар и не достатъчно. Сакс разбра, че беше жегнала жива рана.

– Да, спомням си – отвърна той.

– Коя беше тя? Виж, ако не ти се говори за това...

– А, няма нищо. Казваше се Клер. Клер Трилинг. Как ти се струва като фамилия?³²

– Вероятно са я скъсали от бързик в училище, аз преминах през същото. Викаха ми Амелия Секса, Амелия Сакс-а... Как се срещнахте?

– Ами... – Той се засмя на собствената си неохота да продължи. – В отдела.

– Била е ченге? – удиви се Сакс.

– Аха.

– Какво се случи?

– Това беше една много трудна... невъзможна връзка. – Райм печално поклати глава. – Аз бях женен, тя беше омъжена. Просто се бяхме разминали.

– Деца?

– Тя имаше една дъщеря.

– Значи, разделихте се?

– О, нищо нямаше да излезе от това, Сакс. Да не мислиш, че не бяхме пробвали вече? Наистина, Блейн и аз бяхме осъдени да се разведем – или да се убием един друг. Беше единствено въпрос на време. Но Клер... тя се тревожеше за дъщеря си – ако тя се разведеше, съдът щеше да присъди детето на мъжа ѝ. Тя не го обичаше, но той беше добър човек. Много обичаше дъщеря си.

– Ти виждал ли си я?

– Кого, дъщеря ѝ ли? Да.

– А скоро срещал ли си се с нея? Имам предвид Клер?

– Не. Тя остана в миналото. Пък и тя вече не е в полицията.

– След инцидента ли се раздели с нея?

– Не, преди него.

– Тя обаче знае, че си пострадал, нали?

– Не – отвърна той след като отново се поколеба за момент.

32. Thrill, англ. – тръпка, трепет, възбуда.

– Защо не си й казал?

Мълчание.

– Имах си причини... Странно, откъде пък ти дойде наум за нея? Не бях се сещал за нея от години.

Той се усмихна смутено и уж разсеяно. Сакс ясно усети как в тялото ѝ се впи острието на болката – една съвсем реална болка, като натъртеното от бомбата. Защото това, което той казваше, беше лъжа. Райм мислеше за тази жена и още как! Сакс не вярваше в женската интуиция, но вярваше в интуицията на ченгето; твърде много беше преживяла, за да се хване на подобни измишльотини. Той мислеше за тази жена и то непрестанно, беше сигурна в това.

Разбира се, реши, че чувствата ѝ са смешни. Та тя никога не е имала търпението да ревнува. Никога не беше ревнувала Ник от работата му – понякога му се налагаше да прекарва със седмици на улицата, нали беше ченге под прикритие. Не го беше ревнувала от проститутките, нито от русите мадами, които обикаляха баровете с него, когато това го изискваше работата му.

И въпреки това, като оставим настрана ревността, на какво можеше тя да се надява в отношенията си с Райм. Много пъти беше разказвала на майка си за него. Предпазливата старица обаче обикновено смотолеваше нещо като „Ами да, хубаво е, че си мила с инвалид като него“.

Което всъщност удряше чертата, докъде точно според нея трябваше да се простира тяхното приятелство. Докъде всъщност можеше да се простира.

Наистина беше повече от смешно.

И въпреки всичко, тя ревнуваше. Но не от Клер.

А от Пърси Клей.

Не можеше да забрави как двамата се гледаха, седнали един срещу друг, както Сакс ги беше заварила днес следобед.

Наля си още скоч. Спомни си нощите, които тя и Райм бяха прекарвали тука, обсъждайки различни случаи и наливайки се с това превъзходно питие.

„Страхотно! Започвам да ставам и съзлива. А това вече е истинско чувство. Ще се наложи с един замах да убия всички подобни съзливости.“

Вместо това обаче тя предложи още алкохол на терзанията си.

Пърси не беше привлекателна жена, но това нищо не означаваше; беше ѝ отнело около седмица при Шантал, модната агенция на Медисън Авеню, където беше работила няколко години, за да разбере заблудата

на красивите жени. Мъжете обичаха да гледат прекрасни жени, но това беше и тяхната Ахилесова пета.

– Да ти наля ли още едно? – попита тя.

– Не.

Без много да му мисли, тя се наклони и положи главата си на възглавницата му. „Интересно, как само се нагаждаме към нещата в живота“, помисли си тя. Райм не можеше, разбира се, да я придърпа върху гърдите си или да я обгърне с ръка. Но вместо това можеше да килне главата си към нея, което означаваше същото. Колко пъти беше заспивал, обърнат така, към нея.

Тази нощ обаче у него имаше някаква скованост, някаква предпазливост.

Тя усещаше, че го губи. Всичко, което ѝ дойде наум да направи, беше да опита да го приближи до себе си. Колкото е възможно по-плътнo.

Сакс веднъж се беше доверила на Ейми, майката на кръщелницата си. Беше ѝ разказала за Райм и за чувствата си към него. Жената тогава се беше зачудила какво е това привличане и беше изказала мислите си на глас:

– Може би защото ти знаеш, че той не може да се движи. Мъж е, но не може да те контролира. Не зная, може наистина да е възбуждащо, не ми се е случвало.

Сакс обаче знаеше, че е точно обратното. Възбудата ѝ идваше от това, че той беше мъж, който можеше да прави каквото си иска с нея, въпреки факта, че не може да се движи.

Покрай ушите ѝ преминаха откъслечни думи, докато той ѝ обясняваше нещо за Клер, после за Танцъора. Тя отметна назад глава и вперил очи в тънките му устни.

Ръцете ѝ започнаха да бродят из тялото му.

Той, разбира се, не можеше да почувства нищо, но пък виждаше как съвършените ѝ пръсти с изгризаните нокти се плъзгаха нежно по гърдите му, надолу по гладкото му тяло. Том ежедневно му правеше нужните физически упражнения и, макар да не беше мускулесто, тялото му беше съвсем младежко. Сякаш за него процесът на стареене беше спрял в деня на нещастieto.

– Сакс?

Ръката ѝ продължи надолу.

Дишането ѝ взе да се учестява. Тя отметна одеалото. Том го беше облякъл в тениска. Вдигна я нагоре и започна да го гали. После съблече своята блузка, разкопча сутиена си и притисна зачервената си от

възбудата плът към бледата му кожа. Беше се настроила той да бъде студен, но съвсем не беше така. Плътта му беше дори по-гореща от нейната. Притисна се към него и се задвижи. Целуна го веднъж по бузата, после в ъгълчето на устата и накрая захапа долната му устна.

– Сакс, не... Чуй ме. Не. Но тя не чуваше.

Никога не му каза, но преди няколко месеца си беше купила книгата „Любовникът инвалид“. Беше направо шашната да научи, че дори хора с напълно парализирани крайници могат да правят любов и да стават бащи. Оказа се, че половият орган на мъжете инвалиди притежава нещо като свой собствен „разум“ и прекъсването на инервацията откъм гръбначния стълб премахва само една част от стимула. Ето как всички мъже с подобни недъзи били способни на напълно нормална ерекция. Вярно, че той нищо не чувстваше, но – от нейна страна – физическото удоволствие беше само част от преживяното, и то твърде често по-незначителната част. Тя винаги залагаше най-много на близостта; това беше висота, до която не биха се доближили и пет милиона фалшиви оргазъма от филмите. Дори подозираше, че Райм го усеща по същия начин.

Отново го целуна. Този път по-страстно.

Той се поколеба за миг и ѝ отвърна. Тя не се изненада, че го правеше толкова добре. След красивите му тъмни очи прекрасните му устни бяха второто нещо, което ѝ направи впечатление, когато го видя за първи път.

Веднага след това той отвърна лицето си от нея.

– Не, Сакс, недей...

– Ш-ш-ш, не говори... – Тя пусна ръката си да действа под одеалото, да гали, да докосва.

– Ами то просто е...

„Какво?“, зачуди се тя. „Че може нищо да не стане?“

Но ето, всичко ставаше, и още как! В ръката си тя усещаше как той се втвърдява, и то много по-бързо от някои от най-расовите мъже, които беше имала.

Тя леко се намести върху него, изрита надолу чаршафите и одеалото, наведе се и го целуна. О, колко пъти беше мечтала да бъде там, където беше сега – лице в лице с него, слети в едно цяло. Да го накара да разбере, че той е нейният идеал за мъж. Че е цял, истински и пълноценен, за какъвто тя го смяташе в момента.

Разпусна косата си и тя се стече от двете страни на лицето ѝ, покри раменете и половината гръб, стигна до втвърдените връхчета на гърдите ѝ. Отново се наведе и го целуна.

Райм също я целуна. Останаха така, притиснали устни и дишащи тежко почти цяла минута, макар да им се бе сторило, че мина цял час. После изведнъж той разтърси глава, толкова енергично, че тя помисли, че е получил сърдечен пристъп.

– Не! – прошепна той.

Беше очаквала игривост, страст, в най-лошия случай флиртаджийското „Ох, ох, това май не е най-добрата идея...“ Но гласът му беше слаб. В него тя усети празнота, която прониза като с нож сърцето ѝ. Изхлузи се съкрушена и притисна възглавницата към гърдите си.

– Не, Амелия. Съжалявам. Не мога.

Лицето ѝ цялото гореше от срам. От главата ѝ не излизаха случаи, когато беше излизала с приятел или случаен познат и внезапно оня започваше да я опипва като тийнейджър. Тогава в гласа ѝ се чуваха същите нотки, които сега беше усетила в неговия.

Значи, ето какво е била тя за него, даде си сметка накрая тя.

Партньор. Колега. Приятел с голямо „П“.

– Съжалявам Сакс... Не мога. Не е толкова просто. „Не е толкова просто ли? А кое му е сложното? Освен, разбира се, това, че той не я обичаше.“

– Не, аз съжалявам – избъбра тя. – Беше глупаво от моя страна. Май много ми дойде уискито. Никога не съм носила на пиене. И ти го знаеш.

– Сакс.

Докато се обличаше, на лицето ѝ беше застинала безизразна усмивка.

– Сакс, нека ти кажа нещо.

– Не – Тя не искаше да чува и дума повече от него.

– Сакс...

– Трябва да тръгвам. Утре сутринта ще се върна.

– Искам да ти кажа нещо.

Но Райм никога не успя да каже това, което беше намислил, независимо дали беше извинение, обяснение или изповед. Или пък конско.

В следващия момент откъм вратата се разнесоха груби, силни удари. Преди да попита „Кой?“, в стаята влетя Лон Селито.

Хвърли безразличен поглед към Сакс, после обратно към Райм и обяви:

– Тъкмо говорих с Бо и неговите хора от Двадесети участък. Танцорът е там, обхожда мястото. Гадният му копелдак е захапал вдицата! Ще го пипнем, Райм. Този път ще го пратим да гледа слънцето на

кутийки!

* * *

– Преди два часа – продължи разказа си инспекторът, – едни момчета от „Локация и технически средства“ са забелязали бял мъж да обикаля около участъка. После се скрил в някакви шубраци и започнал да оглежда къде има постове. А после го видели да оглежда и газоколонката до сградата.

– Газовата колонка? За патрулните коли?

– Точно така.

– Проследили ли са го?

– Опитали се. Но той изчезнал, преди да се приближат.

Райм усещаше, че в момента Сакс си закопчава горното копче на блузата... Трябваше да говори с нея за това, което се случи. Трябваше да я накара да разбере. Но, като се вземе предвид онова, което Селито току-що каза, разговорът им явно трябваше да бъде отложен.

– Работата се опича. Преди половин час са се обадили за отвлечен камион. На Ролинс Дистрибутинг. Станало е от паркинг в Апър Уест Сайд, близо до реката. Доставят газ на потребители. Значи историята е такава: някой си минал направо през мрежите на оградата. Пазачът го усетил и тръгнал да види какво става. Оня го заслепил, после здравата го наритал и изчезнал с един от камионите.

– Полицейския участък от Ролинс ли зареждат газ?

– Не, но кой би му обърнал внимание? Представи си само, Танцьорът спира пред участъка с цяла цистерна, нашите, какво да му кажат, махvat с ръка, после...

– Цистерната избухва – прекъсна го Сакс.

Селито се стресна:

– Исках да кажа, че му е нужен, за да се вмъкне вътре. Смяташ, че ще го използва за бомба?

Райм кимна мрачно. Беше ядосан на себе си. Сакс беше права.

– Тук успяхме да надхитрим самите себе си. Никога не ми мина през ум, че ще се опита да направи нещо такова. Господи, представяте ли си, цяла цистерна камикадзе да се движи из квартала...

– Каква ли бомба ще използва този път?

– Едва ли ще има време да се подготвя чак толкова. Трябва му само малко взрив, колкото да пробие цистерната, и ето ти мощна експлозия на газ под налягане. Ще срине целия квартал. Ще трябва да евакуираме всички. И то тихомълком.

– Тихомълком – повтори глухо Селито. – За нула време ще стане.
– Как е пазачът от паркинга? Може ли да говори?
– Да, но она го е цапнал в тила изотзад. Нищо не е видял.
– Е, искам му дрехите, ако не друго. Сакс – тя улови погледа му, – ще можеш ли да прескочиш до болницата и да ми ги донесеш? Знаеш как да ги опаковаш, че да не се загубят следите. После върви огледай мястото, откъдето е откраднат камионът.

Чудеше се какъв щеше да бъде отговорът ѝ. Не би се изненадал, ако тя просто му обърнеше гръб и си излезеше. Но върху лицето ѝ беше изписано същото, като и на неговото: смешно, но това беше обикновено облекчение за това, че Танцърът се беше намесил и прекъснал назриващата кавга помежду им.

* * *

Най-последно, най-последно да го споходи част от късмета, на който Райм се беше надявал.

Час по-късно Амелия Сакс се върна. Подаде му една найлонова торбичка с чифт клещи за тел вътре.

– Намерих ги близо до телената ограда. Явно пазачът го е изненадал и Танцърът си ги е забравил.

– Ха така! – викна Райм. – Никога преди не е правил подобна грешка. Може би наистина става все по-непредпазлив... Чудя се само какво може да го уплаши.

Той погледна към клещите. „Дано“, помоли се той безгласно, „дано да има поне един отпечатък!“

Но след като капналият за сън Мел Куупър – той беше спал на едно тясно диванче на горния етаж – прегледа всеки милиметър от инструмента, се разбра, че не клещите щяха да им кажат кой е Танцърът.

– Какво все пак можем да разберем от тези клещи?

– Професионален модел са, върхът на изработката, но се продават във всеки магазин „Сърс“ из цялата страна. Освен това съм виждал да ги продават из гаражите и битаците за по долар-два.

Райм изхриптя с отвращение. Погледна отново към клещите и попита:

– Други следи от инструменти?

Куупър го изгледа удивен. Това бяха следите, оставени на местопрестъпленията от инструментите, с които си е служил престъпникът – отвертки, плоски клещи, шперцове, щанги и други подобни. Веднъж Райм беше свързал един крадец с местопрестъплението единствено

благодарение на една едва забележима У-образна резка върху месинговата плоскост на самата брава. Резката съвпаднаше с едно от длетата, открити на работното място на човека. В настоящия случай обаче те прилежаваха инструмента, но той не би могъл да остави каквито и да било следи. Така че Куупър не разбра за какво ставаше дума.

– Говоря за следи по острието – нетърпеливо се обади Райм. – Може Танцьорът да е рязал нещо определено, нещо, което би ни подсказало какво ни подготвя този път.

– О – Куупър го разгледа по-отблизо. – Не забелязваш ли нещо особено?

Райм нищо не можа да види.

– Остържи острието и дръжката. Виж какви остатъци ще излязат.

Куупър пусна току-що изстъргания материал през газ-анализатора.

– Пфу – измърмори той, като видя резултатите. – Чуй това. Наличие на циклонит, асфалт и найлон.

– Запалителния шнур – заключи Райм.

– Рязал го е с клещите? – обади се Сакс. – Да, възможно е. – Все едно да режеш въже за постиране – разсеяно обясни Райм, докато си представяше какво можеха да причинят неколкостотин галона пропанбутан на квартала около Двадесети участък.

„Трябваше да ги изпратя по-далече“, мислеше си Райм. „Пърси и Брит Хейл трябваше да изчакат Голямото жури в понеделник някъде в Монтана с постоянна, засилена охрана. Тази идея с капана може да я скалпи само някой ненормален като мене, мамка му!“

– Линкълн? – обърна се към него Селито. – Трябва да открием камиона възможно най-скоро.

– Така е, нямаме много време – съгласи се Райм. – Той няма да се опита да влезе, преди да се съмне. Нали ще трябва да измисли нещо за пред охраната на участъка. Нещо друго да се сещаш, Мел? Да си открил други следи?

Куупър пусна вакуумния филтър.

– Мръсотия и тухли. Чакай... има някакви нишки. Да ги пусна ли през газ-анализатора?

– Давай.

Техникът се наведе над екрана, докато се изписваха резултатите.

– Тъй, тъй, растителни нишки. Целулоза, сходни с хартията. И сега някакъв комплекс... амонячна група, четири хидроксилни групи.

– Амониева основа – каза Райм.

– Амониева? – попита Селито. – Май наистина ще използва

изкуствен тор за тази си бомба.

– Някакви мазнини има ли? – попита Райм.

– Нито една.

– Тази нишка с амониевата група – тя от дръжката ли беше или от острието?

– От дрехите на пазача.

Амониева група по дрехите? Той помоли Куупър да сложи една от тях върху предметното стъкло на един от свързаните с компютъра му микроскопи.

– Голямо увеличение. Как е свързана амонячната група?

Екранът премигна. Нишката се превърна в голямо, разклонено дърво.

– Мисля, че е чрез нагряване.

Още една загадка. Хартия и амониеви групи... Райм си погледна часовника. Беше 2 и 40 сутринта. Изведнъж осъзна, че Селито му беше задал въпрос. Наклони към него глава.

– Казах – повтори инспекторът, – дали не е по-добре да започнем да евакуираме всички от квартала още сега? По-добре така, отколкото в последния момент, точно преди разсъмване.

Известно време Райм стоеше загледан в синкавото изображение на дървото върху екрана на компютъра си. После се сепна и каза:

– Да. Трябва да евакуираме всички. Сградите около участъка. Колко са те – по четири апартамента от двете страни и още толкова отсреща.

– Толкова много? – Вяло се усмихна Селито. – Наистина ли трябва да правим това?

Райм вдигна поглед към инспектора и каза:

– Не, промених мнението си. Целия квартал. Евакуираме целия квартал. Незабавно. И ми докарай Хауман и Делрей тук. Не ми пука къде се намират. Искам ги при мен веднага!

Седемнадесета глава

Час 22 от 45

Някои от тях спяха.

Селито беше в един фотьойл.. Като се събуди, беше целия измачкан, а косата му стърчеше на всички посоки. Куупър пък беше долу.

Сакс също явно беше прекарала нощта на един от диваните долу

или в другата спалня на първия етаж. Вече не се интересуваше от „Клинтрон“-а.

Том пък с мътен поглед блуждаеше насам-натам, като от време на време мереше кръвното на Райм. Благодарение на него из цялата къща се разнесе мирисът на току-що сварено кафе.

Малко след разсъмване Райм отново се взираше в таблото с доказателствата. Бяха стояли будни до четири, планирайки как точно да пипнат Танцъра и любезно отговаряйки на стотиците постъпващи жалби заради евакуацията.

Дали ще им проработи късметът? Дали Танцърът щеше да се хване в капана им? На Райм му се искаше да вярва, че е така. Но съществуваше още един въпрос, който не се харесваше на Райм, но който не можеше да бъде избегнат. Колко сигурен щеше да се окаже капанът им? Навлизаха в неговата територия. Как ще се държи той, когато усети, че е притиснат в ъгъла?

Том донесе кафето. После всички впериха погледи в тактическата карта на Делрей. Райм също, облегнал се в инвалидната си количка, се придвижи да я огледа подробно.

– Всички ли са на място? – попита той Селито и Делрей.

Групата 32-Е на Хауман и оперативният отряд от специалните части на Делрей от федерални агенти, покриващи източен Ню Йорк бяха заели позиции, готови за действие. Бяха се придвижили незабелязано под прикритие на нощта, използвайки канализации, покриви и сутерени, оборудвани в пълно бойно снаряжение, върху което бяха навлекли обикновени цивилни дрехи; Райм беше сигурен, че Танцърът наблюдаваше отнякъде целта си.

– Тази нощ той няма да спи – беше казал Райм.

– Ти сигурен ли си, че ще действа по този начин, Линк? – плахо го беше попитал Селито.

Сигурен? Кой можеше изобщо да бъде сигурен в каквото и да било по отношение на Танцъра? Неговото най-опасно оръжие е измамата... Райм се обади кисело:

– Сигурност деветдесет и два точка седем процента. Селито изгруктя нещо като смях.

В този момент се чу звънецът на входната врата. След секунда-две на вратата на всекидневната се появи плещест мъж на средна възраст, който Райм никога не беше виждал.

Откъм Делрей долетя сподавена въздишка, предвестник на проблеми. Селито също го познаваше и му кимна предпазливо.

Той се представи като Реджиналд Елиополос, помощник държавен прокурор, отговарящ за южен Ню Йорк. Райм си спомни, че това беше прокурорът по делото на Филип Хансен.

– Вие ли сте Линкълн Райм? Слушал съм много за вас. Да-да. Така е. – Той тръгна към него и автоматично протегна ръката си. После осъзна, че едва ли има някакъв шанс Райм да му стисне ръката, така че просто я премести към Делрей, който я пое с неохота. Веселата му реплика към Делрей: – Фред, колко се радвам, че те виждам! – означаваше точно обратното и Райм се зачуди откъде извираха тези две студени противоположности.

Прокурорът се направи, че не вижда Селито и Мел Куупър. Том инстинктивно усети какво ставаше и се въздържа да предложи на посетителя кафе.

– Да-да, така е. Чувам, че вие си ръководите истинска война оттук. Не се допитвате много-много до шефовете, но какво пък, и аз съм действал на момента. Понякога наистина няма време да чакаш никакви си подписи в три екземпляра. – Елиополос отиде до комбинирания микроскоп и погледна през окулярите. – Да-да – обади се отново той, макар да беше истинска загадка за Райм какво ли беше видял, след като беше изгасена лампата под предметното стъкло.

– Може би... – започна Райм.

– Преследването? Дали да го прекъснете? – Елиополос се завъртя на токовете си. – Разбира се. Ето как ще стане. Пред централната сграда на ФБР има един брониран фургон. Искам свидетелите по делото Хансен вътре до час. Пърси Клей и Брит Хейл. Ще бъдат откарани на Лонг Айленд, във Федералния охраняван резерват Шорхам. Там ще останат до понеделник, когато ще се състои заседанието на Голямото жури. Край. Край и на преследването. Какво ще кажете за това?

– Мислите ли, че това е по-разумно?

– Да-да, точно така смятаме. Определено е така, вместо да ги използвате за примамка, водейки някакъв вид лична вендета от името на полицията в Ню Йорк.

Селито въздъхна. Делрей се обади:

– Не можеш ли да си отвориш очите за малко, Реджи. Ти също не си извън играта. Както виждаш, става дума за съвместна операция. При това наложена от обстоятелствата.

– Е, и? – отвърна разсеяно Елиополос. Вниманието му беше съсредоточено изцяло върху Райм. – Кажете, наистина ли смятахте, че никой от нас не помни, че този, същият престъпник уби преди пет години

двама от вашите техници?

Ами, да-да, Райм наистина се беше надявал на това. А сега, след като виждаше, че не е така, това значеше, че всички бяха затънали в едно и също блато.

– Хей, хей – обади се жизнерадостно прокурорът, – да не мислите, че искам да предизвикам война в подземния свят? Така ли смятате? Защо ми е да го правя? Аз искам Филип Хансен. Всички ние искаме Филип Хансен. Нали така? В края на краищата, той е голямата риба.

В интерес на истината, Райм почти беше забравил за Филип Хансен и сега, след като му го припомниха, разбра накъде биеше прокурорът. Това му прозрение доста го разтревожи.

Тръгна с количката към Елиополос и го заобиколи като койот.

– Там сигурно разполагате с добре обучени агенти, така ли е? – попита невинно той. – Които ще пазят вашите свидетели, нали?

– В Шорхам ли? – отвърна неуверено прокурорът. – Ами, да, разбира се, че е така. Да-да.

– А инструктирахте ли ги по отношение на сигурността? За това, колко опасен може да бъде понякога Танцборът? – Невинен като тригодишно хлапе.

Последва мълчание.

– Да, инструктирах ги.

– И какви точно са техните заповеди?

– Заповеди? – вяло попита Елиополос. Той не беше глупав човек. Разбра, че го бяха хванали натясно.

Райм се засмя. Хвърли поглед към Селито и Делрей.

– Виждате ли нашият приятел, държавният прокурор, разполага с трима свидетели, с които се надява да прибере задника на Хансен на топло.

– Трима ли?

– Пърси, Хейл... и самият Танцбор – изсмя се ехидно Райм. – Искате ми се да го хване и да го използва като свидетел. – Вдигна поглед към Елиополос. – Значи, вие също ще използвате Пърси като примамка?

– С тази разлика – изкикоти се Делрей, – че от неговия капан тя няма да се измъкне жива. Как само го увърта.

– Смятате – продължи Райм, – че Пърси и Хейл няма да са ви достатъчни, за да осъдите Хансен, така ли?

Мистър „Да-да“ се опита да бъде строг.

– Те са го видели да скрива някакви проклетни веществени доказателства. По дяволите, дори не сме сигурни дали действително са го

видели. Ако открием брезентовите чували и вътре има нещо, което го свързва с убийството на двамата войника миналата пролет, добре, делото е налице. Може би. Но, ако А) не открием чувалите или Б) доказателствата вътре са повредени, тогава?

Тогава В) „Обади ми се“, посъветва го мислено Райм. „Аз ще ти намеря доказателства във въздуха на прохладния нощен бриз.“

Селито се включи:

– Но пък, ако хванем наетия от Хансен убиец, той може и да реши да издъни шефа си.

– Точно така – Елиополос кръстоса ръце по начина, по който би го направил, ако се намираше в съда, произнасяйки заключителните изречения на някое дело.

Сакс се беше облегнала на вратата и слушаше. Тя зададе въпроса, който Райм се канеше да зададе:

– И с какво ще го съблазните, за да ви играе по свирката?

Елиополос рязко се извърна:

– Коя сте вие?

– Полицай Сакс. Идентификация и веществени доказателства.

– Не мисля, че е мястото на един техник по местопрестъпленията, чул-недочул, да задава въпроси, където трябва и не трябва...

– Тогава аз го задавам шибания въпрос – изляз Селито, – и ако не получа отговор, следващият, който ще ви го зададе ще бъде самият кмет.

Елиополос беше доста напред в политическата си кариера в сравнение с Райм. При това тя беше съвсем успешна, най-вероятно.

– Важно е да доведем делото срещу Хансен до успешен край. Той е по-голямото зло от двете. По-големият потенциал за вреда върху хората.

– Добър отговор – каза Делрей и разкриви лицето си – но няма нищо общо с въпроса. Какво ще му дадете на Танцъора за да ви поднесе на тепсия Хансен, а?

– Не зная – уклончиво отговори прокурора. – Не сме обсъждали това.

– Десет години на средно тежък режим – промърмори Сакс.

– Казах, не сме го обсъждали.

Райм си мислеше за старателно планирания от тях капан до четири тази сутрин. Ако сега изместеха Пърси и Хейл, Танцъорът щеше да разбере. Ще си състави нов план за действие. Ще разбере, че са в Шорхам и, тъй като на охраната ѝ е заповядано да го хванат жив, ще им изтанцува един показан валс, убивайки Пърси и Хейл – разбира се, и около

дузина щатски полицаи – и ще си тръгне под носовете им.

Прокурорът започна:

– Нямаме много време... Райм го прекъсна:

– А имате ли достатъчно хартия?

– Надявах се, че ще срещна съдействие във ваше лице.

– Е, не го срещате.

– Вие сте цивилен.

– Аз не съм – обади се Селито.

– Да-да, разбирам. – Погледна към Делрей, но не си направи труда да попита на коя страна беше той. Продължи: – За три-четири часа мога да получа заповед за преместване под строга охрана.

„В неделя сутрин?“, помисли си Райм. „Да-да!“

– Ние не издаваме подобни заповеди. Правете, каквото знаете.

Елиополос лепна една мазна усмивка на кръглото си лице:

– Трябва да ви уведомя, че, ако този престъпник умре при опита му за задържане, аз лично ще преглеждам рапорта относно обстоятелствата, и твърде вероятно е да заключа, че необходимите заповеди за изпълване на смъртоносно оръжие при тази ситуация на арест, не са били дадени от упълномощения за целта персонал. – Той хвърли поглед към Райм. – Възможно е също така да се появят и обвинения за намеса на цивилни граждани във федералните правораздавателни функции. А това може да доведе до значителен съдебен процес. Просто исках да бъдете предварително запознати с това.

– Благодарим – безгрижно отвърна Райм. – Оценяваме жеста ви.

Когато онзи излезе, Селито се прекръсти.

– Господи, Райм, чу ли го? Ще ни плаши със значителен съдебен процес!

– Хайде, хайде... Ако ме питате, и незначителен съдебен процес би накарало това момченце да се насере от страх – звънливо изтърси Делрей.

Всички се засмяха.

След това Делрей се протегна и каза:

– Каква болест е плъзнала! Чу ли за нея, а, Линкълн? Бацилът му с бацил!

– Какъв бацил?

– Абе, много е заразителен. Моите момчета от специалните части и аз, като излезем някъде на операция и не знам какво става, ама като се върнем, ни мори един странен тик -постоянно ни се присвива показалецът на дясната ръка, все едно още е на спусъка. После със седмици не

ни пуска.

Селито, който беше доста лош актьор, отвърна великодушно на шегата му:

– И ти ли? Аз пък си мислех, че бацилтът е хванал само нашите момчета.

– Но, знаете ли – продължи Делрей, истински Алек Гинес³³ на уличните ченгета, – аз му зная цера. Трябва просто да гръмнете някой мръсен шибаняк, като например нашият приятел, Танцъора, който отдавна ви гледа накриво. Безотказно е. – Той си отвори клетъчния телефон. – Ще взема да се обадя на моите момчета и момичета, да проверя дали още помнят цера. И ще го направя веднага, че не се знае, кога ще им се изпречи пред очите лекарството, а те да вземат да го пропуснат. После какво ще ги правя такива, разтреперани!

Осемнадесета глава

Час 22 от 45

Когато се събуди в мрачния апартамент призори, Пърси Клей се надигна от леглото и отиде до прозореца. Дръпна настрана пердето и погледна сивото еднообразно небе. Във въздуха се носеше лека мъгла.

Клони към минимум. Вятър 090, пет възла. Видимост четвърт миля. Надяваше се времето да се оправи до довечера, когато ѝ предстоеше полетът. Не че не можеше да лети при всякакви въздушни условия – не че не беше го правила. Всеки, който притежаваше карта със стойностите на уредите във всеки един момент от полета, можеше да излети, да се приземи и да лети и в най-гъстата мъгла. Пърси просто обичаше да лети при ясно време. Обичаше да вижда как се изнизва земята под нея. Светлините на градовете през нощта. Облаците. И най-вече – звездите.

Всичките звезди на вечерта...

Тя отново си спомни за Ед. Как беше звъннала снощи на майка му да се уговорят за погребалната служба. Все ѝ се искаше да го обмисли по-подробно кого да покани, как да се организира всичко. Но просто не се получаваше. В главата ѝ беше само Линкълн Райм.

Спомни си разговора с него вчера, когато бяха сами в неговата спалня – след като се беше скарала с онази полицайка, Амелия Сакс.

Седеше до него в един стар фотьойл. Той мълчаливо я беше

33. Английски театрален и филмов артист, роден 1914 г. Най-известният му филм е „Мостът на река Куай“, 1957, за който е получил „Оскар“.

изучавал в продължение на минута-две, оглеждайки я от главата до петите. Тогава тя изпита странно усещане. Той сякаш внимателно я беше прочел за себе си – погледът му нямаше нищо общо с този, с който мъжете обикновено гледаха жените по баровете или на улицата. Заприлича ѝ на някой стар пилот ветеран, който я оглеждаше преди първия им съвместен полет. Проверяваше авторитета, държанието, бързината на мисълта ѝ. Смелостта ѝ.

Тя беше извадила от джоба си металното шише, но Райм бе поклатил глава и ѝ бе предложил осемнадесетгодишен скок.

– Том смята, че прекалявам с пиенето – каза той. – Което си е самата истина. Но животът без пороци не е живот, нали?

Тя вяло се беше усмихнала.

– Баща ми е доставчик.

– На алкохол? Или на всички пороци?

– На цигари. В администрацията на Американски тютюни в Ричмънд. Извинете. Вече си промениха името. Станаха „Американски потребителски продукти“ или нещо такова.

Откъм прозореца долетя пърхане на криле. – О – беше се усмихнала тя. – Това е третак.³⁴

Райм ѝ беше проследил погледа.

– Какво е?

– Мъжки сокол-скитник. Защо ли е решил да гнезди толкова ниско? Гнездата им обикновено са доста високо, ако решат да гнездят в градовете.

– Нямам представа. Една сутрин се събудих и те бяха тук. Вие познавате ли соколите?

– Разбира се.

– На лов ли ходите с тях?

– Някога. Имах си третак за лов на виргински пѣдпѣдци. Взех си го още като голишарче.

– Това пѣк какво е?

– Новоизлюпено соколче. Като малки по-лесно се тренират. – Тя внимателно се вгледа в гнездото и по лицето ѝ пробягна лека усмивка. – Но най-добрият ми ловец си остана един дивак – възрастен ястреб-кокошкар. Женски. Те стават по-големи от мъжките и по-добри убийци. Но трудно се работи с тях. Макар че хващат, каквото ти дойде наум –

34. От числителното три – според вярването, че от всяко трето яйце се излюпва мъжки ястреб.

заек, фазан, яребица, всичко.

– При вас ли е още?

– О, не. Веднъж докато изчакваше – тоест, докато кръжеше да си търси плячка, изведнъж се отказа. Остави един огромен тлъст фазан да се измъкне. Влезе в едно топло въздушно течение, което я отнесе към километър нагоре. Просто се стопи в слънцето. Цял месец след това залагах примамки, но нямаше и следа от нея.

– Значи просто така, изчезна?

– Често се случва с диваците – беше му казала тя и беше вдигнала безразлично рамене. – Е, нали все пак са диви животни. Макар че прекарахме заедно цели шест месеца. – Тъкмо този ястреб беше изобразен на логото на Чартърни полети „Хъдсън“. После тя беше кимнала към прозореца.

– Вие сте щастливец, задето са ви избрали за компания. Викате ли им някак?

Райм презрително се беше изсмял.

– Тази полицайката, Сакс, наистина ли се канеше да ме арестува?

– О, мисля, че щях да успея да я убедя да не го прави. Вижте, трябва да ви кажа нещо.

– Давайте.

– Вие двамата с Хейл имате избор. Затова исках да поговорим.

– Избор ли?

– Можем да ви изведем извън града. Да ви закараме на някое отдалечено място под строга охрана като важни свидетели. Ако правилно се приложат техниките на криволичене из улиците, уверен съм, че ще успеем да заблудим Танцъора и да ви осигурим безопасността до понеделник, до Голямото жури.

– Но? – беше попитала тя.

– Но той няма да се откаже да ви преследва. Дори и след като мине заседанието на Голямото жури, вие все още ще представлявате заплаха за Филип Хансен, понеже ще трябва да ви призоват да свидетелствате и на процеса. А той може да се проточи с месеци.

– Има вероятност Голямото жури да не му предяви обвинителен акт, без значение какво ще кажем ние – му беше казала Пърси. – Тогава няма да има причина да ни убива.

– Това няма никакво значение. Щом Танцъорът е нает да убие някого, той няма да миряса, докато не го види мъртъв. Освен това прокурорите ще обвинят Хансен за убийството на мъжа ви, така че вие ще трябва да свидетелствате и по това дело. Най-удобно за Хансен би било да

ви няма.

– Мисля, че разбирам накъде биете.

Той беше повдигнал вежда.

– Да стана червейче на кукичка – беше казала тя. Ъгълчетата на очите му се бяха сбърчили и той се засмя.

– Е, няма да ви развеждам из квартала като рядко животно, а просто ще ви скрия тук, в града. Естествено ще имате и охрана. И то най-елитната. Въоръжена по най-съвременни стандарти. Ние ще му устроим засада, а вие просто ще си седите на топло. Когато Танцьорът се появи, ние ще се погрижим за него. Да се надяваме, че ще бъде завинаги. Наистина е много откачено, но нямаме кой знае какъв избор.

Поредната глътка скоч. Съвсем не беше лошо. За нещо, което не е произведено в Кентъки.

– Откачено ли? – повтори тя. – Нека ви задам един въпрос. Вие имате ли си модел за подражание? Някой, на когото се възхищавате и искате да приличате на него?

– Разбира се. Но все криминалисти. Аугуст Фолмер, Едмон Локар.

– А познавате ли Берил Маркъм?

– Не.

– Това е една авиаторка от края на тридесетте и четиридесетте. Именно тя – а не Амелия Ърхарт – беше мой идол.

, Водила е много разгулен живот. Произхожда от доста богато английско семейство. От ония, дето са се върнали от Африка. Тя е била първият човек – забележете, първият човек, а не първата жена – която сама е прелетяла Атлантическия океан, и то по трудния път, от изток на запад. – Тя се беше засмяла. – Всички тогава са я смятали за луда. Във вестниците са пуснали специална рубрика, в която съпричастни читатели са я молили да не тръгва. Естествено, това не я е спряло.

– Успяла ли е?

– Приземила се по корем малко преди летището, но да, успяла е. Виждате ли, още не мога да кажа това смелост ли е, или лудост. Понякога си мисля, че между двете няма никаква разлика.

Райм беше продължил:

– Вие ще бъдете в безопасност, но не в абсолютна безопасност.

– Нека ви кажа още нещо. Нали се сещате онова страховито име? С което наричате убиецата?

– Танцьора.

– Танцуващия с трупове. Пилотите на реактивни самолети имат подобен израз. Ъгъла на мъртвеца.

– Това пък какво е?

– Това е границата между скоростта, при която самолетът ти губи скорост поради Маховата турбуленция, и скоростта, която той всеки момент ще премине въпреки същата тая турбуленция. Това се получава при скорости, близки до тази на звука³⁵. Ако летиш на морското равнище, разполагаш с неколкостотин мили в час, но при височини от порядъка на 15–18 километра, където въздухът е доста по-разреден, моментът на загуба на скорост може да бъде около петстотин възла в час³⁶, а Маховите вибрации настъпват при около петстотин и четиридесет³⁷. Значи твоята задача е да не навлизаш в отрязъка от тези четиридесет възла в час, а просто да завиеш зад ъгъла на мъртвеца и готово. Всички самолети, на които се налага да летят на такива височини, използват за целта автопилоти, за да задържат скоростта в тази граница. Мога само да ти кажа, че аз почти винаги летя на такава височина и много рядко използвам автопилот. Така че изразът пълна безопасност ми е напълно непознат.

– В такъв случай мога да съм сигурен, че ще се справиш.

Пърси обаче не беше отговорила веднага. В продължение на една-две дълги секунди тя го беше изгледала изпитателно.

– Все пак, не е толкова просто, нали?

– Не е ли? – беше попитал Райм, но невинността в гласа му едва ли можеше да заблуди и малко дете.

– Чела съм криминалните хроники в „Таймс“. Вие, ченгетата, не тръгвате току тъй подир всяко едно убийство. Ами Хансен, той няма да стои със скръстени ръце, нали? Убил е няколко войника, както и съпруга ми, а вие го преследвате, сякаш е Ал Капоне.

– Въобще не ми пука за Хансен – тихо беше казал Райм от мобилния си трон. Тялото му беше напълно неподвижно, но затова пък от очите му хвърчаха черни изпепеляващи пламъци, точно като очите на нейния любим, напуснал я сокол. Тя се беше въздържала да сподели, че също като него никога не би дала име на ловна птица и че беше нарекла дивака си просто „сокола“.

Тогава Райм беше продължил:

– Аз искам Танцъора. Той уби няколко ченгета, включително двама от най-добрите ми техници. И ще го пипна.

И въпреки това тя усещаше, че има още нещо. Но не пожела да се

35. 1195,2 км/ч (на морското равнище).

36. 925 км/ч.

37. 999 км/ч.

задълбочава повече.

– Ще трябва, разбира се, да говорите и с Брит.

– Естествено. Накрая беше казала:

– Добре, навита съм.

– Благодаря ви. Аз...

– Но... – беше го прекъснала тя.

– Какво?

– Имам едно условие.

– Което е? – Райм отново бе повдигнал едната си вежда. В този момент на Пърси ѝ беше хрумнала мисълта: ако човек не гледаше увреденото му тяло, можеше да види, какъв красив мъж стоеше пред него. И после, ах да, по дяволите, щом осъзнаеше това, я връхлиташе старият ѝ враг – обземаше я необясним страх в присъствието на красив мъж. Хей тролке, тролнце, вещице, жабо кикирице, къде ти е жабокът за събота вечер, а? На бас, че пак са те прескочили...

– Утре вечер да пилотирам чартъра за щатската здравна организация.

– О, това съвсем не ми се струва добра идея.

– Тогава сделка – на куково лято – беше казала тя, като използва лафът, който Ед и Рон често употребяваха.

– Защо точно ти трябва да летиш?

– Компанията се нуждае от този полет. И то на всяка цена. Полетът ни виси на косъм и затова е нужен най-добрият пилот сред нас. Това съм аз.

– Как така полетът ви виси на косъм?

– Всичко е планирано до стотната. Ще изразходим минимум гориво. Не мога да си позволя някой, който ще губи време в празни обиколки, понеже не се насочил правилно или ще ми се обади да му търся заместник заради лоши атмосферни условия. – На това място тя беше замълчала, а после прибавила: – Няма да изоставя Компанията в най-тежкия момент.

Наистина, беше казала тези думи с твърда решителност, но донякъде се изненада, когато той кимна.

– Добре. Съгласен съм.

– В такъв случай сделката е сключена. – Пърси инстинктивно протегна ръка напред, но се усети навреме.

Той се беше засмял.

– Отскоро се придържам изцяло към устни споразумения. – После си пийна и той от скоча, за да полее предварително уговорката.

Сега, вече шест и половина, събота сутринта, тя беше . облегнала чело о прозореца на охранявания апартамент. Предстоеше й толкова много работа. На първо място да преправят „Фокстрот Bravo“. После подготовката на навигационния дневник и плана на полета можеше да отнеме още няколко часа. И въпреки тревогите и скръбта й за Ед тя усещаше едно неопишуемо удоволствие. Довечера щеше да лети.

– Хей – обади се познат провлечен глас. Тя се обърна и видя Роланд Бел на вратата.

– Добрутро – каза той.

После тръгна с широка крачка към нея.

– Ако смятате да дърпате тези завеси, по-добре да не ставате от леглото като пеленаче. – И той дръпна пердето.

– О, чувам, че инспектор Райм е устроил някакъв капан. С гаранция Франция, че ще го пипне, лошия негодник.

– Е, приказката е, че Линкълн Райм никога не греша. Но ако питате мене, що се отнася точно до този убиец, аз не бих вярвал на ничии приказки, докато с очите си не се уверя. Добре ли спяхте?

– Не – отвърна тя. – А вие?

– Успях да дремна два-три часа – каза Бел и надникна през прозореца. – Но пък не ми се спи. От известно време сутрин, като се събудя, се чувствам пълен кретен. Ама така си е, с тези младоци. Сега, ако обичате, да ви помоля да не дърпате повече това перде. Да не забравяме все пак, че това е Ню Йорк. Я си помислете какво би станало с кариерата ми, ако залепнете на отсрещната стена от заблудения куршум на някой пубертет с мания за величие, който си умира да гърми във въздуха. Ако това се случи, просто не знам, сигурно ще се усмихвам кисело цяла седмица. А сега, какво ще кажете, ако ви покана на кафе в домашни условия?

* * *

Рано сутринта, в неделя, в прозорците на тази градска къща се отразяваха няколко купести облака.

Рано сутринта, в неделя, из въздуха се усещаше мирис на дъжд.

Рано сутринта, в неделя, и Съпругата беше застанала още по нощница на прозореца, в който се отразяваха купестите облаци. Около бледото й лице се спускаха черните къдрици на разрошената й коса, тъй като тя явно току-що ставаше от сън.

Рано сутринта, в неделя, Стивън Кол беше застанал от другата страна на Тридесет и пета улица, срещу строго охраняваните

апартаменти, собственост на Министерството на правосъдието. Той се криеше в сянката на една водонапорна кула на покрива на отсрещния стар блок с апартаменти. Наблюдаваше внимателно Съпругата с модерния си бинокъл „Лейса“. Покрай елегантното ѝ тяло се движеха отраженията на дъждовните облаци.

Знаеше, че стъклото най-вероятно е бронирано и със сигурност щеше да отрази първия изстрел. Можеше да стреля отново в рамките на четири секунди, но тя щеше да се отдръпне назад, уплашена от строшеното стъкло, макар че беше твърде вероятно дори да не разбере, че е станала бойна мишена. Кофтите в цялата работа беше, че той не можеше да нанесе смъртоносни поражения.

* * *

– Сър, все пак ще се придържам към първоначалния си план, сър.

* * *

До нея се появи мъж и дръпна пердето. После лицето му отново се появи в пролуката между завесата и черчето на прозореца и той започна внимателно да оглежда покривите, където беше логично да застане всеки опитен снайперист. Мъжът явно беше добре трениран и следователно опасен. Стивън запомни външния му вид.

После побърза да се скрие зад фасадата на сградата, преди да го видят.

Глулавата полицейска тактика – очевидно по идея на Линкълн Червея – да преместят Съпругата и Приятеля в сградата на полицейски участък в Уест Сайд, го беше заблудила за не повече от десетина минути. След като подслуша разговора между Съпругата и някой си Рон, Стивън беше стартирал една безобидна вирусна програма – „Далечна звезда-69“: беше я смъкнал от комерсиалната страница на някаква пресгрупа – която му „снесе“ телефонния номер 212, някъде в Манхатан.

После седна и премисли всичко отново.

* * *

– Нали помниш как се печелеха победите, Редник?

– Чрез внимателно и задълбочено преценяване на всяка възможност, колкото и невероятна да изглежда тя, сър.

* * *

Беше се включил в Мрежата и въведе този телефонен номер в двустранния телефонен указател, откъдето получи името и адреса на абоната. Указателят по принцип не съдържа неписаните телефонни номера и Стивън беше сигурен, че никой от федералното правителство не би проявил кристалната глупост да използва общодостъпен номер за строго охранявани сгради за защита на важни свидетели.

Тук обаче грешеше.

На екрана се изписа името Джеймс Л, Джонсън, Ийст Сайд, 35-та улица, номер 258.

Невъзможно...

После звънна в сградата на ФБР в Манхатан и помоли да го свържат с мистър Джонсън.

– По-точно Джеймс Джонсън.

– Изчакайте моля. Ей сега ще ви свържа.

– Извинете – намеси се Стивън, – той в кой отдел беше, че все забравям?

– Мисля че в отдел Правосъдие. Управление на сгради и оборудване.

Щом му прехвърлиха разговора, Стивън затвори. След като вече знаеше, че Съпругата и Приятелят бяха в охранявана сграда на Тридесет и пета улица, той си смъкна от Мрежата подробни карти на квартала, за да изготви плана си за действие. Тръгна на разходка около Двадесети участък и се остави да го забележат, докато наблюдаваше газоколонката. После задигна една цистерна с газ и остави достатъчно следи, за да може да заблуди ченгетата, че се кани да използва камиона като гигантска бомба, с която да взриви участъка и премахне двамата свидетели.

А всъщност сега се криеше в сградата, точно срещу охраняваната къща, на един изстрел разстояние от Съпругата и Приятеля.

Опитваше се да се съсредоточи върху предстоящата му работа и да не мисли за неизбежното, съпътстващо обстоятелство – лицето, което гледаше от прозореца и го търсеше.

Почувства се дребен. Но не много. Червеите пак го полазиха. Но беше търпимо.

Дръпнаха пердето. Стивън отново огледа сградата и разположение-то на охраната.

Беше нисък блок, на три етажа. Не беше долепен до други сгради. С алетия, която го опасваше, приличаше на малък остров, заобиколен от тъмна ивица вода. Градежът и облицовката бяха изцяло от кафяв камък, който макар и пясъчник, е най-твърдият и здрав строителен материал

след гранита и мрамора. Поради тази причина той беше устойчив на взрив или прокопаване. По прозорците имаше решетки, които много приличаха на ковано желязо, но Стивън знаеше, че това беше стомана с уякчен (навъглероден) повърхностен слой и най-вероятно бяха увити с жици и датчици, реагиращи на звук или движение, ако не и двете заедно.

Противопожарното стълбище беше истинско. Ако човек внимателно се вгледаше в прозорците, можеше да види, че зад тях цари непрогледна тъмнина. Най-вероятно зад стъклата беше занитен стоманен лист. Откри и истинският авария изход – част от огромен театрален декор, нарисуван направо върху тухлената стена. (Защо ли иначе някой ще поставя реклама в пуста алея, ако не за да маскира врата?) Самата алея не беше кой знае какво, като всички подобни в централната част на града – настилката беше от калдъръмени камъни и асфалт. Навсякъде обаче по стените се виждаха стъклените очи на монтираните видеокамери. Но въпреки всичко от двете страни на пътя имаше разхвърляни торбички боклук и няколко кофи за смет, които си бяха доста добро прикритие. Можеше да скочи в алеята от единия от прозорците на съседната сграда, използвана за офис, а после минавайки зад кофите, безпрепятствено да стигне до аварияния изход.

И без това прозорецът на първия етаж на съседната къща беше отворен – вятърът развяваше пердетата му. Който и да наблюдаваше видеокамерите, вероятно вече беше свикнал с постоянното движение откъм тази посока. Така че Стивън можеше спокойно да скочи от този прозорец и да осъществи замисъла си.

При това беше сигурен, че няма да го очакват да се появи от тази посока. Беше подслушал радиостанциите им и чу съобщенията за евакуация на всички сгради в близост до Двадесети участък. Значи те наистина бяха повярвали, че той щеше да се опита да закара цистерната близо до участъка, за да го взриви.

* * *

– Преценявай, Редник.

– Сър, моята преценка е, че врагът разчита главно на физическите качества и анонимността на сградата под охрана. Освен това забелязвам значителни липси на тактически персонал, откъдето си вадя заключението, че дори еднолична атака на сградата би се увенчала с успех при елиминирането на едната или дори двете цели, сър.

Въпреки увереността си, изведнъж за момент той се почувства

дребен.

Представи си как Линкълн го търсеше. Линкълн Червея. Представи си как голямото безформено буцообразно същество, ларвата, олигавена от влажната слуз на червеите, се оглежда на всички посоки за него. Можеше да гледа през стените, да се процежда през цепнатините.

Да гледа през прозорци...

Да пълзи бавно нагоре по крака му.

Да дъвче бавно месата му.

* * *

– Измий ги. Изстържи ги!

– Какво ще измиваш, Редник? Още ли ще ми досаждаш с тези скапани червеи?

– Сър, аз... Сър, съвсем не, сър.

– Да не би да си обърнал резбата, Редник? И сега да ми се свалях като някоя шибана, скапана гимназистка? Чувстваш ли нужда от закрила, а, девойко бледа?

– Сър, съвсем не, сър. Аз съм като острие на бръснач, сър. Аз съм смърт за всички. Възбудям се най-много, когато убивам.

* * *

Пое си дълбоко въздух. Няколко пъти. Бавно го обзе спокойствие.

Беше скрил калъфа си за китара със снайпера вътре на покрива под водонапорната кула. Останалата част от екипировката си той напъха в неголяма ученическа раница. После облече канадката си с емблемата на Колумбийския университет и нахлупи бейзболната шапка.

Слезе бързо по противопожарната стълба и изчезна в алеята. Чувстваше се засрамен, дори малко изплашен – не, не от вражеските куршуми, а от пронизващия взор на Линкълн Червея, който с всеки изминал момент се приближаваше към него с бавните, но неумолими гърчещи се движения на червея.

Стивън смяташе да проникне с взлом, но не му се искаше да убива други хора, въпреки че къщата, съседна на охранявания блок, беше напълно празна.

Във фойето нямаше никой, липсваха и камерите по ъглите. Входната врата беше хлабаво залостена с гумената дръжка на една подочистачка; до нея се виждаха бухалки за пране и няколко меки стола. Наистина беше съблазнително, но не му се искаше да поема излишния риск

да се натъкне на някой от наемателите или на случайно присъстващи. Ето защо той се върна обратно и заобиколи отдалечения от охраняваната къща ъгъл. Мина покрай един засаден в огромна саксия бор, който му предложи убежище близо до тротоара. С лакът счупи тънкото стъкло на прозореца, водещ към затъмнения лекарски кабинет на някакъв психиатър, както се оказа по-късно, и скочи вътре. Цели пет минути стоя напълно неподвижен с пистолет в ръката. Нищо. След това безшумно се изниза през вратата и стигна до коридора на първия етаж.

Спря се пред вратата на кабинета, който, според него беше онзи, от чийто прозорец се развяваха пердетата, и който гледаше към алеята на охранявания блок. Протегна ръка към дръжката.

Някакъв вътрешен инстинкт го накара да промени първоначалното си намерение. Реши да опита през приземния етаж. Намери стъпалата и се спусна към гъстия, покрит с мухъл лабиринт от подземни помещения.

Стивън се движеше безшумно към външната страна на сградата и отвори една стоманена врата. Влезе в слабо осветено помещение, с размери шест на шест, което беше пълно догоре с всевъзможни сандъци и стари приспособления. Откри малък прозорец на равнището на главата си, гледащ към алеята.

Стъклото обаче беше здраво закрепено. Щеше да се наложи да го махне заедно с рамката. Щом излезеше навън, щеше да се скрие зад кофите, после с приведената походка на снайперист да се придвижи до замаскираната врата. Този вариант беше доста по-безопасен, отколкото онзи с покрива на отсрещната сграда.

Стивън си помисли: „Стана!“

Беше ги надхитрил всичките.

„Беше надхитрил Линкълн Червея!“ Тази мисъл му достави толкова голямо удоволствие, сякаш току-що беше убил и двете жертви.

Извади отвертка от раницата си и започна да изстъргва джамджийския маджун от ръбовете на стъклата. Сивите лентички се отделяха толкова бавно и трудно, а той беше толкова погълнат от работата си, че изобщо не усети как, докато оставяше отвертката и посягаше към Беретата си на хълбока, зад гърба му се беше приближил някой, който опря пистолет о врата му и му зашепна:

– Мръднеш ли и един сантиметър – и влизаш в историята.

III. Съвършенство

Соколът излита. Лети като ужасяваща летяща крастава жаба, като тихокрила нощна птица, като някой гърбав Ричард III, който се спуска стремително към мен. Крилете му пърхат с премерена сила, двете очи на приведената му глава са вперили в мен сатанински взор.

Ястребът-кокошкар
Т. Х. Уайт

Деветнадесета глава

Час 23 от 45

Късоцевен, най-вероятно Колт или пък Смити, а може би някой от онези латиноамерикански боклуди; със сигурност не беше стреляно скоро с него, нито пък беше смазван.

Надушвам ръжда.

* * *

– А какво може да ни каже ръждата, Редник?

– Много, сър.

* * *

Стивън Кол вдигна ръцете си.

Високият, потреперващ глас каза:

– Постави си пистолета и радиотелефона ей там. Радиотелефона?

– Хайде, пипай по-сръчно. Иначе ще си видиш съдържанието на черепа върху стената. – Гласът преградна от напрежението. Собственикът му смръкна болнаво.

* * *

– Редник, нима професионалистите използват заплахи?

– Сър, разбира се, че не. Този тип явно е аматьор. Да го обезвредя ли?

– Не още. Той все още представлява опасност.

– Сър, слушам, сър.

* * *

Стивън постави оръжието си върху една картонена кутия.

– Къде...? Хайде, по-живо, къде ти е радиото?

– Не нося радиостанция – каза Стивън.

– Обърни се. И без резки движения.

Стивън се завъртя бавно и се озова пред дребен кльошав мъж с подвижни малки очички. Беше мърляв и приличаше на болен. Носът му течеше, а очите му бяха подозрително зачервени. Гъстата му кестенява коса беше сплъстена и приличаше на мокър парцал. Освен това смърдеше. Сигурно беше някой скитник. Както би казал вторият му баща, пияндурник. Или друсалка.

Старият очукан късоцевен Колт беше опрян плътно в корема на Стивън, а петлото беше запънато. Едва ли беше нужно кой знае какво усилие да се освободи чукчето, особено пък това, което беше явно доста старо и износено. Стивън пусна една любезна усмивка. По цялото му тяло не трепваше и едно мускулче.

– Виж – започна той, – не искам да ти създавам проблеми.

– Къде ти е радиото? – изпелтечи мъжът.

– Нямам радио.

Оня нервно опипа джобовите на пленника си. Стивън лесно можеше да го премахне – вниманието му често се местеше от един предмет върху друг. По тялото му пробягваха търсещите пръсти на мъжа. Накрая оня отстъпи назад.

– Къде е партньора ти?

– Кой?

– Не ме будалкай. Знаеш за какво говоря. Изведнъж отново се почувства дребен. Пълен с червеи...

Нещо не беше наред.

– Наистина не зная за какво говорите.

– За ченгето, дето беше тук преди малко.

– Ченге? – прошепна Стивън. – В тази сграда ли?

Човекът неуверено премигна с кръвясалите си очи.

– Точно така. Ти не си ли му партньор?

Стивън отиде до прозореца и погледна навън.

– Не мърдай. Ще стрелям.

– Насочи това някъде по-встрани – изкомандва Стивън, като погледна през рамо. Вече не се тревожеше за освобождаването на чукчето. Започваше да осъзнава значимостта на грешката си. Повдигна му се.

Гласът на мъжа отново задра о гърлото му, докато повтаряше заплахата си.

– Спри! Не мърдай от мястото си! По дяволите, наистина ще те застрелям.

– По алеята има ли други от тях? – хладно попита Стивън.

Последва мълчание. После:

– Ти наистина ли не си ченге?

– По алеята има ли други от тях? – повтори рязко Стивън.

Мъжът се огледа неуверено:

– Преди известно време бяха цяла сюрня. Сложиха онези боклужийски кофи и кесиите с боклук. Сега не зная, може да са си отишли.

Стивън гледаше замислено алеята. Кесиите с боклук... Значи са ги поставили, за да ги използвам за прикритие. Да ме подмамят.

– Ако извикаш на някого, кълна се...

– О, я тихо – Стивън отново огледа внимателно алеята, търпелив като боа. В крайна сметка забеляза една слаба сянка върху камъните от настилката – зад едната от кофите. Премести се леко. Инч-два.

После на покрива на сградата, зад охранявания блок – върху асансьорния винкел – потрепна друга сянка. Бяха достатъчно добри, за да не си показват дулата на пистолетите, но не чак толкова, за да се сетят, че неподвижната вода от водната кула на покрива може да отрази сенките им.

Господи, Боже... Някак Линкълн Червея беше предугадил, че той няма да се хване на въдицата с Двадесети участък. През цялото време го бяха очаквали да се появи точно тук. Линкълн дори беше предвидил стратегията му – че Стивън ще се опита да мине през алеята, точно от тази сграда.

Лицето от прозореца...

Изведнъж му хрумна абсурдната идея, че Линкълн Червея е бил онзи, който го гледаше от прозореца в Александрия, Вирджиния. Осветено от кървавочервената светлина, вперил поглед право в очите му. Естествено, не можеше да бъде той. Но дори тази увереност не успя да уталожить разбунтувалия се стомах на Стивън. Повдигна му се отново и се почувства дребен.

Леко подпряната врата, отворения прозорец, развяващото се от него перде... истинска шибана официална покана за гости. И алеята: свършена зона на поражение.

Единственото, което го беше спасило, беше собственият му инстинкт.

Линкълн Червея му беше устроил капан. Кой, мамка му, е той?

В ушите му бушуваше ярост. Заля го гореща вълна. Ако наистина

го очаквах, значи се движеха по процедурата „Локация и надзор“. Кое-то пък означаваше, че ченгето, което тази жалка твар беше видяла, скоро щеше да се върне да провери отново стаята, в която бяха. Стивън се завъртя към дребосъка.

– Преди колко време мина ченгето да провери тази стая?

Страхливите очички на човека премигнаха и той целият се изчерви от обзелия го ужас.

– Преди около десет минути.

– С какво оръжие беше?

– Не зная. Май беше от онези модните. Приличаше на автомат.

– Кой си ти?

– Не съм длъжен да отговарям на шибаните ти въпроси – опита да се защити онзи. Посегна да изтрие течация си нос с ръкава си. Грешката му беше, че го направи с ръката, с която държеше пистолета. За част от секундата Стивън го избди от ръката му и блъсна кльошавия на пода.

– Не! Не ме убивай!

– Млъквай! – излая Стивън. По навик отвори барабана да види с колко патрона разполага. Нямахше нито един.

– Празен ли е? – попита той, невярващ на очите си.

Онзи вдигна рамене.

– Аз...

– Ти си ме заплашвал с празен пистолет?

– Ами... Нали знаете, ако те хванат и оръжието ти е празно, минаваш по-леко.

Стивън нищо не разбираше. Та той можеше спокойно да го убие заради глупостта му да носи незаредено оръжие.

– Какво търсиш тук?

– Върви си и ме остави на мира – изскимтя мъжът, като се опита да се изправи на краката си.

Стивън пусна Колта в джоба си, сграби своята Берета и я насочи към челото на онзи.

– Какво правиш тука? Той отново изтри носа си.

– На горния етаж има лекарски кабинети. А понеже в неделя няма никой тука, аз реших да задигна някой образец, нали се сещаш?

– Образец ли?

– Нали докторите получават образци от всякакви лекарства и то напълно безплатно. На всичкото отгоре те никъде не се водят, така че човек може да си свие колкото му душа иска и никой няма да го усети. Ама то всичко има, перкодан, фиоринал, диетични лайна и все такива.

Стивън обаче не чуваше нищо. Отново го заля хладният полъх на Линкълн Червея. Линкълн беше съвсем наблизно.

– Хей, добре ли си, какво ти стана? – попита мъжът, вперил поглед в лицето на Стивън.

Странно, червеите изчезнаха.

– Как се казваш?

– Джоуди. Е, Джо Д'Орфио, но всички ми викат Джоуди. Ами ти?

Стивън не отговори. Гледаше през прозореца. От покрива на сградата зад охраняваната се размърда още една сянка.

– Виж, Джоуди, слушай внимателно. Искаш ли да изкараш малко пари?

* * *

– Е? – нетърпеливо попита Райм. – Какво става?

– Още е в сградата, източно от охраняваната къща. Все още не е излязъл на алеята – докладва Селито.

– Какво се бави? Вече трябваше да е тръгнал. Няма причина да изчаква. Да не сте оплескали нещо?

– Нашите претърсват цялата сграда. Не го намерихме в стаята, където си мислехме, че ще влезе.

Онази с отворения прозорец. Проклятие! Райм беше спорил по въпроса дали да му оставят отворен прозореца да го съблазнява. Твърде явно беше. Танцорът беше станал подозрителен.

– Всички са на позиция със заредени оръжия, нали?

– Разбира се. Успокой се.

Но той не можеше да се успокои. Райм не знаеше как точно щеше да се опита да проникне Танцорът в охраняваната къща. Не беше сигурен, макар да предполагаше, че ще мине през алеята. Надяваше се, че кесиите и боклуджийските кофи щяха да го заблудят, че това е най-подходящото прикритие, за да стигне до входа на блока. Агентите на Делрей и хората на Хауман от 32-Е бяха обсадили алеята и самата съседна сграда. Други се намираха по околните сгради. Сакс беше с Делрей, Селито и Хауман в един фургон с надписи на UPS³⁸, паркиран на отсрещната улица.

Известно време Райм наистина беше повярвал на трика с гигантската бомба-цистерна с газ. Отначало му се беше сторило невероятно Танцорът да изпусне един от инструментите си при открадването

38. United Parcel Service – Колетна служба.

на камиона, но в края на краищата беше правдоподобно. Това, в което Райм се беше усъмнил, беше количеството взривно вещество от възпламенителния шнур, останало по острието на клещите. То показваше ясно, че Танцьорът явно нарочно го беше намазал с цел да накара полицията да мисли, че се кани да използва камиона като бомба. Тогава беше решил, че не, Танцьорът не беше започнал да става разсеян, а тъкмо обратното. След това двамата със Сакс бяха седнали и предвидили действията му. Това, че се беше оставил да бъде забелязан как оглежда евентуалния си маршрут на нападение и после, когато бе оставил жив пазача, за да може той да съобщи на полицията за изчезналия камион – всичко беше съвсем съзнателно и умишлено извършено.

Последното нещо, което окончателно наклони везните в полза на подозренията на Райм, бяха, разбира се, физическите доказателства. Аминиева група около целулозна нишка. Тази комбинация можеше да се срещне само на две места – или върху стари архитектурни хелиографски копия, или върху скици с планове на парцели, които се печатаха от огромни принтери, използващи амониеви съединения в мастилото си. Райм беше накарал Селито да се обади в централното управление на полицията, откъдето да му дадат информация за проникване с взлом в архитектурни фирми. Оттам им бяха изпратили подробен доклад, че наистина един офис, използван главно за съхранение на архива, е бил наскоро разбит. Тогава Райм ги беше помолил да проверят дали случайно адресът не е Ийст Сайд, 35-та улица и удивените служители бяха казали, че да, оттам липсвали няколко плаки.

Единствената загадка беше как Танцьорът е разбрал адреса на охранявания апартамент и това, че Брит и Пърси бяха в него.

Преди пет минути двама служители от специалните части бяха открили разбития прозорец на първия етаж на съседната на охранявания блок сграда. Танцьорът беше минал през полуотворената врата и най-вероятно се готвеше да нападне апартамент, в който бяха Брит и Пърси през алеята, както Райм беше предсказал. Нещо обаче го беше подплашило. Сега той беше някъде в сградата и никой нямаше представа точно къде. Все едно бяха пуснали отровна змия в тъмна стая. Всички се питаха къде се намираше, какви бяха плановете му?

Толкова много начини да умреш...

– Той няма да чака дълго – промърмори Райм. – Твърде рисковано е. – Започваше да се изнервя.

Един от агентите се обади:

– На първия етаж няма никой. Продължаваме да обикаляме.

Изминаха пет минути. От различните позиции се обаждаха постовете и докладваха за отсъствието на Танцъора, макар че Райм чуваше почти само едно монотонно прашене в ушите си.

* * *

Джоуди отговори:

– Че кой не иска да направи малко пари? Само дето не зная какво трябва да направя.

– Помогни ми да се измъкна оттук.

– Искам да кажа, ти какво правиш тук? Да не би тебе да търсят?

Стивън изглежда тъжния, кльощав дребосък от главата до петите. Нещастник, но не беше нито луд, нито глупав. Реши, че най-изгодната за момента тактика беше да бъде честен с него. И без това след няколко часа щеше да бъде мъртъв.

Каза:

– Тук съм, за да убия някого.

– Уха-а. Демек, ти си от мафиотите или нещо такова, а? Кого ще убиваш?

– Джоуди, по-тихо. Малко сме я загазили, ако не забелязваш.

– Ние ли? Аз не съм направил нищо.

– Освен това, че си попаднал в погрешното време на погрешното място – обясни Стивън. – Което е всъщност твърде лошо, понеже се намиращ в същата ситуация като мен. Те търсят мен и ако ме открият, едва ли ще ти повярват, че нямаш нищо общо. А сега ще ми помогнеш ли? Имам време само да чуя да или не.

Джоуди се опита да не изглежда уплашен, но очите му го издадоха.

– Да или не.

– Не искам да пострадам.

– Ако си на моя страна, няма да пострадаш. Едно от нещата, в които съм наистина добър, е да се грижа за това кой да пострада и кой – не.

– И ще ми платиш за това? С пари? Никакви чекове, а? На Стивън му се наложи да се засмее.

– Никакви чекове. Не. В брой.

Желеобразните очички обмисляха нещо.

– Колко?

Дребното лайно се и пазареше.

– Пет хиляди.

В очите му още се четеше страх, но сега те блестяха с новата светлина на шока.

– Ама наистина? Не ме бъзикаш, нали?

– Не.

– Ами, ако те измъкна и ти ме убиеш, за да не ми платиш?

Стивън отново се засмя.

– За това ми плащат доста повече от твоите пет хиляди. Те са нищо за мен. Освен това, ако ме измъкнеш, ще зная, че ще мога да разчитам на тебе.

– Аз...

Някъде отдалече долетя звук. Стъпки. Приближаваха се.

Това трябва да е ченгето от „Локация“. Идваше за него.

„Сам е“, определи Стивън по звука от стъпките. „М-да, логично беше. Нали те го очакваха да се появи откъм първия етаж, от кабинета с отворения прозорец. Там Линкълн Червея сигурно беше разположил повечето си копои.“

Стивън сложи пистолета си в раницата и измъкна оттам ножа.

– Ще ми помогнеш ли?

Джоуди нямаше къде да ходи. Ако не му помогнеш, щеше да бъде мъртъв най-много след шестдесет секунди. И той много добре го знаеше.

– Дадено – и той протегна ръката си. Стивън се направи, че не я вижда и каза:

– И така, как ще се измъкнем?

– Виждаш ли онези буци сгурия ей там? Можем да ги отместим. Нали виждаш? Зад тях има тунел. Част от онези стари катакомби някога са използвани за доставка на най-различни материали. Минават под центъра на града. Никой не знае, че съществуват.

– Сигурен ли си? – На Стивън му се прииска да знаеше за тях по-рано.

– Мога да те заведа по тях до метрото. Там живея. В една стара спирка на метрото.

Минаха две години, откакто Стивън имаше партньор. Сега съжали, задето го беше убил. Джоуди тръгна към блокчетата.

– Не – прошепна Стивън. – Виж, какво ще направиш. Залепяш се до стената. Ей тука. – И той посочи срещуположната стена на вратата.

– Но той ще ме види. Предния път светеше с фенерче и сега аз ще бъда първото нещо пред очите му!

– Заставаш там и си вдигаш ръцете.

– Ще ме застреля – проскимтя Джоуди.

– Не, няма. Трябва да ми се довериш.

– Но... Очите му се стрелнаха към вратата. Той изтри с ръкав лицето си.

* * *

– Дали няма да се изметне този човек, Редник?
– Вярно, рисковано е, сър, но аз съм пресметнал вероятностите и мисля, че няма. Той просто е алчен за пари.

* * *

– Ще трябва да ми вярваш. Джоуди въздъхна.
– Добре, добре...
– Дръж ръцете си вдигнати и той няма да стреля.
– Така ли? – той вдигна ръце.
– Отстъпи назад, така че лицето ти да бъде в сянка. Да, точно така. Не трябва да вижда лицето ти... Така. Много добре.

Сега стъпките се чуваха съвсем наблизко. Човекът се стареше да върви безшумно. Поколеба се.

Стивън докосна пръст до устните си и легна на пода, сякаш се сля с него.

Стъпките изчезнаха, човекът спря пред вратата. Отвори я безшумно. Беше облечен в противокуршумна жилетка и яке с надпис ФБР. Влезе в стаята и започна внимателно да я осветява с фенерчето си, прикрепено към затворната рама на пистолета си. Когато лъчът освети корема на Джоуди, онзи започна да прави нещо, което удиви Стивън.

Започна да натиска спусъка.

Много бавно и много леко. Но Стивън беше застрелял толкова много животни и хора, че познаваше всяко трепване на мускула, напрежението на стойката и всичко, свързано с физиката и психиката на човека, точно преди да стреля с оръжието си.

Трябваше да се действа бързо. Той скочи върху автоматичния пистолет и отмести цевта му настрана. Едновременно с това издърпа скритата гарнитура за глава със слушалки и говорител. След това заби късия си нож в трицепса на мъжа, точно под мишницата, парализирайки по този начин дясната му ръка. Онзи изрева от болка.

Значи надъхани са да убиват! – мислеше си Стивън. Не ги вълнуват вдигнати ръце, а? Казали са им, щом ме видят, да стрелят на месо. Независимо дали съм въоръжен, или не.

Джоуди изскимтя:

– Боже, Господи! – Пристъпи неуверено напред, ръцете му бяха все още във въздуха. Погледнат отстрани си беше направо смешен.

Стивън ритна агента и той падна на колене. Махна му специалната каска и му запуши устата с един парцал.

– Господи, ти го наръга – обади се отново Джоуди, като смъкна ръцете си и се приближи.

– Млъквай. За какво говорихме? Изходът.

– Но...

– Тръгвай.

Джоуди неохотно тръгна.

– По-бързо бе, кретен – побесня Стивън.

Джоуди хукна към дупката в стената. Почти незабавно след него Стивън намъкна агента в коридора, полувлачейки го.

Значи, надъхани да убиват...

Линкълн Червея беше подписал смъртната му присъда. Стивън беше направо разярен.

– Спри. Изчакай ме там – нареди той на Джоуди.

Стивън включи отново слушалките в радиостанцията му и се заслуша. Бяха настроени на специалната честота за тактически операции. Чу как почти една дузина ченгета се обадиха да докладват от различни части на сградата.

Нямаше много време, но се налагаше да ги забави малко.

Поведе зашеметения агент към жълтоосветеното фойе.

Извади отново ножа си.

Двадесета глава

Час 23 от 45

– По дяволите! По дяволите! – беснееше Райм. По брадичката му потече слюнка. Том пристъпи към количката му и го избърса, макар Райм ядно да го беше отблъснал.

– Бо? – викаше той в микрофона.

– Казвай – обади се Хауман от командния фургон.

– Мисля, че пак ни е прецакал и вече си пробива коридор за отстъпление. Накарай агентите си да се движат най-малко по двойки. Никой не трябва да остава сам. Натикай всички в сградата. Мисля...

– Чакай... чакай. О, не...

– Бо? Сакс?... Някой чува ли ме? Никой не му отговори.

После по радиото му долетяха крясъците; след това всичко изчезна и накрая до него долитаха само накъсани фрази.

– ... помощ. Все пак имаме кървава следа... В съседната сграда. Точно така, вдясно... не... надолу по стълбите... Мазето. Инелман не се е обаждал. Той беше... мазето. Всички там, мърдайте. Хайде, на бегом!

Райм викна:

– Бел, Чуваш ли ме? Удвои си охраната. Не повтаряй, не ги оставяй без надзор. Танцърът се е измъкнал и не знаем къде се намира.

По радиостанцията се чу спокойния глас на Роланд Бел:

– Взели сме ги под крилото си. Бъди сигурен, че никой няма да се промъкне дотук.

Това изнервящо чакане! Направо непоносимо. На Райм му се крещеше от ярост.

Къде ли беше?

Змия в тъмна стая...

После един по един се заобаждаха агентите, докладвайки на Делрей или Хауман, че са обезопасили етаж след етаж.

Накрая Райм чу:

– Мазето обезопасено. Но, Боже Господи, колко кръв има тук! И освен това Инелман липсва. Не можем да го намерим. Господи, всичката тази кръв!

* * *

– Райм, чуваш ли ме?

– Да, казвай.

– В мазето на съседната сграда съм – каза Амелия Сакс на микрофончето си, докато се оглеждаше.

Стените бяха мръсно жълти, циментови, а подът беше боядисан в сиво като военен кораб. Човек обаче едва ли имаше време да огледа обстановката във влажното помещение; навсякъде беше опръскано с кръв, приличаше повече на една от ужасяващите картини на Джаксън Полък.

„Клетникът“, помисли си тя. „Инелман. Дано по-скоро го открият. На човек, загубил толкова кръв, не му оставаха повече от петнадесет минути.“

– С теб ли е куфарчето с инструментите? – попита я Райм.

– Нямаме време! Изгубил е доста кръв, трябва да го намерим!

– Дръж се, Сакс. Куфарчето. Отвори го. Тя въздъхна.

– Добре. Ето, отворих го.

Куфарчето за анализ на петна от кръв съдържаше линийка,

транспортир, рулетка, реагента Касъл-Майер, използван за първоначален кръвен анализ. Имаше и Луминол – веществото за откриване на остатъци от желязния окис, който беше част от кръвта, дори след като престъпникът старателно избърше мястото.

– Тук е голяма касапница, Райм. Едва ли ще мога да открия нещо.

– О, нали знаеш, че от местопрестъплението можем да научим много, Сакс. И то наистина много.

Ами да, ако някой въобще можеше да анализира подобна зловеща обстановка, това беше само Райм и никои друг.

Сети се, че той и Мел Куупър бяха дългогодишни членове на Международната организация за кръвен анализ. (Това, което не се беше случало, бяха злокобните кървави пръски от местопрестъпленията и факта, че съществуваха хора, превърнали ги в своя професия.) Конкретно това, което виждаше в момента пред очите си беше безнадеждно.

– Трябва да го намерим...

– Сакс, успокой се... Чуваш ли ме?

След секунда тя се обади:

– Добре де, добре.

– Засега ти трябва само линията. Първо ми кажи какво виждаш.

– Кръв има навсякъде.

– Формата на капките е много важна. Разбира се, ако повърхността е идеално гладка, всичко това се обезсмисля. Какъв е подът?

– Циментова замазка.

– Добре. Колко са големи капките? Измери ги.

– Той умира, Райм.

– Колко са големи? – сряза я той.

– С различна големина са. Една трета са около два сантиметра. Има и по-големи.

Около три сантиметра. Другите две трети са ситни пръски.

– Забрави за тях. Това са отделили се при падането пръски. Опиши ми най-големите. Каква форма имат?

– Повечето са кръгли.

– Краищата им наъбени ли са?

– Да – измърмори тя. – Но има и някои, с правилна, кръгла форма. Ето една-две точно пред мене. Макар, че тези са по-малки.

Къде ли е той? – чудеше се тя. Инелман. Не го познаваше. Беше изчезнал, а кръвта му изтичаше като фонтан.

– Сакс?

– Какво искаш? – сопна му се тя.

- Ами малките капчици? Опиши ми ги.
- Нямаме време да се занимаваме с това!
- Нямаме време да не се занимаваме – хладно я прекъсна той.
- „Проклет да си, Райм“, помисли си тя, после каза:
- Добре – и ги премери. – Малко повече от сантиметър. Съвършено кръгли. Никакви назъбени ръбове.
- Къде се намират? – задъхано попита той. – В единия край на коридора или в другия?
- Повечето са по средата. В края на стаята има някакъв склад. Вътре в него и около него капките са по-големи и са с назъбени ръбове. В другия край на коридора те са по-малки.
- Така, така – обади се замислено Райм, после обяви: – ето значи какво е станало... Как се казваше агентът?
- Инелман. Джон Инелман. Приятел на Делрей е.
- Танцорът е пипнал Инелман в склада, наръгал го е веднъж, някъде високо по тялото. Целта му е била да го омаломощи, най-вероятно в рамото или шията. Оттам са големите капки с неравни краища. После го е помъкнал навътре в коридора, където го е наръгал още веднъж, пониско. Оттам са малките, кръгли капки. Колкото от по-ниско са падали капките, толкова по-правилни са ръбовете им.
- И защо му е било да го прави? – задъха се тя.
- За да ни забави и обърка. Той знае, че ние ще тръгнем да си търсим човека, преди да продължим с неговото преследване.
- „Прав е“, помисли си тя, „само дето ние не сме се разбързали да го търсим.“
- Колко е дълъг коридорът?
- Тя въздъхна и погледна натам.
- Към петнадесет метра; кървавата диря върви по цялата му дължина.
- Има ли стъпки в кръвта?
- Колкото си искаш. Във всички посоки. Чакай... Видях товарен асансьор. Досега не бях го забелязала. Натам води и кръвта! Сигурно е вътре. Трябва да...
- Не, Сакс, чакай. Прекалено явно е.
- Трябва да отворим вратата на асансьора. Ще се обадя на онези от пожарната да донесат нещо да я отворят, ключ или каквото и да е. Те ще могат...
- Райм бавно каза:
- Слушай внимателно. Капките, които водят към асансьора,

приличат ли ти на сълзи? Виж и дали опашките им сочат различни посоки?

– Той сигурно е в асансьора! По вратата има размазани кървави петна. Сигурно умира вътре, Райм. Ти ме слушай внимателно.

– Значи приличат на сълзи? – попита невъзмутимо той. – И опашчици като на попови лъжички, така ли?

Тя погледна надолу. Така си беше. Точно на попови лъжички приличаха, опашките им бяха насочени в най-различни посоки.

– Да, Райм. Така е.

– Върни се обратно, до началото им.

Това си беше жива лудост. Инелман сигурно вече агонизираше в асансьора. Погледна към металната врата, мина ѝ през ума да прати Райм и съветите му по дяволите, но после реши да се върне обратно.

Откри мястото, където изчезнаха „поповите лъжички“.

– Тука, Райм.. Тука изчезват.

– Пред шкаф или врата?

– Да, как разбра?

– И тя е залостена отвън?

– Точно така.

Как, по дяволите, го правеше?

– Значи, след малко ще дойде специалният отряд да прегледа ключалката – Танцьорът едва ли се е залостил там. Но пък Инелман е вътре. Ти ще отвориш вратата, Сакс. Използвай клещи за дръжката, не я пипай. Може да има някой отпечатък. И, Сакс?

– Да?

– Не мисля, че е поставил бомба. Не е имал време. Но, в каквото и състояние да е нашия агент, а то хич няма да е добро, забрави го за миналата и се огледай за капани.

– Добре.

– Обещаваш ли?

– Да.

Извади клещите... отвий болтчетата на ключалката... завърти бравата.

Вдигни пистолета. Облегни се на вратата. Сега!

Вратата отхвъркна.

Вътре нямаше нито бомба, нито друг капан. В краката ѝ падна бледото, обезкървено тяло на Джон Инелман, който беше изпаднал в безсъзнание.

Тя извика от уплаха.

– Тука е. Трябва ми спешно лекар! Раните му са много лоши.

Сакс се наведе над него. Отнякъде се появиха двама специални агента, един лекар и двама санитарни, с тях беше и Делрей; лицето му беше сиво, мрачно и каменно.

– Как са те подредили, Джон! О, Господи! – Длъгнестият агент отстъпи назад, докато медицинските лица си свършат работата. Те разрязаха повечето му дрехи и огледаха внимателно прободните рани. Полуотворените очи на Инелман проблясваха иззад клепачите.

– Той... – понечи да зададе въпроса Делрей.

– Дали е жив? Виси на косъм – му отвърнаха.

Санитарите поставиха дебели тампони върху зейналите кървящи порезни рани, за да спрат кръвта. Вързаха крака и ръката му и му закачиха една банка кръв за преливане, тъй като той беше загубил доста от своята.

– Вкарайте го в линейката. Бързо. Размърдайте си задниците, по дяволите!

Те домъкнаха отнякъде носилка с колелца, поставиха го внимателно на нея и забързаха по коридора. Делрей вървеше с тях, мърмореше нещо, а между пръстите си продължаваше да стиска отдавна изгасналата си цигара.

– Може ли да говори? – попита Райм. – Ако може, питайте го дали има някаква представа накъде е духнал Танцърът.

– Изключено. Бил е повечето време в безсъзнание. Дори не съм сигурен дали ще успеят да го спасят. Господи!

– Не се плаши, Сакс. Имаме работа с теб, кой ще ми направи оглед на мястото? Трябва да открием Танцъра, ако все още е наблизо. Сега се върни в склада. Виж дали има някакви прозорци или скрити врати.

Тя тръгна и докато вървеше, го попита:

– Как се сети за шкафа?

– По посоката на капките. Натикал го е вътре и после е напоил парцал с кръвта му. Отишъл е до асансьора, а през това време е размахвал парцала. Нали помниш, че капките сочеха различни посоки? И много приличаха на сълзи? И след като се е опитал да ни насочи към асансьора, ние ще трябва да тръгнем в обратната посока. Към склада. Стигна ли вече?

– Да.

– Опиши ми го.

– Има прозорец, който гледа към алеята. Май се е опитвал да го отваря. Но той е здраво закован и замазан с маджун. Няма врати. – Тя

погледна през прозореца. – Райм, не виждам нито една от позициите на нашите. Как ли се е досетил? Може би нещо го е изплашило?

– Ти и да искаш, не можеш да видиш никого – цинично се обади Райм. – Но той може. Сега, да не губим време, тръгни по мрежата и виж какво ще откриеш.

Тя се зае старателно със задачата си, преброди мрежата, пусна прасосмукачката, после внимателно изтърси филтъра и опакова всички изсмукани по този начин следи.

– Нещо откри ли?

Тя освети с фенерчето си стените и видя две различни бетонни блокчета от градежа. Тесничко беше, но някой по-гъвкав спокойно можеше да мине оттам.

– Видях откъде се е измъкнал, Райм. Минал е през стената. Има две хлабави бетонни блокчета.

– Не ги пипай. Извикай групата по експлозивите.

Тя се обади на няколко агента да дойдат в мазето. Те извадиха блокчетата от стената и осветиха зейналото помещение с фенерчетата, закрепени върху затворните рами на картечните си пистолети Н&К.

– Чисто е – обади се един от тях. Сакс измъкна пистолета си и се промуши през тесния отвор в хладното влажно помещение.

Намираше се върху тесен наклонен коридор с нисък таван. Подът беше покрит с чакъл. Коридорът завършваше с дупка, откъдето продължаваше към основите на сградата. Беше влажно, от тавана капеше вода. Тя внимаваше да стъпва само върху бетонните бучки, за да не оставя стъпки в мократа почва под краката си.

– Какво виждаш, Сакс, разкажи ми.

Тя размаха фенерчето с полихромна светлина близо до стената, където ѝ се видя правдоподобно той да се е опирал или стъпвал.

– Уха-а-а, Райм.

– Какво?

– Отпечатьци. Съвсем пресни... Чакай. Има и отпечатьци от ръкавица. Кървави. Дето е държал парцала. Нещо не разбирам. Прилича на пещера... Защо ли му се е наложило да си сваля ръкавиците? Сигурно си е мислел, че тук е в абсолютна безопасност.

После тя наведе поглед надолу и насочи злокобния лъч жълтозелена светлина към пода.

– О!

– Какво става?

– Това не са неговите стъпки. Той е бил с някой друг.

– Някой друг ли? Сигурна ли си?

– По земята вървят два вида стъпки. Следите са пресни. Едните са по-големи от другите. Вървят в една посока, широки са, бягали са. Господи, Райм.

– Какво ти става?

– Това значи, че той не е сам, има си партньор.

– Хайде, Сакс. Ние едва сега започваме – весело прибави Райм. – Това означава, че разполагаме с двойно повече доказателства, за да го пипнем.

– А пък аз си мислех – мрачно измърмори тя, – че в този случай той е двойно по-опасен.

* * *

– Какво откри? – попита Райм.

Сакс се беше върнала в къщата му и сега тя и Мел Куупър внимателно изследваха донесените от нея следи. Заедно с пристигналите момчета от Групата за спешни действия Сакс беше проследила стъпките на Танцора и другаря му до изхода на коридора в подземната канализация, където следите се изгубиха. Сякаш двамата се бяха изкачили на повърхността и излезли през някоя шахта на улицата.

Сакс подаде на Куупър отпечатъка, който беше свалила в началото на тунела. Той го сканира със скенера и го пусна за обработка от базата на федералните – АСИО (Автоматичната система за идентификация на отпечатъци).

Следващият обект беше два електростатично снети отпечатъка, които тя подаде на Райм.

– Това е от стъпките в тунела. Този тук е на Танцора. – Тя вдигна един от снетите отпечатъци – прозрачен, като рентгенова снимка. – Съвпада с отпечатъка, който намерихме в кабинета на психиатъра на първия етаж, който е бил разбит.

– Носи съвсем обикновени обувки, фабрично производство – каза Райм.

Ти да не очакваш да е обут в специални военни чепици? – промърмори Селито.

– Не, иначе твърде би се набивал на очи. Работническите обувки имат гумени подметки, за да не се хлъзгат и стоманени налчета на предния ръб. Вършат същата работа като войнишките, стига да не ти е нужна устойчивост на глезена. Дай ми другите, Сакс.

Отпечатъците от по-малките обувки показваха, че са поизносени,

особено много на петата и пръстите. На дясната обувка имаше голяма дупка, дори се беше отпечатала мрежата от гънки по стъпалото на човека.

– Не носи чорапи. Възможно ли е приятелят му да е бездомен?

– Ама той защо въобще е помъкнал някого със себе си? – попита Куупър.

– И аз това се чудя – отвърна Селито. – Той винаги е работил сам. Използва хората, но никога не им се доверява.

„И мен все в това ме обвиняват“, помисли си Райм. Вместо това каза:

– На всичкото отгоре да остави отпечатъци! Този с него не е професионалист. Но явно е притежавал нещо, от което Танцьорът много се е нуждаел.

– На първо място, е трябвало да се измъкне от нашия капан – предложи Сакс.

– Сигурно е това.

– И най-вероятно е вече мъртъв – продължи Сакс. „Вероятно“, мълчаливо се съгласи Райм.

– Тези отпечатъци – обади се Куупър. – Много малки са. Приличат ми на осми размер, мъжка номерация.

Размерът на подметката невинаги точно отговаряше на размера на обувката и още по-малко пък по него можеха да се определят размерите на човека, който ги е носил. Беше обаче логично да се направи заключение, че онзи, който е бил с Танцьора, е бил доста по-дребен от него.

Куупър се върна към останалите донесени следи, сложи нещо на предметното стъкло и го мушна под обектива на комбинирания микроскоп. От него образът се предаде към компютъра на Райм.

– Команден режим, курсорът, наляво – изкомандва Райм в микрофона. – Стоп. Двойно кликване. – Наведе се напред да разгледа внимателно изображението върху екрана. – Хоросан, сгурия, мръсотия и прах... – откъде го взе това, Сакс?

– Изстъргах го от стените, където беше сгурията и после с прахосмукачката от пода на тунела. Освен това намерих и нечие леговище зад някакви кутии. Явно там някой се беше крил.

– Добре. Хайде, Мел, пусни го през газ-анализатора. Има доста частици, които са ми ясни като в мъгла.

Хроматографът забръмча тихо, докато разделяше съставките, преди да ги изпрати в газообразно състояние на спектрометъра за идентификация. Куупър се вгледа в екрана. После изведнъж изпусна дъха си от

изненада.

– Направо е цяло чудо, че приятелят му изобщо може да ходи.

– Не можеш ли да говориш малко по-ясно, Мел.

– Той целият прилича на аптека. Ето ти там секобарбитал, фенобарбитал, декседрин, амобарбитал, мепробамат, хлордиазепоксид, диазепам.

– Господи – измърмори Селито. Куупър продължи:

– Имаме лактоза и захароза. Освен това и калций, витамини, ензими, съвместими с млечните продукти.

– Бебешки формули – промърмори Райм. – Пласъорите я използват, за да прикрият наркотика.

– Значи нашият Танцър си е хванал кокошкар за ординарец. Върви, че разбери хората!

– Там беше пълно с всякакви лекарски кабинети – каза Сакс. – Може да е отишъл да си свие някоя опаковка.

– Свържи се с „Прекрасните“ – каза Райм. – Искам списък на всеки един отделен наркопласър, регистриран при тях.

Селито реши да се пошегува:

– Сигурно списъкът ще прилича на телефонен указател.

– Никой не е казал, че ще ни е лесно, Лон.

Но преди Селито да посегне към слушалката, Куупър получи електронна поща.

– Не си прави труда.

– А?

– Пристигна рапорта от АСИО за отпечатъците – техникът почука с пръст върху екрана. – Който и да е нашия човек, той няма досие в град Ню Йорк, нито пък в щата.

– По дяволите! – изруга Райм. Чувстваше се прецакан. Не можеше ли да бъде поне малко по-лесно? Измърмори: – Други следи?

– Има нещо – каза Куупър. – Парченце синя фаянсова плочка, отлята вероятно заедно с бетона.

– Дай да го видя.

Куупър го сложи върху предметното стъкло и светна лампата на микроскопа.

Вратът му трепереше, едва не пречупил се от разтърсващите го спазми, но Райм не му обръщаше внимание, просто се беше навел напред и задълбочено се взираше в изображението.

– Ясно. Стара фаянсова плочка, част от мозайка. Порцелан, с кракелюри³⁹ по глазурата, която пък е на оловна основа. Възрастта е

шестдесет-седемдесет години. – Това добре, но парченцето беше абсолютно ненужно, ако не им посочваше къде се крие Танцьорът. – Нещо друго?

– Малко косми – Куупър ги постави и се наведе да настрои фокуса.

Райм също заразглежда тънките стълбчета.

– Животински – обяви той.

– Още котки ли? – попита Сакс.

– Да видим – обади се Мел. все още наведен над окулярите.

Космите обаче не бяха котешки. Бяха на гризач.

– Плъх – съобщи Райм. – *Rattus Norvegicus*. Най-обикновен канализационен плъх.

– Хайде! Давай да видим какво си ни донесла, Сакс. – Райм приличаше на малко момче, влязло в сладкарницата с майка си, което отказва да излезе, преди тя да му е купила поне един шоколад. – Не, не това. Да, точно това.

В найлоновата торбичка имаше и едно късче салфетка, изцапано с някакво бледокафяво петно.

– Намерих го върху една буца сгурия. Всъщност, тази, която той е преместил, за да открие тайния коридор. Почти съм сигурна, че ръцете му са били изцапани със същото. Няма отпечатьци, но това леке тук сигурно е от неговата ръка.

– Защо смяташ така?

– Защото намазах ръката си с някаква мръсотия и бутнах друго блокче. Отпечатькът беше абсолютно същия.

„Ей, това е моята Амелия“, мина му през ума. За момент мислите му го отведоха в леглото му миналата нощ, когато лежах заедно. Той разтърси глава и пропъди видението.

– Какво ще кажеш, Мел?

– Прилича ми на грес. Импрегнирана с прах, мръсотии, дървени парченца, органична материя. Мисля, че може да бъде животинска плът. Но всичко това е много старо. И виж тук, в горния ъгъл.

Райм разгледа сребристите нишки по компютърния си екран.

– Метал. На прах или фини стружки. Пусни го през газ-анализатора. Трябва да сме сигурни.

Куупър го направи.

– Нефтен продукт – отвърна той. – Груба фракция, без активни добавки... Виждам желязо и следи от манган, силиций и въглерод.

39. Фини пукнатини по глазурата на керамични съдове, популярен търсен ефект.

– Почакай – обади се Райм. – Няма ли други елементи – например хром, кобалт, мед, никел или волфрам?

– Не.

Райм вдигна поглед към тавана.

– Металът? Това трябва да е старата стомана, дето я правеха от блокове чугун в Бесемерова пещ. Ако беше по-ново производство, щеше непременно да има примеси от други метали.

– Има и още нещо. Каменовъглен катран.

– Креозот!⁴⁰ – извика Райм. – Това е! Пипнах го! Това е първата голяма грешка на Танцъора! Неговият оръженосец е истинска карта на града.

– И къде те заведе тази „карта“? – попита Сакс.

– В метрото. Тази смазка е стара, стоманата е от старите релси и от гвоздеите на траверсите, а креозотът е от самите траверси. О, да, а парченцето цимент с плочката е от мозайка. Стените на много от старите станции на метрото бяха облицовани с такива мозайки – нали ги знаете, изобразяващи безкусни картини или нещо, свързано с конкретния квартал.

– Да бе – съгласи се Сакс, – станцията на Астор Плейс имаше такава мозайка, с някакви животни, с които Джон Джейкъб Астор търгувал.⁴¹

– Залепена за цимент порцеланова плочка. Значи, затова Танцъорът се е повел с отрепка като него. Заради скривалище. Явно приятелчето на Танцъора е бездомен наркоман, който живее в някое изоставено разклонение или тунел на старите станции на метрото.

Изведнъж Райм видя, че всички гледаха към една сянка на човек застанал до вратата, несмеещ да влезе. Той млъкна.

– Делрей? – неуверено каза Селито.

Мургавото мрачно лице на Делрей се появи иззад стъклото на вратата.

– Какво става? – попита Райм.

– Инелман, ето какво става. Зашиха го. Цели триста шева му удариха. Но било твърде късно. Бил загубил твърде много кръв. Току-що умрял.

– Съжалявам – обади се Сакс.

40. Смес от феноли, която, смесена с каменовъглен катран, се използва за импрегниране на дърво. В този случай става дума за траверсите по линията на метрото.

41. Джон Джейкъб Астор (1886–1971), барон на Хивър, британският собственик на „Таймс“ (1922–1966).

Агентът вдигна ръце. Дългите му, кокалести пръсти приличаха на къси, остри копия.

Всички в стаята познаваха дългогодишния партньор на Делрей – онзи, който беше убит от бомбата в сградата на Федералното управление в Оклахома сити. През ума на Райм мина и случаят с Тони Панели, онзи, когото бяха отвлекли преди няколко дена в самия център на града. Може би и той вече беше мъртъв. Единствената следа при отвличането му бяха онези зрънца пясък с необяснен все още произход.

Днес още един от приятелите на Делрей си беше отишъл.

Агентът се заразхожда напред-назад с големи, застрашителни крачки.

– Знаете ли защо го намушкаха, а? Инелман?

Всички знаеха; никой не му отговори.

– За отвличане на вниманието, ей за това. Затова утрепаха един човек. За да ни отвлекат вниманието от тях. Можете ли да повярвате? За ради едно шибано, скапано отвличане на вниманието, мамка му! – Внезапно се закова на място. Погледна към Райм с големите си, ужасяващи черни очи. – А ти, Райм, откри ли нещо повече за тоя мръсен шибаняк?

– Не е кой знае какво. – И той обясни набързо за бездомния приятел на Танцьора, за наркотиците и за вероятното им скривалище в метрото. Някъде там.

– Това ли е всичко?

– Ами май че да. Е, не сме свършили още с всички следи от мазето, но...

– Следи – отвратен прошепна Делрей. Тръгна към вратата, но внезапно спря. – Отвличане на вниманието. Това не може да бъде никаква причина да умре един добър човек, мамка му! Не разбирате ли, никаква причина не е това!

– Фред, чакай... трябваш ни тук.

Той обаче не чу, или, ако беше чул, реши да се направи, че не чува. Излезе бързо от стаята.

След секунда се чу отсеченото щракване на ключалката на входната врата.

Двадесет и първа глава

Час 24 от 45

– О, роден дом – каза Джоуди.

Матрак, два кашона дрехи, консерви. Списания – Плей-бой и Пентхаус, още някакви евтини списания и те – хард порно, към които Стивън погледна с отвращение. Една-две книги. Зловонната изоставена станция на метрото, където живееше Джоуди, някъде под центъра на града, беше затворена може би преди десетки години, на нейно място бяха открили нова, на една съседна улица.

„Идеално място за червеи“, помисли си погнусен Стивън, после положи доста усилия да изхвърли образа им от съзнанието си.

Бяха се озовали на една малка станция откъм тунел на нивото на релсите. Доста път извървяха – сигурно имаше две-три мили от охраняваната къща до тука. Движеха се само под земята, през мазета, тунели, широки и по-тесни канализационни тръби. На едно място спряха, за да оставят фалшива следа – повдигнаха и отместиха един капак на канавка. Накрая се бяха добрали до тунела на метрото и то може би за рекордно време, макар че Джоуди беше направо за оплакване, що се отнася до физическата му подготовка. През цялото време не спря да пухти и да се задъхва, опитвайки се да не изостава много от широката войнишка крачка на Стивън.

В една от стените се виждаше врата, която водеше навън, но беше здраво залостена отвътре. През дъските ѝ се процеждаха наклонени лъчи слънчева светлина, осветявайки огромното количество прах, който се носеше из въздуха. Стивън погледна навън към мрачното, покрито с облаци пролетно небе. Скитниците бяха насядали по тротоарите и ъглите на улиците, около тях се въргаляха бутилки „Буревестник“ и „Колт 44“, а цялата улица беше осеяна с напукани гумени тапи на стъкленици. На пешеходната алея един огромен плъх дъвчеше нещо сиво.

Стивън чу иззад гърба си някакво дрънчене и се обърна да види как Джоуди изсипваше цели шепи откраднати хапченца в алуминиеви кутии от кафе. Беше се навел и внимателно ги разпределяше, преди да ги „консервира“. Стивън бръкна дълбоко в раницата си и измъкна оттам клетъчния си телефон. Набра номера на Шийла. Чакаше да чуе телефонния ѝ секретар, но вместо това се включи друг запис, който му съобщи, че телефонната линия е повредена.

О, не...

Беше направо зашеметен.

Това означаваше, че заредената чанта с експлозив беше гръмнала в апартамента на Шийла. А това означаваше, че те бяха разбрали, че той е бил там. Как, по дяволите, се бяха досетили?

– Добре ли си? – попита го Джоуди. Как?

Линкълн, Кралят на Червеите. Ето как! Линкълн, бялото, пълно с червеи лице, което го гледаше от прозореца...

Дланите на Стивън се овлажняха от избилата пот.

– Хей?

Той вдигна поглед.

– Май не ти е...

– Нищо ми няма, добре съм! – побърза да отговори Стивън.

„Стига си се тормозил“, каза си. Щом се е взривила, поне знаеш, че бомбата беше достатъчно мощна да помете целия апартамент и да не остане следа от тебе. Така че – нямаше проблеми. В пълна безопасност си. Те никога не могат да те проследят, никога няма да могат да те хванат. Червеите никога няма да стигнат до тебе...

Той погледна Джоуди, който беше лепнал на лицето си любезна усмивка, а в очите му се четеше любопитство. Чувството, че е дребен изчезна.

– Няма нищо – обясни Стивън. – Просто се наложи една малка промяна в плановете. – Той изключи телефона си.

После отвори отново чантата си и отброи пет хиляди долара от пачка с банкноти по сто долара.

– Ето ти парите.

Джоуди онемя при вида на толкова пари. Очите му се замяха от лицето на Стивън към банкнотите и обратно. Тънката му ръка се протегна, трепереща и внимателно пое петте хиляди, сякаш можеха да се счупят, ако ги стиснеш твърде силно.

Докато ги вземаше, ръката му докосна ръката на Стивън. Дори през ръкавицата убиецът усети, че нещо отвътре го разтърси. Чувството приличаше на онова, когато го бяха наръгали в корема с остър като бръснач нож – беше по-скоро зашеметен, но не усещаше болка. Стивън пусна парите и като погледна встрани каза:

– Ако отново ми помогнеш, ще имаш още десет.

Червеното подпухнало лице на оня се разкриви в предпазлива усмивка. Той си пое дълбоко дъх и забърника в една от кутиите си от кафе.

– Ами, нещо... не зная... май се изнервям, но ще ми мине. – Пръстите му стиснаха едно хапче и той го налага. – Това е синьо дяволче. Праца те право в небесата. И ти е хубаво и уютно. Искаш ли едно?

– Ами...

* * *

- Редник, мъжете пият ли по едно питие от време на време?
- Сър, съвсем не зная, сър.
- Е, друг път да знаеш. Пийват. Ето удари и ти едно.
- Не мисля, че аз...
- Удари едно, Редник. Това е заповед.
- Ама, сър...
- Ти да не си някоя лигава гимназистка, бе, Редник? Как са ти циците? Растат ли? Пий повече бозичка и ще порастат.
- (Ха, та нали бозата беше само при нас? Или това преводачът го е измислил? (Victor from bezmonitor.com))
- Аз... Сър, аз нямам цици, сър.
- Тогава пий, Редник.
- Сър, слушам, сър.

* * *

Джоуди повтори:

- Не искаш ли едничко?
- Не – прошепна Стивън.
- Джоуди си затвори очите и легна по гръб.
- Десет... хиляди... – След малко попита: – Ти оня го уби, нали?
- Кой?
- Онова ченге, в мазето. Хей, ами портокалов сок не искаш ли?
- А, онзи, агента в мазето ли? Може и да съм го убил. Не зная. Това няма значение.
- Трудно ли беше? Тоест, да не си помислиш нещо, просто питам, интересно ми е. Сокче от портокал, а? Аз много си го уважавам. Пия го с литри. От хапчетата много се ожаднява. Пресъхва ти устата.
- Не искам – кутията беше доста мръсна. Сигурно са я лазили червеи. А може и да са пропълзели вътре. И, ако не знаеш, надигаш си кутията и изпиваш лигавия червей като едното нищо... – Той потръпна от погнуса. – Някъде чешма има ли?
- Няма. Но имам бутилки. „Полска пролет“, минерална вода. Свих си цял стек от един магазин А&Р.
- Дребен.
- Трябва да си измия ръцете.
- Наистина ли?
- Нали трябва да измия кръвта. Просмукала се е през ръкавиците.
- О! Ей там са бутилките. Защо през цялото време си с ръкавици? Заради отпечатъците, а?

– Точно затова.

– Бил си в армията, нали? Знаех си.

Стивън тъкмо се канеше да излъже, когато изведнъж си промени намеренията.

– Не, но почти. Искам да кажа, във флота. Смятах да отида доброволец. Вторият ми баща беше морски пехотинец и аз исках да приличам на него.

– *Semper Fi*?⁴²

– Точно така.

Настъпи тишина. Джоуди го гледаше с очакване.

– Какво стана?

– Опитах да се запиша, но не ме приеха.

– Егати каква тъпня! Не са искали да те вземат? Та ти си роден за войник. – Джоуди оглеждаше Стивън от горе до долу и кимаше одобрително. – Силен си. Имаш здрави мускули. Аз... – той се ухили, – ами то аз почти не се движа, освен когато търча да си спасявам кожата от чернилките или децата, дето искат да ме нападнат и ограбят. Само дето никога не успявам да им избягам. На всичкото отгоре си и красив. Така си представям аз войника. Като тези по филмите. Красиви, силни и смели.

Стивън усети как червеите си отидоха и, о, Боже, той дори се изчерви. Гледаше към пода.

– Е, не ги разбирам тези работи.

– Хайде, хайде. Мога да се хвана на бас, че твоята мацка сигурно се пръска от гордост, дето си е хванала такъв красавец като тебе!

Пак се почувства дребен. Червеите се раздвижиха.

– Ами, аз...

– Какво, нямаш ли си гадже? Вместо да отговори, Стивън попита:

– Къде я държиш тази вода?

Джоуди посочи към стека „Полска пролет“. Стивън отвори две бутилки и започна да си търка ръцете. Обикновено не обичаше да го гледат, докато се мие. Ако някой го наблюдаваше, чувството, че е дребен не изчезваше, а пък червеите никога не се измиваха напълно. Но по някаква непонятна за него причина, това не се случи сега, когато Джоуди го гледаше.

– Верно ли нямаш мацка? Май нещо ме занасяш.

– В момента наистина нямам – предпазливо обясни Стивън. – Не че съм педи или нещо такова, да не си помислиш...

42. *Semper fidelis*, лат. верен до край.

– Не.

– Просто не вярвам в този култ. И сега като се замисля, смятам, че баща ми не беше прав, дето все разправяше, че СПИН-ът бил начина, по който Бог е решил да се отърве от хомосексуалистите. Понеже, ако Господ е искал да го направи, просто щеше да ги прати по дяволите, ония, педалите, имам предвид. А не като сега, дето всеки нормален човек може да пипне шибаната болест.

– Тук определено си прав – обади се Джоуди от розовото си облече – То и аз си нямам мацка. – Той се изсмя с горчивина. – То пък коя ли ще дойде при мене? Нали така? Какво имам аз? Нито съм готин, като тебе, нито пък имам пари... Аз съм един шибан боклук и това е всичко...

Стивън усети, че лицето му пламтеше цялото и затърка ръцете си още по-усърдно.

„Търкай, търкай, изтъркай я тази кожа, точно така, давай...”

Червеи, лигави червеи, махайте се...”

Като гледаше ръцете си, Стивън продължи:

– Истината е, че скоро попаднах в ситуация, в която наистина нямах... в която си дадох сметка, че не се интересувам толкова от жени, като повечето мъже. Но мисля, че това е временно състояние.

– Временно – повтори Джоуди.

Очите му се бяха впили в калъпа сапун, сякаш той беше затворник, който се опитваше да избяга.

– Да, временно. Нали постоянно трябва да бъда бдителен. Заради работата си искам да кажа.

– Разбира се. Трябва много да внимаваш.

„Търкай, търкай, сапунът се беше разпенил като за световно.“

– Някога убивал ли си педал? – полюбопитства Джоуди.

– Не знам. Но мога със сигурност да ти кажа, че никога не убивам някого, само защото той е педи. Това е пълна идиодщина. – Ръцете му зазвънтяха и забръмчаха. Той започна да търка още по-усилено, без да поглежда към Джоуди. Изведнъж го обзе странното чувство, че можеше да говори на някого, който го разбира. – Нали разбираш, аз не убивам хора заради самото убийство.

– Ясно – каза Джоуди, – Ама ако някой пиянка ти скочи на улицата, или пък те блъсне, или вземе да ти подвиква, де да знам, някой педал, дето си мисли, че си е ебал майката, нали се сещаш? Ще го пречукаш, нали? Кажу ми, че ще му светиш маслото за нула време.

– Да де, но... ама, ако е педал, едва ли ще му се иска да го прави с майка си, нали?

Джоуди премигна, после се ухили.

– Ей това си го биваше.

„Да не съм казал някой майтап?“, зачуди се Стивън. Все пак се усмихна, доволен, че е впечатлил Джоуди. Джоуди продължи:

– Добре де, да кажем, че те напсува на майка.

– Ще го убия, разбира се. Ама виж какво ще ти кажа, ако ще говорим за педали, дай да не пропускаме неграта и евреите. Аз например никога не бих убил негро, освен ако не ме наемат да убия някого и този някой се окаже негър. Пет пари не давам, че някой може да ми изтъкне хиляда причини, че негрите не трябва да живеят. Или поне не трябва да го правят в тази страна. Ето например вторият ми баща можеше да ти говори цял ден на тази тема. С повечето от нещата съм съгласен. Но той изтъкваше същите доводи и за евреите, което аз не одобрявам. Евреите стават прекрасни войници. Затова ги уважавам.

Той продължи:

– Нали разбираш, убиването си е бизнес, нищо повече. Вземи за пример Кент Стейт. Бях съвсем малък, когато баща ми разправи за това. Нали знаеш за Кент Стейт? Ония студенти, застреляни от Националната гвардия?

– Да бе. Зная.

– Сега ми кажи, ама честно, на кой му пукаше, че умрели някакви си студенти, а? Но за мен това, че ги застреляха, беше пълна глупост. Защото никой нямаше полза от това. Никой. Ако са искали да спрат движението или стачката, или каквото е било, ами просто е трябвало да определят кои са им водачите и да ги премахнат. Би било къде-къде по-лесно. Проникваш, преценяваш, разсейваш, изолираш и премахваш – това е.

– Ти така ли убиваш?

– Първо проникваш в определеното място. Преценяваш възможностите за действие и евентуалната защита. После подсигуриращ „фойерверките“, които ще отвлекат вниманието на другите от жертвата – нали се сещаш, караш ги да си мислят, че ще ги нападнеш, от една страна, а то се оказва, че е дошло ваксаджийчето или момчето с пицата, а в това време ти излизаш в гръб на жертвата. Накрая е най-лесно – изолираш го и го премахваш.

Джоуди сръбна от портокаловия сок. В единия ъгъл имаше повече от дузина празни кутии от любимия му сок. Изглеждаше така, сякаш той само с това се хранеше.

– Знаеш ли – започна той и изтри с ръкав устата си, – винаги съм си

мислил, че професионалните убийци са откачени. Но ти хич не ми приличаш на такъв.

– Аз също не смятам, че съм откачен – потвърди Стивън делово.

– Тези, които убиваш, лоши ли са? Имам предвид такива, негодници или пък мафиоти, ей такива?

– Е, просто са направили нещо лошо на онзи, който ми е платил да ги убия.

– Значи са лоши?

– Така е.

Джоуди се засмя с мътен поглед през полуотворените си клепащи.

– Да, ама някои хора биха казали, че не е точно така, нали разбираш кое е добро и кое – лошо.

– Добре де, кое е доброто и кое – лошото? – сопна се Стивън. – Аз не правя нещо по-различно от това, дето го прави Господ. Да речем при една влакова катастрофа умират и добри, и лоши хора, ама никой не търси за това сметка от Господа. Някои професионални убийци наричат жертвите си „цели“ или „обекти“. Разправяха ми за един, дето им викал „трупове“. Дори преди да ги е убил. Нещо като: „Трупът слезе от колата си. Взимам го на мушка.“ Сигурно му е по-лесно да мисли за тях по този начин. За мен това няма значение. Аз ги наричам такива, каквито са. Сега, например, задачата ми е да премахна Съпругата и Приятеля. Вече убих Съпруга. Ей така им викам. Това са просто хора, които убивам, това е всичко. Няма нищо сложно.

Джоуди явно обмисляше това, което беше чул.

– Знаеш ли? Аз не мисля, че ти си лош. И знаеш ли защо?

– Защо?

– Защото злото е нещо, което ти изглежда невинно, а изведнъж се оказва, че е точно обратното. При теб нещата са ясни. Ти си това, което си. И аз мисля, че това е добро.

Стивън щракна с единия си старателно измит нокът. Усети, че отново се изчервява. Накрая попита:

– Страх ли те е от мене?

– Не – отвърна Джоуди. – Но хич не ми се иска да се изправиш срещу мене. Съвсем не, сър, дано никога не ми се налага. Освен това, знаеш ли, мисля, че можем да станем приятели. Мисля, че мога да ти вярвам, че ти не би ме наранил.

– Не – поправи го Стивън. – Ще бъдем партньори.

– Нали говореше за втория си баща? Той още жив ли е?

– Не, умря.

– Съжالياвам. Та като го спомена и аз си спомних за моя – и той е мъртъв. Той казваше, че на света най-много уважава съвършенството. Обичаше да гледа как талантиливи хора вършеха това, в което най ги биваше. Щеше да те хареса.

– Съвършенство – повтори Стивън и отново в него нахлуха хиляди необясними чувства. Загледа се в Джоуди, който скриваше пачката си в един прорез на матрака си. – Какво ще правиш с парите?

Джоуди се изправи и погледна към Стивън с глупавия си, но честен поглед.

– Може ли да ти покажа нещо? – от наркотика гласът му беше станал дрезгав.

– Разбира се.

Той бръкна в джоба си и извади оттам една книга. Заглавието ѝ беше „Никога повече зависим“.

– Свих я от онази книжарница на площад Сейнт Маркс. Вътре се разказва за онези, които не искат вече да бъдат такива, алкохолици или наркомани. Добра книжка е. Вътре пише и адресите на клиниките. Аз си харесах една от тях. Тук наблизно, в Ню Джърси. Значи влизаш там, изкарваш един месец – един цял месец, – ама излизаш напълно чист. Всички казват, че действало без грешка.

– Това е много хубаво – съгласи се Стивън. – Много добре си се ориентирал.

– Голяма работа е – лицето на Джоуди се разкриви. – Само дето струва четиринадесет бона.

– А стига бе!

– За един месец. Можеш ли да го повярваш?

– Някой явно яко прави пари на гърба на такива като теб. – Стивън правеше по 150 хиляди долара на удар, но се въздържа да сподели това с новооткрития си приятел и партньор.

Джоуди въздъхна и избърса очите си. Често плачеше от наркотиците, това беше забелязал напоследък. По същия начин влияеше алкохолът върху втория баща на Стивън.

– Целият ми живот така се обърка – започна той. – Отидох в колеж. Да бе, честно. Не ми и вървеше. Дори се бях хванал да преподавам. Към една компания. После загубих работата си. Всичко тръгна на зле. Взеха ми и апартамента... Винаги съм бил на хапчета. От малък. След това започнах да крада... О, мамка му...

Стивън седна близо до него.

– Ще си получиш парите и ще отидеш в тази твоя клиника, не се

безпокой. Ще видиш, че ще успееш да си обърнеш живота.

Джоуди му се усмихна през замъглените си от сълзите очи.

– Баща ми знаеш ли какво все повтаряше? Когато човек трябва да се справи с някоя голяма трудност, казваше: „Не мисли за трудното като за проблем, а го приемай просто като цена, която може да се обсъди, да се намали или увеличи.“ Ей така, гледаше ме в очите и ми викаше: „Това не е проблем, а цена.“ И аз все се опитвам да го запомня.

– Не е проблем, а цена – повтори Стивън. – Харесва ми. Той сложи ръката си на крака на Джоуди, за да му покаже, че наистина му беше харесало.

* * *

– Редник, какви, по дяволите, ги вършиш?

– Сър, в момента съм зает, сър. Ще ви докладвам по-късно.

– Редник...

– По-късно, сър!

* * *

– Пия за тебе – каза Джоуди.

– Не, за тебе – отвърна Стивън.

И те се чукнаха, единия с „пролетната“ вода, другия, с портокаловия сок. Пиха за техния необичаен съюз.

Двадесет и втора глава

Час 24 от 45

Истински лабиринт.

Подземната мрежа на нюйоркското метро се простираше върху 250 квадратни мили, повече от дузина отделни тунела, които пресичаха четирите от петте главни квартала на града (От това число се изключваше единствено Стейтън Айлънд, чиито жители, разбира се, се славеха със собственото си корабче.)

Всеки сателит можеше да открие доста по-бързо изгубена лодка наред Северния Атлантически океан, отколкото екипа на Райм – двама мъже, скрити някъде в нюйоркското метро.

Нашият криминалист, Селито, Сакс и Куупър усърдно преброждаха надлъж и нашир картата на града, лепната набързо и безцеремонно върху една от стените на Райм. Самият Линкълн се взираше внимателно в

разноцветните линии, представляващи различните главни артерии – сияната беше Осмо авеню, зелената – Лексингтън, а червената – Бродуей.

Райм имаше специално отношение към недружелюбната към него самия мрежа на метрото. Точно в една от тези дупки, тоест ремонтираща се станция на метрото, една дъбова греда беше паднала и прекършила гръбнака му. Това се беше случило точно, когато той се беше навел и посягаше към златиста нишка, сякаш паднала от косата на истински ангел върху тялото на една жертва на жестоко убийство.

Но дори преди този инцидент, метрото винаги беше играло важна роля в разследванията на нюйоркската полиция. Докато завеждаше отдела Разследване и разпределение на силите, Райм старателно беше изучавал картата на метрото: това наистина беше необходимо, тъй като станциите покриваха доста голяма територия от града. Освен това при построяването им бяха използвани твърде разнообразни строителни материали, които можеха да бъдат използвани при свързването на даден престъпник с точна линия на метрото, ако не и квартала или дори спирката му. Всичко това единствено въз основа на следите от строителни материали, открити по дрехите му. В продължение на доста години самият Райм беше събирал образци от различни места от метрото – някои от тях датираха чак от миналия век.

Райм нареди на компютъра си да набере един номер и след няколко секунди той се свърза със Сам Хъдълстън, шефът на Транзитната пътна полиция. Те, както и всяка квартална полиция, си бяха най-обикновени ченгета, по нищо не се различаваха от онези в централната сграда на нюйоркската полиция, но се занимаваха само с транспортната система. Самият Хъдълстън познаваше отдавна Райм. И щом чу гласа му, настъпи известно мълчание, което би било силна братска прегръдка, ако бяха се видяли лице в лице. Хъдълстън, както и повечето бивши колеги на Райм нямаше и представа, че приятелят му едва се беше върнал от света на мъртвите.

– Ако трябва, ще затворим някоя линия – попита Хъдълстън, след като Райм му разказа набързо за Танцьора и неговия нов помощник. – Можем да осигурим и пълно претърсване.

Селито беше чул въпроса по микрофона и поклати глава. Райм се съгласи.

– Не, няма нужда да се цапаме с още кръв. Освен това имам доста основания да смятам, че той се крие в някоя от изоставените станции.

– Няма кой знае колко празни станции – осведоми го Хъдълстън. – Но има много зарязани отсечки, свързващи тунели, работни площадки.

Ама, Линкълн, кажи де, как си, какво правиш? Аз...

– Добре съм, Сам. Супер – побърза да отклони въпроса той, както винаги беше правил. После прибави: – Та значи става дума – абе нали се сещаш, съдим по намереното по подметките. Не са в използван участък, понеже веществата, които открихме, са били използвани отдавна. Така че ние стигаме до извода, че те са наблизо, тук, в Манхатан. Имаме една карта, но имаме нужда от помощта ти, за да стесним района за претърсване.

– Винаги можеш да разчиташ на мен – отвърна шефът. Райм почти не можеше да си спомни как изглеждаше Хъдълстън. Ако съдеше по гласа му, той беше висок, здрав и атлетичен мъж, но пък в такъв случай Райм би приличал на Олимпийски атлет, ако не можеха да видят тялото му.

– Значи мръсотията има високо съдържание на влага и солидно количество фелдшпат и кварцов пясък.

– Все така ще те запомня с твоите мръсотии, Линкълн.

– Да, ама полезно нещо е калта, ще отречеш ли? – защити се той и продължи: – Незначителни количества скала, при което не е била откъртена или взривена, няма варовик нито пък Манхатанската слюдена шиста. Значи става дума само за центъра. И от количеството на дървени частици, вероятно е близо и до Канал Стрийт.

На север от Двадесет и седма улица твърдата скална основа на полуострова беше съвсем близо до повърхността на Манхатан. На юг от нея почвата е съставена от кал, пясък и глина, предимно мочурлива. Когато работниците, прекопаващи подводните тунели, са копали този тунел за метрото, един ден кашообразната почва около Канал Стрийт напълнила цялата галерия. След този случай се налагало два пъти дневно цялата работа да спира, за да се изпомпва тинята от тунела и да се укрепват стените с допълнителни подпорни греди, които с годините бяха изгнили в почвата.

Хъдълстън не звучеше обнадеждаващо. Макар информацията на Райм значително да стесняваше географския район, по думите на шефа на Транзитна пътна полиция, там имало около дузина свързващи тунели, транспортни платформи, дори цели отсечки заедно със станциите са били затваряни през годините. Някои от тях били запечатани и забравени като египетските гробници. Доста години след смъртта на Алфред Бийч работниците, които копаели един от тунелите, стигнали до кухня и се натъкнали на един от неговите старинни тунели, отдавна изоставен, със стенни мозайки, огромно пано, както и огромен резервоар за вода с

инкрустирана върху него златна рибка.

– Има ли някаква вероятност вашият човек да спи някъде близо до действащите станции или между тях в страничните отклонения? – попита Хъдълстън.

Селито поклати глава.

– Той не е такъв тип. Обикновен наркоман. Като всички себеподобни много се притеснява някой да не му открадне стокицата.

Райм каза на Хъдълстън за тюркоазената мозайка.

– Невъзможно е да се каже откъде е, Линкълн. Ако знаеш само колко пъти сме сменяли плочките къде ли не. Така че не бих се учудил навсякъде да сме напълнили тунелите с такъв прах. Кой знае откъде го е довялякъл.

– Добре, кажи ми една цифра, шефе – каза Райм. – На колко точно места трябва да проверя за това?

Мисля, че се сещам за около двадесетина места – отвърна атлетичният глас. – Може да са с едно-две по-малко.

– Уха. – измърмори Райм. – Ами тогава изпрати ни най-вероятните според теб по факса.

– Хубаво. За кога ви трябва? – Но преди Райм да има време да отговори, Хъдълстън каза: – Забрави, че съм те питал. Помня те отпреди. Обикновено ги искаше за вчера.

– Не, за миналата седмица – пошегува се Райм, леко изнервен, дето приятелят му дрънкаше глупости вместо да пише през това време.

След около пет минути факсът забръмча. Том постави листа хартия върху масата пред Райм. На него бяха отбелязани петнадесетте най-вероятни места в метрото.

– Хайде, Сакс, да тръгваме!

Тя кимна и Селито се обади на Хауман да се разпореде на групата си да тръгват. Райм прибави:

– Амелия, ти оставаш най-отзад, ясно ли е? Работиш към Оглед на местопрестъпления, нали помниш? Това е твоята работа – оглед на местопрестъпления, нали се разбрахме?

* * *

На един бордюр наред Манхатан седеше Леон Паравана. До него пък беше Мечока – пряхорът му идваше от това, дето разкарваше напред-назад една количка за пазаруване, натъпкана с около дузина плюшени мечета. Последните явно бяха предназначени за продажба, макар че само най-извратените родители биха купили някое от окъсаните

избелели и пълни с всякакви гадини играчки на детето си.

Леон и Мечока живееха заедно – тоест, поделяха си една алея близо до Чайнатаун – и преживяваха от предаването на празни бутилки, подавения и от някоя и друга безобидна кражба на дреболии.

– Май ще мре – каза Леон.

– Друг път! Дошло му е повече пиенето, ш'му мине -отвърна Мечока и задруса количката, сякаш се опитваше да приспи мечетата в нея.

– Абе, дай да се охарчиме малко, да му викнеме линейка. Леон и Мечока наблюдаваха алеята си отвъд широката улица пред тях. Там лежеше друг бездомник. Беше негро и изглеждаше доста зле. Лицето му, макар в момента да беше в безсъзнание, беше лице на мошеник и подляр. Дрехите му бяха целите в кръпки, истински дрипи.

– Абе, май трябва да викнем някого. Да ходим да хвърлим едно око.

Те пресякоха улицата, като прибягваха страхливо ту от една, ту от друга набрала скорост кола.

Мъжът, дето им беше легнал на алеята, беше кльощав – най-вероятно СПИН-ясал, което значеше, че беше минал на хероин – и мърляв. Дори Леон и Мечока се къпеха понякога във фонтана на Уошингтън скуеър или в лагуната на Сентръл парк въпреки водните костенурки. Човекът носеше скъсани дънки, дебели чорапи, без обувки и с едно скъсано мръсно яке на гърба, на което пишеше „Котките... Мюзикъла“.

Известно време го гледаха, без да помръднат. После Леон предпазливо докосна крака му и човекът подскочи, изправи се до седнало положение, като ги гледаше със смразяващ поглед.

– К'во сте ме зяпнали? Кой сте пък вие, мамка му?

– Опа-а, никои, просто искаме да те питаме, добре ли си? – двамата отстъпиха няколко крачки назад.

„Котките“ потръпна и се хвана за стомаха. Закашля се лошо и Леон прошепна:

– Много мръснишка мутра има, за да е болен, ти какво ще кажеш?

– Страх го е. Да си ходим. – Мечока искаше да се върне при своята количка с бебенцата от A&P.

– Трябва да ми помогнете – промърмори „Котките“. – Много ме боли.

– Ей там има болница...

– Аз не съм за болница – сряза го „Котките“, сякаш го бяха обидили жестоко.

Значи имаше досие, а щом беше на улицата и то толкова зле, и въпреки всичко отказваше да отиде в болница, значи досието му беше

наистина доста тлъсто. Вероятно го търсеха за углавно престъпление. Да-а, тази измет беше наистина таралеж в гащите.

– Трябват ми хапчета. Да ви се намират случайно? Имам пари.

Коего те, разбира се, никога не биха повярвали, ако не беше фактът, че „Котките“ беше събирач на алуминиеви кутии. Че на всичкото отгоре беше и добър – до него лежеше огромен найлонов чувал, пълен догоре с кутийки от бира и сода. Доста се беше потрудил. Леон го изгледа със завист. Трябва да му е отнело цели два дена да събере толкова много. И сигурно струваха към поне тридесет, ако не и четиридесет долара.

– Ама ние нямаме нищо. Не ни е това работата. Искам да кажа, че не сме по прахчетата.

– Иска да каже – хапчета.

– Ама, ако искаш бутилка... „Буревестник“? А, само кажи и ще имаш една страхотна бутилка „Буревестник“. На вашите услуги, господине. Давам ти я за тия кутии. Навит ли си?

„Котките“ с мъка се изправи на една ръка.

– Не ви искам шибаната бутилка. Пребиха ме. Не виждате ли? Някакви пикльовци здравата ме оритаха. Май ми вкараха нещо. С инжекция. И сега хич не ми е добре. Трябва ми някое хапче да спре да ме боли. Не ви ща скапания кокаин или хероин, нито пък умрелия ви „Буревестник“, ясно ли е? Боли ме. Искам нещо да ми мине.

Той с мъка се изправи и залитна към Мечока.

– Нищо нямаме, господине. Ние сме скитници, нямаме нищо.

– За последно ви питам, ще ми дадете ли нещо или се омитайте? – Той изръмжа и се хвана за хълбока. И двамата знаеха колко яки могат да бъдат понякога друсалките. Особено ония дето са на кока. А пък и тоя си беше едричък. Можеше и двамата да ги сгъне, без да се напъне.

Леон прошепна на Мечока:

– Абе, онзи оня ден, а?

Мечокът кимаше енергично, макар че това беше по-скоро от страх. И изобщо не се сещаше, за кого, по дяволите, говореше Леон.

Леон обаче продължи:

– Оня тип, не помниш ли? Дето искаше да ни пробутва лайната си, вчерта? Май хапчета каза. „Ще останете доволни“.

– Да бе, „Ще останете доволни“ – избъбри Мечокът, сякаш беше открил онова, което би успокоило „Котките“.

– Не му пукаше, че някой щеше да го види. Продаваше си хапчетата и пет пари не даваше. Никакви прахове, крак, снежно или пък треви.

Тоя беше бѣкан със стока – каквото ти душа сака. Как ги каза, симулан-ти, депресанти, каквото ти душа сака...

– Да бе, каквото ти душа сака.

– Имам пари. – „Котките“ зарови в мръсните си джобове и измъкна от тях две или три смачкани на шестнадесет двайсетачки. – Видите ли? И тъй, къде е скапанякът, дето трябва да му викам спасител?

– Ей там, наблизо е. До Градския съвет. В една стара станция на метрото.

– Болен съм бе, хора. А виж как ме подредиха. Защо го правят? Нищо не съм им направил. Събирам си кутиите и т'ва е. И виж к'во става. Мамка им! И как му викат на оня?

– Де да знам – побърза да отговори Мечока. После заразтрива челото си, сякаш се напъваше да мисли. – Не, чакай. Май каза нещо.

– Аз нищо не помня.

– Помниш... гледаше към мечетата.

– Ей, май наистина каза нещо. Да бе, да! Името му било Джоу или нещо такова. Май Джоуди.

– Да, точно така беше. Сигурен съм.

– Джоуди – повтори „Котките“, после избърса челото си. – Ш'ида да го видя. Ей, хора, болен съм бе. Мамка ви! Болен съм. Мамка ти и на тебе!

Докато „Котките“ залиташе, стенеше, мрънкаше нещо под носа си и влачеше чувала си с кутии, Леон и Мечока се върнаха на бордюра си и седнаха. Леон отвори една кутия тъмно „Вуду“, отпи и я подаде на приятеля си.

– Май не трябваше да му го погаждаме тоя номер.

– На кого, бе?

– На онзи Джоу или как му беше името?

– Да не искаш тоя скапаняк да ни се мотае в краката? – попита Мечока. – Опасен е. Страх ме е от него. Тебе не те ли е страх?

– Абе не го искам тука, ама, нали знаеш?

– Да бе, ама...

– Нали знаеш, бе, Мечок.

– Да, зная. Дай тука да пийна.

Двадесет и трета глава

Докато си стоеше до Джоуди на матрака му, Стивън подслушваше телефонната линия на Чартърни полети „Хъдсън“.

Подслушваният телефон беше този на Рон. Фамилията му беше Толбът, както скоро беше научил Стивън. Не можеше да каже със сигурност каква точно беше работата на този Рон, но явно го играеше важна клечка в компанията. Тъкмо затова Стивън смяташе, че чрез него ще се да получи най-точна информация за Съпругата и Приятеля.

Сега този Рон се караше с някакъв дистрибутор на резервни части за турбини „Гарет“. Понеже днес беше неделя, на Рон му се печеше яйце на задника, докато си достави последните части за ремонта – горивна камера и нещо си, наречено угасител.

– Нали ми обеща до три – ръмжеше Рон по телефона. – Искам ги в три. Точка.

Пазариха се още известно време – минаха дори през псувните – накрая Компанията се беше съгласила да достави със самолет частите от Бостън в офиса им в Кънектикът, а оттам щяха да ги докарат с камион в Мамаронек до три или четири часа следобед. После затвориха.

Стивън се ослушваше още две-три минути, но уви, никой повече не звънна.

Изключи телефона, подтиснат.

Нямаше и най-малка представа къде можеха да бъдат Съпругата и Приятеля в този момент. Дали още ги държат в охраняваната къща? Или пък ги бяха преместили?

Какво ли замисляше червясалия Линкълн? Дали беше достатъчно умен, за да се изправи срещу Стивън?

И, най-важното, кой беше той? Стивън се опита да си го представи, искаше да го постави точно пред визьорното кръстче на телескопа си „Редфийлд“. Не успя. Пред очите му се гърчеха милиони червеи, а в средата им едно лице, което хладно го гледаше през мазен прозорец.

Изведнъж се сепна, Джоуди го беше попитал нещо.

– Какво?

– С какво се занимава? Баща ти?

– С необичайни работи. Ходеше често за риба и на лов. Беше герой от Виетнам. Минал зад фронтвата линия и убил четиридесет и четири-ма човека. Политици и все такива, не редовни войници.

– Той ли те научи на занаят... искам да кажа, това, дето го вършиш? – Хапченцата вече го пускаха и сега зелените очи на Джоуди блестяха повече от преди.

– Практическата част я усвоих най-вече в Африка и Южна

Америка, ама вярно, че той ме започна. Виках му „Най-храбрият войник в целия свят“. Той все ми се смееше, като ме чуеше.

През осмата, деветата и десетата си година Стивън неотклонно вървеше подир Лу, докато обикаляха из хълмовете на Западна Вирджиния. По носовете и на двамата се стичаха горещи капки пот. Пот течеше и от извитите им показалци, застинали върху очуканите спусъци на Уинчестъра и Рюгера. Лежаха неподвижно в тревата с часове, без дума да обелят. По темето на Лу, точно под стърчащите къси косъмчета, блестяха ситни капчици пот. Когато забележеха целите си, отваряха ей такива очи.

* * *

- Да не би да си кривоглед с лявото око, Редник?
- Сър, съвсем не, сър.

* * *

Катерички, диви пуйки, елени в или извън обстрел, мечки, когато успяваха да ги открият, или кучета през снежните месеци на годината – бяха стреляли по всякакъв дивеч.

* * *

- Умъртви ги, Редник. Гледай мен.

* * *

Щрак-дан. После идваше тъпият удар на отката и обърканият поглед на умиращото животно.

Или пък през горещите августовски недели, когато двамата зареждаха патрончета с въглероден двуокис в pistolетите си, стрелящи с боя, сваляха всички дрехи от себе си, оставаха само по слипове, и се дебнеха. Когато улучеа някого, на мястото, обикновено някъде по гърдите или крака, се надигаше зачервена цицина, която отичаше още повече и с времето придобиваше морав цвят. За куршуми им служеха едни дребни като мъниста пластмасови топченца, които свистяха наоколо със скорост сто метра в секунда. Стивън едва се съдържаше да не запищи от болзеното им ужилване. През едно зареждаха нормалните топчета, пълни с боя. Имаше различни цветове, но Лу винаги настояваше тя да бъде червена – все едно кръв.

А вечер сядаха край огъня, който обичаха да си наклаждат в задния

двор. Димът се виеше нагоре към небето. На прозореца майка му почистваше приборите и съдовете за вечерята с четка за зъби. Тогава измориеният, но и тонизиран малък мъж – на петнадесет Стивън беше висок колкото Лу – си опъваше по една-две глътки от току-що отворената бутилка „Джак Даниелс“, а вторият му баща говореше, говореше, говореше. Нямаше никакво значение дали Стивън го слушаше или не – той просто си лежеше, гледаше нагоре, където една по една изгасваха искрите от огъня, като някакви странни оранжеви светулки.

– Утре искам да се справиш с елен. Но само с нож.

– Ами...

– Способен ли си да го извършиш, Редник?

– Тъй вярно, сър, способен съм.

– Сега слушай тука. – И той жадно отпиваше нова глътка. – Къде мислиш, че е вратната вена?

– Ами аз...

– Не се страхувай да кажеш, че не знаеш. Добрият войник винаги признава невежеството си. Важното е, че след това се старае да се коригира.

– Не зная къде се намира вратната вена, сър.

– Ще ти я покажа на твоята шия. Ей тука е. Усещаш ли я? Точно тука. Нали я усещаш?

– Тъй вярно, сър, усещам я.

– Значи, това, което ти трябва, е да намериш семейството – сърната и сърнетата. Приближаваш се до тях. Това е най-трудното – да се приближиш. За да убиеш сърна, трябва тя да види, че малкото ѝ е в опасност. Значи тръгваш към сърнето. Щом има заплаха за сърнето, майката няма да избяга. Тя ще тръгне след тебе. После шат! И прерязваш гърлото ѝ. Не отстрани, а под тъгл. Разбра ли? У-образно. Схвана ли го? Браво, браво. Ей, момчето ми, ама добре си прекарваме с тебе, а?

После Лу влизаше вътре да провери дали чиниите и купичките бяха подредени както трябва върху карираната покривка в кухнята. Всички чинии трябваше да бъдат на четири квадратчета от рьба на масата; ако бяха на три и половина, или пък по чинията на баща му имаше някое незабърсано петънце мазнина, отвътре се чуваха плесници и писъци. През това време Стивън лежеше по гръб до огъня и гледаше искрите от огъня, които се отпращаха към мъртвата луна.

– Трябва да си изпипваш работите – обичаше да казва главата на семейството, след като жена му си беше в леглото, а той отново държеше бутилката в ръцете си. – Иначе няма смисъл въобще да живееш.

Съвършенство. Той говореше за съвършенството.

* * *

Джоуди попита:

– Ама как така не са те взели в морската пехота? Ти така и не ми каза?

– Ами, свърших една глупост – отвърна Стивън. Замълча, после прибави: – Забърках се в едни каши като малък. Ти не си ли вършил глупости?

– Да се забърквам в каши? Не особено. Мен ме беше страх. Не исках да тревожа майка си с кражби и други простотии. Ами ти какво си направил?

– Не беше много умно. Имаше един човек, дето живееше по-нататък по нашата улица. Беше, такъв, побойник, простак. Та, видях го веднъж да извива ръката на една жена. Явно я болеше, а той продължаваше. Е, аз отидох при него и му казах, че, ако не я пусне, ще го убия.

– Ама наистина ли му го каза?

– О, всичко, дето ме беше научил баща ми. Не заплашвай! Или убиваш, или го оставяш, но не го заплашвай. Е, онзи предпочете да продължи да тормози жената, а аз му дадох урок. Започнах да го удрям. Не можех да се контролирам. Хванах един камък и го цапнах. Въобще не мислех. Лепнаха ми две години за умишлено убийство. Бях още хлапе. На петнадесет. Но ми издадоха досие. Това беше достатъчно да не ме вземат във флота.

– Мисля, че съм чел някъде, че дори да имаш досие, пак можеш да станеш наемен войник. Май трябваше да се запишеш в някакъв специален морски лагер.

– Цялата работа според мене беше заради умишленото убийство.

Ръката на Джоуди стисна рамото на Стивън.

– Не е честно. Това е абсолютно нечестно.

– Не мислех така.

– Наистина съжалявам, такъв войник щеше да излезе от тебе!

Стивън, на когото никога не се бе случвало да не може да гледа човек в очите, сега погледна Джоуди и веднага сведе очи. После изведнъж, кой знае откъде, в съзнанието му изникна една идилия. Джоуди и Стивън живееха заедно в някаква колиба, ходеха на лов и за риба. Вечер си готвеха на огъня. Много странно.

– Какво стана с него? С втория ти баща?

– Умря при нещастен случай. По време на лов падна от една скала.

– Звучи сякаш винаги е искал така да умре.

След секунда мълчание Стивън каза:

– Може и така да е.

Усети как кракът на Джоуди перна лекичко неговия. Сякаш ток премина по него. Стивън рязко се изправи и отново погледна през „прозореца“. Отвън мина един луноход, но ченгетата вътре пиеха сода и си говореха нещо.

Улицата беше пуста, с изключение на няколко бездомника, четири-ма или петима бели и един негър.

Стивън присви очи. Чернилката мъкнеше подире си един огромен найлонов чувал, пълен догоре с празни кутийки от сода и бира. Той нещо се караше с другите, оглеждаше се, размахваше ръце. По едно време предложи на единия от белите да вземе целия чувал с кутии, но онзи продължи да клати глава. В очите на черния гореше безумен пламък, който плашеше белите. Стивън ги наблюдава няколко минути как се карат, после се върна на матрака и седна до Джоуди.

Сложи ръката си върху рамото на Джоуди.

– Искам да поговорим за това какво ще правим по-нататък.

– Добре. Слушам, партньоре.

– Има един човек, дето ме търси. Джоуди се засмя:

– На мен пък защо така ми се струва, след като едва се измъкнахме, че май цяла сюррия хора те търсят.

Стивън обаче не се засмя.

– Все пак има един, дето е много важен за мене. Името му е Линкълн.

Джоуди кимна.

– Туй първото му име ли е?

Стивън сви рамене.

– Не зная... Никога не съм срещал някой като него.

– Кой е той?

– Един червей... – Сигурно е ченге. Може да е от ФБР. Или пък някой консултант, съветник, нещо такова. Не мога да ти кажа точно. – Стивън си спомни как Съпругата го беше описала на онзи Рон – думите ѝ напомняха човек, който говори за своя гуру или за някой дух. Отново се почувства дребен. Ръката му се плъзна надолу по гърба на Джоуди. Спря се на кръста му. Неприятното чувство се стопи.

– Днес беше вторият път, когато ми попречи да си свърша работата. Че и без малко не ме хвана. Опитвам се да си го представя, но не мога.

– Че какво толкова има да си представяш?

– Ами не зная какво може да направи, не мога да го предвидя. Така че аз да съм пред него.

Стисна го за кръста. Джоуди сякаш нямаше нищо против. Дори не отмести погледа си встрани. Вече не беше покорен. Само как погледна Стивън в очите. Много странно. Това не приличаше ли на... Но не беше сигурен. Май беше нещо като обожаване...

Стивън си спомни, че Шийла също така го беше погледнала, когато бяха в сладкарницата, а той говореше все правилни неща. С изключение на малката подробност, че тогава той не беше Стивън, а някой напълно непознат. Някой, който не съществуваше. Сега обаче Джоуди го гледаше по същия начин като Шийла, макар да знаеше, че Стивън беше това, което винаги е бил – убиец.

Като остави ръката си върху гърба на Джоуди, Стивън каза:

– Всъщност това, което се опитвам да си представя, е че она ще ги премести от охраняваната къща. Онази сграда, точно до мястото където те срещнах.

– Кого да мести? Тези, които трябва да убиеш ли?

– Да бе. През цялото време се опитва да ме надхитрява. Много мислене му хвърля... – гласът на Стивън заглъхна.

Скъсва се от мислене...

И за какво ли се скъсваше от мислене Линкълн Червея? Дали щеше да премести Съпругата и Приятеля, за да ме подмами отново да нападна охраняваната къща? А може би щеше да ги остави там, където си бяха, очаквайки ме да атакувам от друга позиция? И дори да смяташе, че ще се подмамя да тръгна за втори път, дали щеше да ги остави там като примамка, за да им падна право в ръчичките? И така, въпросът беше: щеше ли да ги мести в нова къща, подмамвайки ме да тръгна след тях, или не?

Кльошавият каза съвсем тихо, почти шепнешком:

– Изглеждаш ми, де да зная, ама май доста разстроен или такова нещо.

– Не мога да го видя... Не мога да кажа какво ще направи она. Досега всички други са били след мене, гонеха ме. Но можех винаги да ги предвидя. С него нищо не се получава.

– Кажй сега аз какво трябва да направя? – попита Джоуди и залитна към Стивън. Раменете им се допяха.

Стивън Кол, изключителният професионален убиец, доведеният син на човека, който никога не бе познал какво значи дори секунда колебание във всяко едно свое начинание – от убийството на елен до

контролния оглед на чиниите, почистени с четка за зъби – сега беше страшно объркан, забил поглед в пода. После изведнъж вдигна очи и погледна Джоуди.

Ръката му още лежеше върху гърба на другия. Раменете им бяха прилепени едно до друго.

Стивън промени решението си.

Наведе се напред и прерови основно раницата си. Откри накрая черния клетъчен телефон, погледна го за момент и го подаде на Джоуди.

– Туй пък какво е? – попита оня.

– Телефон. Ще ти потрябва.

– О, да, това е клетъчен телефон. Готско. – Заразглежда го сякаш никога преди това не беше виждал такова нещо, отвори го и зачете внимателно надписите върху бутоните.

– Знаеш ли какво значи мерач?

– Не.

– Добрите снайперисти никога не работят сами. Винаги си имат мерач, който ги осведомява за местоположението на целта, метри, дистанция, дали има охрана, все такива неща.

– Значи искаш аз да съм твой мерач?

– Аха. Виждаш ли, смятам, че Линкълн ще ги премести.

– Значи си го предвидил?

– Не мога да кажа със сигурност. Просто предчувствие. – Той погледна часовника си. – И така, слушай сега. В един и половина този следобед искам да тръгнеш из улицата като... някой бездомник.

– Можеш да ми викаш и „скитник“, ако искаш.

– Ще наблюдаваш охраняваната къща. Ако има как, можеш и да се скриеш между боклуджийските кофи.

– За бутилки. Може. Аз с това се занимавам.

– Ще видиш в каква кола ще ги вкарат, после ми се обаждаш и ми казваш какво си видял. Аз ще бъда в една кола на същата улица. Но ще трябва да внимаваш да не са дегизирани ченгета тези, които ще се качат в колата.

В съзнанието му изникна образът на червенокосата полицайка. Тя едва ли можеше да бъде използвана за тази цел. Беше твърде висока и твърде красива. Нямахше нищо общо със Съпругата. Стивън се зачуди защо ли толкова я мразеше... Съжали задето не беше преценил добре изстрела си на летището.

– Хубаво. Мисля, че ще се оправя. Ами ти веднага ли ще ги убиеш

там, на улицата?

– Е, зависи. Може да ги проследя до новата им охранявана къща и там да ги изпратя в небесата. Както се случи.

Джоуди пак заразглежда телефона като дете играчката си.

– Ами аз не зная как се работи с това нещо.

Стивън му показва.

– Значи, щом заемеш позиция, ще ми се обадиш.

– „На позиция“. Е-е, как звучи само, а? Съвсем професионално. – После Джоуди вдигна очи от телефона. – Знаеш ли, след като всичко свърши и аз се излекувам в клиниката, защо да не излезем някой път заедно? Можем да пийнем по кафе или сок. А? Навит ли си?

– Добре – съгласи се Стивън. – Можем дори...

Но внезапно вратата се разтърси от няколко силни удара. Стивън светкавично се завъртя, изваждайки в движение пистолета от джоба си и се просна върху пода в позиция за стрелба, хванал оръжието си с две ръце.

– Отворете скапаната врата – крещеше гласът отвън. – Веднага!

* * *

– Тихо – прошепна Стивън към Джоуди. Сърцето му биеше с бясна скорост.

– Вътре ли си бе, нещастнико? – не се отказваше онзи. – Джоуди. Къде, мамка му, си се дянал?

Стивън се качи на импровизирания прозорец и погледна внимателно навън. Беше негърът, дето се караше нещо с ония скитници. Носеше изпокъсано яке с надпис „Котките... Мюзикъла“. Онзи не го видя.

– Къде го малкия човек? Тряба ми малкия човек. Искам малко хапчета! Джоуди-Джоу. Къде си се тикнал, твойта вяр!

Стивън каза:

– Познаваш ли го?

Джоуди го погледна, вдигна рамене и прошепна:

– Не знам. Може и да го зная. Хората по улиците си приличат.

Стивън изгледа отново негъра, докато почукваше тихичко с пластмасовата дръжка на пистолета си.

Бездомникът пак закрещя:

– Знам, че си вътре, скапаняко. – Гласът му се разля в хъркане, което после премина в лоша кашлица, сякаш с всяко кашляне къртеше части от белия си дроб. – Джо-ди. Джоуди! Д'знаеш какво ми струва! Щото наистина висока цена плащам. Цяла шибана седмица събирам тия

противни кутии, ей това ми струва, мъжки, ей това. Разбра ли? Ония ми казаха, че си тука. Всички ми казват, че си тука. Всички. Джоуди, Джоуди!

– Ще си отиде – каза Джоуди.

– Чакай, може да успеем да го използваме.

– Как?

– Нали помниш какво ти казах? Отвличай вниманието. Този ще свърши работа... – Стивън неусетно беше започнал да кима. – Изглежда страховит. Ще им привлече вниманието. Тебе въобще може да не те забележат.

– Искаш да кажеш да го взема с мене до охраняваната къща?

– Да – отвърна Стивън.

– Дай ми нещичко за душата бе, братле – заскимтя негърът. – Хайде. Скапан съм вече бе, човек. Моля те. Едва се държа на краката си. Хайде бе, шибан копелдак такъв! – И той ритна с все сила вратата. – Моля те бе, човек. Вътре ли си бе, Джоуди? Къде, мамка ти, си се дянал? Педал противен! Помогни ми. – Гласът му май заприлича на плач.

– Върви вън – обади се Стивън. – Кажи му, че ще му дадеш нещо, ако дойде с тебе. Просто го прекарай с тебе покрай онези кофи за боклук отвъд къщата. Ти през това време ще наблюдаваш движението. Ще стане идеално.

Джоуди го погледна:

– Ама сега ли? Сега ли да вървя да приказвам с него?

– Да. Защо не? Кажи му каквото ти казах.

– Ама той ще влезе.

– Не, не трябва да влиза, ще ме види. Ти върви и му кажи.

– Е... щом трябва. – Джоуди откряна леко вратата. – Ами, ако вземе да ме наръга?

– Я го погледни! Той едва диша. Да го бутнеш, ще падне.

– Прилича ми на онези, СПИН-ясалите.

– Върви.

Ами, ако ме докосне...

– Върви!

Джоуди пое дълбоко въздух и излезе навън.

– Хей, какво си се развикал? – скастри го той. – Да не съм глух? Какво искаш, да те вземат дяволите?

Стивън наблюдаваше как негърът изгледа отгоре до долу невисокия Джоуди с омраза в очите.

– Казаха ми, че си имал лайна за продан. Имам пари. Цяла

шейсетачка. Трябват ми хапчета. Разбираш ли, болен съм.

– Какво искаш?

– Ам'ти какво имаш?

– Червенички, бенита, дексита, жълти якенца, демита⁴³.

– Уха, демитата най са ми по душа. Искам от тях, човече. Ще ти платя. Мамка му, ще ти платя. Имам пари. Направо ще ме скъса отвътре – така ме боли. Оритаха ме, мамка им, копелета! Де ми бяха парите? – Той потупа няколко пъти джобовите си, преди да се усети, че скъпоценните му дващсетачки бяха в лявата му ръка.

– Но – обади се Джоуди. – трябва първо да направиш нещо за мен.

– Веднага, кажи само какво искаш? Свирка ли? Сваляй гащите.

– Не – срязва го Джоуди, ужасен. – Искам да ми помогнеш да преро-вим един боклук.

– И за к'ъв бяс трябва да се ровим в боклука?

– За да съберем малко кутийки.

– Кутии ли? – изръмжа оня и зачеса носа си с отвращение. – За к'ъв бяс ти е толкоз никел? Току-що им дадох на ония към сто кутии да ми кажат къде ти е дупката. Майната им на кутиите. Аз ти плащам с пари бе, човек.

– Ще ти дам демитата без пари, ако ми помогнеш да потърсим ня-коя бутилка.

– Без пари ли? – оня беше нещо озадачен. – Искаш да кажеш, наистина без пари, аз няма да ти плащам нищо, така ли?

– Така.

Негърът се огледа наоколо, сякаш търсеше някого да се похвали или да му обясни що за глупости дрънкаше тоя Джоуди.

– Чакай малко – обади се Джоуди.

– Къде трябва да търся бутилките ти?

– Ей сега ще ти кажа...

– Къде? – настоя онзи.

Джоуди отстъпи назад. Затвори вратата. Обърна се към Стивън.

– Нави се.

– Добра работа свърши – усмихна се Стивън.

На свой ред и Джоуди се ухили. Тръгна да се връща към вратата, но Стивън го викна.

– Хей.

Малкият се спря. Изведнъж Стивън издърдори:

43. Депресанти, успокоителни. Бензедрин, декседрин – стимуланти.

– Добре, че те срещнах.

– И аз се радвам, дето те срещнах. – Джоуди се поколеба още минутата. – Партньори сме, нали? – Вдигна дланта си във въздуха.

– Партньори – повтори като ехо Стивън. После плясна леко подадената длан. Беше почувствал силно желание да си свали ръкавиците, за да усети върху себе си кожата на Джоуди, но не го направи.

На първо място беше съвършенството. Във всичко.

Двадесет и четвърта глава

Час 25 от 45

Спорът беше наистина ожесточен.

– Мисля, че грешиш, Линкълн – каза Селито. – Трябва да ги преместим. Ако ги оставим, той пак ще се опита да удари охраняваната къща.

Те не бяха единствените, които обсъждаха тази дилема. Прокурорът Рег Елиополос не се беше включил – още не – но Томас Пъркинс, специалният агент от ФБР, шеф на отдела в Манхатан, присъстваше лично от името на цялото ФБР. Райм си пожела да бяха тук Делрей или поне Сакс, макар че тя в този момент беше заедно с обединените сили на градската полиция и федералното бюро, които претърсваха изоставените станции на метрото. Досега обаче не бяха открили и следа от Танцьора или от неговия нов съдружник.

– Аз лично съм изцяло за промяна на ситуацията, не за реагиране на действията на престъпника – съвсем сериозно си каза Пъркинс. – Разполагаме с други помещения. – Той изглеждаше ужасен от факта, че на Танцьора му трябваша само осем часа, за да открие местоположението на свидетелите и да се приближи на около пет метра от маскираната врата на противопожарния изход на охраняваната къща. – И то по-добри помещения – побърза да прибави той. – Смятам, че трябва да предприем незабавно преместване на свидетелите. Имам пълномощия от най-високо ниво. Направо от Вашингтон. Искат да осигурим абсолютната безопасност на свидетелите.

Което означава, заключи за себе си Райм, местете ги, и то веднага.

– Не – твърдо каза криминалистът. – Аз смятам, че трябва да ги оставим там, където са.

– Ако поставим на първо място създадите се преди броени минути обстоятелства – каза Пъркинс, – смятам, че разрешението на нашия спор

е ясно като бял ден. Да ги преместим.

Райм обаче не се отказа:

– Той ще тръгне след тях, където и да отидат, било то в нова охранявана къща или във вече използвана. Тук поне си познаваме района, знаем вече и нещо от методите му. Имаме и добро прикритие за устройване на засади.

– Това е голям плюс – обади се Селито.

– Освен това така ще го пообъркаме.

– Как така? – попита Пъркинс.

– В момента той също се чуди какво ще правим, нали така?

– Наистина ли?

– Можете да бъдете уверен – отвърна Райм. – Опитва се да ни предвиди действията. Ако решим да ги оставим, той ще предприеме едни действия. Ако ги преместим – което мисля, че би му се сторило най-вероятно – вероятно ще се опита да нападне в движение. А мога да ви кажа, че колкото и сигурна да е охраната по пътя, все по-друго си е, когато сме на място, което познаваме като петте си пръста. Не, трябва да ги оставим там, където са, и да се подготвим за следващия му удар. Да го очакваме всеки момент, готови да нахлуем и да действаме. Последния път...

– Последния път той уби един от нашите агенти.

Райм не издържа и се озъби на Пъркинс:

– Ако Инелман имаше гръб, ако не беше тръгнал сам, щеше да бъде съвсем различно.

Пъркинс беше от висшия елит, но тъй като беше сам, пък беше свикнал сам да се защитава, реши да прояви благоразумие. Кимна и отстъпи.

„Но, все пак, дали съм прав?“, питаше се Райм.

„Какво всъщност си мислеше Танцърът? Наистина ли мога да кажа със сигурност?“

Да, мога с един поглед върху потъналата в мълчание спалня или мръсната странична алея да откроя уликите и да разкажа последователно всичко, на което те са били неми свидетели. Мога да разбере по начина, по който са падали капките кръв по килима или плочките, колко малко й е оставало на жертвата да се измъкне от жестоките ръце на убиеца си, какви са й били шансовете срещу него или каква е най-вероятната причина на смъртта. Мога да анализирам праха, оставен от убиеца и веднага да кажа, откъде точно е дошъл.

Мога да кажа кой, мога да отговоря и защо. Но да кажа със

сигурност какво точно се кани да предприеме Танцърът?

За това мога да правя догадки, но никога не мога да съм сигурен.“

На вратата се появи някаква фигура. Единият от полицаите на входната врата. Подаде на Том някакъв плик и след като се завъртя, тръгна обратно към поста си.

– Какво е това? – попита Райм, докато внимателно се взираше в него. Не очакваше доклади от лабораторията, но пък беше вече твърде чувствителен към слабостта на Танцора към бомби.

Пакетчето не беше по-дебело от лист хартия и беше подпечатано от ФБР.

Том го отвори и се зачете.

– От Техническият отдел на ФБР е. Изровили са отнякъде експерт по пясъците.

Райм обясни на Пъркинс:

– Не е за този случай. За агента, дето изчезнал по-предната вечер.

– За Тони? – попита оня. – Досега нямаме никаква информация за него.

Райм хвърли поглед към доклада.

Веществото, предложено за анализ, не е истински пясък. Представява ситни коралови отломъци с произход коралови образувания и съдържа микроскопични заострени кристалчета, пресечени тръбички, в които са живели вид морски червеи, черупки от рапани и фораминифери. Най-вероятен източник е северната част на Карибието: Куба или Бахамите.

„Карибите... Интересно. Но ще трябва да остави това на заден план. Щом със Сакс пипнеха и бутнеха на топло Танцора, щяха да се върнат на този случай...“

В слушалките му нещо изпука.

– Райм, ти ли си? – обади се сърдитият глас на Сакс.

– Да! Къде си, Сакс? Какво откри?

– Намираме се пред една изоставена станция на метрото, близо до Градския съвет. Заобиколили сме отвсякъде. Ония от „Локацията“ казват, че има някой вътре. Поне един е, ако не двама.

– Добре, Сакс – каза той и сърцето му се разтуптя, като си помисли, че те може би бяха твърде близо до Танцора.

– Дръж връзка с мене. – После погледна към Селито и Пъркинс. – Както изглежда, може и да не се наложи да ги местим никъде.

– Намерили ли са го? – попита инспекторът.

Но криминалистът реши да не изказва на глас надеждите си. Страх

го беше, че може да донесе лош късмет на операцията, и, което повече го вълнуваше, на Сакс. Измърмори:

– Стискайте палци.

* * *

Тихомълком специалните части заобиколиха старата станция на метрото.

„Това сигурно беше жилището на новия приятел на Танцьора“, заключи Сакс. Момчетата от „Локация“ бяха попитали няколко скитника от квартала, които ги бяха упътили насам, откъдето някакъв друсалка продавал хапченца на когото свари. Бил иначе дребен човек – носел осми номер обувки.

Станцията беше кажи-речи буквално дупка в стената, била заместена преди доста години от доста по-угледната метростанция Градски съвет, няколко пресечки по-надолу.

Докато частите на Хауман от 32-Е заемат позициите си, техниците от „Локация“ поставят скритите си микрофони и инфрачервени датчици, останалите полицаи спряха уличното движение и разгониха бездомниците, насядали по бордюри и стъпала.

Шефът на операцията нареди на Сакс да се махне от главния вход, далеч от централната огнева линия. Дадоха ѝ унизителната работа да пази изхода на станцията, който беше залостен, а може би зазидан от години. Накрая тя с право почна да се чуди дали Райм не беше се разбрал с Хауман да я прати на по-безопасно място. Ядът ѝ от предишната нощ и това, че още не бяха хванали Танцьора изведнъж закипяха с нова сила в нея.

Сакс кимна към ръждивата ключалка:

– Хм. Вероятно ще предпочете да не използва този изход – опита се да бъде остроумна тя.

– Трябва да се завардят всички изходи – отвърна маскираният ѝ колега, пропуснал или нарочно не обърнал внимание на явния сарказъм в думите ѝ и се върна при другарите си.

Около нея плющеше дъждът. Капките бяха леденостудени, падаха право от мръсносивото небе и шумно барабанияха върху струпаните най-различни отпадъци пред решетките на изоставената станция.

Дали Танцьорът беше вътре? Ако беше, щеше да настане истинска касапница. Нямаше начин. Тя не можеше да си го представи да се предава лесно, без никаква съпротива.

Ядоса се още повече, задето нямаше да участва в нея.

„Голям отворко си, когато си с пушката и те дели половин милия от нас“, мислено се обърна тя към главореза вътре. „Да те видим сега, сканпаяко, как ще се справиш с едно пистолетче в близък бой? Искам да те видя как точно се каниш да ме елиминираш?“ На полицата над камината си вкъщи тя беше поставила може би цяла дузина позлатени статуетки на стрелци, взели на мушка въображаемата си цел. Всичките позлатени фигурки бяха мъже, което по някаква причина доста гъделичкаше самочувствието ѝ.

Слезе надолу по стъпалата, стигна до решетките и се залепи за стената.

По навик Сакс огледа с професионално око всичкия боклук внимателно, надуши противния мирис на урина, загнили отпадъци и противната миризма на метро и влакове. Разгледа внимателно и решетките, веригата и катинара. Надникна в тъмния тунел, но нищо не видя.

„Къде ли беше той?“

И какво се бавеха още всичките ченгета и федерални агенти? Защо не влизаха? Какво чакаха?“

Секунда по-късно от слушалките в ушите ѝ дойде и отговорът: чакаха подкрепление. Хауман беше решил да извика още двадесет спецченгета и втората група 32-Е.

„Не, не, не“, мислено се ядоса тя. „Това беше голяма грешка! Стигаше само Танцьорът да погледне навън и след като не видеше дори едно такси, кола или минаващ пешеходец, щеше да му бъде пределно ясно, че в района се провежда тактическа операция на ФБР. Тогава вече щеше да настане истинската касапница... Как не им идваше наум?“

Сакс остави на земята чантичката с инструментите си за оглед на местопрестъпления и се изкачи нагоре до нивото на улицата. Съвсем наблизо имаше дрогерия. Тя влезе вътре. Купи две големи бутилки бутан и взе назаем дългата метър и половина стоманена пръчка, с която съдържателят на магазина подпираше тентата си.

Като се върна отново пред заключения изход от метрото, Сакс промуши пръчката през една от брънките на веригата, която и без това някой се беше опитвал да среже и завъртя, докато металът не изпука от напрежението. Нахлузи една от латексовите ръкавици и изпразни съдържанието на едната бутилка върху опънатата брънка. Металът се покри със скреж от замръзналия бутан. Когато и втората бутилка беше празна, тя хвана пръчката с две ръце и започна да усуква. Леденият газ беше направил метала крехък и чуплив. Брънката изпука тихо и се разцепи на две. Сакс хвана веригата, преди да издрънчи на земята и внимателно я

постави върху купчина листа.

Пантите бяха мокри от дъжда, но за всеки случай тя плюна върху тях, за да не скръцнат, и бутна внимателно вратата навътре. Докато тя се отваряше, Сакс извади пистолета си от кобура и си помисли: от триста метра те изпуснах, но няма къде да ми избягаш от тридесет.

Райм, разбира се, не би одобрил действията ѝ, но пък той не знаеше. За момент отново си спомни миналата нощ в леглото му. Но лицето му бързо се изпари от мислите ѝ. Настоящата ѝ задача зае бързо съзнанието ѝ и не ѝ остави време за окайване на разбития ѝ личен живот. Беше все едно да караш с двеста километра в час – нямаш никакво време за размисли, тъй като ей онова, далечното дърво, ако реагираш правилно, в следващия момент е вече зад тебе. Ако обаче сбъркаш, след време те остъргват от кората му.

Тя се скри в тъмния коридор, прескочи дървената къса бариера, пропускваща пътниците, и тръгна по перона към спирката.

Преди да беше направила и десет крачки, тя чу гласове.

– Трябва да тръгвам... разбра... ти казах? Изчезвай.

Мъж, най-вероятно бял.

Дали беше Танцърът?

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите.

„Дишай бавно“, каза си. „Цаката на точността е в дишането.“

(На летището съвсем не беше дишала бавно, тя направо се задъхваше от страх.)

– Какви ги плещиш бе, човек? – Друг глас. Мъж, този път черен. В него имаше нещо, което я изплаши. Някаква заплаха. – Мога да ти дам пари, верно бе. Мога да те зарина с пари. Имам цели шейсет и знаеш ли к'во, мога да намеря и още. Колкот' кажеш. Какво бачкане си имах. Ама онези тъпанари ме изхвърлиха. Щото съм знаел твърде много.

Оръжието е просто продължение на ръката ти. Насочваш ръката си, все едно сочиш с пръст, не мислиш за пистолета.

(На летището тя въобще не се беше целила. Беше се проснала по корем като подплашен заек и не смееше да се надигне, стреляше напосоки – най-безсмислената и опасна употреба на огнестрелното оръжие.)

– Разбираш ли бе? Промених си решението и това е, ясно? Сега... и си тръгвай. Ще ти дам... демитата.

– Ама не ми каза къде ще ходим. Де го това място, дето ще се ровим в боклука? Искам първо това да зная. Къде? С ченгел ли да ти вадя думите от устата?

– Никъде няма да ходиш. Върви си. Сакс бавно тръгна нагоре по стъпалата.

В главата ѝ се подредиха мислите: Определяш целта, оглеждаш обстановката, броиш до три. Прикриваш се. Определяш, броиш до три, ако се наложи, до повече. Прикриваш се. Само не се шашкай.

(На летището обаче се шашна. Като изпищя онзи куршум покрай лицето ѝ...)

Забрави го. Концентрирай се.

Още няколко стъпала.

– И сега ш'ми казваш, че не са безплатно, така ли? Значи трябва да си ги платя. Копеле мръсно.

Стъпалата бяха най-голямата ѝ мъка. Коленете ѝ бяха слаби. Скапан артрит...

– Вземай. Тука са към дузина демита. Вземай ги и да те няма!

– Дузина. И няма да ги плащам? – Она зацвили от радост. – Цяла дузина.

Наближаваше края на стъпалата.

Можеше да се надигне на пръсти и да огледа цялата спирка. Беше готова да стреля. Само да мръдне повече от шест инча в която и да е посока, хич не му мисли, малката, тегли му куршума. Майната им на правилата. Тикваш му три в главата. Дан, дан, дан. Никакви гърди, право в гла...

Внезапно стъпалата свършиха.

– А-а-ах. – Докато падаше, от гърлото ѝ излезе грозно ръмжене.

Стъпалото, върху което си беше поставила току-що крака, се оказа фалшиво. Беше подпряно върху две картонени кутии от обувки, които, разбира се, не издържаха теглото ѝ и се смачкаха. Бетонната плочка се беше изплъзнала надолу и Сакс полетя заедно с нея към подножието на стълбите. Пистолетът изхвъркна от ръката ѝ и тя закрещя:

– Десет-тринайсет! – После видя, че кабелът на Моторолата се беше извадил от радиопредавателя ѝ.

Сакс тупна глухо върху стоманобетонния перон. Главата ѝ се удари в някакъв стълб. Зашеметена, тя се претърколи по стомах.

– Страхотно – измърмори белият, застанал в горния край на стъпалата.

– Кой, мамка му, е това? – попита черният.

Тя повдигна глава и видя двамата мъже, които я гледаха отгоре.

– Мамка му – изпсува отново черният. – Мамка му! Какво, по дяволите, става?

Белият хвана една бейзболна бухалка и тръгна да слиза.

„Аз съм труп“, помисли си тя. „Труп съм.“

Автоматичният нож беше в джоба ѝ. Отне ѝ доста сили да извади дясната ръка изпод себе си. Претърколи се по гръб и зарови в джоба си за ножа. Беше обаче твърде късно. Онзи стъпи на ръката ѝ и втренчи поглед в нея.

„О, Боже, Райм, яко се издъних. Да бяхме се сбогували по-добре снощи... Съжалявам... Съжалявам...“

Тя вдигна ръце пред лицето си, за да се предпази от близкия удар и погледна към пистолета си. Беше твърде далече.

После усети жилестата ръка на онзи, как бръкна в джоба ѝ, извади ножа и го хвърли някъде встрани.

После се изправи и стисна бухалката.

„Татко“, обърна се тя към отдавна умрелия си баща, „май много се издъних, а? Ама аз съм си виновна, виж колко правила наруших.“ Спомни си как той ѝ казваше, че на улицата ти трябва само секунда разсейване и вече си мъртъв.

– А сега ми кажи какво търсиш тука? – промърмори она, докато размахваше разсеяно бухалката, сякаш не знаеше къде точно да бъде първият му удар. – Коя, по дяволите, си ти?

– Казва се мис Амелия Сакс – отвърна му бездомникът, който изведнъж беше престанал да звучи като такъв. Той прекрачи горното стъпало и бързо слезе долу, към белия мъж и му взе бухалката. – Освен това, ако не греша, мисля че тя е дошла, за да ти скрита мършавия задник, приятел. Което се отнася и за мене. – Сакс присви очи и изведнъж видя как бездомникът се изправи и се превърна във Фред Делрей. Беше насочил огромен автоматичен пистолет „Зиг-Зауер“ към главата на смаяния човек.

– Ти си ченге? – заекна онзи.

– ФБР.

– Мамка му! – изплю думите той и отвратен затвори очи. – Това ми е шибаният късмет.

– Тц. – обади се Делрей. – Късметът няма нищо общо с това тук. Сега ще ми позволиш ли да ти сложа гривничките или сам ще свършиш това? Само ми свий някой номер и ще страдаш до края на живота си. Разбрахме ли се?

* * *

– Как го направи, Фред?

– Лесно – отвърна високият федерален агент към Сакс, докато чака на входа на изоставената станция на метрото. Той все още си беше облечен като скитник, беше намазал лицето и ръцете си с всякакви мръсотии, за да изглежда така, сякаш от доста време живееше на улицата. – Райм като ми каза, че Танцьорът имал приятел просяк, дето живеел някъде в метрото, в центъра, на мен ми стана ясно къде ще да е това някъде. Купих една торба празни кутии и заговарях този онзи, да ми покажат къде му е офисът на нашия човек. – Той кимна към метрото. После погледите им се преместиха към патрулната кола, където на задната седалка седеше Джоуди, с белезници на ръцете, овесил нос.

– Ами защо не ни каза какво ще правиш?

Вместо отговор Делрей й се изсмя и Сакс разбра, че беше задала глупав въпрос; ченгетата под прикритие рядко казваха на някого какво ще правят – включително и на колегите си, особено пък на началниците си. Ник, нейният бивш приятел, също беше ченге под прикритие и сигурно не беше й казал повече от половината от това, което правеше.

Тя потърка удареното си място. Дяволски я болеше, а докторите й казаха, че ще трябва да го види на рентген. Сакс посегна и хвана бицепса на Делрей. Никога не беше се чувствала на място, когато й изказваха благодарност – в това отношение тя беше същински Линкълн Райм – но не й беше никак трудно да каже:

– Спаси ми живота. Щяха да ми надупчат задника, ако не беше ти. Какво да ти кажа?

Делрей вдигна рамене, отклонявайки благодарностите, и изръси цигара от едното от униформените ченгета, които охраняваха входа на метрото. Прекара Марлборо-то пред носа си, помириса го и го тикна зад ухото си. После погледна към затъмнените стъкла на станцията.

– Хайде – каза той, без да се обръща към никого и въздъхна. – Крайно време е вече да извадим някакъв късмет с това тук.

Когато арестуваха Джоу Д'Орфио и го хвърлиха на задната седалка, той им беше казал, че Танцьорът си бил тръгнал само десетина минути по-рано. Слязъл надолу по стъпалата и изчезнал покрай линията. Джоуди – така му викаха всички – не знаел точно в каква посока, просто взел пистолета и раницата си и изчезнал. Хауман и Делрей бяха изпратили групите си да претърсят основно станцията и околностите на Градския съвет. Сега чакаха за резултатите.

– Хайде...

Десет минути по-късно един от специалните части ритна ядосан вратата. Сакс и Делрей го погледнаха с надежда. Той поклати глава.

– Загубихме му дирите стотина метра надолу по линията. И представа нямаме къде може да е отишъл.

Сакс въздъхна и неохотно предаде новината на Райм, като го попита дали ще трябва да проследят линията до следващата спирка.

Той прие доста кисело резултатите от чакането си, което тя беше очаквала.

– Проклятие! – мърмореше Райм. – Не. Само станцията. Няма никакъв смисъл да се задълбочаваме. Мамка му, как го прави това, копелето? Изглежда има шесто чувство, да го втресе!

– Е – каза тя, – поне си имаме свидетел.

В следващия момент съжали, задето го беше казала.

– Свидетел? – кресна Райм. – Свидетел? Не ми трябват свидетели! Искам доказателства! Добре де, докарайте го тука. Да го чуем какво ще каже. Но, Сакс, искам да остържеш станцията така, както никога преди не си го правила. Ясно ли е? Чуваш ли, Сакс? Чуваш ли ме?

Двадесет и пета глава

Час 25 от 45

– Какво сте ми докарали? – попита Райм, като бутна съвсем леко едно лостче отстрани на инвалидната си количка и се придвижи напред.

– Един крастав боклук – обади се Фред Делрей, вече изкъпан, отново в униформата си – ако човек можеше да нарече ирландско зеленият му костюм униформа. – Оп, оп, оп. Хич дума да не си обелил. Ще чакаш да те попитаме. – И той обърна разтревожения си взор към Джоуди.

– Ама ти ме измами!

– Млъквай бе, скелет!

Райм съвсем не беше доволен, задето Делрей беше тръгнал на своя глава, но в края на краищата, това си беше естеството на работата под прикритие. Макар Райм да не го разбираше точно, не можеше и да не признае, че – както току-що беше доказано от уменията на агента – тази работа все пак даваше резултати.

На всичко отгоре Фред беше спасил кожата на Амелия.

Тя скоро трябваше да се върне тук. Докторите я бяха закарали до Спешна помощ, за да ѝ прегледат ребрата на рентген. Имаше натъртвания от падането, но нищо счупено. Райм с болка установи, че разговорът им миналата нощ не беше имал никакъв ефект за нея – тя въпреки всичко беше тръгнала след Танцъора сама.

„Проклетата да е“, мислеше си той, „същият магарешки инат е като мен.“

– Ама аз никого не съм заплашвал – протестираше Джоуди.

– Какво викаш? Нещо съм заглъхнал. Млъквай ти казах бе, чук!

– Откъде да я знам, коя е!

– Да бе – отвърна му Делрей, – тази мъничката сребриста значка, нищо ли не ти говореше? – После си спомни, че не искаше да говори с него и млъкна.

Тогава Селито се приближи и се наведе над Джоуди.

– Разкажи ни за приятеля си.

– Аз да не съм му приятел? Той ме отвлече. Бях в онази сграда на Тридесет и пета понеже...

– Понеже оттам се снабдяваш с хапчета. Знаем, знаем. Джоуди премигна.

– Ама вие откъде...

– Това обаче не ни интересува. Поне не засега. Продължавай.

– Отначало го помислих за ченге, ама после той ми каза, че бил там, защото трябвало да убие някакви хора. Помислих си, че и мене ще убие. Трябваше да се измъкне и ми каза да мълча и аз мълчах, после дойде онова ченге и той го намушка...

– И той го уби! – кресна Делрей. Джоуди въздъхна и придоби нещастен вид.

– Не знаех, че се кани да го убива. Мислех си, че само ще го цапне, колкото да изгуби съзнание или нещо такова.

– Да де, остроумен педал такъв – избухна отново Делрей, – ама той го е убил. Разбра ли, убил го е като куче!

Селито погледна към торбичките с веществени доказателства от метрото, пълни с противни порносписания, стотици хапчета, дрехи. И един нов клетъчен телефон. Пачка пари. Той се върна към Джоуди.

– Продължавай.

– Каза, че ще ми плати, ако го измъкна оттам и аз го поведох по онзи тунел към метрото. Ами вие как ме намерихте бе, хора? – и той погледна към Делрей.

– Ами щото си ходиш весело по улиците, свирукаш си и ей тъй, между другото си пласираш хапченцата, на който ти падне. Всички те знаят, Господи, дори ти научих името.

Ти си пълен боклук. Заслужаваш да те стисна за врата и да не те пусна, докато не посинееш.

– Нямате право да ме удряте – обади се онзи, като се опитваше да

се защитава. – Аз си имам права.

– Кой го е наел? – попита го Селито. – Да е споменавал името Хансен?

– Не каза такова нещо. – Гласът му потрепери. – Вижте, съгласих се да му помогна, понеже знаех, че ще ме убие, ако не го направя. Иначе за нищо на света не бих го направил. – Той погледна Делрей. – Той искаше да ви накарам да ни съдействате. Но нали щом си тръгна, аз ви казах да си вървите. Щях да отида до полицията и да им кажа. Честна дума. Той беше ужасен. Беше ме страх от него!

– Фред? – повика го Райм.

– Да, да – отстъпи неохотно агентът. – Наистина смени тона. Караше ме да си вървя. Макар да не каза нищо, че ще ходи в полицията.

– И така, къде отиде той? Ти какво трябваше да направиш?

– Аз трябваше да се мотам около онези боклуджийски кофи срещу онази градската къща и да гледам колите. Каза много да внимавам за мъж и жена, които се качват в кола и заминават. Трябваше да му кажа каква е колата. Даде ми оня телефон там да му се обадя. После той щял да си поеме работата.

– Беше прав, Линкълн – обади се Селито. – Наистина трябва да ги оставим в охраняваната къща. Той се е подготвял за удар по пътя.

Джоуди продължи:

– Тъкмо щях да дойда при вас...

– Млъкни бе, каква полза като лъжеш? Нямах ли поне малко достойнство?

– Вижте, аз наистина щях да го направя – този път по-спокойно. Той се ухили. – Нали може да дадете някаква награда.

Райм погледна към очите му и се опита да им повярва; после към Селито, който кимна одобрително.

– Ти ни съдействай сега – изръмжа Селито, – пък ние може да се напънем да ти спасим задника от затвора. За пари не зная. Може и това да те огрее.

– Никога не съм причинявал зло на никого. Как бих могъл? Аз...

– Казах ти да си държиш езика зад зъбите – бавно каза Делрей. – Разбрахме ли се?

Джоуди изтъркаля очите си към него.

– Ясно? – прошепна още по-застрашително агентът.

– Да, да, да.

Селито се намеси:

– Трябва да действаме бързо. В колко трябваше да бъдеш до

градската къща?

– Дванадесет и половина. Имаха петнадесет минути.

– С каква кола е той?

– Не зная.

– Опиши ни го.

– Ами, между тридесет, тридесет и пет годишен. Не много висок. Но пък много силен. Ако знаете какви мускули имаше. Късоподстригана черна коса. Кръгло лице. Вижете, ако искате ще ви направя една от онези рисунки... дето там ги правят в полицията.

– Име не ти ли каза? Нещо друго? Например, откъде е?

Не зная. Имаше малко южняшки акцент. А, и още нещо – каза, че носи ръкавици, защото имал досие.

Райм попита:

– Къде и за какво?

– Не зная къде. Но беше за умишлено убийство. Каза, че убил някакъв тип в града. Когато бил тийнейджър.

– Друго какво? – изляя Делрей.

– Виж какво – каза Джоуди като кръстоса ръцете си и погледна към агента, – може и да съм правил глупости, но никога никой не е страдал заради мене. Този тип ме отвлече. С тия негови пишови и откачените му приказки – направо ми взе акъла. Страх ме е от него. Пълен откаченяк и престъпник е, честна дума. Мисля, че и вие да бяхте на мое място, щяхте да направите същото. Така че ми писна от въпросите ви. Ако смятате да ме арестувате, давайте, ако щете, тикнете ме в пандиза, ама аз повече нищо няма да ви кажа. Разбрахте ли?

Намръщеното лице на Делрей изведнъж се ухили.

– Е, скалата се пропука.

В този момент Амелия Сакс се появи – мина през вратата и докато влизаше, погледна към Джоуди.

– Кажй им! – обади се той. – Кажй им, че нищо не ти направих. Кажй им!

Тя го погледна така, както би погледнала паднала на земята дъвка-на дъвка.

– За малко не ми напълни черепа с олово от един Луисвил Слагър⁴⁴.

– Не е така, не е вярно!

– Добре ли си, Сакс?

– Като махнем поредното натъртване, супер. Този път на гърба. За

44. Марка едрокалибрени пистолети.

симетрия.

Селито, Сакс и Делрей се скупчиха около Райм, който обясни накратко какво беше казал Джоуди. Селито шепнешком попита Райм:

– Вярваме ли му?

– Въшкав скелет – измърмори Делрей. – Ама май трябва да признаем, че казва противната истина.

Сакс също кимна.

– Предполагам. Но смятам, че трябва да го държим под око, каквото и да правим.

И Селито се съгласи.

– О, естествено, че няма да му се доверяваме.

Накрая и Райм макар и неохотно се съгласи с тях. Изведнъж изглеждаше невъзможно да предвидят действията на Танцъора, без помощта на този човек. Райм беше категоричен, Пърси и Хейл да останат в къщата, но в интерес на истината той нямаше откъде да знае, че она се беше подготвил за удар по пътя. Просто беше разчитал на интуицията си. Със същата лекота би могъл да реши да премести двамата свидетели и те щяха вече да бъдат мъртви някъде по пътя към новия охраняван апартамент. От напрежението му се схвана челюстта.

– Какво ще го правим тоя, Линкълн? – попита Селито.

Ставаше дума за бъдещите им действия, не като свидетел. Райм погледна към Делрей, който дръпна незапалената си цигара иззад ухото и я помириса. Накрая каза:

– Оставете скапаняка да се обади според уговорката си и да се опита да измъкне информация от Танцъора, колкото успее. Ще нагласим един лъжлив фургон и ще пуснем Танцъора подире му. Вътре ще е пълно с наши хора. Бием спирачките, притискаме го отпред и отзад с няколко други коли и му светяваме маслото.

Райм неохотно се съгласи. Той знаеше колко опасна можеше да бъде подобна тактическа операция някъде из улиците на града.

– Не може ли поне да го разкараме от центъра?

– Можем да го прекараме към Ийст Ривър – предложи Селито. – Там поне има достатъчно пространство за такива патаклами. На някой от онези стари паркинги. Можем дори да се престорим, че се каним да ги преместим в друг фургон. Все едно по тактически съображения.

Всички се съгласиха, че това ще бъде възможно най-безопасният начин.

Селито кимна към Джоуди и прошепна:

– Онзи издъни Танцъора... трябва нещо да му дадем. Да не остане

недоволен, че може да опропасти работата.

– За разкриване на конспиративни планове на престъпника, помощ и съдействие – формулира го Райм. – Дайте му пари.

– Мръсният му шибаняк! – изпсува го Делрей, макар да беше познат с щедростта си сред агентите, работещи под прикритие. Накрая обаче кимна. – Добре, добре. Ще си поделим сметката. Зависи колко е алчен онзи плъх там.

Селито го извика.

– Виж какво, ето нашето предложение. Сега ще ни помогнеш, ще му се обадиш, както сте се разбрали, после го хващаме, сваляме всички обвинения от тебе, а ти получаваш парична награда.

– Колко? – попита Джоуди.

– Слушай к'во бе, копеле дребно, не разбра ли, че тука не можеш да се пазариш като циганин. Туй да не ти е концерт по желание.

– Парите ми трябват за лечение в клиника за наркомани. Трябват ми още десет хиляди. Ще се оправи ли?

Селито погледна към Делрей.

– Как ви е наградният фонд за доносници?

– Чат-пат. Ако поемете половината, ще го уредим.

– Наистина ли? – едва се сдържа да не се ухили Джоуди. – Тогава ще направя, каквото кажете.

Райм, Селито и Делрей обсъдиха плана. На последния етаж на охранявания блок щеше да има команден пост. Там щеше да бъде и Джоуди с клетъчния телефон. Пърси и Брит щяха да бъдат на първия етаж с подсилена охрана. Джоуди се обажда на Танцьора, казва му, че свидетелите току-що са се качили на един фургон и тръгват. Фургонът ще се движи бавно според движението и ще се насочи към паркинга в Ийст Сайд. През това време Танцьорът ще го следва. Закарват го там и действат.

– Добре, сега да се разпределим – каза Селито.

– Чакайте – викна Райм. Те млъкнаха и го погледнаха. – Забравяме най-важната част.

– И тя е?

– Амелия направи оглед на станцията. Искам първо да анализирам какво ни е донесла. Може да разберем как ще ни нападне.

– Ние знаем как ще ни нападне, Линк. – каза Селито и кимна към Джоуди.

– Не се бъркай със стария, ако обичаш. Сакс, дай да видим какво има в торбата.

Червея.

Стивън вървеше през тротоари, паркове, улици, качваше се на автобуси, слизаше; заобикаляше ченгетата, които виждаше, и Червея, който не виждаше.

Червея, който го наблюдаваше от всеки прозорец, на всяка улица. Червея, който се приближаваше все повече и повече.

Стивън си мислеше за Съпругата и Приятеля, за работата, която му предстоеше, за това колко излишни куршума беше изхабил; чудеше се дали щяха да ги облекат в бронирани жилетки, от какво ли разстояние щеше да му се наложи да стреля, дали този път да си сложи заглушител или не.

Тези мисли обаче минаваха съвсем механично през ума му. Той не можеше да ги контролира, както не можеше да контролира дишането, биенето на сърцето си или скоростта, с която кръвта циркулираше из тялото му.

Това, с което съзнанието му беше заето, беше Джоуди.

Какво толкова имаше в него, та той толкова го беше харесал?

На този въпрос Стивън не можеше да си отговори.

Може би беше начинът, по който живееше сам и не изглеждаше самотен. Може да беше онази малка книга, която ревностно носеше със себе си и сякаш наистина искаше да се измъкне от дупката, в която живееше. Или това как, когато Стивън му беше казал, беше застанал до вратата, без да му пука, че може да получи куршум в главата.

Стивън почувства, че му става весело. Той...

* * *

– Какво си почувствал, Редник?

– Сър, аз...

– Весело ли, Редник? Какво, мамка му, значи весело? Ти какво, да не си се влюбил в мен?

– Съвсем не, сър, не съм.

Все още не беше късно да си промени плановете. Все още имаше избор. И то богат избор.

Мислите му се рееха около Джоуди, спомни си всичко, което му беше казал. По дяволите, ами те можеха да пийнат по кафе, като свършат работата.

Можеха да отидат до „Звездния козел“. Както с Шийла, само че това щеше да бъде истинско. И тогава Стивън нямаше да пие пикливия им чай, ами ще си поръча истинско кафе, двойно, както майка му го

правеше за баща му сутрин. Щом водата закипеше, слагаше кафето – по две и три-четвърти равни супени лъжици за всеки един от тях. И никога не падаше и пращинка от смляното кафе по печката или където и да е.

Дали той щеше да иска да ходят на лов или за риба?

Ами да си кладат огън...

Можеше да каже на Джоуди да зареже мисията. Той и сам можеше да се справи със Съпругата и с Приятеля.

* * *

– Да зарежеш мисията ли, Редник? Какви ги плещиш?

– Сър, нищо, сър. Просто си обмислям всички възможни случайности, както сте ме учили, сър.

* * *

Стивън слезе от автобуса и потъна в парка зад противопожарната служба на „Лексингтън“. Облегна раницата на един боклуджийски кош и извади ножа от калъфа му под якето.

Джоуди. Джоу Д...

Той отново си представи слабите му ръце, погледът в очите му.

Радвам се, че те срещнах, партньоре.

Внезапно Стивън потрепера. Като когато беше в Босна и трябваше да премине през един поток, за да не го хванат партизаните. Беше през март и водата беше малко над нулата.

Той затвори очи и се облегна на една стена, подуши влажните камъни наоколо.

Джоуди беше...

– Редник, какво по дяволите, става?

– Сър, аз...

– Какво ти?

– Сър, ами...

– Казвай, Редник! Веднага!

– Сър, уверих се, че врагът опита да ме атакува психологически. Опитите му обаче се оказаха неуспешни, сър. Така че аз съм готов да продължа по плана.

– Много добре, Редник. Но не се разсейвай нито за секунда!

* * *

И Стивън разбра, щом отвори задната врата на пожарната и влезе

вътре, че повече нямаше да има промени в плана. Това беше идеалната възможност и той не можеше да си позволи да я пропилее, още повече, че може би щеше да му се удаде случай, освен Съпругата и Приятеля, да премахне и Линкълн Червея, както и онази, червенокосата полицайка.

Погледна часовника си. След петнадесет минути Джоуди щеше да заеме позиция. Щеше да набере номера на Стивън. Той щеше да му отговори и да чуе за последно тънкия му глас.

Тогава Стивън щеше да натисне бутона за изпращане на съобщение, който щеше да взриви двадесетте унции циклонит в телефона на Джоуди.

* * *

– Разсейвай... изолирай... елиминирай.

* * *

Наистина нямаше друг избор.

„Освен това“, помисли си той, „за какво ли чак пък толкова можем да си говорим? Какво ли щяхме да правим, след като си изпием кафето?“

IV. Маймунски способности

Способността им (на соколите) да си играят и премятат във въздуха като акробати може да се сравни единствено с безсмислената клоунада на гарваните. Никой, дори самите те, не знаеха защо го правят.

Яростна защита на соколите
Стивън Бодио

Двадесет и шеста глава

Час 26 от 45

Чакаха.

Райм, сам в леглото си горе, напрягаше слух да чуе нещо от компютъра, настроен на честотата, която използваха Специалните части. Чувстваше се смъртно уморен. Беше неделя по обед, а той фактически още не беше лягал да спи. Най-вече го бяха изтощили опитите му да предвиди действията на Танцьора. И сега умственото напрежение вземаше своя дан от тялото му.

Куупър беше долу, в лабораторията, и пускаше анализ след анализ, потвърждавайки изводите на Райм за настоящата тактика на Танцьора. Всички останали бяха в охраняваната къща. Амелия Сакс също. Веднага след като Райм, Селито и Делрей бяха стигнали до съгласие как да реагират на поредния опит на Танцьора да убие Пърси Клей и Брит Хейл, Том се беше намесил като премери кръвното на шефа си. След това беше влязъл във функциите си на настойник и, без да се впуска в спорове и без да обръща внимание на доводи, разумни или не, беше закарал Райм в леглото. След като се качиха в асансьора, Райм изведнъж млъкна, което беше твърде необичайно за него, докато се чудеше дали този път беше пресметнал всичко правилно.

– Какво има? – попита Том.

– Нищо. Защо?

– Ами от нищо не се оплакваш. Щом не мрънкаш, значи нещо не е наред.

– Ха-ха. Мно-о-го смешно! – изръмжа Райм.

След като беше пренесен от количката в леглото, а някои от телесните му нужди обслужени, Райм се облегна върху удобната си пухена

възглавница. Том надяна върху главата му гарнитурата, свързана с компютъра, и въпреки умората си Райм заговори и накара машината да се превключи на честотата на Специалните части.

Тази конфигурация наистина беше ужасно добра. Вярно, че той ѝ се беше подигравал пред Селито и Банкс. Вярно беше и това, че непрекъснато се оплакваше от нея. Но тази машина повече от всички други негови помощници, колеги или приятели, го караше да се чувства съвсем различно. От няколко години той се беше примирил с факта, че никога няма да може да води нормален живот. И въпреки това тази купчина интегрални схеми, бутони и екран го бяха накарали да се почувства пълноценен.

Той завъртя главата си в кръг няколко пъти и я отпусна върху меката възглавница.

Чакаше. И се опитваше да не мисли за пълния си провал със Сакс предишната нощ.

Нещо се раздвижи. С тежка стъпка на перваза на прозореца му се появи един сокол. Райм мярна за момент белите гърди на птицата, понеже тя бързо завъртя синьо-сивия си гръб към него и отправи поглед към Сентръл Парк. Беше мъжки. Скитник, както го беше определила Пърси Клей. По-малък и по-милостив от женската. Спомни си още нещо за соколите скитници. Те буквално се бяха върнали от оня свят. Съвсем неотдавна цялата популация в източна Северна Америка беше станала напълно стерилна под влиянието на използваните химически торове и повечето птици от вида бяха измрели. Единствено благодарение на усилията на природолюбители, които отглеждаха птиците в домашни условия, и наложения контрол върху пестицидите видът беше възроден.

Върнал се от оня свят...

Нещо запраща. В следващия момент заговори Амелия Сакс. Гласът ѝ беше напрегнат, докато му докладваше, че всички са заели позиции в охраняваната къща.

– Всички сме на последния етаж, заедно с Джоуди – каза тя. – Чайкай... Ето го и фургона.

За примамка бяха използвали един брониран джип 4×4, със затъмнени стъкла. Вътре бяха натъпкани четири ченгета от специалните части. След него щеше да се движи друг фургон, без отличителни знаци, каран от двама „водопроводчика“. Всъщност, това бяха момчетата от 32-Е в работни дрехи. Отзад щяха да се возят още четирима от тях.

– „Стръвта“ е долу. Добре де... добре.

Бяха преоблекли двама от групата на Хауман вместо свидетелите,

викаха им „стръвта“. Сакс го осведоми:

– Тръгват.

Райм почти беше уверен, че след като беше проучил подробно новия план на Танцьора, той едва ли щеше да стреля по тях със снайпер. И въпреки това задържа дъха си в очакване.

– Вървят към джипа... Щрак и всичко замлъкна.

Ново щракване. Шум. Този път беше Селито.

– Успяха. Направо супер. Потеглят. „Опашката“ тръгва след тях.

– Добре – каза Райм. – Джоуди там ли е?

– До мене. Вътре сме.

– Кажу ми да се обади.

– Дадено, Линк. Ето. Всичко отново замлъкна. Чакаше.

Да види дали този път Танцьорът щеше да се уплаши. Да види дали този път беше успял да изпревари хладния ум на човека насреща си.

Чакаше.

* * *

Клетъчният телефон на Стивън изцърка. Той го отвори.

– Ало.

– Здравсти. Аз съм. Дж...

– Знам – отвърна Стивън. – Без имена, моля те.

– Добре де, прав си – Джоуди беше нервен като притиснат в ъгъла язовец. Шашна се, замълча, после каза: – Ами, тука съм.

– Добре. Хвана ли онзи негър да ти помага?

– Аха. Тука е.

– Ти къде си. Точно ми кажи.

– На улицата точно срещу онази къща. Човече, много ченгета бе. Ама никой не ми обръща внимание. Един фургон спря точно преди мъничко пред входа на къщата. От ония, четири по четири. Грамаден. Май че е Юкон. Син е и лесно се забелязва. – В смущението си той беше започнал да става обстоятелствен, мислите му ставаха несвързани. – Много е готин, направо върхът. Прозорците му са огледални.

– Което значи, че са бронирани.

– О! Така ли? Егати, колко много знаеш.

„Ти ще умреш“, обърна се мъничко към него Стивън.

– Онези, мъжът и жената тъкмо прибягаха през градинката към фургона. Около тях има сигурно към десетина ченгета.

– Да не са някои други, преоблечени?

– Не, сигурен съм, че са те. Хич не приличат на ченгета, пък и ми

изглеждат доста изплашени. Ти на Лексингтън ли си?

– Да.

– В кола?

– Разбира се, че съм в кола – ядоса се Стивън. – Да не искаш да стърча прав? Свих един боклук, май японски. Ще тръгна след тях. И щом излезем на някое пусто място, ще приключа с това.

– Как?

– Какво как?

– Как ще приключиш с тях? Ще им хвърлиш граната или ще ги надупчиш с картечница?

Стивън си помисли: „Изгаряш ли от любопитство?“ Но каза:

– Не съм решил още. Зависи.

– Виждаш ли ги? – Джоуди звучеше много неуверено.

– Да. Зад тях съм. Влизам в движението.

– Японска кола, а? – попита отново Джоуди. – Тойота ли е?

„Ах ти, малка гнидо предателска“, горчиво си мислеше Стивън, „защо се опитваш да ме мамаш, макар да знаеш, че едва ли ще ти се размине!“

Всъщност Стивън в момента наблюдаваше как Юкон-ът и другият фургон преминаха покрай него. Той съвсем не беше в японска кола или в някакви други лайна. Въобще не беше в кола. Облякъл пожарникарската униформа, която току-що беше откраднал, той стоеше на ъгъла на улицата, точно на стотина метра от охранявания блок и наблюдаваше истинското развитие на нещата, които Джоуди си измисляше. Беше разбрал, че хората във джипа бяха примамки. Знаеше, че Съпругата и Приятеля бяха още в охраняваната къща.

Стивън хвана сивата кутийка на дистанционния детонатор. Приличаше на преносима радиостанция, От онези, дето ги продаваха в магазина за детски играчки. Но тази нямаше нито микрофон, нито слушалка. Той намери честотата на телефона на Джоуди, където беше бомбата и задейства устройството.

– Чакай малко – каза на Джоуди.

* * *

– А? – засмя се кльощавият. – Тъй вярно, сър.

* * *

Линкълн Райм сега беше само наблюдател, нещо като воайор.

Само слушаше какво става в ефира. И се молеше да се окаже прав.

– Къде е фургонът? – чу той как попита Селито.

– Вече на две пресечки от вас – отвърна му Хауман. – Вътре сме. Вървим бавно по Лекс. Сега се включваме в движението. Той... чакай. – Последва дълга пауза.

– Какво?

– След нас има няколко коли, един нисан, едно субару. И един опел Акорд, но вътре са трима. Нисанът се приближава до нас. Може и той да е. Не мога да видя вътре.

Линкълн Райм затвори очи. Усети как левият му безименен пръст, единственият, който не беше го предал, нервно потрепва по меката завивка, покрила цялото легло.

* * *

– Ало? – каза Стивън в телефонната слушалка.

– Да – отвърна Джоуди. – Тука съм.

– Точно срещу къщата, така ли?

– Точно така.

Стивън се вираше в градинките около сградата. Не виждаше нито Джоуди, нито негъра.

– Искам да ти кажа нещо.

– Казвай – отвърна малкият човек.

Стивън си спомни как го беше разтърсил ток, когато коляното му се беше допряло до това на Джоуди.

– Не мога да го направя... – Редник...

* * *

Стивън стисна дистанционния детонатор в лявата си ръка. Каза:

– Слушай внимателно.

– Слушам, шефе. Не... Стивън натисна бутона.

Експлозията беше необичайно мощна и гръмка. Дори Стивън не беше очаквал да е толкова силна. От ударната вълна се строшиха всички стъкла в околността. Ята подплашени гълъби литнаха към небето. Пред очите на Стивън от последния етаж на охранявания блок литнаха нагоре парчета стъкло и дърво, които после се посипаха като дъжд върху градинката и алеята около сградата.

Което беше доста повече, отколкото той се беше надявал. Смяташе, че Джоуди е бил близо до блока. Може би в полицейския фургон

отпред. Или пък навътре в алеята. Но никога не би повярвал, че Джоуди е успял да проникне вътре. Беше направо перфектно изпълнено.

Зачуди се кой ли още беше загинал при експлозията.

„Линкълн Червея“, молеше се той.

Червеночоската полицайка?

Погледна нагоре към охранявания блок и видя как от горния прозорец се виеше стълб дим.

„Ей сегичка“, помисли си Стивън, „само да взема останалата част от моя самотен тим.“

* * *

Телефонът извънтя и Райм нареди на компютъра си да изключи радиовръзката и да „вдигне“ телефона.

– Да – каза той.

– Линкълн – беше Селито, – по жицата съм – каза, като имаше предвид, че говори по телефона. – Не исках да заемам канала на Специалните части заради гонката.

– Добре. Казвай.

– Онзи взриви бомбата.

– Зная. – Райм я беше чул; охраняваната къща се намираще на не повече от две мили от неговата спалня, но прозорците му се бяха раздрънчали, а соколите-скитници бяха излетели и направили два бавни кръга, раздразнени, че ги безпокояха.

– Всички добре ли са?

– Она смрадливец нещо се обяснява, Джоуди. Но като махнем това, всички са добре. А, трябва да изключим и федералните, които като си видяха къщата, започнаха да опяват, че разрушенията били доста повече от очакваното. Надуха ни главите.

– Кажи им, че тази година ще си платим по-рано данъците.

Това, което беше подсказало на Райм, че в телефона има бомба, бяха тъпичките стружчици полистирен, които Сакс беше донесла от огледа на станцията. Освен това бяха открили и незначителни количества пластичен експлозив, малко по-различен от този, използван в апартамента на Шийла Хоровиц. Райм просто беше свързал полистирена с пластмасата, от която беше направен телефона, даден от Танцъора на Джоуди. Стружките означаваха, че някой му беше развивал капака.

„Защо?“, се беше запитал Райм. На ум му идваше само една логична причина, така че той беше повикал отряда за обезвреждане на взривни устройства от Шести участък. Двамата инспектори бяха обезвредили

телефона, като извадиха солидният слитък пластичен взрив, заедно с възпламенителя. След това бяха поставили доста по-малко количество взрив в един варел от нафта, свързаха отново детонатора и насочиха варела към алеята като оръдие. Натъпкаха стаята с противовзривни одеала и излязоха в коридора. Там връчиха на Джоуди безобидния вече телефон, който го беше поел с треперещи ръце и ги беше накарал да му покажат, че наистина всичият експлозив е бил изваден.

Райм вече се беше досетил, че тактиката на Танцьора беше да използва бомби като средство за отвлечане на вниманието. Така той можеше по-лесно да нападне и да си свърши работата. Освен това той вероятно се беше усетил, че Джоуди щеше да го предаде и, когато му се обади, около малкия боклук щеше да има доста ченгета, които да ръководят операцията. Естествено, щом премахнеше главните си преследвачи, щеше да има по-големи шансове за успех.

Измама...

Нямаше друг престъпник, когото Линкълн Райм да мразеше повече от Танцуващия с трупове. Той просто копнееше да го види паднал на земята пред себе си и да прободне с шиш побеснялото му сърце. И въпреки това, Райм беше криминалист преди всичко и тайно се възхищаваше на острия ум на този човек.

Селито обясни:

– След нисана вървят две от нашите „опашки“. Ще...

Последва дълго мълчание.

– Глупак – промърмори Селито.

– Какво стана?

– О, нищо. Просто никой не се е обадил на Централата. Към нас идват пет коли от пожарната. Никой не им се е обадил да не обръщат внимание на взрива.

Райм съвсем беше забравил за това. Селито продължи:

– Току-що приказвах с джипа. Завили са на изток, Линк. Нисанът върви след тях. Може би на около четиридесет метра зад тях. Намират се на около четири пресечки от паркинга на летището ФДР⁴⁵

– Добре, Лон. Амелия при теб ли е? Дай ми я, ако е наоколо.

– Господи – викна някой някъде далеч от слушалката.

„Прилича на Хауман“, помисли си Райм. – Към нас идват цели пет пожарни коли.

45. Франклин Делано Рузвелт – 32-ия американски президент, преизбиран четири пъти (1933–1945). Въвел множество реформи, известни под името Ню Дийл (нов курс), за борба с икономическата криза от началото на тридесетте години.

– Ама някой не...? – понечи да попита някой, но после гласът му заглъхна.

„Не, никой не го е направил“, отговори му мислено Райм. Можеш ли да си представиш...

– Ще ти се обадя по-късно, Линкълн – каза Селито. – Трябва да се направи нещо. Тия пожарни паркираха и на двата тротоара.

– Аз ще ѝ се обадя на Амелия – каза Райм. Селито затвори.

* * *

След като спуснаха пердетата, в стаята стана тъмно.

Тръпки побиха Пърси Клей.

Представи си скиталеца, нейния сокол, хванат в капан, как невярващ размахва в недоумение силните си криле. Хищническите нокти и острият му клон режат като с бръснач въздуха. От гърлото му се разнася див писък. Но това, което най-ужасяваше Пърси, беше неистовият страх в очите на птицата. Отнели ѝ небето и свободата, тя, хищницата, беше попадала в ноктите на ужаса. Уязвена и уязвима.

Пърси изпитваше същите чувства. Ненавиждаше мисълта, че се намира тук, в охраняваната къща на правителството. Затворена. С единственото занимание да зяпа – и мрази – тъпите картини по стените. Бездарен боклук от Уулуърт и Джей Си Пени. На пода – избелял килим. В ъгъла – евтина мивка и очукана гарафа с вода. Леглото беше застлано с овехтяла розова кувертюра от плюш. В единия ѝ ъгъл бяха издърпани няколко конеца; вероятно тук беше седял някой информатор от времето на стачките и нервно беше различавал конците на разваления вече плат.

Тя отново отпи от шишето си. Райм ѝ беше казал за капана. Дето Танцорът трябваше да тръгне след бронирания фургон, като мисли, че Пърси и Хейл са вътре. Тогава щяха да го спрат и да го арестуват или убият. Жертвата ѝ сега щеше да даде резултат. След десетина минутки щяха да го пипнат – убиецът на Ед. Онзи, който промени завинаги живота ѝ.

Тя вярваше на Линкълн Райм и му се доверяваше. Вярваше му по същия начин, по който вярваше и на Контрол на въздухоплаването, когато я предупреждаваха за температурни колебания във въздуха и в следващата минута самолетът ѝ скачаше от височина шестстотин метра на хиляда.

Пърси метна шишето на леглото, изправи се и закрачи напред-назад. Искаше ѝ се да лети, да бъде във въздуха, където беше безопасно за нея, където тя можеше да контролира положението си. Роланд Бел ѝ

беше казал да изгаси светлините и я беше заключил в стаята. Всички бяха горе, на последния етаж. Тя чу трясъка на експлозията. Очакваше я. Но не беше очаквала страха, който я обзе след това. Беше направо непоносим. Би дала всичко да погледне през прозореца.

Отиде до вратата, отключи я и излезе в коридора.

Беше тъмно. Като нощ... Всичките звезди на вечерта.

Надуши остър мирис на химически вещества. „От бомбата е“, досети се тя. В коридора нямаше никого. В дъното обаче ѝ се видя, че нещо помръдна. Някаква сянка откъм стълбището. Напрегна очи, но то не се повтори.

Стаята на Брит Хейл беше на два-три метра от нейната. Ужасно ѝ се искаше да си поговори с него, но не и в този ѝ вид – бледа, с треперещи ръце. От очите ѝ напиреха сълзи от страх... Божичко, по-лесно ѝ беше да се измъкне от принудително пикиране, отколкото да погледне още веднъж в онзи коридор.

Бавно се върна в стаята си.

Това не бяха ли нечии стъпки?

Затвори вратата и си легна.

Сега вече съвсем ясно ги чу.

– Команден режим – разпреди се Линкълн Райм. Прозорчето услужливо се изписа на екрана.

Някъде отдалече до него долетя звука на виеща сирена.

Точно тогава Райм осъзна грешката си.

Пожарните коли...

Не! За това не бях се сетил.

Но Танцьорът беше. Естествено! Свил си е униформа на пожарник или лекар и в момента спокойно си влизаше в охраняваната къща!

– О, не – измърмори той. – Не! Как може толкова да съм изключил?

Компютърът, който беше „чул“ последната му дума, побърза да изключи всички периферни устройства и скри диалоговия си прозорец.

– Не! – кресна Райм. – Не!

Но системата не можа да разчлени отчаяния му крясък и след секунда на екрана си изписа съобщение: „Наистина ли искате да изключите компютъра си?“

– Не – прошепна отчаяно той.

После всичко потъна в мълчание, но системата не се изключи. Вместо това се изписа надпис: „Сега какво искате да направите?“

– Том! – изкрещя отново Райм. – Който и да е... обадете се, Мел?

Вратата обаче си остана затворена; никой не го беше чул от долния

етаж.

Левият му безименен пръст драматично затрепери. По едно време му бяха донесли една друга кутийка, чрез която посредством единствения си жив пръст той можеше да набира телефонни номера. Сега вече компютърът замени всичко това и Райм се сети, че може да използва програмата за комуникация, за да набере номера на охраняваната къща и да ги предупреди, че Танцърът е на път към тях, преоблечен като пожарникар или служител на някаква аварийна група.

– Команден режим – изговори в микрофона. Едва успяваше да се владее.

„Не разбрах какво казахте. Моля, опитайте пак.“ „Къде ли беше Танцърът в този момент? Дали вече се беше вмъкнал вътре? Може би сега тъкмо се канеше да натисне спусъка и да застреля Пърси или Брит Хейл. Или Амелия Сакс?“

– Том! Мел! „Не разбрах...“

„Защо не го обмислих като хората?“

– Команден режим – повтори той, останал без дъх, докато се опитваше да овладее паниката си.

Най-после прозорецът на командният режим изскочи на екрана. Стрелкичката на курсора лежеше в горния край на екрана. Цял континент я делеше от долния ръб на монитора, където се намираще иконката на комуникационната програма.

– Курсорът надолу – задъхваше се той. Нищо не стана.

– Курсорът надолу – викна по-силно той.

Вместо това отнякъде изскочи съобщение: „Не разбрах какво казахте. Моля, опитайте пак.“

– О, по дяволите! „Не разбрах...“

По-меко, като се насилваше да говори с нормален глас, той каза:

– Курсорът надолу.

Светещата стрелка тръгна бавно да пътешества към долния край на екрана.

Все още имаме време, каза си той. Пък и нали все пак тези в къщата бяха въоръжени, а не беззащитни.

– Курсорът наляво – отново изплю той. „Не разбрах...“

– О, хайде де, стига се прави на света вода ненапита! „Не разбрах...“

– Курсорът нагоре... наляво.

Стрелката се движеше из екрана като охлюв. Най-после достигна иконката.

Спокойно, спокойно...

– Курсорът, спри. Двойно кликване.

Веднага на екрана се появи изображение на телефон с бутони.

Райм си представи как Танцьорът без лице пристъпва зад Пърси с нож или гарота.

Доколкото успя овладя гласа си и нареди на системата да му отвори прозореца с честотите.

Успя.

– Четири – каза Райм, като се стараеше да произнася думите ужасно внимателно и отчетливо.

Четворката се появи на мястото си. После:

– Осем.

В следващата кутийка се появи буквата А. Мили боже!

– Изтрий я! „Не разбрах...“ Не, не!

Стори му се, че чува стъпки.

– Ехо? – викна. – Има ли някой? Том? Мел? Никакъв отговор, освен че компютърът, неговият приятел, отново изписа съобщение, че не го е разбрал.

– Осем – бавно каза той. Цифрата се появи. След това:

– Три – този път никакви проблеми.

– Цяло.

Думичката „цяло“ изникна на екрана. По дяволите!

– Трий наляво! – после – Десетична запетая. Добре.

– Четири.

Остана още една кутийка. Докато изговаряше нулата, последната цифра от честотата на Специалните части, по едната му буза потече струйка пот, но този път всичко мина гладко.

Радиостанцията изпука.

Готово!

Преди обаче да успее да предаде съобщението си, се чу силен шум от смущения. Със свито сърце Райм чу как нечий глас яростно закрещя:

– Десет-тринадесет, пратете подкрепление, федерални протекции, място шест.

Охраняваната къща. Гласът беше на Роланд Бел.

– Две долу и... о, Господи, той е тука. Пипна ни, удари ни, мръсникът! Трябва ни...

Последваха два изстрела. После още един. Дузина. Здрава престрелка се водеше там. Приличаше на фойерверките на Четвърти юли.

– Трябва ни... Връзката се прекъсна.

– Пърси! – извика Райм. – Пърси...

На екрана се изписа познатото съобщение:

„Не разбрах какво казахте. Моля, опитайте пак.“

* * *

Кошмар.

Стивън Кол, със скиорска маска на главата си, облечен в дебелия пожарникарско яке, се беше проснал в коридора на охраняваната къща, зад тялото на един от двамата маршали⁴⁶, които току-що беше убил.

Следващият изстрел, този път по-близо до него, откърти част от пода, недалеч от главата му. Противникът му беше един олисяващ инспектор – същият, когото беше видял да наднича през прозореца сутринта. Беше приклепнал до една от вратите и беше прекрасна мишена, но Стивън просто не можеше да се надигне и да го вземе на мушка. Инспекторът разполагаше с два автоматични пистолета, по един във всяка ръка, а на всичкото отгоре беше и добър стрелец.

Стивън припъзля още един ярд напред към една от отворените врати.

Беше обзет от паника, чувстваше се дребен и целият покрит с червеи...

Стреля и инспекторът с кафявата коса се мушна в стаята. Заговори нещо припряно в радиостанцията си, после се появи отново и продължи невъзмутимо да обстрелва Стивън.

След като беше облякъл черното пожарникарско яке, което макар да му беше дълго, беше същото като на тридесет или четиридесет други мъже и жени, които обаче стояха пред къщата – Стивън се беше насочил право към вратата откъм алеята, беше поставил слаб заряд на бравата, колкото да взриви ключалката, и така беше проникнал в къщата. Очакваше да завари обгорели, залитащи хора, разкъсани и тежко ранени от бомбата, между тях Съпругата и Приятеля. Вместо това откри, че Линкълн Червея отново го беше надхитрил. Беше разбрал по някакъв начин, че в телефона има бомба-сюрприз. Единственото нещо обаче, което не беше предвидил, беше, че той отново ще нападне къщата; беше ги видял как се подготвят да му устроят капан с местенето на свидетелите. И въпреки, че не го очакваха, когато влезе, беше посрещнат от пистолетни изстрели. Това бяха двамата маршали, но те бяха твърде зашеметени от

46. Служител на Федералния съд в САЩ, комуто е поверен отделен съдебен окръг, функциите му са подобни на тези на шерифа; в някои щати висш полицейски или пожарникарски служител.

взрива и той беше успял да ги премахне от пътя си.

После този кестеняв инспектор му се беше изпречил иззад един ъгъл. Стреляше и с двата пистолета в ръцете си. Два пъти го беше улучил, но куршумите бяха попаднали в бронезилетката му. Стивън, от своя страна, само веднъж го беше накарал да изтръпне и това беше докато падаше назад. Забеляза, че колкото повече стреляше онзи, толкова по-близо до Стивън попадаха куршумите му. Това ченге беше почти толкова добър стрелец, колкото него.

Оставаше му най-много една минута. Повече в никакъв случай. Не можеше да си го позволи.

Изведнъж червеите толкова много го покриха, че му се прииска да закреши... Обмисли плана си, доколкото можа. Не можеше да изпревари с много Линкълн Червея, но въпреки това вече го беше надхитрил. Дали това не беше той? Този оплешивяващ инспектор с двата пистолета?

От револвера му излезе нов залп. И... проклетие... кестенявото ченге излезе точно след това, куршумът не го улучи и той се приближи с още няколко крачки до Стивън. Всяко друго ченге би се метнало зад някое прикритие. Но не и този. Той измина още няколко крачки напред. Стивън презареди, стреля отново и запълзя към вратата, която си беше определил за прикритие.

* * *

– Изчезваш в земята, момче. Можеш да станеш невидим, стига да искаш.

– Искам, сър. Искам да стана невидим...

* * *

Измина още метър, почти стигна вратата.

– Пак съм аз, Роланд Бел! – кресна ченгето в микрофона си. – Изпратете незабавно подкрепление!

Бел. Стивън мислено си отбеляза името. Значи това не е Линкълн Червея.

Оня смени пълнителя и продължи да стреля. Една дузина, две... Стивън можеше само да се възхищава на техниката му. Този Бел явно си водеше точен отчет на изстрелите и винаги успяваше да смени навреме пълнителя си, така че никога не оставаше без зареден пистолет.

Един куршум се заби в стената, точно на около инч от лицето на

Стивън. Той си го върна, като не успя да уцели също с толкова малко.

Припълзя напред още половин метър.

Бел вдигна поглед и видя как Стивън се хвърли към заветната врата на затъмнената спалня. Очите им се срещнаха и макар че никога не беше ходил войник, Стивън Кол беше видял твърде много битки, за да не забележи как нишката на разумността у това ченге изведнъж се скъса и той се превърна в най-опасното възможно нещо – трениран и способен боец, който не дава пет пари за собствената си безопасност. Бел се изправи и тръгна напред, като стреляше с двата пистолета едновременно.

Сега видя ли защо използваша 45-ти калибър в Пасифик театър? Тежките куршуми спираха онези побеснели малки японци. Когато тръгнаха към теб, не ги беше грижа, че може да ги улучат; те просто искаха да знаят, че не могат да бъдат спрени.

Стивън сведе глава, метна една ослепителна граната със закъснител една секунда и затвори очи. Взривът беше учудващо силен. Чу как ченгето изкрещя, олюля се, падна на колене и скри в ръце лицето си.

Заради охраната и заради яростните опити на Бел да го спре Стивън беше решил, че или Съпругата, или Приятеля се криеха в тази стая. Който и от тях да беше, сигурно се беше наврял под леглото или в някой от шкафовете.

Грешеше.

Щом надникна в тъмната стая, видя как една фигура се втурна срещу него, грабнала в едната си ръка висока нощна лампа за оръжие. От устата ѝ се разнасяше пронизителен вой, изпълнен със страх и ярост.

Последваха пет бързи изстрела от пистолета на Стивън. Куршумите попаднаха в главата и гърдите, добре групирани. Тялото се завъртя около оста си и се просна по гръб на пода.

* * *

– Добра работа, Редник.

* * *

Откъм стълбите се чува стъпки на слизащи хора. Женски глас. Други гласове. Нямахме време да довърши Бел, нито да търси друга жертва.

* * *

– Изнасяй се...

* * *

Хукна към задната врата, подаде главата си навън и повика подкрепление от пожарникарите.

Пет-шест тръгнаха предпазливо към него. Стивън им кимна да влезат вътре.

– Току-що гръмна газовата инсталация. Елате да помогнете да изнесем всички навън. Веднага!

Когато ония влязоха, той се изгуби в дъното на алеята, после стъпи на улицата, избягвайки пожарните коли, линейките и луноходите.

Уплашен беше, да.

Но беше доволен. Сега две-трети от работата му беше свършена.

* * *

Амелия Сакс първа от всички чу взрива от разбитата входна врата и виковете след това.

После от първия етаж долетя гласът на Роланд Бел:

– Подкрепление! Подкрепление! Убит е колега.

После стрелба с пистолет. Дузина изстрели, после още толкова.

Тя не знаеше как се беше промъкнал Танцьорът вътре и не я интересуваше. Това, което искаше, беше само да зърне целта си и две секунди да надупчи тялото му с половин пълнител от куршумите си с кухи върхове.

Стиснала здраво лекия Глок в ръка, тя се втурна в коридора на втория етаж. След нея бяха Селито и Делрей, заедно с някакъв младок, униформен. Сакс съжали, задето не беше изпитала препоръките му за действие в бойна обстановка, за да е сигурна в него. Джоуди се беше свил на пода, осъзнал, че е предал един много опасен човек, който на всичкото отгоре беше в сградата и беше въоръжен.

Колената на Сакс „изпицяха“ болезнено, щом хукна надолу по стъпалата. Пак се обаждаше артритът ѝ. Тя затвори очи от болка и прескочи наведнъж последните три стъпала, които я делиха от първия етаж.

От слушалките в ушите ѝ заговори гласът на Бел, търсещ подкрепление.

Щом стъпи в тъмния коридор тя прилепи пистолета си до тялото, откъдето трудно можеше да бъде избит с удар (само по телевизията мъжествените ченгета и неуловимите гангстери държаха напред пистолетите си в едната си ръка, преди да завият зад ъгли или килваха оръжието си на една страна, „понеже така им било по-удобно“). Хвърляше по един бърз поглед във всяка от стайте, които подминаваше, леко приведена и насочила пистолета си напред.

– Аз ще поема предната страна – викна Делрей и хукна надолу по тъмния коридор зад нея с огромния си Зиг-Зауер в ръка.

– Пазете си гърба – нареди Сакс на Селито и униформения, без да я е грижа за чинове и звания.

– Слушам, мадам – отвърна младокът. – Ще пазя гърбовете ни.

Пухтейки, Селито също се озърташе напред-назад.

В ушите ѝ запращаха смущения, но тя не можа да различи гласове. Дръпна кабела на слушалките – да не я разсейва – и предпазливо продължи напред.

В краката си видя двамата мъртви маршали.

Миризмата на химическа експлозия беше доста остра и тя погледна към задната врата на охраняваната къща. Беше стоманена, но въпреки това приличаше на лист скъсана хартия след мощния взрив.

– Господи – обади се Селито, твърде погълнат от настоящата си задача, за да се наведе над проснатите маршали. но и твърде потресен, за да не хвърли поне един ужасен поглед към надупчените им като решето тела.

Сакс стигна до една врата и се притаи зад нея. Двама от групата на Хауман влязоха през взривения заден вход.

– Прикрий се – викна тя и преди някой да успее да реагира или да я спре, тя се метна през вратата, пред която беше застанала.

Вдигнала Глок-а, нагоре тя огледа внимателно стаята.

Нищо.

Не миришеше и на кордит.⁴⁷ Тук не беше стреляно.

Върна се в коридора. Тръгна към следващата врата.

Посочи себе си и после стаята. Онези от 32-Е кимнаха.

Сакс се завъртя пред вратата, готова за стрелба, спец-ченгетата бяха след нея. В следващия момент замръзна, като видя пистолета, насочен право към гърдите ѝ.

– Господи – промърмори Роланд Бел и свали оръжието си. Косата му беше разрошена, лицето – обгоряло и цялото в сажди. Два от куршумите бяха раздрали ризата му и се бяха плъзнали по бронезилетката му.

После очите ѝ съзряха ужасната гледка на пода.

– О, не...

– Сградата е чиста – викна един от патрулните ченгета откъм коридора. – Видели са го да излиза. Носел е пожарникарска униформа.

47. Вид барут съдържащ пикринова киселина, нитроглицерин и др. използван при заряди в патрони, снаряди или като самостоятелен експлозив.

Изчезнал е. Слял се с тълпата отпред.

Амелия Сакс за пореден път установи, че повече я биваше за криминалистка, отколкото за тактическо ченге. Беше се хванала, че наблюдава пръските кръв, стипчивата миризма на недоизгорелите остатъци барут, падналия стол, който можеше да бъде признак за борба и може би беше важен източник на веществени доказателства. Гилзите, които тя веднага беше забелязала, бяха от 7.62 мм, автоматичен пистолет.

Освен това забеляза, че по начина, по който беше паднало тялото, жертвата най-вероятно е атакувала нападателя си с лампата, която лежеше отстрани. Още доста други неща можеха да се научат от това местопрестъпление. Ето защо тя трябваше просто да изправи Пърси Клей и да я изведе навън, по-далеч от тялото на убития ѝ приятел. В този момент обаче Сакс не беше способна да се помръдне. Остана ѝ само да гледа тъпо как дребната женица с дундесто и грозничко лице люлееше в скута си кървавата глава на Брит Хейл и шепнеше:

– О, не, о, не...

Лицето ѝ представляваше каменна маска, нито едно мускулче не трепна по него, нито една сълза не се стече. Накрая Сакс кимна към Роланд Бел, който обгърна с ръце Пърси и я изведе в коридора, все още стиснал пистолета си, нащрек.

* * *

Намираше се на двеста и тридесет метра от охраняваната къща.

Сини и червени светлини от дузината полицейски, пожарни и болнични автомобили проблясваха, сякаш да го заслепят, но за него не съществуваха нищо друго на този свят, освен тъпичките косъмчета на визорното кръстче на телескопа му „Редфийлд“. Огледа внимателно надлъж и нашир зоната на поражение.

Стивън беше съблякъл пожарникарската униформа и отново беше заприличал на попрецъфтял колежанин. Беше извадил любимия си модел 40 изпод водната цистерна на пожарникарския камион, където го беше скрил сутринта. Оръжието беше заредено с патрон в цевта, предпазителят смъкнат. Каишът опасваше ръката му, опънат – той беше готов да убива.

Но сега не търсеше Съпругата.

Нито пък Джоуди, дребният скапан педал Джудас.⁴⁸

Сред лицата, които се появяваха в телескопа му, Стивън търсеше

48. Английското произношение на Юда, предателят на Христос.

Линкълн Червея. Онзи, който го беше надхитрил за пореден път.

„Кой беше той? Кой от тях?

Дребен.

Линкълн... Принцът на червеите.

Къде си? Дали в момента не стоиш точно пред мен? Някъде напред тълпата заобиколила димящата сграда?

Дали беше онази дебела топка сланина, дето се правеше на ченге, а се потеше като свиня?

Или онзи високият кльощав брикет в тъмозеления костюм? Напомняше му някого. Къде ли го беше виждал?“

Една цивилна кола спря и от нея слязоха няколко мъже в костюми.

Дали Линкълн не беше един от тях?

От сградата излезе червенокосата свиня. На ръцете си носеше латексови ръкавици. О-хо, значи, Оглед на местопрестъпления? „Е, щом трябва, изследвай ми гилзите и патроните, скъпа“, мислено се обърна към нея той, докато косъмчетата кацнаха точно върху нежното й гърло. Идеалната цел! Май ще ти се наложи да прескочиш до Сингапур, за да хванеш следите на оръжието ми, това как ти се струва, а?

Беше му ясно, че има време само за един изстрел, после щеше да му се наложи да се изнася набързо към алеята от последвалия залп от толкова много ченгета.

„Кой си ти?

Линкълн? Линкълн?“

Но нищо не му подсказваше кой може да бъде.

После входната врата се отвори и оттам се появи Джоуди, като пристъпваше навън несигурно. Огледа се, присви очи и се върна обратно в сградата.

Ти...

Отново почувства как го разтърси електрически ток. Въпреки разстоянието.

Стивън леко премести косъмчетата върху гърдите му.

* * *

– Давай, Редник, нека чуят гласа на оръжието ти. Този има защо да умре; може да те разпознае.

– Сър, обирам земното привличане и атмосферните условия.

* * *

Стивън увеличи натиска върху спусъка. Джоуди...

* * *

– Той те предаде, Редник. Пре... мах... ни го.

– Сър, слушам, сър. Той вече е студен като лед. Парче трупно месо. Ето, сър, и лешоядите дойдоха, готови са.

– Редник, според Устава на снайпериста от морската пехота на САЩ трябва да увеличаваш натиска върху спусъка на твоя модел 40 съвсем неусетно, така че да не можеш да кажеш в кой точно момент ще гръмне оръжието ти. Така ли е, Редник?

– Сър, тъй вярно, сър.

– Тогава, защо, мамка му, още се мотаеш като влюбена девица.

* * *

Той увеличи натиска.

Бавно, бавно...

Но снайперът не гръмваше. Стивън вдигна кръстчето върху главата му. В това време Джоуди, който трескаво оглеждаше покривите, го видя.

Беше изчакал твърде дълго.

* * *

– Стреляй, Редник. Стреляй!

* * *

Последва неимоверно кратка пауза...

След това той дръпна спусъка като някой тийнейджър, който за пръв път хваща в ръцете си въздушна пушка на летния лагер на бойскаутите.

Точно тогава Джоуди отскочи настрани и блъсна на другата страна полицаите, които го бяха наобиколили.

* * *

– Как, по дяволите, можа да пропуснеш целта, Редник? Стреляй още веднъж!

– Сър, слушам, сър.

* * *

Изстреля още два патрона, но Джоуди и всички останали вече си бяха намерили прикрития или бързаха към тях по тротоара или улицата.

После дойде и ответния огън. Първо дузина пистолети, после още толкова. Повечето бяха пистолети, имаше и няколко Н&К, които плюеха куршумите толкова бързо, че стрелбата им приличаше на работата на автомобилен двигател без заглушителя на ауспухната тръба.

Куршумите се забиваха в асансьорната кула зад него, като сипеха върху му късчета мазилка, тухли, бетон, олово и назъбени, остри парчета медна обшивка.

Стивън се претърколи назад, като прикриваше лицето си с ръце. Усещаше тъпичките жегвания от срезове и видя как върху покрития с накатранена хартия покрив закапаха ситни капчици от неговата кръв.

„Защо изчаках? Защо? Щях вече да съм му видял сметката и да съм изчезнал.

Защо?“

Над него се разнесе трясъка на хеликоптер, който се насочваше към сградата. Още сирени.

* * *

– Изнасяй се, Редник. Изнасяй се!

* * *

Той хвърли един поглед надолу и видя как Джоуди притича да се прикрие зад друга кола. Стивън захвърли любимия си модел 40 в калъфа за китара, метна раницата си на гръб и се спусна бързо по аварийното стълбище към алеята.

* * *

Втората трагедия.

Пърси Клей се беше преоблякла и излезе в коридора, където се блъсна в мощната фигура на Роланд Бел. Той я прегърна.

Вторият от тримата. Вече не я беше грижа за напусналия механик или за проваления чартър. Нейният скъп приятел беше мъртъв.

О, Брит...

Представи си го. С широко отворени очи, устата му зейнала в безмълвен кръсък на ярост, хвърлил се върху ужасния нападател. Искаше да го спре, сякаш оня наистина искаше да го убие и да убие Пърси. В него напираше повече обида и ярост, отколкото страх. „Животът ти

беше толкова подреден“, спомни си тя. „Дори рисковете ти бяха преценени до най-малката подробност. Дори когато летеше на тридесет метра надолу с главата. Същото важеше и за винтовете и скоковете с парашут. За всички наблюдаващи това изглеждаше невъзможно. Но ти винаги знаеше какво правиш и, ако някога си мислил, че ще умреш, това би станало или от повреда в предавките, или от запушен горивопровод, или пък, ако някой безотговорен новак се е натресъл в траекторията на полета ти.“

Великият писател за авиацията Ърнест К. Ган беше писал, че съдбата е трапер. Пърси винаги беше смятала, че е имал предвид природата или обстоятелствата – капризен уред или повреден механизъм, които се съюзяват, в резултат на което самолетите се разбиват с трясък в земята. Съдбата обаче се беше оказала доста по-заплетена. Заплетена като човешкия разум. Като злото.

„Трагедиите идват по три... Каква ли ще бъде последната? Нейната смърт? На Компанията ѝ? Или на някой друг?“

Докато се притискаше в Роланд Бел, цялото ѝ тяло потръпна от обзелата я ярост за глупавото стечение на обстоятелствата. Върна се назад няколко седмици: тя, Ед и Брит Хейл, и тримата умрели за сън, стояха в хангара под неоновата светлина покрай Лирджета „Чарли Жулиет“, като се надяваха отчаяно да спечелят договора с щатската здравна организация. Потръпваха в студената и влажна нощ и се опитваха да си представят как най-добре да подготвят реактивния самолет за евентуалната работа.

По-късно падна мъгла. Летището беше пусто и тъмно. Като финалната сцена в Казабланка.

Отнякъде долетя стържещият звук на спирачки, тя беше погледнала навън.

Мъжът мъкнеше огромни брезентови чували, които стоварваше от колата си и тътреше по пистата. После запали Бийчкрафт-а. Всички чуха характерното виене на буталния двигател.

Спомни си, че тогава Ед беше казал:

– Какво прави той? Летището е затворено.

Съдба.

Това, дето се бяха улучили да бъдат там онази нощ.

Това, дето Филип Хансен беше избрал точно този момент да се отърве от компроматите си.

Това, дето Хансен се оказа човек, готов да убие всеки, само и само да запази тайната на своя полет.

Съдба...

Тогава тя скочи – на вратата на охраняваната къща се беше почукало.

Отвън стояха двама. Бел ги позна. Те бяха от нюйоркската полиция, отдел Защита на свидетели.

– Мисис Клей, трябва да ви транспортираме до друга наша къща, в Шорхам, Лонг Айлънд.

– Не, не – каза тя. – Има някаква грешка. Аз трябва да отида до Мамаронек. До летището.

– Пърси – обади се Роланд Бел.

– Трябва.

– Не зная нищо за това, госпожо – каза един от полицаите. – Получихме заповед да ви откараме до Шорхам и да ви предоставим едно от нашите охранявани жилища, както и да не ви пускаме оттам до понеделник, докато не се събере Голямото жури.

– Не, не, не. Обадете се на Линкълн Райм. Той ще ви обясни.

– Ами... – Единият от тях погледна към колегата си.

– Моля ви – каза тя, – обадете му се. Той всичко ще ви обясни.

– Всъщност, мисис Клей, точно Линкълн Райм ни праща, за да ви преместим. Бихме искали да дойдете с нас, моля. Не се тревожете. Наистина ще се погрижим добре за вас, мадам.

Двадесет и седма глава

Час 28 от 45

– Гледката не е от най-приятните – обърна се Том към Амелия Сакс.

Изад вратата се чу: . – Искам да ми дадете тази бутилка, и то веднага!

– Какво става?

Симпатичният млад мъж премигна и сбърчи лице в Отвращение.

– О, такъв досадник може да бъде понякога, че няма равен на себе си. Накарал един от онези, патрулните ченгета да му налее малко скоч. Заради болката, му казал. На всичкото отгоре го налъгал, че имал лекарско предписание да пие по едно питие на ден. Голям хитрияга, а? Направо не мога да го понасям, когато е напип.

Откъм стаята му се разнесе нов яростен рев.

Мина й през ума, че единствената причина, поради която отвърте

не се чува шум от счупено, беше, че той просто не можеше да се движи. Иначе досега да беше потрошил всичко.

Тя посегна към топката на вратата.

– Може би искате да изчакате малко – предупреди я отново Том.

– Не можем да чакаме.

– Триста дявола! – ръмжеше Райм. – Дайте ми шибаната бутилка, мамка ви!

Тя отвори вратата. Том прошепна:

– Да не кажете, че не съм ви предупредил.

Щом влезе вътре, тя се спря на мястото си. Райм представляваше неприятна гледка. Косата му стърчеше на всички страни, по брадичката му се стичаше слюнка, очите му бяха кръвясали.

Бутилката Макалан беше на пода. Сигурно се беше опитвал да я отвори със зъби и я беше изтървал.

Видя Сакс, но вместо поздрав изстреля:

– Вдигни я!

– Имаме доста работа да вършим, Райм.

– Вдигни я! Вдигни! Бутилката!

Тя го направи. И я постави върху лавицата. Той пак се разбесня:

– Знаеш какво искам да кажа. Искам да ми сипеш питие.

– От това, което чувам, мисля, че си пил повече от достатъчно.

– Налей малко уиски в проклетата ми чаша. Том! Влизай веднага тук... Пъзльо!

– Райм – срязва го тя, – имаме доста доказателства за обработване.

– Майната им на твоите доказателства!

– Колко изпи?

– Танцърът влезе вътре, нали? Вкарахме лисицата в кокошкарника. Лисицата в кокошкарника.

– Нося цяла торбичка от прахосмукачката, пълна с доказателства.

Има и куршум, има и проба от кръвта му...

– Кръвта му, а? Е, все пак честно е. Той източи доста от нашата.

Тя отново го скастри:

– Видж какво, би трябвало да се чувстваш като дете на рождения си ден с това, което ти нося, ясно ли ти е? Веднага престани да се самосъжаляваш, за да можем да се захващаме за работа.

Той не отговори. Тя го погледна и проследи погледа на мътните му очи. Гледаше право към вратата зад нея. Обърна се. Там беше Пърси Клей.

Райм моментално сведе очи към пода. Не отрони дума.

„Естествено“, помисли си Сакс. Не иска да се държи неприлично пред новата си любов.

Тя влезе в стаята и внимателно огледа как се беше подредил Линкълн Райм.

– Линкълн, какво става? – Селито беше дошъл с Пърси за охрана. И той пристъпи в стаята.

– Трима мъртви, Лон. Той утрепа още трима. Лисица в кокошкарник.

– Линкълн – викна Сакс. – Стига! Не се самообвинявай! Объркан си.

Голяма грешка. Райм залепи яден поглед върху лицето ѝ. Ако можеше, това щеше да бъде плесница.

– Аз не съм объркан. Приличам ли ти на объркан? Другите какво ще кажат? Объркан ли съм? Кажете бе, приличам ли ви на объркан шибаняк, а?

– Трябва...

– Трябва да се чупиме! Всичко свърши. Край. Точка.

Ниско по тревата и на топло вкъщи. Ще хващаме гората. Ти ще дойдеш ли с нас, Амелия? Предлагам ти да го направиш.

Накрая той погледна към Пърси.

– Вие какво правите тука? Трябваше да бъдете на Лонг Айлънд.

– Искам да поговорим.

Отначало той нищо не каза, после:

– Тогава поне ми дайте едно питие.

Пърси погледна към Сакс и пристъпи напред към лавицата. Наля и за себе си. „Сакс я гледаше с изпепеляващ поглед, но нищо не казваше“, забеляза тя.

– Ей това се казва мацка от класа! – възкликна Райм. – Аз убивам партньора ѝ, а тя все още е съгласна да раздели с мен пиенето си. Ти не би го направила, Сакс.

– О, Райм, я стига! Понякога ставаш истинско лайно – злобно изплю Сакс. – Къде е Мел?

– Изпратих го вкъщи. Няма какво повече да правим... Опаковаме си я и я изпращаме на Лонг Айлънд, където ще е в пълна безопасност.

– Какво? – попита Сакс.

– Ще направим това, което трябваше да направим още отначало. Сипи още малко.

Пърси отвъртя капачката. Сакс се намеси:

– Стига му толкова.

– Хич не я слушай – ядоса се отново Райм. – Яд я е на мен. Понеже не правя това, което тя иска, затова сега е бясна.

„О, благодаря ти, Райм. Дай да си извадим всичките кирливи ризи, а? Голям купон ще си спретнем.“ Тя обърна красивите си, студени очи към него. Той дори не я видя; гледаше към Пърси Клей, която каза:

– Сключихме сделка. А сега, какво, двама агенти искат да ме отведат на Лонг Айленд? Мислех, че мога да ти вярвам.

– Ако ми повярваш, ще умреш.

– Рискът си съществуваше – каза тя. – Ти още в началото ни каза, че има вероятност той да се промъкне в охраняваната къща.

– Така е, но после дори знаех как ще го направи.

– Какво... си знаел?

Сакс се намръщи и реши да мълчи. Райм продължи:

– Разбрах, че той се кани да удари охраняваната къща. Разбрах, че ще бъде облечен в униформа на пожарникар. Даже, мамка му, разбрах, че ще взриви задната врата, за да влезе. По онази система това е петдесет или пет-десет и едно, с детонатор Инстадет. Прав ли съм?

– Аз...

– Прав ли съм?

– Да, пет-десет и едно.

– Видя ли? Всичко знаех. И то пет минути преди той да влезе при вас. Цялата работа беше, че просто не мога ей така, като всички, мамка му, да вдигна слушалката и да ви се обадя! Не мога... да вдигна... шибаната, скапана, тъпа, загубена слушалка и да ви се обадя, за да ви кажа какво ще стане. И затова умрят твоят приятел. Заради мене.

Изведнъж Сакс изпита огромно съжаление към него, понеже усети колко тежко му е било. Беше разкъсвана от съзнанието на неговата болка, макар да нямаше и най-малка представа какво може да направи, за да я облекчи поне малко.

По брадичката му отново се беше стекла слюнка. Том пристъпи с една кърпичка, но Райм го отпрати, като ядно кимна с красивата си скулеста челюст. После кимна към компютъра.

– И заради него аз си бях вирнал носа. Ще си мисля, че съм нормален! Набирам се с модерната си количка като в спортна кола, прещраквам светлинки, сменям компактдискове... Идиотщина! – Той затвори очи и облегна глава назад към възглавницата си.

В този момент в стаята се разнесе силен остър смях, който изненада всички.

Пърси Клей си наля още малко скоч в чашата. После малко и на

Райм.

– Че всичко е голяма идиотщина, така си е. Но това е и единственото, което чувам от вас.

Райм отвори очи и я зяпна. Пърси отново се изсмя.

– Стига – неуверено се опита да я предупреди той.

– О, я моля ви се – измърмори тя, без да му обърне внимание. – Стига, какво?

Сакс видя как очите на Пърси се присвиха:

– И какво искате да кажете? – започна тя. – Че някой е мъртъв, заради... повреда в техниката?

Сакс усети, че Райм съвсем не беше очаквал да чуе това от нея. Беше го изпреварила. След секунда той се съгласи:

– Да, точно това се опитвам да кажа. Ако имах способността да вдигна телефона...

Тя го сряза:

– И, какво? Това ви дава правото да избухвате като бога на войната? Че и да не си изпълнявате обещанията? – Тя гаврътна на екс питието си и ядно издиша поетия въздух. – Боже, Господи... Ти имаш ли някаква представа аз през какво съм минала, за да стоя пред тебе, а?

За нейно удивление, пред Сакс стоеше един напълно спокоен вече Райм. Понечи да се обади, но Пърси го сряза.

– Я си представи, да речем това: – Провлеченият й говор се беше върнал. – Значи, летя си аз в една алуминиева тръба с четиристотин възла, демек към седемстотин километра в час, на около десетина километра над земята. Отвън е шейсет градуса под нулата, а ветровете са стотици мили в час. Дори не ти говоря за светкавици, урагани ветрове или залеждания. Боже Господи, та аз съм жива единствено благодарение на машините. – Тя отново се изсмя. – И какво му е по-различното на това от „твоя проблем“?

– Ти не разбираш – заекна Райм.

– Ама ти не ми отговаряш на въпроса. Какво? – безмилостно повтори въпроса си тя. – Какво му е различното?

– Това, че ти можеш да ходиш, да вдигаш телефона...

– Мога да ходя ли? Че аз се намирам на петнадесет километра! А съм отворила вратата, а ми е завряла кръвта за секунда. Дори ще закипи. Малко преди тялото ми да се пръсне на съставните си части, естествено.

„За първи път откакто го познаваше“, помисли си Сакс, „той нямаше какво да каже.“ Беше срещнал сродната си душа.

Пърси продължи:

– Съжалявам, инспекторе, ама не виждам никаква разлика помежду ни. Ние сме деца на науката на двадесети век. Маmicата му, ако аз имам криле, щях да си летя където си поискам. Но нямам и никога няма да имам. Остава ми да правя това, което и на вас... да разчитам на нещо.

– Хубаво де – ухили се дяволито той.

„Хайде, Райм“, мислеше си Сакс. „Постави я на мястото й!“ Така й се искаше на Сакс той да спечели, да прати тази жена на Лонг Айленд и веднъж завинаги да се свърши с нея.

Криминалистът обаче каза:

– Но ако аз сгафя, умират хора.

– О! А какво ли се случва, ако ми откаже уредът за топене на леда по корпуса? Ами ако не ми работи регулаторът за отклонения? А я си представи, че докато настройвам приборите за кацане, в стъклото на пилотската ми кабина се удари гълъб? Каква става? Гуш-вам-бу-кет-чето. Че и това няма да сваря да направя, щото ще се пръсна или ще изгоря. Я си помисли, пожар, повреда в хидравликата, механик, дето е забравил да постави изолиращ кабел при повреда в мрежата... А ако аварийната система откаже? В твоя случай поне някои имат шанс да се възстановят от куршумите на убийците. Но ако моят аероплан се шибне в земята с триста мили в час, няма да остане и помен от него, камо ли от мене.

Райм вече беше напълно трезвен. Очите му се мятаха из всички ъгълчета на стаята, сякаш търсеха да изровят някое сигурно доказателство, което да обори доводите на Пърси.

– И така – безстрастно каза Пърси, – както разбирам, Амелия ви е донесла някакви следи от къщата. Предлагам да се заемете с тях и да спрете този педераст и то веднъж завинаги. Аз лично смятам да поемам към Мамаронек, да си довърша работата по ремонта на самолета, за да мога довечера да летя. Питам ви право в очите: Ще ме пуснете ли да отида до летището, както се бяхме разбрали? Или ще ми се налага да се обаждам на адвокатата си?

Той все още беше безмълвен. Измина един дълъг момент.

Сакс подскочи от мястото си, когато чу плътния баритон на Райм да казва:

– Том! Том! Ела тука.

Помощникът подозрително надникна през вратата.

– Тук малко поразхвърлях. Ето виж, обърнал съм си чашата. И косата ми е разрошена. Нали нямаш нищо против да пооправиш? Моля те?

– Да не се ебаваш нещо с нас, Линкълн? – попита оня, все още с

голяма доза съмнение в гласа.

– И Мел Куупър. Ще можеш ли да се обадиш на Мел Куупър, Лон? Той сигурно ме е взел насериозно. Шегувах се. Такива са те, проклетите учени. Нямам грам чувство за хумор. Кажу ми, че спешно ни трябва тук.

Амелия Сакс искаше да избяга. Да се втурне през вратата, да се тръшне в колата си и да подкара нейде из Ню Джърси или окръг Насау със сто и двадесет мили в час. Не можеше повече да понася да стои в една стая с тази жена.

– Добре, Пърси – каза Райм, – вземи инспектор Бел, а ние ще ти осигурим достатъчно от хората на Б о да се навъртат покрай тебе. Те ще те закарат до твоето летище. Направи, каквото трябва да се направи.

– Благодаря ти, Линкълн. – Тя му кимна и пусна една усмивка.

Усмивката беше достатъчно широка, за да накара Амелия Сакс да се зачуди дали част от речта на Пърси Клей не беше предназначена и за „нейно добро“. Просто за да е ясно кой е безусловният победител в току-що приключилия спор. Сакс знаеше, че в някои спортове тя просто беше обречена да губи. Виж, що се отнася до нейните слабости – шампион по стрелба, най-готиното ченге в целия Ню Йорк, шофьор-камикадзе и доста добър криминалист – Сакс просто отдаваше цялото си сърце на тях. Баща ѝ беше забелязал тези ѝ наклонности; той винаги си беше падал малко романтик. Веднъж, след края на една от нейните неуспешни връзки преди няколко години, той ѝ беше казал:

– Трябва да измислят бронезилетки за душата, Ейми. Наистина трябва да го направят.

„Сбогом, Райм“, помисли си тя. „Сбогом.“ И какъв беше неговият отговор на това мълчаливо сбогуване? Хвърли ѝ един бърз поглед и грубо изръмжа:

– Давай да ги видим тези твои следи, Сакс. По-живо, времето лети.

Двадесет и осма глава

Час 29 от 45

Целта на криминалиста е да посочи точния извършител.

Това представлява проследяването на една следа до един-единствен източник, като се изключат всички останали.

Линкълн Райм се взираше в най-индивидуалното доказателство от всички възможни: кръв от тялото на Танцъора. Един ДНК-тест на определен ограничен участък, изключващ полиморфизма, на практика би

елиминирал всяка вероятност кръвта да принадлежи на някой друг.

И въпреки това кръвта почти не беше от полза за Райм. Компютърната ДНК-система съдържаше образци от ДНК-то на някои от съдените престъпници, но тази база-данни беше твърде недостатъчна, тъй като в нея влизаха главно извършителите на сексуални престъпления и някои от по-жестоките убийци, така че Райм съвсем не се изненада, когато в системата не откри нищо за ДНК-то на Танцъра. Въпреки това Райм се радваше дори на това нищожно удоволствие, че притежаваше част от самия убиец, попила в памуче, пхнатата на сигурно в епруветката. За повечето криминалисти извършителите обикновено са „някъде там, из улиците“; никога не бяха се срещали с тях и едва ли щяха да го направят, ако не ги извикаха на процеса. Затова Райм изпитваше приятния гъдел да „затвори“ в епруветка човека, който беше причинил страдание на толкова много хора, включително и на себе си.

– Какво друго ни носиш? – обърна се той към Сакс. Тя беше минала с прахосмукачката цялата стая на Брит Хейл, после двамата с Куупър, въоръжени с лупи, бяха я прегледали още по-внимателно, но не откриха нищо повече от нагар от изстрели, стружки от куршуми, тухлен прах и мазилка там, където се бяха забили куршумите.

Беше намерила и гилзите на полуавтоматичния му пистолет. Оръжието беше Берета 7,62 мм. Най-вероятно беше старо; ударникът му имаше луфт и биеше доста встрани. Всичките гилзи, Сакс ги беше открила и петте, са били потопени в очистващ разтвор, за да се махнат отпечатъците на хората от компанията-производител. Така те по никакъв начин не можеха да бъдат проследени до смяната, произвела ги в някой от заводите Ремингтън или после до дистрибутора в някой град. Освен това Танцърът най-вероятно ги беше заредил с кокалчетата на пръстите си, за да не оставя отпечатъци. Стар номер.

– Друго?

– Куршуми от пистолет.

Куупър ги огледа внимателно. Три от тях бяха сплескани. Единият беше в доста добро състояние. Останалите два бяха покрити с черната обгоряла кръв на Брит Хейл.

– Огледай ги за отпечатъци – нареди Райм.

– Направих го вече – гласът ѝ секна на последната сричка.

– Опитай с лазера.

С това се зае Куупър.

– Няма нищо, Линкълн. – Техникът видя памуче в една от найлоновите кесийки. – А това какво е?

Сакс му отговори:

– О, успех да намеря и един от куршумите му за снайпера.

– Какво?

– Ами той стреля няколко пъти по Джоуди. Два от изстрелите попаднаха в стената на къщата и експлодираха. Този обаче се заби в пръстта – в цветната леха и не гръмна. До едно от мушкатата имаше малка дупка и...

– Чакай – Куупър премигна. – Ама това е от онези дум-дум патроните.

– Да бе, но не е избухнал.

Той внимателно постави кесийката върху масата и отстъпи назад, при което повлече със себе си и Сакс, макар и два инча по-висока от него.

– Какво става?

– Дум-дум куршумите са много нестабилни. Барутните зрънца може да тлеят дори в този момент... Всяка секунда може да избухне. А шрапнелче от медната обшивка може спокойно да те убие.

– Нали видя късчета от другите куршуми, Мел? – обади се Райм, – Разбра ли как са направени?

– Зловещи са – смутен каза техникът. Голото му теме беше покрито със ситни капчици пот. – Вътре е пълно предимно с бездимен барут и пентаерилтритол триакрилат. Той е много нестабилен.

– Ами този защо не е избухнал?

– Явно пръстта не е била достатъчно твърда. Пък куршумите са моделки. Сигурно качественият му контрол не е бил много ефективен по отношение на този.

– Сам ли си ги прави? – удиви се Райм. – Че как? Като не свалеше поглед от найлоновата торбичка, техникът заобяснява:

– Ами най-простия начин е да се пробие дупка от върха почти до основата, пуска се една сачмичка и се насипва черен или бездимен барут. После се усуква нишка пластичен взрив, която внимателно се натъква вътре. Накрая всичко се запечатва отново – в неговия случай с керамично връхче. Когато куршумът срещне преграда, сачмичката удря барута, той избухва и детонира другия експлозив.

– Усуква се нишка пластичен взрив ли? – попита Райм.

– Така, между пръстите?

– Ами обикновено, да.

Райм погледна към Сакс и за момент пропадта помежду им сякаш никога не беше съществувала. Двамата се усмигнаха и казаха в един

глас:

– Отпечатъци!

– Може и да има. Но как ще ги откриете? Ще трябва да го разглюбите напълно.

– Ами тогава – каза Сакс – ще го разглюбим.

– Не, не, не, Сакс – заекна Райм. – Не ти. Ще изчакаме бомбения отряд.

– Нямаме време.

Тя се наведе над кесийката и започна да я отваря.

– Сакс, по дяволите, какво се опитваш да докажеш?

– Не се опитвам нищо да доказвам – хладно отвърна тя.

– Опитвам се да откроя убиеца.

Куупър стоеше отстрани безпомощен.

– Какво, опитваш се да спасиш Джери Банкс? Ако не си разбрала, твърде късно е вече. Стига толкова. Откажи се и си карай работата.

– Това ми е работата.

– Сакс, не си виновна ти! – кресна Райм. – Забрави го. Зарежи мъртвите. Казвал съм ти го най-малко милион пъти.

Тя невъзмутимо обясни:

– Ще го покрия с жилетката си. – Тя съблече блузата си и откопча презрамките на бронезилетката си. После я постави като палатка върху найлоновата кесийка с опасния куршум.

Куупър се обади:

– Ти ще бъдеш зад жилетката, но ръцете ти няма да са.

– Костюмите на нашите бомбаджии също нямат ръкави – отбелязатя, извади си тапите за уши, които ползваше при стрелба, и си ги постави.

– Ще трябва да викаш – обърна се тя към Куупър. – Какво да правя?

„Не, Сакс, не“, мислеше си Райм.

– Ако не ми кажеш, ще го разрежа по дължина. – И тя хвана една фина лабораторна ножовка. Размаха острието над куршума. Поколеба се.

Райм въздъхна и кимна към Куупър.

– Кажй й какво да прави.

Техникът преглътна.

– Добре. Извади го. Внимателно. Ето, сложи го на тази кърпа. Не го клати. Това е най-лошото нещо, което можеш да направиш.

Тя извади куршума, изненадващо малко парченце метал с бяло

връхче.

– Нали виждаш това бялото конусче? – продължи Куупър. – Щом куршумът избухне, то минава през цялото ти тяло и още най-малко две-три стени. Има тefлоново покритие.

– Добре. – И тя го обърна към стената.

– Сакс – обади се Райм със спокоен глас, – използвай щипци, не пръстите си.

– Ако избухне, това няма много да ми помогне, Райм. Така се чувствам по-сигурна.

– Моля те.

Тя се поколеба, но после взе хемостата⁴⁹, който Куупър ѝ подаде. Стисна с него основата на пулито.

– А как ще го отворя? Ще го режа ли?

– Не можеш да режеш куршума – викна Куупър. – Нали докато го режеш с ножовката, топлината ще възпламени барута. Трябва да извадиш конусчето, а след това и парченцето пластичен взрив. По лицето ѝ се стичаше пот.

– Добре. С щипците ли?

Куупър хвана едни пинцети от масата и се приближи откъм едната ѝ страна. Подаде ѝ ги в дясната ръка и се отдръпна.

– Значи, хващаш го здраво и въртиш силно. Вероятно е залепено с епоксидна смола. Тя не хваща много добре към оловото, така че би трябвало да успееш да го извадиш. Но не трябва да стискаш твърде силно. Иначе ще го счупиш, а тогава няма изваждане. А може и да гръмне.

– Е, не е чак толкова трудно – промърмори тя.

– Като колите, които си поправяла, Сакс – обади се Райм.

– Какво?

– Когато им развиваш свещите за смяна. Натискаш толкова, колкото да ги развиеш, без да ги счупиш.

Тя кимна така разсеяно, че той не разбра дали въобще го беше чула. Наведе глава над вигвама на собствената си бронезилетка.

Очите ѝ силно се присвиха.

О, Сакс...

Той не забеляза движение. Просто чу леко пукване. За секунда тя замръзна на мястото си, после надникна да види какво става.

– Излезе. Виждам дупката.

49. Медицински инструмент, използван за кръвоспиране чрез директно притискане на кръвоносния съд, нещо като клещи.

– Барутът виждаш ли? – попита Куупър.

– Да.

Той ѝ подаде една масльонка с машинно масло.

– Капни малко от това вътре и го наклони. Експлозивната нишка трябва да падне сама. Няма как да я издърпаме, защото ще повредим отпечатъка.

Тя го направи и обърна куршума с отворения край надолу, към кърпата. Нищо не се случи.

– Проклятие! – измърмори тя.

– Не...

Тя го разтърси. И то силно.

– ... го тръскай! – извика Куупър.

– Сакс! – задъха се Райм.

Тя го разтърска още по-силно.

– Проклет да е! – Не!

Най-после отвътре изпадна една тъничка бяла нишка, а след нея и няколко зрънца чер барут.

– Добре – каза Куупър и изпусна въздуха си. – Сега вече няма какво да стане.

Приблужи се и с една игличка претърколи експлозива върху едно предметно стъкло. После тръгна със спокойната походка на всички криминалисти в света – с изправен гръб и вдигната ръка с предметното стъкло, върху което пробата дори не се поклащаше – към микроскопа. Постави взрива под обектива.

– Магна-Бръш ли ще е? – попита Куупър като имаше предвид финия прах за сваляне на отпечатъци.

– Не – отвърна Райм. – По-добре използвай виолетовото от женшена. Това все пак е отпечатък в пластичен материал. Трябва ни само малък контраст.

Куупър го напръска с боичката и го сложи отново под обектива.

Едновременно с това върху екрана на Райм се появи изображението му.

– Ха така! – викна той. – Ей това е!

Всички спирали и разклонения се виждаха съвсем ясно.

– Пипна го, Сакс. Браво.

Докато Куупър бавно въртеше взривоопасната плънка, Райм запаметяваше отделните изображения върху екрана си като отделни файлове. Накрая ги събра в един и отпечата една лентичка двуизмерен отпечатък.

Но шом техникът го разгледа подробно, въздъхна.

– Какво? – попита Райм.

– И този не стига за анализ. Четвърт инч на пет осми. Няма система в света, която да може да каже нещо със сигурност за толкова малък отпечатък.

– Господи – издърдори Райм. Всичкият този труд... отиде по дяволите.

Изведнъж някой се изсмя.

Амелия Сакс. Зяпаше стената, тоест таблото с надписите по него. МП-1, МП-2...

– Дай да ги съединим – каза тя.

– Какво?

– Ами имаме три части – обясни тя. – Вероятно са от показалеца му. Защо да не можем да ги съединим?

Куупър погледна към Райм.

– Никога не съм чувал подобно нещо.

Нито пък Райм беше. Работата им се състоеше в анализ на доказателства, които да минат на процеса. Това трябваше да се върши със законни средства. Ако адвокатът на ответната страна ги видеше как събират части от отпечатъци, направо би се побъркал. Но в техния случай важното беше да хванат Танцъора, а не да съставят обвинение срещу него.

– Добре – каза Райм. – Давайте!

Куупър смъкна другите две копия от дъската и ги сложи на масата пред тях.

Двамата със Сакс се захванаха за работа. Куупър разпечатваше ново отпечатъците, като ги намали два пъти, така че всичките да бъдат еднакъв размер. После започнаха да ги нареждат като домино. Бяха съвсем като деца, опитваха така или иначе, пренареждаха ги и се караха и блъскаха, когато някой не отстъпваше. Сакс стигна дори дотам, че взе един химикал и донади няколко линии, там където имаше празнина, липсваше фрагмент за да се завърши отпечатъка.

– Ти не играеш честно – шегуваше се Куупър.

– Да де, ама става – отвръщаше триумфиращо тя. Накрая изрязаха ненужното и залепиха парчетата. Копираха го и пред тях стоеше три четвърти идеален релефен отпечатък, най-вероятно от десния показалец. Куупър го вдигна пред очите си.

– Имам известни резерви по отношение на това, Линкълн.

Но Райм отвърна:

– Това е изкуство, Мел. Красиво е.

– Ако разберат от Асоциацията по идентификация, ще ни бият шута.

– Пусни го през АСИО⁵⁰. Изискай търсене с първостепенна важност. Във всички щати.

– О-хо-о-о – възкликна Куупър. – Това ще ми струва целогодишната заплата.

После сканира отпечатъка на скенера и така го получи като файл, който въведе в АСИО.

– Ще ни отнеме поне половин час – каза Куупър. Твърдението му беше по-скоро реалистично, отколкото песимистично.

Но не мина толкова време. След най-много пет минути – точно времето, което Райм употреби за да измисли кого да накара да му налее едно, Сакс или Куупър – екранът премигна един-два пъти и на него изскочи съобщение.

В отговор на вашето запитване се откри... едно съответствие. Сравнено беше по 14 различни признака. Статистическа вероятност за автентичност на идентификацията: 97 %.

– О, Господи – измърмори Сакс. – Пипнахме го.

– Кой е той, Мел – попита Райм. Гласът му беше толкова тих, сякаш се страхуваше да не би думите му да разпръснат крехките електрони от монитора на компютъра му.

– Той вече не е Танцьора – отвърна му Куупър. – Казва се Стивън Робърт Кол. Тридесет и шест годишен. Настоящо местопребиваване – неизвестно. Задържан за престъпление преди петнадесет години. Номер на досието от Къмбърленд, Вирджиния.

Какво обикновено име. Райм се хвана, че беше леко разочарован. Кол.

– За какво му е досието?

Куупър зачете:

– За това, дето го е казал на Джоуди... Дали са му двадесет месеца, когато бил на петнадесет. – Той се усмихна. – Но както се вижда, Танцьорът не си е направил труда да му каже, че жертвата е била вторият му баща.

– Втори баща, а?

– Кофти работа – каза Куупър, като продължаваше да чете по екрана. – Леле.

50. Автоматизираната система за идентификация на отпечатъци.

– Какво? – този път беше Сакс.

– Извадки от полицейските рапорти. Ето какво е станало. Изглежда тяхното семейство не е било от най-щастливите. Майката на момчето е умирала от рак и съпругът ѝ – вторият баща на Кол – я цапнал, задето направила или не направила нещо си. Тя паднала и си счупила ръката. Няколко месеца по-късно тя починала, а Кол си набил в главата, че за смъртта ѝ е виновен Лу.

Куупър продължи с четивото, като на моменти откровено си потреперваше.

– Искате ли да чуете какво се е случило?

– Давай смело.

– Няколко месеца след смъртта ѝ Стивън и баща му излезли на лов. Малкият го повалил на земята, съблякъл го гол и го завързал за едно дърво в гората. Оставил го там няколко дена. Искал да го изплаши, както обяснил адвокатът му. Но когато пристигнала полицията, заварила обезобразено тяло. Раните били пълни с личинки и червеи на мухи и други насекоми. Живял още два дена. Не бил на себе си, блънгувал.

– Господи – прошепна Сакс.

– Когато го намерили, момчето било там, просто си седяло до него и гледало. – Куупър зачете: – Заподозреният се предаде, без да окаже съпротива. Държеше се твърде неадекватно. Не спираше да повтаря „Всяко нещо може да те убие, всяко нещо може да те убие...“ Откаран е в местния център за лекуване на душевно болни.

Райм не се интересуваше твърде от психологическото заключение. Много повече разчиташе на собствените си умения да преценява хората, отколкото да си блъска главата с надутите фрази на съдебните психолози. Той знаеше, че Танцьорът е психопат – всички професионални убийци бяха – и терзанията, и травмите, които го бяха направили такъв, какъвто е, едва ли биха му помогнали с нещо. Той попита:

– Снимка има ли?

– В досиетата на малолетните няма снимки.

– Да бе, вярно. По дяволите. Ами от военните няма ли?

– Тц. Но има друго провинение. Опитал се да се запише в морския флот, но психологическата му характеристика го провалила. Вървял неуморно няколко месеца по петите на служителите от военната комисия в окръг Вашингтон, накрая набил един от сержантите. Отгървал се с условна присъда.

Селито каза:

– Ще пуснем името през ФБР, полицията, списъка на псевдонимите

и Националният информационен център по престъпленията.

– Кажи на Делрей да прати хора в Къмбърленд и започнете да го издирвате – разпореди се Райм.

– Ще се постараям. Стивън Кол...

След всичките тези години. Беше като да влезеш в гробница, за която много си чел, но никога не си я виждал.

На вратата рязко се почука. Ръцете на Сакс и Селито инстинктивно посегнаха към оръжията.

Но посетителят беше едно ченге от долния етаж. Носеше огромен пакет.

– Доставка по домовете.

– Какво е това?

– Донесе го един колега от Илинойс. Каза, че било от пожарните на окръг Дю Пейдж.

– Е, какво е? Ченгето вдигна рамене.

– Оня каза, че било кал от гумите на камионите. Ама това са глупости. Сигурно се е помайтапил.

– Не – отговори му Райм. – Това е точно това, което ти е казал. – Той погледна към Куупър. – Остъргали ли са гумите от мястото на взрива?

Ченгето премигна.

– И вие сте поръчали това. Със самолет от Чикаго?

– Чакахме го със затаен дъх.

– Е. Понякога животът е забавен, нали?

Какво му оставаше на Линкълн Райм, освен да се съгласи.

* * *

Професионалните полети бяха само част от летенето.

Един-единствен полет беше свързан с огромно количество документация.

Задната част на фургона, който откарваше Пърси Клей към летището в Мамаронек, беше осеян с всякакви карти, книги и други документи: Справочник за всички летища и подобни съоръжения в страната, Ръководство на Пилота, издание на Федералното авиационно управление – Бележки за пилота, Примерни разчети и планове и още един справочник за летищата в страната. Хиляди страници. Планини от информация. Пърси като повечето си колеги пилоти знаеше всичко това наизуст. Но тя никога не би си и помислила да се качи на самолета си, без да се върне обратно до извора, отново да прочете всичко, тоест, буквално да

изяде всичко това с кориците.

С цялата тази информация и калкулатора в ръка тя в момента попълваше двата основни документа за един полет: навигационния дневник и плана на полета. В дневника тя отбелязваше височината, изчисляваше промените в курса поради вятъра, както и разликата между действителния и магнитния курс, определяше времето на полета и накрая стигна до числото, което за нея имаше свята стойност: количеството гориво, което щеше да бъде необходимо за целия полет. Шест града, шест различни дневника и дузина междинни спирки между тях...

След това се зае със самия план, съобразен с ФАУ, написа го върху обратната страна на навигационния дневник. Веднага щом излетят, вторият пилот трябва да активира плана, като се обади на Обслужване на полетите в Мамаронек, които пък от своя страна трябва да се обадят в Чикаго и да съобщят изчисленото време на пристигане на „Фокстрот Браво“. Така, ако половин час след обявеното време самолетът не пристигне на летище Чикаго, той се обявява за закъснял и се задействат спасителните служби.

Тези документи бяха доста заплетени и трябваше да бъдат попълнени и изчислени без грешка. Ако даденият самолет разполагаше с неограничени запаси от гориво, те можеха да разчитат на радиоуправление и да се мотат във въздуха колкото си искат и на каквата височина им скимне. Но не ставаше въпрос само за високата цена на горивото (двойката турбовитлови двигатели Гарет изгаряха наистина колосално количество); горивото беше доста тежко и самият му превоз струваше много пари. При дълги полети, особено с чести спирки, когато при излитането двигателите гълтаха като млади лами, наличието на допълнителни количества гориво на борда затрудняваше отделянето от земята и можеше за няколко секунди да „изяде“ кажи-речи цялата печалба на Компанията от полета. Според ФАУ при всяко излитане самолетите трябва да разполагат с достатъчно гориво да стигнат до местоназначението си плюс резерва в случай на нощен полет за още четиридесет и пет минути.

Пръстите на Пърси Клей леко пробягваха по бутоните и тя изпълваше необходимите формуляри с красивия си почерк. Нехайна за толкова много неудачи в личния си живот, що се отнасяше до летенето, тя вършеше всичко с педантична точност. Дори само попълването на честотите за радиовръзката по време на полета или разликите в магнитния курс ѝ доставяха неизразимо удоволствие. Никога не гледаше да се измъкне, когато ставаше дума за точни изчисления. Същото важеше и за днес – тя се беше потопила до шията в работа.

До нея седеше Роланд Бел. Беше изпит, бледен и намръщен. Доброто момче, нейното приятелче вече го нямаше. Беше й много мъчно и за Бел. Почти колкото за себе си; явно Брит Хейл беше първият свидетел, който той беше загубил. Изведнъж й се прииска необяснимо защо да го докосне за ръката, да го окуражи, така както той го беше правил. Но той явно беше от ония мъже, които при сблъсъка си с подобна загуба, се изгубваха в самите себе си; всяко съчувствие би ги наранило. Той твърде приличаше на нея, помисли си тя. Бел гледаше с невиждащ поглед навън през прозореца на фургона, а ръката му от време на време неволно докосваше набраздената черна пластмаса на дръжката на пистолета си, увиснал от кобура за под мишница.

Точно когато тя приключи с попълването на последната карта, фургонът зави и навлезе на територията на летището. Спряха ги на входа, провериха им документите и им махнаха да продължават.

Пърси ги упъти към хангара, като забеляза, че в офиса още светеше.

Помоли ги да спрат и тя слезе, пазена от Бел и още един неин бодигард, които тръгнаха след нея към сградата на офиса им.

Рон Толбът, целият омазан в масло и на ръба на силите си, седеше на стола си и бършеше челото си. Лицето му беше доста зачервено.

– Рон... – Тя забърза към него. – Какво ти е?

Те се прегърнаха.

– Брит – каза той, поклати глава и се задъха. – Видял е сметката на Брит. Пърси, въобще не трябва да си тук. Върви някъде на безопасно. Забрави за полета. Не си струва.

Тя отстъпи назад.

– Кажы какво ти е? Да не си болен?

– Скапан съм.

Тя му измъкна цигарата от ръката и я загаси.

– Сам ли си вършил работата? Сам ли си подготвил „Фокстрот Браво“?

– Аз...

– Рон?

– Е, повечето. Почти свърших. Оня от Нортийст докара угасителния патрон и горивната камера преди около час. Почнах да ги монтирам. Само дето малко се поуморих.

– Болят ли те гърдите?

– Не, не чак толкова.

– Рон, веднага вкъщи.

– Мога...

– Рон – скастри го тя. – За последните два дена загубих двама от най-скъпите ми хора. Не искам ти да бъдеш третия... Аз също мога да монтирам горивната камера. Та кой не може?

Ако се съдеше по вида му, Толбът едва ли щеше да успее да вдигне и гаечен ключ, да не говорим за тежката горивна камера. Пърси попита:

– Къде е Брад? – Той щеше да бъде втори пилот.

– Каза, че тръгва. Ще бъде тук след около час.

Тя го целуна по потното чело.

– Ти си върви вкъщи. И стига с тия цигари, за Бога. Да не си полудял?

Той я притисна към себе си.

– Пърси, за Брит...

Тя го накара да замълчи с пръст на устните си.

– Ш-шшт, ти върви вкъщи. Наспи се като бял човек. А като се събудиш, аз ще летя над Ери и всички ще получим нашия договор. Подписан, подпечатан и доставен.

Той се изправи на краката си, постоя прав, загледан през прозореца във „Фокстрот Bravo“. На лицето му беше изписана горчивина. Тя си спомни същия поглед, когато ѝ каза, че са го скъсали на медицинския преглед и вече никога няма да може да лети. Толбът се отправи към вратата.

Беше време да се захваща за работа. Тя запретна ръкави и махна към Бел да се приближи. Той си наведе главата по начин, който тя смяташе за особено очарователен. По същия начин и Ед навеждаше глава, когато му говореше нежно. Сега каза:

– Ще ми трябват няколко часа в хангара. Нали ще можеш да държиш мръсния копелдак далече от мен за това време?

Без остроумни лафове, без сключване на сделки и гръмки фрази. Роланд Бел, човекът с двата пистолета, кимна тържествено и очите му зашариха от сянка на сянка.

* * *

В ръцете си те държаха истинска загадка.

Куупър и Сакс се бяха заели да изследват всички вещества, полепнали по гумите на пожарните и полицейските автомобили в Чикаго, които бяха обработили мястото, където самолетът на Ед Карни се беше взривил. Разбира се, това бяха основно кал, кучешки лайна, трева, масло и всякакъв боклук, напълно безполезни, но и абсолютно неизбежни.

Имаше обаче и още нещо, което заинтересува Райм.

Той просто нямаше никаква идея какво може да означава то.

Единствената проба, в която бяха открили някакви следи от бомбата, съдържаше тънички лентички пластична материя с бежев цвят. Според газ-анализатора това беше C5H8.

– Изопрен – мислеше на глас Куупър.

– Това пък какво е? – попита Сакс.

– Гума – отговори й Райм. Куупър продължи:

– Освен това има и мастни киселини. Пигменти, талк.

– А втвърдители? – обади се Райм. – Глина? Магнезиев карбонат?

Цинков окис?

– Няма.

– Това е мека гума. Като латекса.

– Има и следи от лепило на тази основа – прибави Куупър и продължи да се взира в окулярите на комбинирания микроскоп. – Бинго – викна изведнъж той.

– Не ни дразни, Мел – изръмжа Райм.

– Частици от спойка и минимални количества пластмаса, вградени в гумата. Електрическа платка.

– Таймера ли? – зачуди се на глас Сакс.

– Не, той беше непокътнат – напомни й Райм.

Усещаше, че наистина бяха попаднали на нещо. Ако това беше друга част от бомбата, по нея можеха да проследят експлозива или пък някой друг компонент.

– Трябва да сме сигурни, че това е от бомбата, а не от самия самолет. Сакс, ще се наложи да отидеш до летището.

– Кое лети...

– В Мамаронек. Намери Пърси и я накарай да ти даде образци от всичко направено от гума, латекс или от платките, които са били в самолета. А ти, Мел, изпрати тази информация в отдела по експлозивни и провери във военното следствие – може би военните използват някакъв вид непромокаем латекс за опаковане на даден вид експлозивни. Да се надяваме, че този път ще успеем да го проследим.

И така, Куупър се зае да въвежда информацията за запитването в компютъра, а Райм забеляза, че Сакс нещо беше недоволен от задачата си.

– Да не искаш да кажеш, че ще трябва да говоря с нея? – попита тя.

– С Пърси?

– Ами да, точно това искам да кажа.

– Добре – въздъхна тя. – Супер.

– И престани да се заяждаш с нея. Наистина се нуждаем от нейното съдействие.

Райм още се чудеше защо ли тя така ядно беше навлякла бронезилетката си и беше излязла без дори да каже едно „Чао“.

Двадесет и девета глава

Час 31 от 45

Щом пристигна на летище Мамаронек, Амелия Сакс видя Роланд Бел да дебне зад ъгъла на хангара. Около огромната постройка стояха още шест други агента. Сигурно някъде наоколо имаше и снайперисти.

Тя мярна дори бабуната, зад която беше залегнала, за да се прикрие от смъртоносния огън на Танцьора. Спомни си, макар при спомена да й се повдигна, противния мирис на кал, примесен с този на бездимен барут от безполезните й pistolетни изстрели.

Обърна се към Бел:

– Инспекторе.

Очите му за момент се спряха на нея.

– Здравейте.

После той се обърна и продължи да оглежда територията на летището. Веселият му южняшки нрав беше изчезнал. Той се беше променил. Сега те двамата имаха нещо общо, което всички знаеха. И двамата бяха стреляли по Танцьора, и двамата не бяха улучили.

И двамата бяха попадали в неговата зона на поражение и се бяха измъкнали живи. По бронезилетката му имаше две петна: две ивици раздран плат, там където се бяха плъзнали куршумите на убицеца по време на нападението му в охраняваната къща.

– Къде е Пърси? – попита го Сакс.

– Вътре. Довършва поправката на самолета.

– Сама ли?

– Така мисля. Бива си я, наистина мъжко момиче е. Човек направо да не очаква, такава, е, не особено привлекателна жена, да разбира от толкова много неща. Страшна майка, а?

„Я да млъкваш, че ако си отворя аз устата...“

– Някой друг има ли? От Компанията? – И тя кимна към офиса на Чартърни полети „Хъдсън“. Вътре светеше лампа.

– Мисля, че Пърси изпрати всички вкъщи да си почиват. Чакаме

един да пристигне всеки момент, този дето ще ѝ бъде втори пилот. Един от техниците им е вътре, сигурно трябва да присъства преди всеки полет. Проверих го. Няма проблеми.

– Значи тя наистина смята да лети?

– Ами така изглежда.

– Самолетът се охранява непрекъснато, нали?

– Точно така. Още от вчера. А вие защо сте тук?

– Трябват ми някои образци за анализ.

– Ама този Райм, и него си го бива, голям мозък е, а?

– А-ха.

– Двамата сте голяма комбина.

– Е, изкарахме заедно няколко случая – безразлично отвърна тя. – Той ми спаси задника от отдел Обществени връзки.

– Добре е направил. Ами, я кажи, чувам, че си можела да забиеш гвоздей.

– Какво да правя...?

– Че добре стреляш. С револвер. Била си в отбора, а? „Да, и ето тук беше мястото на последното ми състезание“, помисли си тя с горчивина.

– Ами, намирам си работа за събота и неделя – измърмори тя.

– То и аз стрелям от време на време, ама, честна дума, дори в най-добрите ми дни, когато съм с хубав пистолет, с дълга цев, на единична, на повече от петдесет-шестдесет метра съм гола вода.

Тя оцени думите му, но знаеше също така, че те имаха за цел да я оправдаят за вчерашното ѝ фиаско; ето защо тя не им обърна никакво внимание.

– Ще отида да поговоря с Пърси.

– Точно срещу вратата е, колежке.

Сакс се мушна в огромния хангар. Вървеше бавно и оглеждаше всички места, където би се скрил Танцьорът. Спря се пред огромна купчина кашони; Пърси още не я беше видяла.

Беше стъпила на едно неголямо скеле с ръце на кръста и гледаше сложната плетеница тръби, жици и проводи, които излизаха и влизаха в самолетния двигател. Ръкавите ѝ бяха навити, ръцете ѝ – целите в смазка. Кимна на себе си, сякаш току-що беше взела някакво решение и се протегна към двигателя.

Сакс беше направо очарована, докато наблюдаваше как ръцете на жената пробягваха с невероятна скорост из всички елементи на тази сложнотия. Тя прикрепяше, завинтваше, развинтваше, притягаше хлабини, запълваше отвори с уверени, заучени движения на тънките си ръце.

Монтира един едър червен цилиндър, който отне на Сакс цели десет секунди да се сети, че това беше угасителният патрон.

Но една от частите – голям метален вътрешен цилиндър – не пасваше.

Пърси слезе от скелето и потърси тръбен ключ, взе го и се качи отново. Разви едни болтове, извади друга част, за да си осигури пространство за действие и отново опита да напъха големия цилиндър на мястото му.

Не успя да го помръдне.

Натисна с рамо. Пак нищо, сякаш беше заварен. Развинти още някаква част, като педантично поставяше всеки развит болт в един пластмасов леген в краката си и я извади да освободи още място. Лицето й силно се зачерви, докато отново се напъваше да монтира цилиндъра. Дишаше тежко. Внезапно той се изплъзна от ръцете й, изметна се, тя загуби равновесие и политна от скелето. Превъртя се във въздуха и падна на ръце и колене. Болтовете и инструментите, които така грижливо беше събирала, се пръснаха по циментовия под на хангара чак до опашката на самолета.

– He! – извика тя. – He!

Сакс пристъпи напред да види дали се беше ударила, но веднага разбра, че викът й съвсем не изразяваше болка. Пърси грабна един ключ и с все сила го трясна в пода. Сакс се спря, отстъпи назад в сянката до големите кашони.

– Не, не, не... и заудря с друг ключ циментовия под. Сакс реши да не се показва още.

– О, Ед... – тя изпусна ключа. – Не мога да го направя сама. – Задъха се и се сви на кълбо. – Ед... о, Ед... така ми липсваш! – Накрая се отпусна върху огрения от слънцето под и сгърчена като есенен лист, заплака.

Секунда-две по-късно всичко свърши. Пърси се изправи, пое си дълбоко въздух и избърса сълзите от очите си. Превърна се отново в смелия и твърд пилот, който цял живот искаше да бъде. Разтърси се, събра всички разпилени болтове и инструменти и отново се качи върху скелето. Загледа се в цилиндъра, който й се беше опъвал досега. Търсеше къде точно трябваше да легне, но май нищо не откри.

Сакс се върна към входната врата. Затръшна я с трясък и тръгна към самолета. Стъпките й отекваха в просторното помещение.

Пърси се завъртя, видя я и отново се върна към работата си. Избърса с ръкав лицето си и продължи да човърка упорития цилиндър.

Сакс стигна до подножието на скелето и вдигна поглед. Известно време и двете мълчаха. Накрая Сакс се обади:

– Защо не опиташ с крик?

Пърси я погледна и нищо не каза.

– Допускът е малък, твърде плътно ляга – продължи Сакс. – Трябва просто да натиснеш силно. Старата хамалогия – с бой само грънци не се оправят. Това не го преподават в техникумите.

Пърси внимателно се вгледа в прикрепящите метални скоби.

– Не зная вече.

– А аз зная. Пред тебе стои цял експерт по тези въпроси.

– Да не би да си поставяла горивна камера на ЛИР?

– Не съм. Само свещи на опел „Чеви Монза“. Повдигаш двигателя с крик, за да можеш да ги стигнеш. Е, поне така е на У-образния осемцилиндров двигател. Но кой пък би си купил четирицилиндров автомобил? Тоест, за какво би му послужил?

Пърси погледна отново към двигателя.

– Е? – настояваше Сакс. – Ще вадиш ли крика?

– Ще изкриви външната кутия.

– Не и ако го поставиш тук. – Сакс посочи близо до мястото, където двигателят се окачваше към корпуса на самолета.

Пърси огледа сглобката.

– Нямам крик. Поне не толкова малък.

– Аз имам. Ей сега ще го донеса.

Сакс отскочи до автомобила си и се върна с крика на колата. Качи се на скелето, при което коленете й отново се обадиха.

– Ей тука можеш да пробваш – И тя докосна основата на двигателя.

– Това е двойна Т-образна стоманена греда.

Докато Пърси закрепяше крика, Сакс заразглежда сложнотиите на самолетния двигател. Такъв не беше виждала досега.

– Колко коня е?

Пърси се изсмя.

– При нас няма конски сили. Мощността е тяга на витлото и се мери с фунтове. Тези, дето ги виждаш, са Гарет, турбовитлови Седемдесет и тройки. Дават им по 3500 фунта всеки.⁵¹

– Невероятно – засмя се Сакс. – Почти като братче на моя отвън. – Закачи лоста на крика и усети познатото съпротивление, когато започна да върти. – Никога не съм виждала турбодвигател отблизо. Още от

51. Около 1700 кг.

малка си мечтаех да имам кола с турбодвигател и да я подкарам из солниците в Аризона.

– Това тук не е чиста турбина. Вече не ги произвеждат. Само Конкордите още са с тях. Военните, разбира се. Та тези са турбовитлови. Като големите лайнери. Виждаш ли, ей там отпред онези пластини? Това не е нищо друго освен фиксирани витла. При ниски височини чистите реактивни двигатели не са изгодни, тези са с около четиридесет процента по-рентабилни откъм харч на гориво.

Сакс се задъха, докато въртеше с мъка лоста на крика. Пърси отново подпря с рамо пръстена на цилиндъра и натисна. Той не беше особено голям на размери, но тежеше доста.

– Значи разбираш от коли, а?

– Баща ми. Той ги обичаше. Прекарвахме цели следобеди да ги разглобяваме и сглобяваме. Когато не трамбоваше улиците, естествено.

– Трамбовал ли?

– И той беше ченге.

– Значи оттогава те гложди червейчето на механика?

– Не-е, тогава направо ме изяде червейчето на високите скорости. А то като те подхване, ставаш маниак на окачвания, трансмисии и двигатели. Иначе все ти се струва, че се движиш като каруца.

Пърси попита:

– Ти карала ли си някога самолет?

– Да съм „карала“ ли? – усмихна се Сакс на думата. – Не. Но вече започвам да се замислям, като те гледам колко сексапил си събрала под този капак.

Тя завъртя лоста още един-два пъти и спря. Мускулите я заболяха. Пръстенът изскърца тихо и задра о метала, където трябваше да легне.

– Чак пък толкова – несигурно каза Пърси.

– Почти влезе!

Със звучно метално шракване цилиндърът влезе и легна идеално на мястото си. Грозничкото лице на Пърси се разчупи от слаба усмивка.

– Затягаш ли ги? – попита Сакс, която се беше заела да поставя на мястото им болтовете, а сега се оглеждаше за ключ.

– Аха – отвърна Пърси. – А силата, която употребявам е такава, че „и дяволът от ада да дойде, да не може да ги развие“.

Сакс затегна болтовете с тръбния ключ, като сложи и допълнително рамо. Прешракването на ключа я върна назад в ученическите ѝ години, когато прекарваше хладните неделни следобеди с баща си. Почти усети мириса на бензин, есен и аромата от печачите се гювечета, долитащ от

кухнята на орташката им къща в Брууклин.

Пърси провери болтовете на Сакс и каза:

– Аз ще се оправя с останалото. – И се зае да свързва наново кабели, жици и електронни компоненти. За Сакс всичко това беше напълно непонятно, но тя гледаше очарована. Пърси спря. Прибави тихо: – Благодаря. – И след малко: – Ти какво правиш тук?

– Открихме едни други материали, които може би са от бомбата, но Линкълн не е сигурен дали това не са части от самолета. Дребни късчета оранжев латекс, части от електронна платка. Звучи ли ти познато?

Пърси вдигна рамене:

– В ЛИР-а има хиляди уплътнения. Може и латексови да са, нямам никаква представа. Да не говорим за платки. От тях сигурно има още толкова. – Тя кимна към единия ъгъл на хангара, където имаше шкаф и пейка. – Платките обикновено се правят по поръчка, според предназначението им и марката на самолета. Там сигурно има какви ли не гумички. Вземай си, каквото те интересува.

Сакс я послуша и започна да прибира бежови гумички, които ѝ харесат, в една кесия. Без да се обръща към нея, Пърси се провикна:

– А пък аз си помислих, че си дошла да ме арестуваш. Пак да ме прибиращ на топло. ,

„Прекрасна идея“, помисли си Сакс, но каза:

– Заради образците идвам. – След минутка продължи: – Какво още трябва да се прави? По самолета?

– Останаха само настройките. После една пробна разходка из пистата да видим как сме с мощността. Трябва да видя и прозореца, дето го смени Рон. На никого няма да му е приятно да загуби прозореца си при четиристотин мили в час. Ще ми подадеш ли онази шестица? Не, метричната.

– Аз загубих един при сто – каза Сакс, докато подаваше инструмента.

– Какво?

– Стъклото. Докато преследвах с колата един кретен. Идиотът стреляше с едри сачми, две нули. Добре, че успях да се наведа. За сметка на това обаче ми хвъркна предното стъкло... Честна дума, докато му сложа гривните, налапах няколко бръмбара.

– И аз винаги съм смятала, че вода рискован и интересен живот.

– Ами, повечето време изкарваме в голяма скука. Максимум пет процента от всичко е адреналин, ама чист.

– Да, чувала съм – разсеяно се обади Пърси. После свърза лаптопа

направо към един от елементите на двигателя. Защрака по клавиатурата и зачете екрана. Без да поглежда към нея, тя я попита:

– Е, какво е?

Загледала се в компютъра, в пробягващите цифри по екрана му, Сакс попита:

– Кое какво е?

– Ами, ъ-ъ-ъ, това напрежение. Помежду ни. Между мен и теб.

– Заради тебе един от моите приятели едва не умря. Пърси поклати глава. После каза съвсем отчетливо:

– Не е това. При вас винаги съществува риск. Човек сам решава дали да го поеме, или не. Джери Банкс не беше някой новобранец. Друго е – освен това го почувствах, преди да гръмнат Джери. Още когато те видях за първи път, в стаята на Линкълн Райм.

Сакс замълча. Извади крика от двигателния отсек и го сложи върху една маса. Разсеяно започна да върти лоста, за да го сгъне.

Трите листа метал легнаха на мястото си и закриха двигателя. Пърси продължи да завинтва болтчета, служейки си с отвертката като диригент с палката си. Имаше наистина ръцете на магьосник. Накрая тя пак се обади:

– Заради него е, нали?

– Кого?

– Знаеш, кого имам предвид. Линкълн Райм.

– Мислиш, че ревнувам? – Сакс се изсмя.

– Да, така мисля.

– Но това е смешно.

– Това е повече от работа помежду ви. Мисля, че ти си влюбена в него.

– Естествено, че не съм. Това са шуротии.

Пърси я погледна многозначително и после грижливо нави няколко прекалено дълги жици, които напъха зад едно малко капаче в двигателното отделение.

– Това, което си видяла, е обикновено уважение към неоспоримия му талант, нищо повече.

Тя вдигна изцапаната си със смазка ръка към лицето си. – Я стига, Амелия, само ме погледни. От мен не става любовница. Ниска съм, държа се като шеф, и освен това не съм толкова хубава като теб.

– Ти си... – започна Сакс. Пърси я прекъсна:

– Да, знай, грозното патенце? Нали я знаеш приказката, за онова птиче, дето всички мислели за грозно, докато един ден то не се

превърнало в голям красив лебед. Чела съм я милион пъти като дете. Но аз никога не се превърнах в лебед. Може би затова се научих поне да лята – студено се усмихна тя, – но знаеш, че не е същото. Освен това – продължи Пърси, – аз съм вдовица. Съвсем наскоро загубих съпруга си. Така че изобщо не се интересувам от който и да било друг.

– Съжалявам – бавно започна Сакс, като чувстваше, че против волята ѝ я бяха въвлекли в този разговор, – но, как да кажа... ами, ти изобщо не показваш признаци на траур.

– Така ли? Понеже се опитвам да дам всичко от себе си, за да не фалира Компанията ми?

– Не, има и нещо друго – отвърна предпазливо Сакс. – Или?

Пърси впи поглед право в лицето ѝ.

– Дватама с Ед бяхме невероятно близки. Освен че бяхме съпрузи, ние бяхме и приятели и бизнес-партньори... И... да, наистина имаше друга жена Сакс завъртя очи към офиса на Чартърни полети „Хъдсън“.

– Точно така. Това беше Лорън. Дето я срещна вчера. Брюнетката, която така неутешимо плачеше.

– Това направо ме разбиваше. По дяволите, това разбиваше Ед също. Той ме обичаше, но имаше нужда от красивите си любовници. Винаги е било така. И нали се сещаш, за тях е било доста по-мъчително. Защото той винаги се връщаше вкъщи при мен. – За момент тя замълча, явно се бореше със сълзите. – Сигурно това е любовта, поне според мене – да се връщаш при този, когото обичаш.

– Ами ти?

– Дали съм му била вярна? – попита Пърси. Тя отново се изсмя горчиво – това беше смях на човек, който добре се познава, а му се иска да не е чак толкова прозорлив. – Аз нямах толкова възможности. Както виждаш, не съм от ония момичета, които само докато излязат на улицата и забърсват по нещо. – Тя се наведе и заразглежда разсеяно тръбния ключ. – Но въпреки това, да, след като разбрах за Ед и приятелките му. Това беше преди няколко години. Направо бях бясна. Много ме заболя. Изкарах си го на един-двама. Рон и аз – Рон Толбът – изкарахме няколко месеца. – Тя се усмихна. – Той дори ми направи предложение. Каза, че съм заслужавала нещо по-добро от Ед. Може и така да е било. Но въпреки другите жени в живота му мисля, че Ед беше този, с когото аз трябваше да прекарам живота си. Винаги съм смятала така.

За момент очите на Пърси помътняха, тя като че се отнесе някъде далеч.

– Срещнахме се във флота, аз и Ед. И двамата бяхме пилоти

изтребители. Когато той ми предложи... Нали знаеш, когато военен иска да предложи на някого брак, той казва: „Бихте ли желали да станете мой подчинен?“, абе нещо като шега. Но ние и двамата бяхме лейтенанти, така че Ед каза: „Хайде да си станем един на друг подчинени.“ Дори искаше да поиска ръката ми от баща ми и да ми подари годежен пръстен, но баща ми се беше отказал от мене...

– Наистина ли?

– Да бе. Като в сапунен сериал, 647-ма серия. И досега отказвам да играя главната роля. Както и да е, двамата с Ед се заехме да пестим всяка стотинка, мечтата ни беше да си отворим собствена чартърна компания, като се уволним. Едва свързвахме двата края. Една нощ той каза: „Хайде да летим“. Така взехме под наем онзи престарял Норсман, дето гниеше тука по ливадите. Як самолет обаче. От ония двигатели с витло и въздушно охлаждане... С такъв самолет можеш да направиш каквото си поискаш. Аз бях на пилотското място. Излетяхме и когато стигнах две хиляди метра, той ме целуна. После разклати рога (така му викаме на кормилото), което значеше, че той искаше да поеме управлението. Преместих се. После той каза: „Аз все пак ще ти подаря едно диамантче, Пърс.“

– Подари ли ти?

Пърси се усмихна:

– Даде пълна газ, щеше да разтопи соплата и опъна назад рога. Носът се вирна право нагоре. – Сега по страните на Пърси се стичаха едри сълзи. – Секунда преди да ритне обратно кормилото и да се понесем надолу почти в безтегловност, пред нас се беше разстлало нощното небе. Тогава той се наведе към мен и ми каза: „Ето, избирай. Тук са всичките звезди на вечерта – можеш да вземеш, която си поискаш.“ – Пърси наведе глава и жадно си пое въздух. – Всичките звезди на вечерта...

След малко тя изтри с ръкав очите си и се обърна към двигателя.

– Така че, честна дума, няма за какво да се притесняваш. Линкълн е наистина очарователен мъж, но всичко, което някога съм искала, беше Ед.

– Има още нещо, дето ти не знаеш – въздъхна Сакс. – Ти му напомняш някого. В когото той е бил влюбен. Когато се появи, изведнъж той се промени, сякаш отново е с нея.

Пърси вдигна рамене.

– Приличаме си по много неща. Разбираме се един друг. Но какво от това? Това не означава нищо. Отвори си очите, Амелия, Райм те обича.

Сакс се изсмя:

– О, едва ли.

Пърси я погледна още веднъж и каза:

– Какво ли ме интересува... – и педантично започна да подрежда обратно всички извадени инструменти и жички по местата им.

Роланд Бел влезе вътре и огледа за пореден път прозорците и сенките из хангара.

– Тишина, а? – попита.

– Нито гък.

– Получи се съобщение за вас. От щатската здравна организация. Току-що са тръгнали от болницата в Уестчестър. След около час ще получат стоката. След тях върви една кола с мои хора, за по-сигурно. Не се притеснявайте, че шофьорът може да се изплаши и да откаже да работи повече с вас – моите хора са номер едно. Шофьорът даже няма да разбере, че са го следили.

Пърси погледна към часовника си.

– Добре. – Хвърли още един поглед към Бел, който се беше загледал удивен към отворения капак на двигателя. Беше като хипнотизиран, напомняше на змия, видяла кръвния си враг, мангустата. – По време на полета, ще имаме ли бавачка?

Бел тежко въздъхна.

– След това, което стана в охраняваната къща – каза тихо и тържествено той, – аз лично няма да ви оставя да ми се изплъзнете от погледа. – Поклати глава и направи физиономия, сякаш вече му беше прилошало от полета.

Завряла глава отново в двигателния отсек, Пърси проговори с гръмолен глас:

– Като ви гледам двамата с Райм, трябва да ти кажа, че сте един дол дренки. – Тя се обърна и погледна към Сакс. – Ама знаеш ли, навремето имах един инструктор.

– И?

– Та значи, когато летяхме със самолет с няколко двигателя, той имаше навик да угаси единия, щото трябвало да си почине перката или да се охлади и после ни караше да кацаме. Много от инструкторите намаляваха до минимум мощността и височината, просто за да видят как ще се оправим; но преди кацане винаги даваха газ. Тоя инструктор беше съвсем наопаки – а-ха. Караше ни да кацаме на един двигател. Като го питаха „Ама това не е ли опасно?“, отговорът му беше: „На тоя свят няма нищо сигурно. Понякога ще ви се налага да правите и по-големи

щуротии от тази.“

Пърси спусна капака на обтекателя на двигателя и го завинти на мястото му.

– Така, с това свършихме. Проклетото му корито може наистина да полети.

Тридесета глава

Час 32 от 45

В 6 ч в неделя сутринта повикаха Джоуди от спалнята на първия етаж в къщата на Райм, където го бяха заключили да не избяга.

Той запристъпва едва-едва нагоре по стълбите, стиснал глупавата си книга „Никога повече зависим“, сякаш стискаше Библията. Райм добре си спомняше заглавието. Беше няколко месеца на първо място сред бес-тселърите според вестник „Таймс“. От време на време, когато изпадеше в черни настроения, като виждаше снимката ѝ във вестника, цинично се обръщаше към себе си „Зависим завинаги“.

По същото време група федерални агенти летяха от Куантико за Къмбърленд, Западна Вирджиния. Отиваха до родния град на Стивън Кол, за да съберат информация, която би им помогнала да установят настоящото му местопребиваване. Райм обаче беше доста скептично настроен относно техния евентуален успех, тъй като лично се бе уверил в прилежността на Стивън при премахването на всички възможни следи от себе си по местопрестъпленията си. Така че едва ли имаше основания за надежди, че Танцърът е подходил небрежно към местата, през които е минал по-рано.

– Сега ни разкажи нещо повече за него – обърна се Райм към Джоуди. – Някои факти, нещо полезно, каквото и да е. Искам да науча повече.

– Аз...

– Помисли си.

Джоуди присви очи. Райм си помисли, че обмисля какво ли да им каже, че да мирясат, сигурно някои негови повърхностни впечатления. Но беше искрено изненадан, когато Джоуди каза:

– Ами, на първо място, го е страх.

– От нас ли?

– Не, от тебе.

– От мене? – попита той смаян. – Той знае за мене?

– Знае, че се казваш Линкълн. И че си решил да го тикнеш на топло.

– Откъде знае?

– Не зная – отвърна дребният човек, после прибави: – Е, нали веднъж-два пъти се обажда по онзи клетъчен телефон. И слушаше доста време без дума да обели. Та, си мислех...

– О, триста дяволи! – изрева Делрей. – Подслушвал е някоя линия.

– Разбира се! – викна и Райм. – Най-вероятно тази на Чартърни полети „Хъдсън“. Значи ето как е открил охранявания блок. Как можахме да не се сетим за това?

Делрей се намеси:

– Трябва да претърсим целия офис. Само да не е тикнал микрофончето някъде извън сградата. Но ще го намерим. Ще го намерим. – Той се обади на техническите служби на Бюрото.

Райм се обърна към Джоуди:

– Продължавай. Какво друго знае за мене?

– Знае, че си инспектор. Не мисля, че знае къде живееш или пък фамилията ти. Обаче яко си го наплашил.

Ако коремът на Райм можеше да усеща приятния гъдел на възбудата или гордостта, точно сега беше моментът да усети едно от тези чувства, ако не и двете.

„И така, да видим, Стивън Кол, дали не можем да направим още нещо по въпроса с твоя страх.“

– Ти веднъж ни помогна, Джоуди. Сега те моля за още една услуга.

– Да не си луд?

– Затваряй си тъпия плювалник! – излая Делрей. – И чуй какво ще ти каже човекът! Ясно ли е? Ясен ли съм?

– Направих, каквото ви казах, че ще направя. Повече нищо не ме карайте да правя. – Мрънкането му беше станало непоносимо. Райм погледна към Селито. Трябваше да се заеме някой, който повече разбира от разговор с боклуци като тоя.

– В твой интерес е – бавно каза Селито – да ни помогнеш.

– Да ме гръмнат в гърба в мой интерес ли е? А да ме гръмнат в главата в мой интерес ли е? А? Бихте ли ми обяснили, че аз нещо не схващам?

– Разбира се, че ще ти го обясним, дяволе – изръмжа Селито. – Танцьорът знае, че си го издънил. Когато бяхме пред охраняваната къща, той можеше и да не стреля по тебе, нали? Прав ли съм?

Винаги карай боклуците да говорят. Да вземат участие в разговора.

Селито често беше обяснявал теорията си на разпит пред Линкълн Райм.

– Да. Мисля, че е така.

Селито повика с пръст Джоуди по-близо до себе си.

– Би било доста по-умно от негова страна просто да си вдигне чукалата и да се изпари. Но той реши да поеме риска да си намери позиция за стрелба, само за да ти прицели задника със снайпер. И така, какъв извод си правим от това?

– Аз...

– Че той няма да се откаже, докато не ти резне гушката.

Сега Делрей се намеси, щастлив, че му се предоставя възможност да играе праведник:

– А ти едва ли би искал този човек да ти почука на вратата в три сутринта – тази седмица, другия месец или догодина. Нали?

– И така – поде отново малко рязко Селито, – разбрахме ли се, че е в твой интерес да ни помагаш?

– Но искам да ме сложите в такава охранявана къща като свидетел.

Селито вдигна рамене.

– И да, и не.

– А?

– Ако ни помогнеш, да. Ако не, забрави.

Очите на Джоуди бяха зачервени и воднисти. Той изглежда наистина се страхуваше. След неговата случка Райм често се беше страхувал за другите – за Амелия, за Том или за Лон Селито. Но колкото до самия себе си, той винаги беше смятал, че едва ли някога щеше да изпита страх от смъртта, особено след нещастieto с него. И сега се питаше какво означава човек да живее мирно и кротко като мишка.

Твърде много начини да умреш...

Селито, който отново се беше вмъкнал в кожата на доброто ченге, вяло се усмихна на Джоуди.

– Ти беше, когато беше убит агентът, нали? В мазето?

– Да, бях там.

– Този човек можеше да бъде жив сега. Брит Хейл също. И още много други хора щяха да бъдат живи... ако някой се беше съгласил да ни помогне да спрем този мръсник преди една-две години. На теб ти се предоставя тази възможност. Благодарение на теб може би Пърси ще живее. И още много други. Можеш да го направиш, от теб зависи.

Селито беше истински магьосник в тази работа. Райм щеше да го изнудва, да го измъчва, в краен случай щеше да го подкупи. Но никога не би му дошло наум да се хване за тресчицата на честността, да обясни

просто и ясно, че всеки инспектор също е човек като всеки боклук.

Джоуди разсеяно запрелиства с мръсния си палец страниците на книгата си. Изведнъж той вдигна поглед и – изненадващо трезво – каза:

– Докато го водех към моето жилище, метрото, на два пъти си мислех дали да не го бутна в бързите води на мръсния канал, който прескачахме. Там водата наистина тече доста бързо. Щеше да го изхвърли право в Хъдсън. Зная и къде има купища метални шипове за траверсите в метрото. Хващам един и го прасвам по главата, докато той не гледа. Честна дума, наистина си мислех да го направя. Но се уплаших. – Той вдигна книгата. – „Глава трета. Изправи се срещу своите страхове.“ Аз винаги съм бягал. Никога не съм посрещал страховете си. Дори преди това си мислех, че ще успея да се изправам срещу него, но не можах.

– Ето ти още един шанс – обади се Селито.

Той продължи да прелиства орфаните страници. Въздъхна тежко.

– Казвайте какво трябва да направя?

Делрей вдигна смущаващо дългия си показалец към тавана. Това беше неговия знак на одобрение.

– Само след минутка ще ти кажем – каза Райм и се огледа. После внезапно се разкрещя: – Том! Том! Ела тук. Трябваш ми.

Симпатичното, раздражено лице на помощника се появи иззад тъгъла.

– Ссслушам, шефе.

– Обхванат съм от суета – обяви драматично Райм.

– Какво?

– Обхванат съм от суета. Дай ми огледало.

– Ти искаш огледало?

– И то голямо. Освен това, ако обичаш, вземи ми срещи косата. Все ти повтарям, а ти все забравяш.

* * *

Фургонът на щатската здравна организация към Министерството на здравето спря на пистата. Двата служители с бели престилки, които докараха товара от човешки органи за четвърт милион долара изобщо не се притесняваха, че цялото летище беше обградено от въоръжени до зъби ченгета.

Единствено, когато пуснаха Кинг – немската овчарка на отдела по обезвреждане на взривни устройства да подуши всички сандъци за експлозивни, единият от доставчиците каза неуверено:

– Ъ-ъм, мисля че е по-добре да махнете това куче оттука. Все пак за

животното черния дроб си е черен дроб и сърцата са си сърца.

Но Кинг се държа изключително професионално и изляз в знак, че одобрява стоката, без дори да я опита. После натовариха сандъците в хладилните отделения на самолета. Като се увери, че всичко е наред, Пърси отиде до кабината при младия, сламенорус пилот Брад Торгесън. Той беше летял няколко пъти за Чартърни полети „Хъдсън“, но не беше на постоянна работа. Сега двамата се заеха да направят пред стартовия оглед на самолета.

Веднъж вече го бяха направили, заедно с Бел, Кинг и още няколко въоръжени агента. По принцип нямаше никакъв начин Танцърът да се е промъкнал до самолета. И въпреки това, на всеки беше известна способността на този убиец да се материализира от нищото; ето защо се налагаше да повторят процедурата, Ако не друго, поне влязоха в историята на авиацията с най-педантично подробния предстартов оглед, правен някога.

Като погледна назад към пътническото отделение, Пърси видя зелените светлинки на хладилните камери. В стомаха си усети приятната тръпка, която винаги идваше, щом видеше машини, построени и изкусурени от човека, сякаш изведнъж оживяваха. Съществуването на Господ според Пърси можеше да се открие в бръмченето на помощните двигатели или в издръжливостта на лъскавите метални криле в момента, в който самото крило създава отрицателно пиково налягане и изпадаш в безтегловност.

Докато попълваше протокола за предстартовия оглед, Пърси изведнъж се сепна от тежко дишане съвсем близо до нея.

– У-а – изохка Брад, след като Кинг реши, че в панталоните му няма и грам взривно вещество и се отправи да подуши всички ъгълчета на самолета.

Неотдавна Райм се беше обадил на Пърси, за да ѝ каже, че гумичките и уплътнителите нямаха нищо общо с латекса, намерен на мястото на взрива в Чикаго. Райм предполагаше, че може би Танцърът беше използвал латексовото покритие, за да увие в него експлозива. Така кучетата нямаше да могат да го откриват. Поради тези причини беше накарал Пърси и Брад да слязат за малко от борда, докато техниците от бомбаджийския отдел минат отново през целия самолет със свръхчувствителни микрофони, които биха уловили евентуалното тиктакане на таймера.

Нищо.

Когато самолетът излезеше на пистата, от двете ѝ страни щеше да

стои кордон от униформени полицаи. Фред Делрей се беше обадил във Федералното авиационно управление да засекретят всяка информация за полета, така че Танцьорът да не може да разбере закъде ще лети самолетът, дори да беше сигурен, че тя ще го пилотира. Освен това той се беше обадил и във всеки град, където Пърси щеше да каца, и беше осигурил кордон федерални агенти, които да присъстват на предаването на товара.

Бяха вече запалили двигателите. Брад седеше от дясната ѝ страна, а Роланд Бел се въртеше като шугав на една от двете седалки за пътници. Пърси се обади на кулата:

– Лир шест девет пет „Фокстрот Bravo“ от Хъдсън Еър. Готов за излизане на пистата.

– Разбрано, девятка петица „Фокстрот Bravo“. Даваме ви писта нула девет, дясно.

– Нула девет, дясно, девятка петица „Фокстрот Bravo“. Пърси едва беше натиснала педала за газта и самолетът се плъзна леко като горска фея върху пистата и навлезе в дрезгавия сумрак на раннопролетната вечер. Вторите пилоти, разбира се, бяха правоспособни, но докато се движеше по пистата, само пилотът на самолета имаше право да го кара. Ето защо Пърси беше седнала зад рога.

– Как сте, инспекторе, забавлявате ли се? – извика тя към Роланд Бел.

– Интересно ми е – отвърна той, като гледеше намръщено през големия кръгъл прозорец. – Ама то може да се види пистата под нас. Искам да кажа, че прозорците са доста големи. Защо са ги направили така?

Пърси се засмя.

– Вярно, по големите лайнери правят всичко възможно да забравиш, че летиш. Пускат ти филми, сервират вечери, прозорчетата са малки. Къде му е кефът тогава? Не ги разбирам.

– Аз се сещам за една-две причини – каза Бел, като усилено дъвчеше дъвката си Ригли. След минутка дръпна завесата, която го отделяше от предното стъкло на самолета.

Очите на Пърси обхождаха пистата, сканираха внимателно всяка подробност, отляво и отдясно. Тя се обърна към Брад:

– И така, да започваме с приказките. Нали нямаш нищо против?

– Не, мадам.

– Подготвям се за излитане, задкрилки на петнадесет градуса. – каза Пърси. – Аз увеличавам газта. Ти гледаш скоростта за излитане, осемдесет възла, проверяваш пак, V едно, завърташ, V две, накрая

положително изкачване. Командвам вдигай колесника и ти го вдигаш. Хвана ли всичко?

– Да, скорост, осемдесет, V едно, завъртам, V две, положително изкачване. Колесника.

– Добре. Ти ще наблюдаваш всички уреди и аварийното табло. Така, ако светне червена лампа или двигателят нещо не работи преди V едно, припываш „Повреда“ и аз ще реша продължаваме ли или не. Ако откаже двигател след или по време на V едно, продължаваме излитането и го пишем авария по време на полет. Поддържаме курса, а ти се обаждаш да ти дадат разрешение за аварийно кацане от кулата.

Ясно?

– Ясно.

– Идеално. Хайде да си полетим... Готов ли сте, Роланд?

– Отдавна. Надявам се и вие. Внимавай да не си изпуснеш биберончето.

Пърси отново се засмя. Хазаинът им в Ричмънд използваше този лаф. Означаваше, „Да не оплескаш нещата!“

Тя увеличи газта, още малко и двигателите щяха да започнат да изхвърлят огън. Единият от тях нещо престърга, но звукът изчезна и Лирджетът се стрелна напред. Стигнаха до началото на пистата, където трябваше да спрат и, където убиецът беше лепнал взривното устройство на самолета на Ед. Пърси погледна през прозореца и видя по две ченгета от двете страни на пистата.

– Лир девятка петица „Фокстрот Браво“ – обади се от Наземен контрол по радиото, – придвижете се и изчакайте пред писта пет, ляво.

– „Фокстрот Браво“ изчаквам пред нула пет, ляво. Тя се качи на пистата.

Лир-ът не беше висок самолет, но въпреки това винаги, когато Пърси седеше на пилотското място, независимо преди или след излитането, ѝ се струваше, че се намира на цяла миля височина. Мястото беше наистина царствено. Тя щеше да командва и всички щяха да ѝ се подчиняват. Цялата отговорност лежеше върху нейните плещи. Тя беше капитанът.

Очите ѝ пробягнаха по уредите.

– Задкрилки петнадесет, петнадесет, зелено – обяви тя, като повтори градусите.

Брад повтори двойното подсигуряване:

– Задкрилки петнадесет, петнадесет, зелено. От Контролната кула казаха:

– Лир девятка петица „Фокстрот Браво“, заемете позиция. Имате разрешение за излитане, pista пет, ляво.

– Пет, ляво „Фокстрот Браво“. Потвърждавам разрешението за излитане.

Брад завърши проверката на уредите:

– Налягане, нормално. Температура, автоматично регулирана. Импулсен повторител и външни светлини, запалени. Запалване, отопление на пилотската кабина и импулсен фар, от твоята страна.

Пърси погледна уредите и каза:

– Запалване, отопление на пилотската кабина и импулсен фар включени.

Тя обърна Лир-а на pista, изправи носовия колесник и се лепна за осовата линия. Погледна компаса.

– Всички насочващи уреди са съобразени с нула пет. Pista пет ляво. Увеличавам мощността.

Тя бутна плъзгача за газта напред. Самолетът се стрелна по средата на бетонната настилка и започна да набира скорост. Точно под нейната ръка върху плъзгача се мушна неговата.

– Мощността достигната. – Секунда по-късно Брад се обади: – Набираме скорост за излитане – щом забележа, че стрелката се отлепи от колчето и тръгна нагоре, двадесет възла, четиридесет възла...

Двигателите бяха форсирани до крайност, самолетът летеше по pista. Откъм задната седалка се чу едно:

– ... кайте...

Тя едва успя да съдържи усмивката си. Петдесет възла, шестдесет възла, седемдесет...

– Осемдесет възла – припя Брад, – втора проверка.

– Потвърждавам – викна тя, след като хвърли поглед към скоростомера.

– V едно, завъртам.

Пърси отдръпна ръката си от плъзгача на газта и хвана рога. Пластмасовият „волан“, който досега се клатеше свободно, изведнъж беше станал твърд от огромното съпротивление на въздуха. Тя се облегна назад и повдигна нагоре Лир-а, докато достигна обичайните седем и половина градуса. Шумът от двигателите не се промени, така че тя повдигна още малко носа, докато достигна десет градуса изкачване.

– Положително изкачване – викна Брад.

– Вдигай колесника. Вдигай задкрилките. Включи стабилизатора на курса.

От слушалките ѝ се разнесе гласът от Контролната кула:

– Лир девятка петица „Фокстрот Браво“, променете курса наляво две, осем, нула. Свържете се с Контрол на заминаващите.

– Две, осем, нула, девятка петица „Фокстрот Браво“. Благодаря, сър.

– Приятна вечер.

Дръпна още малко рога, единадесет градуса, дванадесет, четиринадесет... Остави мощността като при излитане, малко по-висока от нормалната. Така изминаха няколко минути. Край нея отново се разнесе познатия звук от свистенето на хилядите витла на турбодвигателя, изстрелвайки далеч назад попътната струя.

Ето в тази лъскава сребриста тръба Пърси Клей се чувстваше господарка на небето, литнала право към сърцето му и оставила някъде там долу всички мъки, болки и тежести на живота. Далеч вече бяха и смъртта на Ед, и тази на Брит, дори онзи ужасен човек, истински дявол, Танцуващия с трупове. Всичката болка, всичката мръсотия, всичката грознота и несигурност бяха обречени да останат там, долу, а тя беше свободна. Наистина, беше малко нечестно тя да избяга толкова лесно от тези задушавачи я тежести, но фактът си беше факт. Тъй като Пърси Клей, която седеше на пилотското място на Лир N 695 ФБ, не беше същата Пърси Клей – ниското момиче с грозничко лице или пък Пърси Клей, момичето, чийто единствен сексапил беше съблазнителната банкова сметка, създадена от баща ѝ, търговец на маркови тютюни. Тя не беше Пърси Чипия нос, Пърси Зубъра, Пърси Тролката, непохватната брюнетка, която все се мъчи да си сложи неочаквано оказалите се не по мярка ръкавици за танците на абитуриентския си бал, облегла се на рамото на покрусения си братовчед. Не това беше истинската Пърси.

Истинската Пърси беше тази, в самолета.

Отзад се чу как някой шумно си пое дъх. Най-вероятно Роланд Бел беше погледнал през прозореца по време на острия им завой, когато се наклониха доста.

– Мамаронек, Контрол на заминаващите, Лир девятка, петица „Фокстрот Браво“, обаждам ви се от височина шестстотин.

– Добър вечер, Петица „Фокстрот Браво“. Изкачете се и поддържайте две хиляди метра.

След това преминаха към обичайните настройки на навигационните уреди, уточняване на честотата за радиовръзка и други подобни, благодарение на които щяха да пристигнат право в Чикаго като стрелата на всеки уважаващ себе си самурай.

Когато стигнаха две хиляди метра, те излязоха от огромния облак и пред тях се разкри вълнуващата гледка на всеки залез. Макар да не си падаше по скитането, тя никога не се уморяваше да гледа небето. Пърси дори допусна една сантиментална мисъл – ако последните минути на Ед са били пред такава красота като тази пред нея, той сигурно беше умрял щастлив.

На височина седем километра тя се обърна към Брад:

– Ти си.

– Брад отвърна:

– Мой е.

– Кафе?

– О, с удоволствие.

Тя отиде отзад, наля три чаши кафе, занесе едната на Брад и седна до Роланд Бел, който пое своята с треперещи ръце.

– Как си? – попита тя.

– Е, не бих казал, че ми се повдига. Ама нещо – той сбърчи лице, – май се изнервям като... – Сигурно в родния му диалект имаше поне хиляда сравнения за „нервен като...“, но изведнъж южняшката му словоохотливост му беше изневерила. – Просто съм нервен – довърши той.

– Я виж – каза тя и посочи прозореца на пилотската кабина.

Той се премести по-напред на седалката си и погледна навън. Грубите черти на лицето му грейнаха в изненада, когато видяха цялата знойна прелест на кървавия залез. Той подсвирна от възхищение:

– Е, това е наистина красиво. Гледай... Ама излитането беше кошмар.

– Свястно возило е. А ти чувал ли си за Брууки Неп?

– Май не.

– Една мацка от Калифорния, занимава се с бизнес. Поставила е световен рекорд по скоростна обиколка на земята с Лир 35 А – точно същия, като този. Взела го е за петдесет часа и някакви секунди. Някой ден ще я преборя.

– Не се и съмнявам, че ще успееш. – Вече беше по-спокоен. Очите му зашариха из стрелките. – Ама изглежда ужасно сложно.

Тя сръбна от кафето си.

– В летенето има един номер, който не казваме на обикновените хора. Нещо като производствена тайна. Много по-просто е, отколкото си мислиш.

– И какъв е той? – попита нетърпеливо той. – Номерът?

– Ами, погледни навън. Виждаш ли ония цветните лампички на

върха на крилете?

Не му се искаше да поглежда, но го направи.

– Да, видях ги.

– Има една и на опашката.

– А-ха. Сигурно трябва да ги запомня.

– Значи, каквото и да правим, трябва да удържаме самолета между тези три лампички и всичко е наред.

– Между... – измина цяла секунда, преди той да осъзнае шегата.

Той се взря в каменното ѝ лице и после се усмихна. – Много народ ли си вързала с това?

– Ами.

Шегата обаче не успя да го развесели. Погледът му все още беше забит в килима. След доста тягостно мълчание тя се обади:

– Брит Хейл можеше да се заключи в стаята. Знаеше, че е рисковано.

– Не, не знаеше – отвърна Бел. – В никакъв случай. Той си караше, каквото си беше намислил, а много неща не му бяха ясни. Аз трябваше да обмисля всичко по-добре. Трябваше да се досетя за пожарните камини. И за това, че убиецът знае къде са ви стаите. Можех да ви преместя в мазето или на друго място. Освен всичко друго, можех да бъда и поточен с pistolета.

Бел звучеше толкова отчаяно, че Пърси не знаеше какво да каже. Тя сложи ръката си върху неговата. Той изглеждаше слаб, но всъщност беше доста мускулест.

Той се засмя на нещо:

– Искаш ли да ти кажа нещо?

– Какво?

– За първи път те виждам поне малко доволна.

– Това е единственото място, където се чувствам у дома си.

– Летим с двеста мили в час на два километра височина и ти се чувстваш в безопасност. – Той въздъхна.

– Не, с четиристотин мили, на седем километра.

– О! Благодаря, че ме поправи.

– Има една стара пилотска поговорка – каза Пърси. – „Свети Петър не брои времето, което си прекарал във въздуха, обаче удвоява часовете, прекарани на земята.“

– Я, виж ти, интересно. Чичо ми казваше нещо подобно. Само че той говореше за часовете, когато е бил за риба. Мисля някой ден да изпробвам неговата версия, но не и твоята. Нищо лично.

Тридесет и първа глава

Час 33 от 45

Червеи...

Стивън Кол беше в мръсната тоалетна в задната част на един китайски ресторант.

Търкаше здраво, за да спаси душата си.

Червеите го глождеха, червеите го дъвчеха, червеите пъкаха...

Измий ги... Измий ги!

* * *

– Редник...

– Сър, зает съм, сър.

– Ред...

* * *

Търкай, търкай, търкай, търкай.

Линкълн Червея е по петите ми.

Накъдето и да погледне, Линкълн Червея, оттам запъкват червеи.

Върви си!!!

Четката се движеше напред-назад, шат-шат, шат-шат. Кожичките над ноктите му закръвиха.

– Редник, тази кръв е доказателство. Не можеш...

– Върви си!!!

* * *

Той си изсуши ръцете, грабна калъфа си за китара и раницата и се втурна в ресторанта.

* * *

– Редник, ръкавиците...

* * *

Клиентите с ужас зяпаха разкървавените ръце и дивия поглед в очите му.

– Червеи – измърмори той, сякаш се оправдаваше пред целия ресторант. – Шибани червеи. – И изхвъркна на улицата.

Забърза по тротоара и се поуспокои. Обмисляше какво да прави. На

първо място трябваше да убие Джоуди. Трябва да го убие, трябва да го убие, трябва... Не защото го беше предал, а защото се беше раздрънкарал толкова много...

* * *

– И защо, по дяволите, го правиш, Редник?

* * *

... и то пред онзи човек. Трябваше да убие и него, Линкълн Червее, защото... защото червеите щяха да го изядат жив, ако не го направеше.

Трябва да убие, трябва, трябва, трябва...

* * *

– Слушаш ли ме въобще, Редник? Отговаряй!

* * *

Само това остана да свърши.

После щеше да напусне града. Обратно към Западна Вирджиния. Нагоре из планините. Линкълн, мъртъв. Джоуди, мъртъв.

Трябва да убие, трябва, трябва, трябва... Нищо друго не го задържаше тука. Колкото до Съпругата – той погледна часовника си.

Беше малко след седем вечерта. Е, тя най-вероятно вече беше мъртва.

* * *

– Бронежилетка.

– Срещу онези куршуми ли? – попита Джоуди. – Нали казаха, че избухвали!

Делрей го увери, че тази ще му свърши работа. Жилетката представляваше дебел пласт специален плат, а под него имаше стоманени листове. Тежеше двадесет и един килограма и Райм не познаваше ченге в града някога да е обличало нещо подобно.

– Ами ако ме гръмне в главата?

– Аз съм далеч по-примамлива цел за него, отколкото ти – обади се Райм.

– А той как ще разбере, че сме тука?

– Ам'ти как мислиш бе, боклук? – сръза го Делрей. – Аз ще му кажа.

Агентът пристъпи, стегна здраво каишите на жилетката и му хвърли един анорак за отгоре. Дребният отиде да си вземе душ – след дълги излияния и протести – и му дадоха чисти дрехи. Огромното синьо пехотинско яке, което покриваше бронезилетката му, висеше от двете страни, но го правеше далеч по-як, отколкото всъщност беше. Джоуди се видя в едно огледало – видя току-що изкъпаното си и пременено в нови дрехи амплоа – и, за първи път, откакто беше тук, се усмихна.

– Добре – обърна се Селито към двама агенти под прикритие, – изпатете го долу.

Ония го изкараха навън.

След като той си тръгна, Делрей погледна към Райм, който му кимна. Дългнестият агент въздъхна и перна клетъчния си телефон. Отвори го и набра номера на Чартърни полети „Хъдсън“. Отреща вдигна друг от неговите хора. Техническата група от ФБР беше открила дистанционно подслушвателно устройство в една от телефонните разпределителни кутии, близо до летището, прикачено към телефонните линии на Хъдсън Еър. Техниците обаче не бяха го махнали; дори по настояване на Райм бяха проверили дали наистина работи и му бяха сменили батериите. Криминалистът разчиташе на този малък уред, който щеше да подсигури присъствието на Танцьора в новоподготвения му капан.

След няколко извънвания, се чу леко пукване.

– Агент Мондейл – обади се плътен глас. Мондейл, разбира се, не беше Мондейл, освен това говореше по предварително написан текст.

– Мондейл? – каза Делрей. Гласът му звучеше точно като на някой бял потомствен аристократ от Кънектикът. – Тук агент Уилсън, ние сме при Линкълн. (Не „Райм“, понеже Танцьорът го знаеше като Линкълн.) – Как е при вас, на летището?

– Няма проблеми.

– Добре. Слушай сега, имам един въпрос. Накарахме един да работи за нас, казва се Джоу Д'Орфио.

– А, това е онзи...

– Точно така.

– ... се съгласи. С него ли работите?

– Да – каза Уилсън, познат още като Делрей. – Малко боклук си пада, ама се нави да ни съдейства. Та значи, ще трябва да го закараме до дупката му и обратно.

– Къде обратно? А, при Линкълн?

– Правилно. Иска да си вземе малко дрога.

– Що му угаждате на тоя кретен?

– Ами защото имаме сделка. Той ни предава този убиец, а ние го пускаме да си вземе малко дрога от вкъщи. Тоест, онази запусната станция на метрото... Както и да е, няма да правим ескорт. Само една кола. Та обаждам ти се, да ти кажа, че ни трябва шофьор. Ти май разправяше за някого, дето много ти харесал, нали така?

– Шофьор?

– Да бе, само че не помня името.

– О, да... чакай да помисля.

Биваше ги в дрънкането на глупости. Райм винаги се беше възхищавал от изпълненията на Делрей. Този човек можеше да бъде когото си поиска.

Фалшивият агент Мондейл – който също заслужаваше награда за поддържаща роля – каза:

– А-а, сетих се. Тони Глидън. Не, Томи. Она русия, нали?

– Същия. Дай ми го за тая работа. Той при тебе ли е?

– Не-е. Той е във Фили.

– Фили. О, много лошо. Трябва да я свършим тая работа до двайсетина минути. Не мога да чакам. Е, май ще трябва сам да сядам зад волана. Ама тоя Томи. Той...

– Всеки може да кара кола, ама тоя може да се измъкне от опашка за две пресечки! Човече, казвам ти, направо ми е събирал очите.

– Жалко, че не можем да го използваме сега. Все пак, благодаря, Мондейл.

– Чао.

Райм смигна с едното око, това беше неговия еквивалент на бурни овации и аплодисменти. Делрей затвори, изпусна въздуха си и каза бавно:

– Ще видим, ще видим.

Селито се опита да бъде по-оптимистичен:

– Това е третият капан, дето му устройваме. Този път трябва да стане.

Линкълн Райм не вярваше, че това беше някакво законово средство за борба с престъпността, но все пак каза:

– Да се надяваме.

* * *

Седнал в откраднатата кола, недалеч от „жилището“ на Джоуди, Стивън Кол наблюдаваше как един правителствен седан спря точно пред входа на изоставената станция.

Джоуди и две цивилни ченгета слязоха от колата и огледаха покривите на сградите. Джоуди хукна и след пет минути се върна с два вързоп под мишница.

Стивън не видя други коли, само те бяха. Значи това, което беше подслушал, беше вярно. Те се включиха в движението и той тръгна след тях. Знаеше, че в Манхатан, за разлика от много други места по света, човек можеше да следи когото си поиска и да не го забележат. Това беше пълен абсурд в Айова да речем или във Вирджиния.

Немаркираната кола караше бързо, но Стивън също беше добър шофьор, така че успя да ги проследи съвсем успешно. Щом стигнаха центъра, те намалиха и при Сентръл парк уест завиха покрай една градска къща, близо до Седемдесетте. Отпред имаше двама мъже в цивилни дрехи, но отдалеч си личеше, че бяха ченгета. Дадоха си някакъв знак с шофьора – нещо като „Чисто е“.

Това е. Тук, значи, живееше Линкълн Червезя.

Колата потегли на север. Стивън я последва, но след една-две пречки внезапно паркира. Слезе и забърза към дърветата с калъфа на рамо. Знаеше, че вероятно бяха поставили микрофони и камери наоколо, затова се стараше да се движи безшумно.

* * *

– Като елен, Редник.

– Тъй вярно, сър.

* * *

Скри се в един храсталак и запълзя обратно към къщата. Намери си укритие, до едни камъни, под напъпилото люляково дърво. Отвори калъфа. Колата с Джоуди, която сега се движеше на юг, изскърца и спря пред градската къща. Стандартните обиколки, позна ги Стивън – колата беше направила обратен завой и се беше върнала отново тук.

Загледа се в двете ченгета, които слизаха от седана. Огледаха се и тръгнаха от двете страни на умрелия от страх Джоуди.

Стивън свали предпазителите на телескопа на снайпера си и внимателно се прицели в гърба на предателя.

Изведнъж една черна кола прелетя наблизо и Джоуди подскочи от страх. Очите му се разшириха и той, като се изтръгна от ченгетата, хукна към градинката на градската къща.

Ескортът му се разпръсна, хванаха се за оръжията си и изгледаха

колата, която ги беше изплашила. Щом обаче видяха четирите латиноамерикански момичета вътре, разбраха, че това беше фалшива тревога. Разсмяха се. Единият от тях извика Джоуди.

Стивън не се интересуваше от дребния човек точно сега. Знаеше, че не може да получи и двамата, и Червея, и Джоуди. За него беше по-важно да убие Линкълн, и то незабавно. Вече почти го предусещаше. Беше като някакъв особен вид глад, телесна нужда, като остъргването на ръцете.

Да убие лицето, което го гледаше от прозорците, да убие червея.

Трябва, трябва, трябва, трябва...

През телескопа си внимателно оглеждаше всеки прозорец на сградата. И, ето го! Линкълн Червея!

По цялото тяло на Стивън премина мощен импулс.

Приличаше на тока, който беше почувствал, когато коляното му се беше допряло до това на Джоуди... само че това беше хиляда пъти по-мощно. Направо се задъха от възбуда.

По някаква причина Стивън не беше изненадан да разбере, че Червея беше инвалид. Всъщност, точно така Стивън беше разбрал, че симпатичният мъж в комфортната инвалидна количка беше всъщност Линкълн. Просто защото Стивън винаги беше вярвал, че само изключителен човек можеше да го хване. Някой, който не се разсейваше с ежедневието. Някой, чиято същност беше мозъкът.

Червеите можеха да си пълзят по цял ден върху Линкълн и той немаше да усети. Дори можеше да пробият кожата му и да влязат в него, без той да разбере. Той беше имунизиран срещу тях. И Стивън още повече го намрази заради неговата неуязвимост.

Обаче лицето от прозореца тогава, в Александрия, Вирджиния... май не беше Линкълн.

А може би е бил точно той?

Стига си мислил за това! Стига! Ако не спреш, пак ще те напъплят червеите.

Патроните дум-дум бяха в пълнителя. Той зареди един и отново огледа стаята.

Линкълн Червея говореше с някого, който Стивън не можеше да види. Стаята на първия етаж изглежда беше лаборатория. Видя компютърен екран и други уреди.

Стивън опъна каиша около бицепса си и застопори пушката за рамото си. Облегна буза на приклада. Вечерта беше влажна и хладна. Самият въздух беше тежък; но като нищо можеше да издържи и един дум-

дум куршум. Нямахше нужда от корекции; целта беше само на осемдесет метра. Сваляме предпазителя, дишай, дишай...

Целеше се в главата. От това разстояние беше съвсем възможно.

Дишай...

Дишай, издишай, дишай, издишай.

Погледна още веднъж косъмчетата на кръста и ги центрира върху ухото на Линкълн, който се беше загледал в екрана на компютъра.

Увеличи натиска върху спусъка.

Дишай. Като при секса, като при оргазъм, като при докосване на твърда студена кожа...

Натискай.

По-силно...

И тогава Стивън го видя.

Едва се забелязваше – лека гънка върху ръкава на Линкълн Червея. Но не беше гънка от дрехата, а изкривено изображение.

Той отпусна показалеца си от спусъка и разгледа подробно с телескопа стаята. Щракна „Редфийлд“-а на по-голямо увеличение. Насочи го към компютърния екран. Буквите вървяха назад.

Огледало! Той се целеше в огледало.

Това беше още един капан!

Стивън затвори очи. За малко да се издаде. Отново се почувства дребен. Налапал няколко червея, той едва не се задуши с тях. Бяха навсякъде около него. Огледа се. Знаеше, че наоколо сигурно се разхождат поне дузина ченгета с такива големи микрофони, чакащи само някъде да гръмне пушка. Щяха за нула време да го засекат и с техните М-16 да го нарешетят целия.

Надъхани да убиват. Без милост.

Бързо, но абсолютно безшумно той смъкна телескопа с треперещи ръце и постави пушката и оптиката обратно в калъфа. През цялото време едва се съдържаше да не повърне. Сега вече се чувстваше дребен като хлебарка.

* * *

– Редник...

– Сър, разкарайте се, сър.

– Редник, какво пра...

– Сър, вървете да се шибате, сър!

* * *

Стивън се изгуби между дърветата, намери една пътека и се зарахожда покрай някаква ливада, като вървеше на изток.

Да, сега дори беше по-уверен в необходимостта да убие Линкълн. Имаше нов план. Трябваша му все пак час-два за да може спокойно да обмисли всичко.

Внезапно кривна от пътеката и се тикна в някакви храсти, където доста време оглежда и се ослушва. Явно бяха помислили, че ако не забележи хора из парка, ще стане подозрителен и може да го изпуснат, така че не бяха затворили изходите.

И това им беше грешката.

Стивън видя групичка мъже горе-долу на неговата възраст – юпита, на такива приличаха, облечени в пуловери и спортни костюми. Носеха калфи за ракети за тенис и раници. Бяха се отправили към Апър Ийст Сайд и говореха на висок глас. Косите им още блестяха от шампоаните, явно току-що се бяха изкъпали в близкия спортен център.

Стивън ги изчака да го подминат, после бързо се измъкна и тръгна след тях, сякаш беше част от групата им. Дори се усмихна широко на един от тях. Вървеше с отсечена стъпка и размахваше небрежно калфа за китара. Така с весел и безгрижен вид стигна до тунела, който водеше към Ийст Сайд.

Тридесет и втора глава

Час 34 от 45

Мракът ги обгърна.

Пърси Клей, седнала отново на пилотското място на Лир-а, забеляза в далечината скупчените светлини, което най-вероятно представляваше Чикаго.

Кулата в Чикаго им даде разрешение за кацане още на четири километра.

– Започвам спускане – обяви тя и намали газта.

Брад включи радиостанцията си, прие автоматичния анализ на условията преди кацане от кулата и заповтаря каквото му казваше гласът:

– Чикаго, информация. Видимост идеална. Вятър две, пет, нула при три. Температура петдесет и девет градуса. Алтиметър тридесет, точка, едно, едно.

Той настрои алтиметъра, а Пърси заговори в микрофона си:

– Чикаго пристигащи, говори Лир девятка петица „Фокстрот

Браво“. Подготвяме се за кацане при четири хиляди метра. Насочване две, осем, нула.

– Добър вечер „Фокстрот Браво“. Спуснете се и поддържайте три хиляди. Очаквайте векторно насочване към писта двадесет и седем дясно.

– Разбрано. Спускам се и поддържам три хиляди. Вектори две седем дясно. Деветка, петица „Фокстрот Браво“.

Пърси не пожела да погледне надолу. Някъде там, малко пред тях се намираще гробът на съпруга ѝ и на неговия самолет. Не знаеше дали в онази нощ му бяха дали разрешение за кацане на писта О'Хеър двадесет и седем дясно, но беше твърде вероятно. Може би Контролната кула му беше дала същите вектори и тя сега летеше по абсолютно същия маршрут.

Може би точно в този момент той ѝ се беше обадил...

„Не! Не мисли за това“, заповяда си тя. „Карай си самолета.“

Когато заговори, гласът ѝ беше нисък и плътен:

– Брад, кацането ще бъде при идеална видимост, насочване към писта двадесет и седем дясно. Наблюдавай приближаването и обявявай всички установени височини. При последния фиксиран заход към пистата, наблюдавай скоростта, височината и наклона при спускане. Предупреждавай за наклон, по-голям от триста и тридесет метра за минута. Заходите да бъдат при деветдесет и два процента.

– Разбрано.

– Задкрилки на десет градуса.

– Задкрилки, десет, десет, зелено.

Радиото преpraщя:

– Лир деветка петица „Фокстрот Браво“, завийте наляво, насочване две четири нула, спуснете се и поддържайте 1200 метра.

– Петица „Фокстрот Браво“ се спуска от четири хиляди на хиляда и двеста. Насочване две, четири, нула.

Тя се облегна назад, стиснала плъзгача за газта. Самолетът се разтърси леко, стържещият звук откъм двигателите се уталожил и тя почти беше сигурна, че чува свистенето на въздуха. Приличаше на шепота на вятъра, галещ чаршафите до отворен прозорец в звездна нощ.

Пърси викна през рамо към Роланд Бел:

– Сега ще присъстваш на първото си кацане с Лир. Да видим дали ще успее да те приземя, без да ти разлее кафето.

– Дано поне всичко мине бързо, само за това се моля – отвърна Бел и здраво пристегна колана си, сякаш се канеше да скача с бърнджи.

* * *

– Нищо, Райм.

Криминалистът раздражено затвори очи.

– Не го вярвам. Просто не може да бъде вярно.

– Няма го. Беше тук, всички са го видели. Но микрофоните не улавят нищо. Нито звук.

Райм погледна към огромното огледало, поставено по негово нареждане от Том наред стаята. То трябваше да бъде пръснато на хиляди парчета от куршумите дум-дум на Танцъора. Целият Сентръл парк гъмжеше от хората на Хауман и Делрей, които само чакаха отнякъде да се чуе изстрел.

– Къде е Джоуди? – попита Райм. Делрей се изкиска:

– Крие се в алеята. Някаква кола минала и го изплашила.

– Каква кола? – попита бързо Райм. Агентът отново се изсмя:

– Ако това беше Танцърът, значи вече се е превърнал в четири тлъсти пуерториканки. Та оная смет каза, че няма да излезе оттам, докато някой не изгаси прожекторите, дето светят отпред.

– Оставете го. Ще се прибере, като му стане студено.

– Или за да си вземе парите – напомни им Сакс. Райм се начумери. Той беше дълбоко разочарован, че и този им номер не мина.

Той ли се беше издънил нещо? Или Танцърът имаше непогрешимо шесто чувство? Предчувствие? Или беше суеверен? Като учен Линкълн Райм се отвърщаваше от подобни идеи, но не можеше да я изключи напълно като евентуална възможност. В края на крайщата дори нюйоркската полиция понякога използваше дадени паранормални явления за своите цели.

Сакс тръгна към прозореца.

– Не! – кресна Райм. – Все още не сме напълно сигурни дали си е тръгнал. – Селито застана от едната страна на прозореца и дръпна пердето.

Странно, сякаш беше по-страшно, когато не знаеха къде се намира Танцърът, отколкото сега, когато бяха сигурни, че е само на двадесетина метра и е насочил пушка към тях.

Точно в този момент телефонът на Куупър иззвъня. Той се обади.

– Линкълн, току-що говорих с хората от бомбения отряд на Бюро-то. Проверили са в списъка на видовете експлозивни. Казаха, че вероятно са намерили нещо подобно на ония парченца латекс.

– Какво казаха, че е?

Куупър послуша още няколко секунди.

– Казват, че едва ли е някакъв вид гума, но че доста приличал на един материал, използван при направата на височинни детонатори. Значи това е латексов балон, пълен с въздух. Разширява се, когато самолетът набира височина, тъй като при големите височини налягането е ниско. На определена височина балончето натиска пластинка от едната страна на бомбата. Веригата се затваря и бомбата избухва.

– Да де, но онази бомба си имаше таймер.

– Не зная, просто ми обяснявах откъде може да е латексът.

Райм се загледа в найлоновите торбички с останките от бомбата. Очите му се спряха на таймера и той си помисли: „Но защо пък е в идеално състояние?“

Защото може да е бил монтиран зад стоманен лист.

Но пък Танцьорът е можел да го постави където и да е. Просто го лепва за пластичния взрив, който би го разпрашил при експлозията. Да оставиш непокътнат часовника на пръв поглед си беше нормална небрежност. Сега обаче той се замисли.

– Кажи им, че самолетът се е взривил, докато се е спускал – каза Сакс.

Куупър предаде думите ѝ и замълча отново. После докладва:

– Казва, че това може да е било просто за разнообразие на конструкцията. Докато самолетът набира височина, разширилият се балон натиска превключвател, който извежда бомбата; после, когато се спуска, балонът се свива и затваря веригата, което взривява бомбата.

Райм прошепна:

– Таймерът е фалшив! Сложил го е зад стоманен лист, за да е сигурен, че взривът няма да го унищожи. За да ни заблуди, че това е бомба с часовников механизъм, а не височинна бомба. На каква височина беше Карни, когато експлодира самолетът му?

Селито запрелиства доклада по случая.

– Тъкмо се е спускал от хиляда и петстотин метра.

– Значи, когато е излетял от Мамаронек, той е задействал бомбата, а после, когато се е спускал над Чикаго, я е взривил – направи заключението Райм.

– Защо пък когато се е спускал? – попита инспекторът. – За да може самолетът да бъде на колкото се може по-голямо разстояние. – предположи Сакс.

– Точно така – обади се Райм. – Така Танцьорът ще има достатъчно време да се измъкне от летището преди взрива.

– Но – продължи Селито, – защо му е било да си прави целия този труд да ни заблуждава с този или онзи вид бомба?

Райм погледна към Сакс и видя, че тя се беше сетила за отговора, точно толкова бързо, колкото и той.

– О, не! – извика тя.

Селито все още не беше загреял.

– Какво?

– Защото днес бомбеният отряд претърси самолета на Пърси за бомба с часовников механизъм, а не височинна. Търсеха тик-такането на таймера.

– Което означава – изстреля Райм, – че Пърси и Бел в момента летят с височинна бомба на борда.

* * *

– Наклон на спускане четиристотин метра за минута – припя изпълнително Брад.

Пърси леко отпусна назад рога и намали спускането. Току-що бяха преминали през 1650 метра.

Тогава тя го чу.

Някакъв странен чуруликащ звук. Никога преди това не беше чувала подобно нещо в самолета си. Приличаше на предупредителен звънец, но който звънеше много от далече. Пърси огледа контролното табло, но не видя нито една червена светлина. Онова изчурулика отново.

– 1590 метра – обади се Брад. – Какъв е този звук?

Изведнъж чуруликането млъкна.

Пърси вдигна рамене.

След секунда, иззад нея се разнесе вик:

– Вдигай нагоре! Набери височина! Веднага!

На бузата си усети горещият дъх на Роланд Бел. Беше седнал непосредствено до нея, прегънал се на две. Размахваше клетъчния си телефон.

– Какво става?

– В самолета има бомба! Височинна бомба. Ще се взриви, когато стигнем хиляда и петстотин метра.

– Но ние сме над...

– Зная! Вдигай! Нагоре! Пърси извика:

– Увеличи мощността, деветдесет и осем процента. Докладвай височината.

Без повече колебания Брад тикна плъзгача напред. Пърси наклони

Лир-а за десет градусов завой. Бел се опита да си седне на седалката, но с трясък се стовари на пода.

Брад докладва:

– 1560, 1530.., 1560, 1590, 1620... 1740, 1800 метра. За всичките си години, които беше прекарала във въздуха, Пърси никога не беше съобщавала за спешен случай. Веднъж беше обявила „пан-пан“ – което означаваше, че едно объркано ято пеликани беше решило да извърши масово самоубийство, като се натика в двигател номер две и запусти напълно турбината. Но днес тя за пръв път в живота и кариерата си изрече думите:

– S.O.S. S.O.S. Лир Шестица деветка петица „Фокстрот Bravo“.

– Казвайте „Фокстрот Bravo“.

– За сведение на Чикаго пристигащи. Имаме съмнения, че на борда има бомба. Трябва ни свободен коридор на три хиляди метра и насочване за режим на изчакване над ненаселен район.

– Разбрано, Деветка петица „Фокстрот Bravo“ – хладно отговори диспечера от Контролната кула. – Ъ-ъ, поддържайте настоящото си насочване от две четири нула. Трите хиляди метра са чисти. Ще се съобразяваме с вас при насочването на всички останали самолети... Променете кода на импулсия си повторител на седем седем нула нула и се „оплачете“.

Брад погледна смутено към Пърси, докато сменяше кода на импулсия повторител – сега той щеше непрекъснато да предава предупредителен сигнал към всички радарни устройства в района, че „Фокстрот Bravo“ е в опасност. „Оплакването“ означаваше, че повторителят им щеше да излъчва отделен сигнал, чрез който Кулата и всички останали самолети ще знаят точно коя мигаща точка на радара беше Лир-ът „Фокстрот Bravo“.

В това време Бел говореше по телефона си:

– Единственият човек, дето се е доближавал до самолета освен мен и Пърси, беше онзи бизнес мениджър, Рон Толбът – и, нищо лично, ама през цялото време моите момчета и аз му стояхме постоянно на главата, докато той си вършеше работата. А и онзи пич, който докара частите за двигателя, също. Той е от Разпространение на самолетни части „Нортийст“, Грийнуич. Проверих го основно. Дори му взех телефонния номер и говорих с жена му. – Бел послуша още малко и после затвори. – Казаха, че ще се обадят по-късно.

Пърси погледна към Брад, после към Бел, накрая се съсредоточи върху управлението на самолета си.

– Гориво? – попита тя втория си пилот. – За колко време?

– На плюс сме засега. Друго нещо си е по пътния вятър. – Той направи изчисленията. – За около сто и пет минути.

Тя благодари на Бога, съдбата, или собствената си интуиция, че беше решила да не презарежда на Чикаго. Просто беше напълнила резервоарите, за да им стигне до Сейнт Луис, плюс изискването на ФАУ за допълнителни четиридесет и пет минути летателно време.

Телефонът на Бел отново изчурулика.

Той го вдигна, послуша известно време, после попита Пърси:

– Тази компания „Нортийст“, тя ли е доставила угасителния патрон?

– По дяволите, там ли я е наврял? – горчиво попита тя.

– Ами май така излиза. Камионът, с който е извършена доставката, е спукал гума малко след като е излязъл от склада на път за летището. Шофьорът се е занимавал с нея около двадесет минути. Един полицаец от Кънектикът е открил в храстите близо до мястото на аварията пяна от въглероден двуокис, вероятно от угасителя.

– Проклятие! – и Пърси неволно погледна към единия двигател. – Като си представя, че аз го слагах тоя шибан угасител!

Бел отново попита:

– Райм пита за топлината. Дали е достатъчно горещо, че да взриви бомбата?

– Някои части са горещи, някои не са. Но при патрона не е много топло.

Бел предаде думите ѝ на Райм, после каза:

– Ще ти се обади.

След секунда Пърси чу как нейното радио изпука. Беше Линкълн Райм.

– Пърси, чуваш ли ме?

– Съвсем ясно. Оня кретен пак е пипал бързо, а?

– Както изглежда. Колко време можеш да летиш?

– Около час и четиридесет и пет минути.

– Добре, добре – каза криминалистът. Мълчание. – Хубаво... Можеш ли да стигнеш до двигателя отвътре?

– Не.

Пак мълчание.

– Не можеш ли някак да откачиш единия двигател? Да го оставиш да падне или нещо такова?

– Не и отвътре.

– Не можеш ли да презаредиш във въздуха?

– Да презаредя ли? Не с този самолет.

– А да се качиш на такава височина, че да замразиш бомбения механизъм?

Тя направо беше поразена от скоростта, с която работеше умът му. Такива идеи никога не биха й хрумнали за толкова кратко време. .

– Може би. Но дори и при аварийно спускане – говоря за отвесно падане с носа надолу – ще ми отнеме около осем-девет минути, докато стигна земята. За толкова дълго време бомбата отново ще се размрази. Освен това има голяма вероятност Маховите вибрации да ни размажат.

Райм продължи:

– Добре, ами ако изпратим самолет пред вас, който да ви пусне парашути с въже, ще успеете ли да ги хванете?

Първата й мисъл беше, че никога нямаше да си изостави самолета. Но реалистичният отговор беше, че, като се има предвид критичната скорост на Лир 35 А, разположението на врати криле и двигатели, беше просто невъзможно някой да скочи с парашут от този самолет, без да бъде убит на място.

Райм отново замълча. Брад преглътна и избърса длани в острия си като бръснач ръб на широките си панталони.

– Господи.

Роланд Бел се клатеше напред-назад. „Безнадеждно е“, мислеше си тя, загледана в мрачната синя дрезгавина на вечерта.

– Линкълн? – попита Пърси. – Чуваш ли ме?

До нея долетя гласът му. Викаше на някого от лабораторията си – или спалнята. С предпазлив глас той разговаряше с някого:

– Не тази карта. Знаеш за коя ти говоря. Добре де, за какъв бяс би ми притрябвала тази? Не, не...

Тишина.

„О, Ед“, помисли си Пърси. „В живота си вървахме по успоредни пътеки. Сигурно така ще стане и в смъртта.“ Но въпреки това, тя беше разтревожена най-вече за Роланд Бел. За нея самата мисъл, че децата му щяха да останат сираци, беше непоносима.

После тя отново чу Райм:

– С това гориво, дето ти е останало, докъде можеш да стигнеш?

– При най-оптимална мощност... – Тя погледна към Брад, който разчиташе уредите.

Накрая сметна всичко и каза:

– Ако наберем малко височина, някъде към осемстотин мили.

– Имам идея – обади се Райм. – Ще стигнете ли до Денвър?

Тридесет и трета глава

Час 36 от 45

– Летището е с надморска височина 1560 метра – каза Брад, четейки от справочника на авиатора под името Денвър. – Бяхме горе-долу на същата височина над Чикаго и чудото не гръмна.

– Какво е разстоянието?

– От тази точка, деветстотин и две мили. Пърси се поколеба още няколко секунди и кимна:

– Ще се опитаме. Дай ми права посока, докато получим точните координати. – После към микрофона: – Ще се опитаме, Линкълн. Може и да не ни стигне горивото. Ще видим. Доста работа ни се е задала, ще ти се обадя по-късно.

– Ще ви чакаме.

Брад изтърколи очи към картата, после към дневника на полета.

– Завий наляво, насочване две шест шест.

– Две шест шест – повтори тя, после се обади на Контрол на въздухоплаването в Чикаго. – Чикаго център. Лир Шестица, деветка, петица „Фокстрот Браво“. Отправляме се към Международното в Денвър. Явно наистина... имаме височинна бомба на борда. Налага се да се приземим на височина, по-голяма от хиляда и петстотин метра. Необходими са ни незабавно координатите на Денвър за правилно насочване.

– Разбрано, „Фокстрот Браво“. След минутка ще ви ги съобщим.

Този път Брад се обади:

– Моля, определете атмосферните условия по пътя ни към Денвър, Чикаго център.

– Точно сега над Денвър преминава фронт с високо налягане. Насрещният вятър варира между петнадесет и четиридесет на височина три хиляди метра, като се увеличава на шестдесет-седемдесет възла на осем хиляди метра.

– Уха – измърмори Брад и се върна към своите изчисления. След малко каза: – Ще свършим горивото на около петдесет и пет мили от Денвър.

Бел попита:

– Не можем ли да се приземим върху магистралата?

– Можем, като голям огнен метеор – отвърна му Пърси. От

Контрол на Въздухоплаването се обади:

– „Фокстрот Браво“, готови ли сте да запишете координатите?

Докато Брад записваше информацията, Пърси се облегна назад и притисна главата си към облегалката на стола. Стойката ѝ беше позната отнякъде и тя си спомни, че беше виждала Линкълн Райм да прави същото в модерното си легло. Спомни си и краткия спор с него. Разбира се, че беше искрена, но не мислеше, че думите ѝ щяха да се окажат толкова верни. Колко много зависими бяха хората от неустойчивите късчета метал или пластмаса.

Нещо повече, най-вероятно тя скоро щеше да умре, точно заради тях.

Съдбата е трапер...

Не им достигаха петдесет и пет мили. Какво можеха да направят?

Защо нейният ум не беше толкова всеобхватен като този на Райм?

Нямаше ли какво да измисли, че да спести малко гориво?

Колкото по-нависоко летиш, толкова по-малко гориво харчиш.

Ако нямаш никакъв товар, също. Не можеха ли да изхвърлят нещо?

Стоката? Пратката на щатската здравна организация тежеше точно 236,5 килограма. Това щеше да им спести няколко мили.

Но въпреки че го обмисляше като възможност, тя много добре знаеше, че никога няма да го направи. Дори да съществуваше и най-малкият шанс да спаси самолета, Компанията, тя нямаше да се поколебае да направи каквото трябва.

Хайде, Линкълн Райм, мислеше си тя, дай ми някаква идея. Дай ми... представи си стаята му, как беше седнала до него, спомни си как скиталецът – мъжкият сокол – се разхождаше величествено върху перваза на прозореца му.

– Брад – внезапно попита тя, – какво ни е числото на планиране?

– На Лир 35 А? Нямам представа.

Пърси беше летяла на планера Швайцер 2–32. Първият прототип е бил създаден през 1962 година и оттогава е станал еталон за безмоторни самолети. Притежаваше фантастичния наклон при спускане от четиридесет метра за минута. Тежеше около 650 килограма. Лир-ът беше 700. Но това нямаше значение, той ще може да планира, всеки самолет може да планира. Тя си спомни един инцидент със 767-ица на Канадските авиолинии преди няколко години – пилотите още го обсъждаха помежду си. Тежкият турбореактивен пътнически самолет остана без гориво във въздуха. Грешката била колкото на екипажа, толкова и на компютрите. И двата двигателя изгаснали на височина 13 600 метра и

самолетът се превърнал в 143-тонен планер. В крайна сметка се беше приземил по корем, но без нито една човешка жертва.

– Ами, нека помислим. Какъв би бил наклонът на спускане без двигателите?

– Ами мисля, че ще можем да го задържим на 692. Което означава почти вертикално падане при около тридесет мили за час.

– Сега, да изчислим кога ще издъхнем, ако изгорим гориво, за да се качим на 16 500 метра?

– 16 500? – попита Брад смаян.

– Точно така.

Пръстите му заиграха по бутоните.

– Максималното ни изкачване е 1294 метра за минута; тука ще отиде повечето гориво, но след 10 500-ия метър, ще бъде далеч по-лесно. Ако намалим мощността...

– Да угасим единия двигател?

– Да, никакъв проблем. Той продължи да изчислява.

– При това положение на нещата горивото ни ще свърши на осемдесет и три мили от Денвър. Но за сметка на това пък ще сме набрали височина.

Пърси Клей, която винаги имаше шестици по математика и можеше да смята бързо и без калкулатор, сега само възприемаше числата, които прелитаха пред очите ѝ. Гасим двигателя на 16 500, наклон при спускане 692... Можеха да стигнат до осемдесет мили преди Денвър. А ако ветровете бяха благосклонни – и повече.

Брад с помощта на калкулатора и бързината на пръстите си достигна до същия извод.

– Във всеки случай ще сме по-близо. „Помогни си сам, че и Господ да ти помогне.“ Тя заговори в микрофона си:

– Чикаго център. Лир „Фокстрот Bravo“. Нужно ни е незабавно разрешение за височина 16 500 метра.

Понякога трябва да се поемат всички рискове.

– Ъ-ъ. Повторете „Фокстрот Bravo“.

– Трябва да се изкачим на тази височина. 16 500 метра.

Гласът на диспечера отново заговори:

– „Фокстрот Bravo“, вие нали сте Лир, три, пет, А?

– Точно така.

– Максималният ви таван е 13 500 метра.

– Това и ние го знаем, но ни трябва голяма височина.

– Проверявани ли са ви скоро уплътненията?

Това бяха уплътненията на врати и прозорци срещу високото налягане. Това, което предпазваше самолета от експлозия.

– С тях нямаме проблеми – отвърна тя, като без да иска забрави да спомене, че „Фокстрот Браво“ беше целият надупчен от куршуми и само преди няколко часа беше сглобен набързо.

От Контрол на въздухоплаването отговориха: – Разбрано, имате разрешение за 16 500 метра „Фокстрот Браво“.

Тогава Пърси каза нещо, което много малко пилоти в света бяха изричали:

– Разбрано, качвам се от 3000 на 16 500 метра. Тя изкомандва:

– Мощност на осемдесет и осем процента. Съобщавай изкачването и височината при 12 000, 15 000 и 16 500 метра.

– Разбрано – хладно отговори Брад.

Тя завъртя самолета и започна да се изкачва. Летяха право нагоре. Всичките звезди на вечерта... Десет минути по-късно Брад извика:

– 16 500 метра.

Застанаха в хоризонтална позиция. На Пърси ѝ се струваше, че чува как скърцат шевове на самолета. Успя да си възстанови вътрешното състояние. Ако само гръмнеше прозорецът, дето го беше сменил Рон, или някое от уплътненията не издържеше на налягането – ако това не взривеше самолета – за около пет секунди липсата на кислород щеше да ги изпотръшка всичките. Дори да си бяха сложили маски, разликата в наляганята щеше да накара кръвта им да закипи.

– Пусни малко повече кислород. Увеличи налягането като при три хиляди метра.

– Налягане при три хиляди метра – повтори Брад. Това поне щеше да премахне част от ужасната болка върху крехкия човешки череп.

– Добра идея – обади се Брад. – Как ти дойде наум? Маймунски способности...

– Де да зная – отвърна тя. – Така, сега да му отнемем дажбата на двигател две. Затвори дросела, изключи смукача.

– Затворен, изключен – повтори като ехо Брад.

– Изключи горивните помпи, угаси запалването.

– Помпите изключени, запалването угасено.

Тя усети как самолетът леко се разтресе, щом изчезна движещата сила отляво. Пърси се опита да компенсира отклонението от курса, като леко бутна управляващите тримери, от което нямаше кой знае каква полза. Тъй като турбините бяха поставени в опашната част на самолета, а не по крилата, изгасяването на единия двигател не се отрази осезаемо

върху стабилността на самолета.

Брад попита:

– Какво ще правим сега?

– Аз лично се каня да изпия чаша кафе – отвърна Пърси и стана от мястото си. – Хей, Роланд, с колко лъжички да бъде тоя път кафето?

* * *

В продължение на цели четиридесет мъчителни минути в стаята на Райм беше настъпила гробна тишина. Ничий телефон не звънна. Не се получи нито един факс. Нито един път компютърът не се обади с мазния си глас:

– Имате поща.

После съвсем неочаквано, телефонът на Делрей изчурулика. Докато говореше, той кимаше разбиращо, но Райм виждаше по лицето му, че новините не бяха добри. Делрей затвори.

– Къмбърленд? Той кимна.

– Но бадева за барута. Кол не си е ходил там от години. Е, хората още говорели за момчето, дето вързало баща си за дървото и го оставило да го изядат червеите. Станал е като легенда. Но няма никакви роднини в околността. Никой нищо не знае. Или не иска да каже.

В този момент телефонът на Селито извънтя. Инспекторът го разгъна и каза:

– Ало?

Нишка, молеше се Райм, дано това да бъде някаква нишка. Той внимателно наблюдаваше месестото, каменно лице на ченгето.

– Роланд Бел беше – каза той. – Просто искаше да ни уведоми. Свършили са горивото.

Тридесет и четвърта глава

Час 38 от 45

Три различни аларми зазвъняха едновременно.

Горивото беше на свършване, ниско налягане на маслото и ниска температура на двигателя.

Пърси се опита да разклати насам-натам самолета, за да може, ако има малко останало гориво да влезе в проводите, но се оказа, че резервоарите бяха съвсем пресъхнали.

Като се разтресе леко, двигател номер едно прикашля и замлъкна.

Осветлението на кабината също изгасна. Беше тъмно като в рог.

О, не...

Пърси не можеше да види нито един уред, нито ръчките, нито плъзгачите. Единственото нещо, благодарение на което тя не изпусна самолета в свредел, без да знае къде се намира, беше ивицата слаба светлина, която представляваше Денвър – макар все още да беше доста далеч от тях.

– Какво стана? – попита Брад.

– Боже. Забравих генераторите.

Генераторите се задвизваха от двигателите. Щом нямаше двигатели, нямаше и електричество.

– Спусни въздушната турбина – разпреди се тя. Брад опипом намери ръчката и я издърпа. Турбината се подаде изпод самолета. Тя представляваше малък винт, свързан с генератор. Въздушната струя движеше винта, а той пък генератора. Мощността му стигаше за захранването на осветлението и основните уреди, но не и за елероните, колесника или пък спирачките.

Малко след това част от другите уреди пресветнаха.

Пърси гледаше с ужас индикатора за вертикална скорост. Той сочеше скорост на спускане 1050 метра за минута. Доста повече, отколкото бяха планирали. Те просто падаха към земята с около деветдесет километра в час.

„Но защо? – чудеше се тя. – Защо се беше получило такова разминаване в изчисленията?“

Заради разредения въздух тук! Бяха изчислявали наклон при спускане при доста по-плътен въздух. И сега, след като отчете грешката си, тя се сети, че въздухът в Денвър също ще бъде по-разреден от очакваното. Така че тя едва ли ще успее да направи и една миля планиране.

Пърси хвана рога и го издърпа назад, за да намали спускането. Успя да го докара до 632 метра за минута. Но заедно с това започна да пада и скоростта, и то твърде бързо. В този въздух критичната скорост беше сигурно от порядъка на 540 километра в час. Лостът на хоризонталния стабилизатор се разтресе, а стрелките на останалите уреди като че се побъркаха. Измъкване от критичната скорост без двигатели, и то в самолет като този, нямаше.

Ъгълът на мъртвеца...

Блъсна напред рога. Сега падаха по-бързо, но пък набраха скорост. Така изминаха почти деветдесет километра. От Контрол на въздухоплаването им дадоха ценна информация за това, в кои участъци насрещните

ветрове бяха най-силни. Пърси се опита да оптимизира маршрута си съобразно тези данни, като се стремеше и да не губи височина. Където можеше, тя подхващаше мощен насрещен поток, който издигаше Лир-а, но трудното беше да прецени силата на течението, така че да не набере твърде висока скорост, която после да ѝ попречи при кацането.

Накрая Пърси – мускулите на ръцете ужасно я боляха от неравната схватка между слабите ѝ ръце и мощните въздушни течения – избърса потта от лицето си и каза:

– Обади им се, Брад.

– Денвър център. Тук Лир шест девет пет „Фокстрот Bravo“. Намираме се на 6300 метра височина. Остават ни още тридесет и пет километра до вас. Скорост четиристотин километра в час. Двата ни двигателя не работят и изискваме векторно насочване към най-дългата ви писта, което да е близко до настоящото ни насочване две, пет, нула.

– Разбрано „Фокстрот Bravo“. Очакваме ви. Алтиметър тридесет точка девет пет. Завийте наляво насочване две четири нула. Имате векторно насочване към писта две осем ляво. Разполагате с 3300 метра дължина на пистата.

– Разбрано Денвър център.

Нещо обаче я глождеше. Също като онази слабост в корема, когато беше видяла, че липсва черният фургон пред къщата им.

Какво беше това? Само суеверие ли?

Трагедиите идват по три...

Брад каза:

– Тридесет и един километра до кацането. Височина четири хиляди и осемстотин метра.

– „Фокстрот Bravo“, свържете се с Денвър пристигащи. – Съобщиха им радиочестотата, после прибавиха: – Там знаят за вашата ситуация. Желая ви късмет, мадам. Помнете, че ние сме с вас.

– Лека нощ, Денвър. Благодаря.

Брад превключи радиото на новата честота. „Какво не е наред?“, запита се тя. Имаше нещо, за което не беше се сетила, но какво?

– Денвър пристигащи, говори Лир шест девет пет „Фокстрот Bravo“. Намираме се на три хиляди деветстотин и тринадесет метра, остават ни още двадесет и два километра до кацане.

– Виждаме ви „Фокстрот Bravo“. Поддържайте насочването дясно две пет нула. Ако ни е вярна информацията, останали сте без двигатели, така ли е?

– Сигурно сме най-големият планер, дето сте виждали, Денвър.

– Задкрилки и колесник имате ли?

– Без елерони сме. Колесникът ще го смъкнем на ръка.

– Разбрано. Коли искате ли? – Което означаваше пожарни коли, линейка, полиция.

– На борда най-вероятно имаме бомба. Искаме всичко, което можете да ни осигурите.

– Разбрано, ще се постарам.

Внезапно тя се сети и потрепера цялата: атмосферното налягане!

– Денвър пристигащи – задъха се тя. – какво сочи алтиметърът?

– Ами, да видим, три нула точка девет шест, „Фокстрот Браво“.

За последната минута налягането се беше повишило с една стотна.

– Покачва се?

– Положително, „Фокстрот Браво“. Към нас се движи фронт с високо налягане.

Не! Това би повишило налягането и около бомбата. Балонът ще се свие, все едно че се намираха на по-малка височина, отколкото в действителност бяха.

– Проклятие, идиотщина, триста дявола, как може да бъде толкова тъпо? – замърмори си тя.

Брад я погледна.

– Колко беше живакът в Мамаронек? – попита тя. Той разгърна дневника.

– Двадесет и девет точка шест.

– Я сметни хиляда и петстотин метра височина при това налягане и виж височината при тридесет и едно точка нула.

– Тридесет и едно? Ама това е страшно много.

– Натам сме тръгнали. Той втренчи поглед в нея.

– Ама тогава бомбата...

Пърси кимна.

– Сметни го.

Пръстите на младия пилот бързо пробягнаха по бутоните на калкулатора. Той въздъхна тежко; това беше първата му проява на емоции..

– Хиляда и петстотин метра при Мамаронек отговаря на 1460 метра тука. Пърси викна Бел. – Значи, ето каква е ситуацията. Срещу нас се движи фронт с високо налягане. Когато стигнем летището, за бомбата това ще значи, че летим по-ниско от хиляда и петстотин метра. Може да избухне още докато сме петнадесет до тридесет метра във въздуха.

– Добре – кимна той хладнокръвно. – Добре.

– Нямаме задкрилки, така че ще кацнем доста бързо, със скорост

двеста възла, тоест, около триста и шестдесет километра в час. Ако гръмне, ще загубя контрол и ще се разбием. Поне няма да горим много, понеже резервоарите са сухи. Освен това, важно е какво имаме насреща си, че да можем да се попързалиме малко преди да започнем да се търкаляме. Остава ни единствено да си затегнем здраво коланите и да гледаме надолу.

– Хубаво – отвърна той, кимна и погледна през прозореца.

Тя се загледа в лицето му.

– Може ли да те попитам нещо, Роланд?

– Да бе, казвай.

– Това май ти е първото летене със самолет, а?

Той въздъхна.

– Ами след като съм прекарал по-голяма част от живота си в Северна Каролина, човек там няма много-много възможности да пътува. А после като пристигнах в Ню Йорк беше с един от ония комфортните автобуси. – Той млькна. – В действителност, не съм се качвал по-високо, отколкото може да ме закара един асансьор.

– Е, няма нищо общо с това тук.

Той я стисна за рамото и прошепна:

– Само не изгървай биберончето. – И се върна на мястото си.

– Добре – каза Пърси и прелисти Справочника на пилота, където прочете какво пишеше за международното летище в Денвър. – Брад, предстои ни кацане при нощни условия, добра видимост върху писта две осем ляво. Поемам командването на самолета. Ти ще смъкнеш колесника на ръка. После ще следиш и съобщаваш наклона на спускане, разстояние до пистата и височина; искам действителната височина над земята, а не надморска – а и скоростта. – Тя се помъчи да си спомни дали не беше пропуснала нещо. Нямаха двигатели, нито задкрилки, нито спирачки. Друго наистина нямаше; това сигурно беше най-краткият инструктаж за приземяване в летателната ѝ кариера. Тя прибави: – Още едно, последно нещо. Когато спрем, искам да се изнесеш по най-бързия начин оттук, ясно?

– Шестнадесет километра до пистата – обяви той. – Скорост двеста възла. Височина две хиляди и седемстотин метра. Трябва ни малък наклон на спускане.

Тя дръпна леко рога назад и скоростта чувствително намаля. Ръчката за хоризонталния стабилизатор отново се разтреса. Сега ако стигнеха до критичната скорост, спасение нямаше.

Пак напред.

Четиринадесет километра... дванадесет...

Потта течеше от лицето ѝ сякаш беше под душа. Тя се избърса. Върху нежната кожа между палците и показалците на ръцете ѝ бяха излезли пришки.

Десет... осем...

– Шест километра до кацане. Хиляда четиристотин и шестдесет метра височина. Скорост двеста и десет възла.

– Спускай колесника – изкомандва Пърси.

Брад завъртя колелото, чрез което колесникът се спускаше ръчно. Гравитацията му помагаше, но въпреки това се изискваха доста здрави мускули за тази работа. Освен всичко той не откъсваше очи от уредите и с равен, като на счетоводител, който чете баланса глас, съобщаваше стойностите.

– Пет километра до кацане, хиляда сто и петдесет метра...

Тя се бореше с друсането от ниската височина и силните ветрове.

– Колесникът смъкнат – докладва Брад, като едва си поемаше дъх.

Скоростта им падна до сто и осемдесет възла – около триста и двадесет километра в час. Бързичко. Всъщност, прекалено бързо. Без обратната си турбина те биха „изяли“ за нула време и най-дългата писта.

– Денвър пристигащи, как е алтиметърът?

– Три нула девет осем – отвърна невъзмутимо диспечерът.

Покачва се. Все по-високо.

Тя си пое дълбоко въздух. За бомбата пистата беше малко по-ниска от хиляда и петстотин метра над морското равнище. Дали Танцьорът е бил чак толкова прецизен, като е настройвал детонатора?

– Колесникът се разтнесе. Наклон при спускане 780 метра за минута.

Което означаваше, че вертикалната им скорост беше около шестдесет километра в час.

– Движим се твърде бързо, Пърси – викна Брад. – Ще се треснем в началото на лампите. Няма да ни стигнат стотина метра. Може и двеста.

Диспечерът ги уведоми за същото.

– „Фокстрот Bravo“, трябва да се вдигнете малко. Летите твърде ниско.

Дръпна лоста. Скоростта намаля. Наближаваха критичната скорост. Бутна напред лоста.

– Четири километра до кацане, височина шестстотин и тридесет метра.

– Ниско сте, „Фокстрот Bravo“! – предупредиха ги отново.

Погледна пред сребристия нос. Всички светлини светеха – пресвяткащите лампи в началото на пистата, които ги мамеха към себе си, сините светлинки на страничните писти, червено-оранжевите на самата писта... Всички лампи бяха запалени. Пърси никога не беше ги виждала всичките наведнъж. Стотици проблясващи звезди. Бели и червени. И сини от линейки, пожарни и полицейски коли.

Навсякъде беше осеяно със светлини.

Всичките звезди на вечерта...

– Все още сме ниско – викна Брад. – Ще се разбием на двеста метра от пистата.

Ръцете ѝ се потяха обилно, погледът ѝ беше прикован напред. Пърси отново си спомни за Линкълн Райм, привързан завинаги към стола си, как се навежда напред и се визира в някакъв дребен елемент върху компютърния екран.

– Твърде ниско летите, „Фокстрот Браво“ – потрети диспечерът. – Ще преместя аварийните коли пред пистата.

– Я върви се шибай – с равен глас каза Пърси. Брад отново викна:

– Височина четиристотин и тридесет метра. Две хиляди и четиристотин метра до кацане.

„Имам към тридесет секунди! Какво да правя?

Ед? Кажй! Брит? Който и да е...

Хайде, маймунските способности... Какво, по дяволите, да правя?“

Тя погледна през прозореца. На лунната светлина се виждаха предградията, градът, отдалечени ферми, а отляво огромните парчета пустиня.

Колорадо е пустинен щат... Разбира се!

Внезапно тя наклони рязко самолета наляво.

Брад, който нямаше ни най-малка представа защо го прави, отново извика:

– Наклон при спускане хиляда метра за минута, височина триста и тридесет метра, триста метра, двеста и седемдесет...

При завой на безмоторен самолет винаги се губеше височина.

Диспечерът извика:

– „Фокстрот Браво“, не завивайте! Повтарям, не завивайте! Нямате необходимата височина за това.

Тя изправи самолета право към пустинните пясъци.

Брад нервно се изсмя:

– Задържахме височината... Набираме височина, триста метра, триста и тридесет метра, четиристотин метра. Четиристотин и тридесет

метра... какво става?

– Топъл въздух – отвърна Пърси. – Пустинята събира топлина през деня и я отдава през нощта.

В същото време и диспечерът разбра какво става:

– Много добре, „Фокстрот Bravo“! Много добре! Току-що си спечелихте цели триста метра. Сега надясно две девет нула... добре, сега ляво две осем нула. Идеално. Право към нас летите. Слушайте, „Фокстрот Bravo“, ако искате да потрошите тези светлини пред вас, дръжте право руля.

– Благодаря за предложението, Денвър, но смятам да спра на триста след цифрите.

– Както желаете, мадам.

Сега обаче възникна друг проблем. Щяха да стигнат до пистата, но скоростта им беше твърде висока. Задкрилките бяха тези, които намаляваха критичната скорост на самолета, така че да може да кацнат с пониска скорост. Нормално критичната скорост на Лир 35 А беше около сто и десет мили в час. Без задкрилки тя нарастваше на сто и осемдесет. При такава скорост дори писта, дълга две мили се стопяваше за секунди.

Така че Пърси реши да се приземи, като се подпре на едното крило.

Това беше проста маневра за един неголям самолет, използвана при кацане при силни приземни ветрове. Наклоняваш самолета наляво и стъпваш върху десния педал. В този случай скоростта падна рязко. Пърси не знаеше някой да беше пробвал този номер със седемстотинкилограмов самолет, но просто нищо друго не й идваше наум.

– Ела да ми помогнеш – викна тя към Брад. Беше се задъхала от напрежението, целите ръце я боляха от стискането на рога. Той го хвана и стъпи на педала. Постигна желанието, самолетът се забави, макар лявото крило да увисна застрашително.

Тя го изправи точно преди да докоснат земята. Остана й само надеждата.

– Скорост?

– Сто и петдесет възла.

– Добре си се справила, маце – обърна се тя към самолета си.

– Двеста метра от пистата, височина деветдесет метра – извика Брад. – Приближаваме право към светлините.

– Наклон при спускане?

– Деветстотин.

Много бързо. Ако се приземят при такъв наклон, щяха да строшат колесника. И най-вероятно да взривят бомбата.

Лампите бяха точно пред тях, оставаше им само да ги следват.

Надолу, надолу, по-ниско...

Като прелетяха покрай скелетата с лампите, Пърси изкрещя:

– Моят самолет!

Брад отпусна рога.

Пърси изправи наклона наляво и вдигна леко носа. Самолетът се изправи красиво и се плъзна хоризонтално по въздуха. Пърси беше спряла стремителното им падане точно, когато прелетяха над цифрите в началото на пистата.

Така хубаво се беше изправил, че вече не искаше да каца. В гъстия въздух на приземната атмосфера набралият скорост самолет – значително по-лек заради празните резервоари – просто не желаше да се приземява.

Пърси хвърли един поглед върху събралите се линейки, пожарни и прочее от двете страни на пистата и се порадва на разноцветните им светлинки. Триста метра след цифрите, а все още бяха на тридесет метра над бетона.

Още триста метра. Минаха деветстотин метра след буквите.

По дяволите, кацай!

Пърси освободи лоста напред. Самолетът рязко се наклони надолу и тя издърпа назад лоста. Сребърният сокол потрепера целият, след това плавно се настани върху бетона. Това беше най-неусетното кацане, което някога беше правила.

– Стъпвай на спирачките!

Двамата се тръшнаха на педалите и зад тях се разнесе стърженето на накладките, целият корпус се разтресе. Кабината се напълни с дим.

Бяха вече изминали половината писта, а скоростта им още беше сто мили в час.

Тревата, мина ѝ през ума, ще се поохлузим, ако се наложи. Може и колесника да счупя, но поне ще спася стоката... – Седемдесет... шестдесет...

– Десният колесник се подпали – викна Брад. – Носовият също.

„Майната му“, помисли си тя и стъпи с цялата си тежест върху спирачките.

Лир-ът започна да се хлъзга и се разтресе още по-силно. Тя се опита да компенсира откъм носовия колесник. В кабината им навлезе още дим.

Шестдесет мили в час, петдесет, четиридесет...

– Вратата – ревна тя към Бел.

За секунда инспекторът скочи на крака, а в следващата ритна навън вратата. Тя се превърна в стълбище.

Пожарните се събираха наоколо им.

С див писък на димящите си спирачки Лир N 695 ФБ се поднесе за последно и спря десет метра преди края на пистата.

Първият глас, който се разнесе в самолета след като спряха, беше този на Бел :

– Браво, Пърси! А сега вън! Бързо!

– Ама трябва...

– Отгук нататък съм аз! – кресна инспекторът. – Сега трябва да те измъкна навън и ще го направя, кълна се. Хайде, бързо!

Бел ги изблъска навън, после скочи и той върху бетонната писта и ги задърпа по-далеч от самолета. Развика се на някакви мъже от спасителната група, които бяха започнали да пръскат колесниците.

– На борда има бомба, може да избухне всеки момент. В двигателя е. Не се приближавайте.

Единият от pistolетите беше в ръката му и той трескаво оглеждаше тълпата хора, наобиколили самолета. По едно време на Пърси й ми на през ума, че той сигурно се е чалнал от работата си. Вече не мислеше така.

Спряха се на около стотина метра от самолета. Фургонът на бомбения отряд на Денвър спря до тях. Бел им махна.

Един твърде висок полицай, който повече приличаше на каубой, скочи от колата и тръгна към тях. Двамата си извадиха лъскавите значки и Бел му каза къде според него беше бомбата.

– Значи – каза Денвърското ченге, – не сте сигурни, че има бомба?

– Не. Но деветдесет процента има.

Точно тогава се разнесе оглушителен трясък. Всички, с изключение на Пърси и Бел, се проснаха на земята, тъй като опашката на самолета се отцепи и лумна в оранжеви пламъци. Във въздуха се разлетяха едри късове горящ метал.

– О – въздъхна Пърси и неволно вдигна ръка към устата си.

В резервоарите, разбира се, нямаше никакво гориво, но вътрешността на самолета – седалки, кабели и жици, килимът, пластмасовите проводни и скъпоценната стока горяха с огромни пламъци. Пожарните изчакаха удобен момент да се приближат и заляха съсипания метален корпус със снежнобели струи, които вече изглеждаха безсмислени.

V. Танцът на смъртта

Вдигнах поглед и видях падаща капка; после тя се превърна в обърнато надолу сърце; накрая във връхлитаща птица. Въздухът свистеше покрай тялото ѝ, издавайки такъв страховит и пронизителен писък, от който ти настръхваше косата. И така половин милиа, право надолу, през кристалния есенен въздух. В последния момент, щом се изравни с линията на полета на индийската яребица, ястребът сякаш спря и впи клюна си в крехкото телце. Чу се едно плътно „туп“, което напомни звука, с който едрокалибрен куршум пронизва жива плът.

Яростна защита на соколите
Стивън Бодио

Тридесет и пета глава

Час 42 от 45

Минаваше три сутринта, отбеляза Райм. Пърси Клей летеше обратно към източното крайбрежие, този път с реактивен самолет на ФБР. Само след няколко часа тя трябваше да се подготви да се яви пред Голямото жури.

Райм все още нямаше представа кой е Танцуващия с трупове, нито какво беше намислил или какъв образ приемаше точно в този момент.

Телефонът на Селито изчурулика. Той го вдигна и се заслуша. Лицето му се разкриви.

– Господи. Танцорът току-що е разпрал още някой. Открили са още един труп – напълно обезобразен – в един тунел, в Сентръл парк. Близо до Пето авеню.

– Напълно обезобразен ли?

– Направо го е окастрил, поне така ми казаха. Отрязал му е ръцете, извадил е зъбите, долната челюст и му е съблякъл дрехите. Трупът е на бял мъж. Млад. На двадесет-тридесет години. – Инспекторът се заслуша. – Не е скитник. Чист е, в добра форма. Атлетично тяло. Хауман смята, че е някой от тия, юпитата от Ийст Сайд.

– Добре – каза Райм. – Докарайте го тук. Искам да го прегледам.

– Трупът ли?

– Точно така, трупът.

– Ами, добре.

– Значи Танцьорът е сменил самоличността си – размишляваше на глас Райм. Беше ядосан. – Ами какво, по дяволите, значи този труп? Още не знаем как ще ни нападне следващия път?

Райм въздъхна и погледна през прозореца. После се обърна към Делрей:

– В коя охранявана къща ще ги тикнеш?

– Обмислям още – отвърна дългият агент. – Струва ми се...

– В нашата – обади се нов глас.

И двамата едновременно погледнаха към огромния мъж, запълнил вратата.

– В нашата охранявана къща – повтори Реджи Елиополос. – Ще арестуваме свидетелите.

– Не и докато не ми покажете... – започна Райм. Прокурорът размахва лист хартия пред Райм и макар че той не можа да прочете нищо върху нея, всички знаеха, че заповедта за арестуването на свидетели ще бъде напълно валидна.

– Това хич не е добра идея – каза Райм.

– Мисля, че е по-добра от вашите, благодарение на които вие сякаш се опитвате да убиете и последния ни останал жив свидетел.

Сакс ядосана пристъпи напред, но Райм поклати глава.

– Повярвайте ми – опита се да обясни Райм. – Танцьорът ще се досети, че се каните да ги арестувате. Може би вече се е досетил. Дори – прибави злокобно той, – може да разчита точно на това.

– Ако може да чете мисли.

– Райм кимна с глава:

– Бързо схващате.

Елиополос се изкиска. Огледа стаята и забеляза Джоуди.

– А вие сте Джоузеф Д'Орфио, така ли?

Дребният човечец вдигна поглед.

– Аз... да.

– Вие също сте арестуван.

– Хей, почакайте, на мен ми казаха, че като си взема парите, ще мога...

– Това няма нищо общо с наградата ти. Щом си я заслужил, ще си я вземеш. Ние просто ще те затворим, за да сме сигурни, че нищо няма да ти се случи докато Голямото жури се събере утре сутрин.

– Голямото жури! Никой нищо не ми е казвал за свидетелстване!

– Е – каза Елиополос, – ти все пак си материален свидетел. – После

кимна към Райм. – Той може да е решил да убие някой от другите важни свидетели. Ние образуваме следствие срещу човека, който го е наел. Така биха постъпили повечето колеги.

– Но аз няма да свидетелствам.

– Тогава ще ти се наложи да излежаваш присъда за неуважение на съда. Хващам се на бас, че знаеш, в каква безопасност ще бъдеш там.

Дребният човек се опита да изрази яд, но страхът му потуши подобни чувства. Лицето му се разкриви.

– О, Господи.

– Едва ли ще успеете да ги опазите – обърна се Райм към Елиополос. – Ние го познаваме. Оставете свидетелите на нас.

– О, да, Райм също – Елиополос се завъртя към него. – Заради инцидента със самолета ви обвинявам в неправомерна намеса в криминално разследване.

– Кой си ти бе, шибаняк? – не издържа Селито.

– Кой точно шибаняк съм ли? Най-важният – срязва го невъзмутимо оня. – Този човек за малко не провали цялото следствие, като й позволи да лети със самолета си. Заповедта за арестуване важи за понеделник. Лично аз ще наблюдавам хода на следствието и на делото. Той...

Райм меко каза:

– Знаете ли, той беше тук.

Помощник-държавният прокурор изведнъж млъкна.

След малко попита:

– Кой?

Макар много добре да знаеше за кого става дума.

– Беше точно срещу онзи прозорец, само че от външната страна. И то само преди час. Беше насочил снайпер, зареден с патрони дум-дум точно към тая стая. Очите на Райм се впиха в пода. – Дори може би точно към мястото, където вие стоите в момента.

Макар че за нищо на света Елиополос не би отстъпил, все пак хвърли бърз поглед към прозореца. Просто да се увери, че щорите бяха спуснати.

– Защо...?

Райм довърши изречението му:

– ... не е стрелял ли? Защото му е хрумнала по-добра идея.

– И каква е тя?

– А, ей това е въпросът с награда един милион долара. Всичко, което знаем е, че е убил още един човек – млад мъж в Сентръл парк – и го е съблякъл гол. Обезобразил е напълно тялото, то не подлежи въобще на

идентификация и най-вероятно е приел неговата самоличност. Дори за минута не се съмнявам, че той е знаел, че бомбата му няма да убие Пърси. Сега обаче той ще се върне, за да си довърши работата. И като капак на всичко, ще те направи свой съучастник.

– Та той дори не знае, че съществувам.

– Е, щом така ти изнася да мислиш.

– Господи, Реджи – избухна Делрей. – Съвсем ли не включваш картинката?

– Не ме наричай така.

Сакс се намеси:

– Как може да не го проумявате? Вие никога през живота си не сте се изправяли срещу такъв като него.

Като не отделяше очите си от нея, Елиополос се обърна към Селито:

– Вие, градските полицаи, явно си знаете добре работата. А що се отнася до федералните или нашите хора – всяка жаба да си знае гола, така ли?

Райм избухна:

– Вие сте кръгъл идиот, ако си мислите, че си имате работа с някой уличен гангстер или бивш мафиот. Никой не може да се скрие от него, това си го набийте в кухата глава. Единственият начин е да го спрем.

– Да, Райм, това беше бойният ти вик през цялото време. Е, ние пък не се каним да жертваме повече честни полицаи, само защото на тебе ти става, когато преследваш негодника, убил двама от твоите техници преди пет години. При положение, че въобще ти става...

Елиополос, доста грамаден мъж, беше направо сачисан от факта, че в следващия момент лежеше и се превиваше на пода, мъчейки се да си поеме въздух. Когато най-после успя, вдигна очи и видя пурпурното лице на лейтенант Селито и юмрукът му, дръпнат назад и прилепен за тялото, готов отново за действие.

– Направете го, не се колебайте, лейтенант – изхриптя прокурорът, – и ви обещавам слънце на квадратчета само след половин час.

– Лон – обади се Райм, – тури му пепел, зарежи го тоя...

Инспекторът се поуспокои, изгледа още веднъж мръсно прокурора и се отдръпна. Елиополос се изправи.

Обидата не го беше засегнала. Той дори не мислеше за Елиополос. Нито пък за Танцьора, ако трябваше да бъде честен. Преди малко случайно беше засякъл погледа на Сакс и в него беше видял празнота и отчаяние. Той се досещаше какви бяха чувствата ѝ в момента: отчаяние,

че ѝ отнемат плячката. Елиополос просто ѝ отмъкваше шанса да пипне Танцъора. Подобно на отношенията ѝ с Линкълн Райм, убиецът се беше превърнал в черния смисъл на живота ѝ.

И всичко това, заради една-единствена нейна грешка – случката на летището, това че тя беше решила да се скрие, вместо да стреля. И какво от това, дреболия, би казал всеки друг, но не и тя. Но как беше поговорката? „Един глупак като хвърли камък в езерото, после цяла дузина мъдrecи не могат го избистри.“ И ето в какво се беше превърнал животът на Райм, само защото парче дърво беше паднало и му бе строшило някакъв кокал. По същият начин и животът на Сакс беше загубил своя смисъл в момента, в който тя се беше проявила като страхливка. Но, за разлика от Райм, тя можеше – той вярваше в това – да поправи станалото.

О, Сакс, да знаеш как ме боли да ти сторя това, но нямам избор. Той се обърна към Елиополос:

– Добре, но ще трябва да направите още нещо в замяна.

– И какво ако не го направя? – присмя се она.

– Няма да ви кажа къде е Пърси – простичко обясни Райм. – Само ние знаем къде се намира тя.

Лицето на Елиополос, вече не така зачервено от скорошния туш в световното по бокс, впери леден поглед в Райм.

– Какво искаш?

Райм пое дълбоко въздух.

– Танцърът показва известен интерес към стрелба по хората, които го преследват. Щом се каните да охранявате Пърси, бих желал да поставите под охрана и главния съдебен следовател по делото.

– Тоест, тебе? – попита прокурора. – Не, Амелия Сакс – отвърна Райм.

– Райм, не – опита се да протестира тя и се намръщи. Амелия Сакс беше бясна... А аз се каня да му я поднеса на тепсия в неговата зона на поражение. Той ѝ махна да се приближи.

– Искам да остана тук – каза тя. – Искам да го пипна.

Райм зашепна:

– О, не се притеснявай за това, Сакс. Той ще те намери. Мел и аз ще се опитаме да открием коя е новата му самоличност. Но при първата му крачка към Лонг Айлънд искам да се прибереш на топло. Там, заедно с Пърси. Ти си единствената, която го разбира. Е, ти и аз. А пък на мен докторите ми казаха, че известно време няма да мога да си служа с пистолет.

– Ами, ако вземе и се върне тук...

– Не вярвам. Както се очертава, това му е първата рибка, на която май ще ѝ се размине, а на него това хич не му се харесва. Той ще търси Пърси. Вбесен е. Сигурен съм.

Тя поспори още малко, накрая кимна.

– Така – обади се Елиополос, – вие значи също идвате с нас. Долу ни чака фургон.

Райм викна:

– Сакс?

Тя се спря. Елиополос се обърна:

– Наистина нямаме време.

– След минутка идвам.

– Нямаме време за празни разговори, колежке.

– Казах, минутка. – Тя без усилие спечели конкурса по продължително гледане очи в очи, след което Елиополос и охраната му поведоха Джоуди надолу по стълбите.

– Чакай – сепна се дребният насред коридора за навън. Върна се горе, сграби си скъпоценната книга и затрополи обратно.

– Сакс...

Мислеше да ѝ каже нещо от сорта за излишния героизъм, за Джери Банкс или за това, че е твърде сурова към себе си.

За това да остави мъртвите и да си гледа живота...

Но после му дойде наум, че съвети за предпазливост или други окуражителни приказки биха били чисто празнословие.

Така че той реши да бъде просто:

– Стреляй първа.

Тя положи лявата си ръка върху неговата дясна. Той затвори очи и положи неимоверни усилия да почувства допира на кожата ѝ върху своята. Почти си повярва, че успя, поне с безименния си пръст.

Вдигна поглед към нея. Тя му каза:

– А пък ти гледай винаги да има някой покрай тебе, нали? – И кимна към Селито и Делрей.

След това на вратата се показа един медицински работник, явно от бърза помощ, който огледа внимателно стаята, Райм, апаратурата и красивата полицайка. На лицето му се изписа съвсем ясно въпроса: „Какво, по дяволите, търся аз тука?“

– На някой от вас да му трябва един труп? – реши се накрая той.

– Да, на мен ми трябва – ревно Райм. – Бързо, внесете го! Дайте го на нас!

* * *

Фургонът мина през огромна порта и се отправи по една тясна алея. Беше сякаш цяла миля дълга.

– Ако това им е алеята – измърмори Роланд Бел, – май ще дочакам да им видя къщата.

Двамата с Амелия Сакс подбраха Джоуди, който дразнеше всички, като непрекъснато шаваше насам-натам, а голямата му бронезилетка току дрънваше като се блъснеше някъде. Той все надничаше зад сенки и тъмни врати или пък докато се возеха, се взираше във всички минаващи коли. Зад тях вървяха двама от 32-Е, въоръжени с автомати. Пърси Клей беше седнала на седалката до шофьора. Още когато я взеха от летище Ла Гуардия и тръгнаха към окръг Съфолк, Сакс беше направо шокирана от вида на тази жена.

Нямаше и следа от някакъв вид изтощение – тя просто беше уморена. Дори страх не успя да прочете в очите ѝ. Това, което най-вече разтревожи Сакс беше, че Пърси просто се беше отказала да се бори. Като улично ченге всеки ден тя се беше срещала с хиляди човешки трагедии. Беше съобщавала на хората за смъртта на близките им, но никога не бе виждала толкова отчаян човек като Пърси Клей. Тя се беше предала.

На летището Пърси говореше по телефона с Рон Толбът. От думите ѝ Сакс разбра, че щатската здравна организация дори не дочакала да изстинат въглените от опожарения самолет и прекратила договора. Щом затвори, тя се загледа в минавачите. После се обърна разсеяно към Бел:

– Застрахователната компания дори няма да покрие разходите. Казаха, че сама съм поела риск с явни последици. Така си е. Е, това е. – После бързо добави: – Фалирахме.

Покрай тях се занизаха борове, дъбови храсталаци, ивици пясък. Сакс, градско дете, беше дошла в окръзите Насау и Съфолк още като тийнейджърка и то не заради плажовете или безкрайните търговски улици, а за да стъпва яко върху газта на „Чарджър“-а си. Тя изстискваше всичко от нещастния кафяв автомобил, за да може да вдигне сто километра в час за пет цяло и девет секунди, което често я правеше победител в прословутите за Лонг Айлънд автомобилни състезания за най-бързо набиране на скорост. Тя се радваше на дърветата, храстите, тревата и кравите край пътя, но най-пълно се наслаждаваше на чудото на природата, когато профучаваше покрай нея със сто и осемдесет километра в час.

Джоуди не спираше да си кръстосва и отпуска ръцете, мушваше се

между нея и Бел, играеше си с предпазния колан и току се блъсваше в Сакс без да иска.

– Извинете – промърморваше той.

В един момент ѝ се прииска да го убие.

Къщата беше разположена малко встрани от пътя.

Представляваше поразнебитена стъпалообразна постройка от дълги трупи, обшита със застъпващи се дъски. Наистина една съвсем не вдъхваща доверие къща, която беше на няколко пъти достроявана с купища федерални долари и никакво вдъхновение.

Вечерното небе беше покрито с облаци. На места из въздуха плуваха късове гъста мъгла, но Сакс все пак успя да види, че къщата беше заобиколена от плътен пръстен от дървета. В радиус от двеста метра територията около тях беше перфектно разчистена. Обитателите на къщата действително имаха добро прикритие зад дърветата, а поддържаната на около ливада беше достатъчна, за да се отблъсне всяко външно нападение. Сивата лента, която се виждаше в далечината, беше началото на голяма. Зад къщата имаше голямо неподвижно езеро.

Реджи Елиополос слезе от първия фургон и махна на останалите. Поведе ги към официалния вход на сградата. Там ги предаде на един доста закръглен мъж, от който се излъчваше някаква веселост, макар че той нито веднъж не се усмихна.

– Добре дошли – каза. – Аз съм щатски маршал Дейвид Франкс. Искам да ви светна в някои неща за дома ви, далече от вашия собствен. Това тук е най-сигурната сграда за охрана на свидетели в целия окръг. На територията на цялата сграда имаме датчици, реагиращи на движение и тежест. Просто никой не може да проникне вътре, без да задейства всички видове аларми. Компютърът ни е настроен да засича всички видове човешки движения, които са съобразени с човешкото тегло, така че да не се вдига тревога, ако някой заблуден елен или куче случайно мине пред датчика ни. Ако някой – и то задължително човек – просто стъпи там, където не трябва, всичко светва като Таймс скуеър по Коледа. Да предположим, че някой се появи на кон в района на къщата. Помислили сме за това. Значи, компютърът отчита аномалията в теглото, определя разстоянието между копитата на животното и алармата дрънва. Изобщо, каквото и да било движение – язовец или катеричка – включва инфрачервените видеокамери. Освен това един радар откъм местното летище Хамтън ни покрива изцяло, така че можем да се справим безпроблемно дори с въздушна атака. Каквото и да се случи, ще чуем сирена и ще видите ярки светлини. Това, което се иска от вас в

подобни случаи, е просто да останете там, където сте. В никакъв случай не излизайте навън.

– Интересува ме какво представлява охраната? – попита Сакс.

– Вътре имаме четирима маршали. Двама отпред на предния пост и двама отзад, при езерото. Достатъчно е само да натиснете онзи бутон ей там и след двадесет минути тук ще нахлуе цяла армия ченгета от спецчастите.

По лицето на Джоуди се изписа разочарование, искаше да каже, че двадесет минути изглеждаха ужасно много време. Сакс го погледна и трябваше да се съгласи с него.

Елиополос погледна часовника си и каза:

– В шест сутринта ще изпратим тук брониран фургон да ви вземе и докара за заседанието на Голямото жури. Съжалявам, но май няма да можете да се наспите. – Той хвърли поглед към Сакс. – Ако зависеше от мене обаче, щяхте вече да спите дълбоко, без да се тревожите за нищо.

Никой не му каза „Довиждане“, щом той се отправи към вратата да си върви. Франкс продължи:

– Трябва да ви кажа още няколко неща. Не поглеждайте през прозорците. Не излизайте навън без придружител. Онзи телефон там в ъгъла на дневната е за вас. Само него ще можете да ползвате. Изключете си клетъчните телефони и не ги използвайте по никой повод. И така. Това е. Въпроси?

Пърси попита:

– Да имате малко пиене?

Франкс се наведе към един шкаф и измъкна оттам бутилка водка и една с бърбън.

– Обичаме да задоволяваме всички нужди на гостите си.

Той остави бутилките на масата и се отправи към входната врата, като пътьом си облече якето.

– Аз ще се прибирам. Чао, Том – обърна се той към колежата си, който беше застанал на вратата. После кимна и към другите четирима, които стояха прави наред полираното, облицовано с дърво фоайе на къщата, прилична на ловна хижа. Представляваха твърде неуместна картинка, сякаш някой шегаджия ги беше нарисувал допълнително. Като капак на всичко, точно срещу тях на стената бяха окачени цяла дузина препарирани глави на елени и лосове, гледащи право към двете бутилки алкохол.

В този момент телефонът стресна всички във фоайето. Единият от маршалите го вдигна на третото извънпяване.

– Ало... ?

Погледна към двете жени:

– Амелия Сакс?

Тя кимна и пое слушалката. Беше Райм.

– Сакс, какво ще кажеш, струва ли мястото?

– Ами добро е – отвърна тя. – Има доста техника наблъскана. Ами трупът?

– Засега нищо. За последните четири часа са изчезнали четирима на територията на Манхатан. Сега ги проверяваме. Джоуди там ли е?

– Да.

– Питай го дали Танцьорът някога му е споменавал, че се кани да си сменя самоличността?

Тя предаде въпроса. Джоуди се замисли:

– Ами, сещам се, че веднъж ми разказваше нещо... то, всъщност не е нещо особено. Каза, че ако трябва да убиеш някого, трябва да проникнеш, да прецениш, да разсееш и тогава да премахваш. Май така беше. Не съм много сигурен. Ама искаше да каже да изпрати някого, който да направи нещо и когато всички се занимават с това нещо, той да действа. Мисля, че тогава спомена някакво вестникарче или ваксаджийче.

Най-опасното ти оръжие е измамата...

Тя предаде думите му на Райм и той каза:

– Смятаме, че трупът е на млад бизнесмен. Може да е адвокат. Питай Джоуди дали му е споменавал, че се кани да ходи в съда за Голямото жури?

Джоуди каза, че не си спомня такова нещо.

– Добре, благодаря – каза Райм. После се провикна нещо към Мел Куупър. – Ще ти се обадя по-късно, Сакс.

Като затвори, Пърси ги попита:

– Не искате ли да пийнем по едно преди лягане?

Сакс не можа да каже със сигурност. Още потръпваше при спомена за фиаското си с Райм онази нощ, когато преди това си беше наляла по-вечко скоч. Сега обаче, без много да му мисли изгърси:

– Налей.

Роланд Бел реши, че половин час няма да бъде на работа.

Джоуди се спря на едно малко, изпи го като лекарство на един дъх и се отправи към леглото си. Стискаше книгата си под мишница, сякаш беше някакво тайно оръжие, и зяпаше с хлапашко възхищение окачена-та на стената глава на американски лос.

* * *

Вън, в гъстия пролетен въздух цикадите пееха, а едрите жаби от езерото крякаха с пълно гърло засуканите си и неспокойни песни.

Когато погледна през прозореца към дрезгавината на ранното пролетно утро, Джоуди видя вечно будните и търсещи прожектори, които осветяваха цялата околност въпреки гъстата на места мъгла. Сенките на дърветата пробягваха на всички посоки, мъглата се процеждаше от гъстата отсрещна гора. Той се отдалечи от прозореца си и отиде до вратата.

На около десет метра от стаята му двама маршали пазеха коридора в нещо като малка стаичка. Изглеждаха отегчени и само наполовина бдителни.

Ослуша се, но не чу нещо повече от обичайното нощно пукане и скърцане на всяка стара къща. Джоуди се върна в стаята си и седна върху провисналия матрак. Извади окъсаното си и омазнено копие от любимата си книга.

„Хайде на работа“, мина му през ума.

Разтвори книгата с тихо припукване от лепилото и отлепи късчето тиксо от долния ръб на задната корица. Върху леглото се изхлузи дълъг нож. Острието му приличаше на оксидирана стомана, макар че всъщност беше подсилен с керамика полимер, за да не го хваща металотърсач. Не беше заострен, но имаше петна по повърхността си, острието му режеше като бръснач, а от другата страна беше наъбен като хирургически трион. Дръжката беше увита в тиксо. Сам си го беше направил. Като повечето истински оръжия и този не беше бляскав, нито красив; предназначението му беше само едно: да убива. И го правеше, при това доста добре.

Той не се притесняваше, че пипа с ръце оръжието си, нито че хваща с цяла ръка топката на вратата. Отпечатъците му бяха съвсем новички. Кожата на осемте му пръста и двата палеца беше изгорена по химичен път миналия месец от един хирург в Берн, Швейцария, а върху още незарасналото място с лазер за микрохирургия бяха изографисани нов комплект отпечатъци. Собствените му отпечатъци, разбира се, щяха да се възстановят, но едва след няколко месеца.

Докато стоеше на ръба на леглото си със затворени очи, той си представи залата за общо ползване и мислено се разходи из нея. Спомни си разположението на всяка врата, прозорец или мебел, безвкусните пейзажи по стените, разклонените рога на еленовите глави над камината, пепелниците, оръжията, потенциалните оръжия, всичко. Джоуди

имаше толкова добра зрителна памет, че можеше със завързани очи да премине оттам, без да събори нито един стол или опасно да се доближи до друго препятствие.

Потънал в мислите си, той се насочи към телефона, като за момент се поспря за да осъзнае комуникационната система на цялата къща. Беше му напълно ясно как действат тия системи (все пак прекарваше по-голяма част от свободното си време в четене на ръководства за създаване на системи за охрана или комуникация). Известно му беше, че ако среже кабела, спадът на напрежението ще изпрати алармен сигнал до дежурните, а най-вероятно и до останалите служби за сигурност в града. Така че той работи с кабела нямаше.

Не е проблем, а цена.

Той продължи разходката си „наум“. Оглеждаше явно разположените видеокамери – които онзи маршал беше „пропуснал“ да им спомене. Те бяха разположени по три звездообразно и явно бяха от по-евтините, които щяха просто да вършат работа в охранявана къща като тази. Той познаваше добре тази система и знаеше, че в нея има една основна грешка – трябваше просто да чукнеш по-силно с пръст по средата на обектива. Това разстройваше цялата му оптика; изображението щеше да изчезне от монитора, но алармата нямаше да се задейства, което със сигурност би станало, ако се среже коаксиалният кабел.

Сега за осветлението... Той можеше да изгаси шест, не пет лампи, които беше видял в къщата, но не повече. Не и докато всички от охраната не бяха мъртви. Отбеляза си разположението на всяка лампа и нейния ключ и продължи въображаемата си разходка. Стаята с телевизора, кухнята, спалните. Пресмяташе разстояния, зрителен ъгъл отвън.

Не е проблем...

Определи местоположението на всяка една от жертвите си. Обмисли и възможността да са се преместили през последните петнадесет минути.

... а цена.

Отвори очи. Кимна на себе си, мушна ножа в джоба си и пристъпи към вратата.

Безшумно стигна до кухнята и взе един черпак от рафта над мивката. Отиде до хладилника и си наля чаша мляко. После отиде до залата и се заразхожда от лавица на лавица, като се преструваше, че си търси нещо за четене. Докато минаваше покрай всяка видеокамера, той чукаше с черпака обективите им. После го остави на масата и отиде до стаята на охраната.

– Хей, я, върви да провериш камерите – измърмори единия, докато въртеше копчето на монитора си.

– Ти що не отидеш? – каза другият. Явно съвсем не беше се трогнал.

Джоуди мина покрай единия маршал, който вдигна глава и тъкмо понечи да го попита: „О, сър, как сте?“, когато шат-шат, Джоуди с два фини У-образни разреза му отвори гърлото, откъдето бликна като фонтан обилно количество кръв с цвят на червено кадифе. Очите на колежата му се разшириха и той посегна към пистолета си, но Джоуди го изби от ръката му и заби ножа веднъж в гърлото му и веднъж в гърдите. Оня падна на земята и се замята. Но за кратко. Беше шумна смърт – Джоуди знаеше, че ще бъде. Но не му се занимаваше да го дупчи още; нужна му беше униформата и трябваше да я получи възможно най-малко изцапана с кръв.

Докато маршалът лежеше на пода и се тресеше в предсмъртната си агония, той погледна към Джоуди, който невъзмутимо му сваляше напоните с кръв дрехи. Очите му се спряха върху единия бицепс на Джоуди. Там имаше татуировка.

Джоуди се наведе да съблече сакото и улови погледа му:

– Нарича се „Танцът на Смъртта“. Виждаш ли? Ето това е. Смъртта върти валс със следващата си жертва. Това отзад е ковчегът ѝ. Харесва ли ти?

Въпросът беше зададен от чисто любопитство, макар Джоуди да не очакваше отговор. Не го и получи.

Тридесет и шеста глава

Час 43 от 45

Върху ръцете на Мел Куупър бяха надянати латексови ръкавици, а той самият се беше надвесил над трупа, открит преди няколко часа в Сентръл парк.

– Мога да пробвам стъпалата – предложи той обезкуражен. Релефните отпечатъци на човешките стъпала бяха също толкова уникални, като пръстовите отпечатъци, но от тях нямаше голяма полза, щом нямаше с какво да се сравнят; те просто не влизаха в каталога на АСИО.

– Не си прави труда – измърмори Райм.

„Кой, по дяволите, беше тоя?“, чудеше се Райм, като гледеше обезобразеното тяло пред себе си. Той е ключът към следващата стъпка на

Танцьора. О, това беше най-непоносимото чувство на света: да не можеш да се почешеш там, където те сърби. Да имаш пред себе си явно доказателство, да знаеш, че то е ключът за разгадаване на загадката и в същото време да си неспособен да го проумееш.

Очите на Райм пробягнаха по закаченото на стената табло на веществените доказателства. Трупът беше като ония зелени нишки, които бяха намерили в хангара – означаваха много, според предчувствието му, но никой не знаеше какво точно.

– Нещо друго? – Райм се обърна към съдебния лекар. Той придружаваше трупа. Беше млад човек, прогресивно оплешивяващ, поради което върху темето му лъщеше странно съзвездие от капчици пот.

– Ами бил е педераст или, ако трябва да сме точни, имал е хомосексуални връзки като по-млад. Макар и не през последните години, той е имал анални сношения, и то нееднократно.

Райм продължи да го разпитва:

– Ами този белег какво означава? Операция?

– Какво да ви кажа, това наистина е доста прецизен срез, но на мен поне не ми е известна някаква причина за операция точно на това място. Може би е имал някои проблеми с червата, задръстване или нещо такова. Но дори така да е, никога не съм чувал да се оперира точно този сектор от корема.

Райм съжали задето Сакс не беше тук. Той само щеше да й подхвърля идеи: тя винаги се сещаше за нещо, което той беше пропуснал.

„Кой може да бъде?“, блъскаше си мозъка Райм. Установяването на самоличността беше комплексен процес. Веднъж той беше идентифицирал самоличността на труп чрез един-единствен зъб. Макар че това му беше отнело много време – седмици, че дори месец.

– Пуснете му анализ на кръвта и ДНК-генотипа – каза Райм.

– Вече го направих – отвърна лекарят. – Изпратих пробите за изследване.

Ако беше НIF-серопозитивен, щяха по-лесно да разберат кой е чрез лекуващи лекари или данни от изследвания в клиниките.

Отпечатъци...

По дяволите, бих дал всичко, за да му имам поне един свестен отпечатък, мислеше си Райм. Може би...

– Чакайте – и Райм не можа да се сдържи да не се размее с глас. – Пишката му!

– Какво? – смутолеви Селито. Делрей повдигна пречупената си вежда.

– Отрязани са му ръцете, нали, но коя част от анатомията си е пипал най-често?

– Пениса – викна Мел. – Ако е пикал през последните си няколко часа, може и да успеем да свалим отпечатък.

– Кой иска да обере лаврите?

– Няма срамна работа – отвърна техникът и си нахлузи още едни ръкавици. Взе специалните листчета за сваляне на отпечатьци от кожа и се зае за работа. И успя – сне два перфектни отпечатъка: палец от горната страна на члена и показалец от долната.

– Съвършена работа, Мел.

– Не казвайте на приятелката ми – срамежливо отвърна той. Пусна отпечатьците през АСИО.

На екрана се изписа съобщение

Моля изчакайте... Моля изчакайте...

„Дано да те има“, молеше се Райм. „Дано те има в списъка.“

Имаше го.

Но когато резултатът се изписа, Селито, Делрей и всички в стаята зяпнаха от удивление.

– Що за глупост?

Какво? – ревна Райм. – Кой е?

– Това е Кол.

– Какво?

– Това е Стивън Кол – повтори Куупър. – Има съвпадение на двадесет отделни белега. Няма никакво съмнение. – Куупър дори се разрови и намери оня, сглобения отпечатък, по който бяха открили преди самоличността на Танцъора. Сложи го до сегашния.

– Съвсем същия е.

„Но как? – питаше се Райм. – Как е възможно?“

– Ами ако – обади се Селито, – това наистина са пръстите на Кол, но върху пишката на този труп? Може Кол да е бил свиркаджия?

– Нали имаме основните белези на кръвта на Кол? От водната кула.

– Точно така – съгласи се Куупър.

– Сравнете ги – викна Райм. – С тези на трупа. И по-бързо.

* * *

Той съвсем не беше лишен от естетическо чувство.

„Танцуващия с трупове“... харесва ми, помисли си той. Много по-добре от Джоуди – името, което си беше избрал за тази работа, понеже му звучеше напълно безобидно. Глупаво и унижително име, име на

отрепка.

Танцуващия...

Имената бяха важни, той знаеше това. Беше чел философия. Самият факт на именуване, на определяне, беше специфичен само за хората. Бавно и безмълвно Танцьорът заговори на покойния и разчленен Стивън Кол: Аз бях този, който не можеше да си спомниш. Аз съм онзи, който нарича жертвите си „трупове“. Ти ги наричаше Съпруги, Съпрузи, Приятели, каквото ти дойде наум.

Щом веднъж са ме наели, те вече са трупове. Те и без това всичките са такива.

Облечен в униформата на щатски маршал, той беше впил поглед в затъмнения коридор, а в краката му лежах трупове на двамата дежурни. Не беше успял да опази униформата напълно от кръвта, но на дрезгавата светлина, която цареше в цялата къща, човек едва ли би забелязал тъмночервените петна върху тъмносинята униформа.

Тръгна да намери труп номер три.

Съпругата, щом така ти харесва, Стивън. Какво объркано и нервозно създание беше ти. Само като си спомня прежулените ти ръце и спа-ружената ти пишка. Съпругът, Съпругата, Приятеля...

Прониквай, преценявай, разсейвай, премахвай...

Умник.

Ех, Стивън... Ако ми беше в ръцете, щях да те науча, че в тази работа има само едно правило: винаги да бъдеш с една стъпка пред всички.

Сега в себе си имаше два пистолета, но не се канеше да ги използва. Не смяташе да действа прибързано. Ако сега се издънеше, никога нямаше да има шанса да убие Пърси Клей преди свикването на Голямото жури в понеделник.

Ето защо той безшумно влезе във фойето, където стояха още двама маршали от охраната; единият четеше вестник, а другият се беше за-заял в телевизора.

Първият вдигна поглед, видя Танцьора, униформата и се наведе отново към вестника си. После изведнъж пак погледна към него.

– Чакай – промълви той, внезапно осъзнал, че лицето не му е познато.

Но Танцьорът не пожела да чака.

Отвърна му с шат-шат върху двете му сънни артерии. Оня се свлече на пода и умря върху шеста страница на „Дейли Нюз“ толкова безшумно, че партньорът му дори не отлепи поглед от телевизора. Върху

екрана една русокоса красавица, цялата отрупана със злато, обясняваше как се запознала с приятеля си благодарение на парапсихологичните си способности.

– Да чакам ли? Какво да чакам? – попита той, без дори да се обърне.

Този умря малко по-шумно от другаря си, но както изглежда, никой в къщата не го чу. Танцорът завлече телата им под масата и ги остави там.

Когато стигна до задната врата, той се увери, че по касата на вратата няма сензори, и се измъкна навън. Двамата маршали отвън охраняваха зорко поста си, но не гледаха към къщата. Единият бързо се обърна към Танцора, кимна и отново се върна към заниманието си. Сивотата на утрото вече доста изсветляваше, но все още бе твърде тъмно, щом постът не успя да различи лицето му. И двамата умряха почти без да гъкнат.

Що се отнася до тези отзад, на поста до езерото, Танцорът им излезе в гръб. Дупна единият в сърцето откъм гърба и после шат-шат – разпра гърлото на втория. Докато се гърчеше на земята, първият нададе жален вой, преди да умре. Но, както и преди, никой сякаш не го чу; гласът му му напомни крясъка на птицата грумкач, току-що събудила се в розово-сивото утро.

* * *

Райм и Селито се бяха заровили в бумажки, когато пристигна факсът с ДНК-анализа. Тестът беше направен по бързата процедура, чрез предизвикване на верижна реакция под въздействието на полимераза, ензимът формиращ ДНК или РНК. Въпреки това той беше абсолютно категоричен: вероятността трупът пред тях да бъде на Стивън Кол беше поне шест хиляди към едно.

– Някой го е убил? – измърмори Селито. Ризата му беше толкова измачкана, че приличаше на увеличена петстотин пъти нишка полимер. – Защо?

Въпросът защо обаче не беше въпрос на професионален криминалист.

„Доказателство... – мислеше Райм. – Заради някакво доказателство.“

Той погледна към таблото с доказателствата на стената и очите му пробягнаха по всичките открити по време на следствието доказателства. Нишки, куршуми, парчета стъкло...

Анализирай! Мисли!

Знаеш реда. Правил си го милиони пъти.

Първо, установяваш фактите. После ги категоризираш по количество и качество. Създаваш си теории. Накрая си вадиш изводите. После проверяваш...

„Теории“, мислеше си Райм.

Една основна теория присъстваше по време на цялото следствие още от самото начало. Всички бяха смятали, че Танцуващия с трупове беше Стивън Кол. Ами ако това не беше вярно? Ами ако той беше само пешка, която Танцърът беше използвал за своите цели?

Измама...

Ако това беше вярно, трябваше да има нещо, което да не се връзва. Нещо, което да сочи към истинския Танцър.

Той за пореден път подробно разгледа таблото.

Не успя да открие нищо друго, освен зелената нишка. Но тя нищо не им казваше.

– Нямаме дреха от Кол, нали?

– Не, той беше чисто гол, когато го намерихме – отвърна докторът.

– Нещо, което да се е докосвало до него?

– Ами Джоуди – сви рамене Селито.

– Той се преоблича тук, нали? – попита Райм.

– Точно така – отвърна Селито.

– Ще ми ги донесеш ли? Дрехите на Джоуди. Искам да им хвърля един поглед.

– Уа, отврат – обади се Делрей, – Ако знаеш как смърдят. Куупър ги намери и им ги донесе. Изтръска ги върху чисти листове вестникарска хартия. Постави изпадналите частици върху предметни стъкла и започна да ги преглежда едно по едно под комбинирания микроскоп.

– Какво откри? – попита Райм и се вгледа в екрана на компютъра си, който даваше умален образа, който Куупър виждаше през окулярите.

– Какво е това бялото нещо? – вместо отговор попита Мел. – Тези зрънца. Доста са. Изпаднаха от шевовете на панталона му.

Райм усети как цялото му лице пламна. Част от това се дължеше на капризното му кръвно налягане, част – на онази призрачна болка, неизвестно къде, която го обхващаше от време на време. Но главната причина беше възбудата от преследването.

– Боже, Господи! – прошепна той.

– Какво става, Линкълн?

– Това е оолит⁵² – обяви той.

– Това пък какво е? – попита Селито.

– Ййчен камък. Носен от вятъра пясък. Най-често се среща на Бахамските острови.

– Бахамските острови? – удиви се Куупър и се намръщи. – Някой нещо май беше казал за Бахамите наскоро. – Той се огледа. – Само че не си спомням.

Но Райм помнеше. Очите му се бяха спрели върху таблото, където беше закачен рапорта от ФБР за резултатите от анализа на онзи пясък, който Амелия Сакс беше намерила на мястото, където бе изчезнал Тони Панели.

Той зачете:

Веществото, предложено за анализ, не е истински пясък. Представлява ситни коралови отломъци с произход коралови образувания и съдържа микроскопични заострени кристалчета, пресечни тръбички, в които са живели вид морски червеи, черупки от рапани и фораминифери. Най-вероятен източник е северната част на Карибието: Куба или Бахамите.

„Той беше един от агентите на Делрей“, мислеше Райм... Човек, който знае къде се намират повечето охранявани от ФБР къщи в Манхатан. Който би казал на мъчителя си адресите им.

Така Танцорът можеше да се промъкне там и да изчака Стивън Кол да се сприятели с него, после да уреди работата да го хванат, за да се добере по-лесно до жертвите си.

– Наркотиците! – изрева Райм. – Какво? – попита Селито.

– Какво си мисля ли? Че пласъорите на наркотици не разреждат синтетичните наркотици. Твърде опасно е. Само обикновените, херион, морфин, кокаин.

Куупър кимна.

– А Джоуди ги разреждаше с някаква бебешка формула. Той само си носеше хапчета. Лапва по някое хапче, най-вероятно витамин С през известно време, та да го помислим, че наистина е наркоман.

– Джоуди е Танцорът! – ревна Райм. – Бързо на телефона! Веднага да се обадите в охраняваната къща!

Селито сграби слушалката и набра номера. Дали не беше твърде късно? „О, Амелия, какво направих? Дали не те убих?“ Небето придоби метално розов цвят. Някъде далече зави сирена.

52. Седиментна скала, варовик, която представлява ситни сферични зрънца с тъпичка периферия.

Соколът-скитник – скиталецът, спомни си той – се беше събудил и тъкмо се канеше да поеме на лов. Лон Селито гледаше отчаяно към телефона.

– Никой не отговаря – едва промълви той.

Тридесет и седма глава

Час 44 от 45

Поговориха си още известно време в стаята на Пърси.

Обсъждаха самолети, автомобили и полицейската работа.

После Бел си беше легнал, а Пърси и Сакс си говориха за мъже.

Накрая Пърси се опъна на леглото и затвори очи. Сакс издърпа чашата с бърбън от ръката на спящата жена и угаси лампата. Беше време тя самата да си почине.

Поспря се в коридора да погледа проясняващото се утринно небе – вече обагрено в розово и оранжево – когато изведнъж осъзна, че телефонна във фойето звъни от доста време.

Но защо никой не го вдигаше?

Тя тръгна по коридора.

Не видя пазачите. Стаичката им сякаш беше по-тъмна от преди. Повечето лампи бяха угасени. „Мрачно място“, помисли си тя. Достраша я. Надуши мирис на бор и мухъл. Май имаше още нещо? Още една миризма, която ѝ беше толкова позната. Но каква?

Май така миришеше на местопрестъпленията. Беше твърде изтощена, за да определи мириса.

Телефонът продължаваше да звъни.

Подмина стаята на Бел. Вратата беше леко открехната и тя надникна вътре. Беше с гръб към вратата. Седнал в едно кресло, което гледаше към прозореца, главата му беше паднала на гърдите му, а ръцете му кръстосани.

– Инспекторе? – повика го тя.

Той не отговори.

Сигурно спеше дълбоко. Поне така ѝ се искаше. Тихичко затвори вратата му и продължи напред, към своята стая.

Сети се за Райм. Надяваше се, че той също спеше. Беше виждала веднъж една от неговите вцепеняващи кризи. Беше наистина ужасяващо и не ѝ се искаше той да го преживява отново.

Телефонът млъкна наред едно позвъняване. Погледна нататък,

като се зачуди дали не е за нея. Не можа да чуе кой вдигна слушалката. Почака малко, но никой не я извика.

Тишина. После нещо чукна, леко пукна. И отново тишина.

Тя влезе в стаята си. Беше тъмно. Обърна се да напипа копчето да светне лампата и се озова срещу две очи, в които се отразяваше утрото откъм прозореца.

Дясната ѝ ръка стисна дръжката на пистолета, а лявата се стрелна към копчето за лампата. Огромната глава на един елен я зяпаше тъпо с изкуствените си очи.

– Мъртви животни – промърмори тя. – Прекрасна идея за такова място...

Съблече блузата си и откопча бронезилетката си. Поне нейната не ѝ стоеше като подарена като на Джоуди. Егати, какъв кретен беше той! Как му викаше Делрей, възкавай скелет. Май така беше. Мършав скапаняк. Отрепка.

Пъхна ръката си под потника си на дупки и ожесточено се почеса. Почеса гърдите си, гърба си под рамката на сутиена, хълбоците.

О-о-о-о-о, че беше хубаво.

Изтощена беше, но как да заспи?

Леглото ѝ беше така хубаво оправено, че чак не ѝ се искаше да го разваля.

Облече отново блузата си, закопча я и легна направо върху кувертюрата. Затвори очи. Това не бяха ли стъпки?

Някой от пазачите сигурно отива да си направи кафе, реши тя.

Как да заспи? Като диша дълбоко?

Сънят обаче не идваше...

Очите ѝ се отвориха и тя се загледа в пълния с паяжини таван.

„Танцуващия с трупове“, мислеше си тя. Как ли щеше да ги нападне? Този път какво ли оръжие ще избере?

Най-опасното му оръжие е измамата...

Погледна през завесата навън и видя красивия изгрев. Една сянка от нощните изпарения замъгляваше дърветата от близката гора.

Някъде в къщата се чу глухо тупване. После стъпка.

Сакс спусна крака на пода и се изправи в леглото си. Може би е по-добре да се откажа и да стана да си направя кафе. Довечера ще спя.

Изведнъж страшно ѝ се прииска да говори с Райм, да го пита дали не е открил нещо. Почти го чуваше да казва: Знаеш, че ако открия нещо, ще ти се обадя, нали? Дали пък аз да не проверя?

Не, не искаше да го буди, но пък твърде се съмняваше, че той спи.

Извади клетъчния си телефон от джоба и го включи, когато си спомни предупреждението на маршал Франкс да използват само телефона във фойето.

И тя тъкмо се канеше да го изключи, когато той изцвърча.

Потръпна – не от резкия звук в тишината, а от мисълта, че вероятно Танцьорът беше открил телефона ѝ и сега искаше да се увери, че тя наистина е в къщата. Дори за момент се зачуди дали не беше пхнал по някакъв начин и в нейния телефон взрив.

Проклет да си, Райм, виж ме как се плаша от собствената си сянка!

„Не го вдигай“, каза си тя.

Но инстинктивно почувства, че трябва. Криминалистите може да не се доверяват на това чувство, но патрулните, уличните ченгета винаги слушат вътрешните си гласове. Тя издърпа антената на телефона.

– Ало?

– О. слава Богу – паниката в гласа на Райм я накара да замръзне на мястото си.

– Здравсти, Райм. Какво...

– Слушай ме много внимателно. Сама ли си?

– Да. Какво става?

– Джоуди е Танцьорът.

– Какво?

– Стивън Кол е бил само за отвличане на вниманието. Джоуди го е убил. Трупът в парка е негов. Къде е Пърси?

– В стаята си. В края на коридора. Но как...

– Нямаме време. Той вероятно ще я убие съвсем скоро. Ако маршалите са все още живи, кажи им да се съберат всички в една от стаите и да се подготвят да го посрещнат. Ако са мъртви, намери Пърси и Бел и изчезвайте оттам. Делрей вдигна един отряд от спецченгета, но те ще пристигнат най-рано след двадесет-тридесет минути.

– Но нали има осем пазача. Той не може да ги елиминира всичките...

– Сакс – строго ѝ каза Райм, – не забравяй кой е той. А сега, изчезвай! Бързо! Обади ми се, като свърши всичко.

„Бел!“, светкавично ѝ мина през главата, като си спомни как беше заспал, с килната напред глава.

Тя се втурна към вратата, отвори я рязко и извади пистолета си. Насреща ѝ зееха коридорът и общата зала. Беше тъмно. През прозорците едва се процеждаше сивотата на утрото. Тя се ослуша. Тътрене. Нейде дрънна метал. Но откъде идваха тези звуци?

Сакс се обърна към стаята на Бел и се втурна натам, като внимава-ше да не вдига много шум.

Той я хвана точно преди да влезе в стаята му.

Щом видя някаква фигура да се спотайва до вратата му, тя се сни-ши и рязко насочи пистолета си към него. Той изръмжа и изби оръжието от ръката ѝ. Без да му мисли, тя го блъсна напред и го трясна в стената.

Опита се да извади сгъваемия си нож.

Роланд Бел се задъха:

– Я чакай. Хей, ама...

Тя пусна ризата му. – Ти ли си бил!

– Направо ми изкара акъла бе, маце. Какво...

– Слава Богу, че си добре!

– Поспах малко. Какво става?

– Джоуди е Танцорът. Райм току-що ми се обади.

– Какво? Как така?

– Не зная. Тя се огледа, потръпвайки от ужас. – Къде са пазачите?

Коридорът беше празен.

Тогава тя се сети откъде ѝ беше позната миризмата. Това беше кръв! Миришеше на разтопена мед. Значи всички пазачи бяха мъртви. Сакс посегна към пистолета си, паднал на пода. Намръщи се, като погледна дръжката му. Там, където трябваше да се подава пълнителят, зее-ше празна дупка. Тя го вдигна. – Не!

– Какво пак?

– Пълнителят. Няма го. – Тя потупа колана си. Резервните два пъл-нителя също бяха изчезнали.

Бел извади своите пистолети – Глок-а и Браунинг-а. И те бяха без пълнители. Нямаше и патрон в цевта.

– В колата! – заекна тя. – Хващам се на бас, че го е направил в ко-лата. Той седеше между нас. И не спря да шава. Все се блъскаше в нас.

Бел каза:

– В залата видях нещо като пирамида. Вътре имаше няколко ловни пушки.

Сакс си спомни, че и тя я беше видяла. Посочи:

– Натам.

Вече можеха да се оправят и на дрезгавата светлина от прозорците. Бел се огледа и приведен на две хукна накъдето му беше посочила Сакс. Тя пък се втурна в стаята на Пърси и видя, че жената спеше кротко в леглото си.

Върна се обратно в коридора, отвори ножа си и присвила очи,

тръгна напред. В това време Бел се върна.

– Разбита е. Няма нито една пушка. Нито амуниции.

– Да хващаме Пърси и да се изпаряваме, докато е време. Недалеч от тях се чу стъпка. Изшракване от предпазителя на пушка и изстрел.

Тя сграби Бел за яката и го дръпна към вратата.

Изстрелът беше оглушителен, а куршумът изглежда преодоля звуковата бариера точно когато премина покрай тях. Тя усети мириса на горяща коса – нейната. Джоуди сега сигурно имаше доста мощен арсенал от оръжия – всичките пистолети на избитите пазачи – но въпреки това стреляше по тях с ловна пушка. ,

Те хукнаха към стаята на Пърси. Тя се отвори точно когато и те стигнаха до нея. Пърси беше тръгнала да провери какво става.

– Боже, как...

Бел се хвърли с цялата си тежест върху нея и я изблъска навътре. Сакс се метна отгоре им. Стана, и трясна вратата. Заклучи я и се метна към прозореца. Пътем грабна един стол и го строши.

– Бързо, давай, давай, давай...

Бел вдигна зашеметената Пърси от пода и я завлачи до прозореца. В този момент около бравата на вратата се отвориха няколко едри дупки от едрите сачми за лов на елени.

Никой от тях не се обърна да види дали Танцьорът беше успял да отвори вратата. Те се прехвърлиха почти едновременно през прозореца и хукнаха през росната трева, колкото се може по-далеч.

Тридесет и осма глава

Час 44 от 45

Сакс спря до брега на езерото. Ношните изпарения, обагрени в розово и червено, се носеха като призрочни дрипи над неподвижната сива вода.

– Бързо – викна тя към Бел и Пърси. – Към онези дървета. Ръката й сочеше най-близкото прикритие – гората, в края на поляната, отвъд езерото. Оставаха им още стотина метра, но това беше положението.

Сакс погледна назад към къщата. Нямаше и следа от Джоуди. Тя се спъна и падна върху единия от убитите маршали. Кобурите им бяха празни, естествено, бяха им взети дори пълнителите. Тя знаеше, че Джоуди ги е взел, но се надяваше, че все пак е пропуснал едно нещо.

Нали и той е човек, Райм...

И наистина, след като опипа изстиналия труп, тя откри това, което търсеше. Изпод крачола на маршала извади второто оръжие на маршала от кобура на глезена. Смешен пистолет. Малък револвер Колт с пет патрона и петсантиметрова цев.

Отново обърна глава към къщата и то точно в момента, в който на прозореца се появи лицето на Джоуди. Той вдигна пушката. Сакс се претърколи и стреля веднъж. На сантиметри от лицето му се пръсна стъклото на прозореца. Той се дръпна назад.

Сакс хукна да заобиколи езерото след Бел и Пърси. Те тичаха наистина бързо като криволичеха наляво-надясно през мократа трева.

Бяха вече почти на сто метра от къщата, когато чуха първия изстрел. Трясъкът беше оглушителен и отекна в гората. Куршумът се заби в земята, точно зад крака на Пърси и вдигна във въздуха няколко бучки пръст.

– Залягайте – викна им Сакс. – Ей там. – И посочи към невысока могилка пръст.

Двамата се метнаха на земята точно в момента на втория изстрел. Ако Бел беше останал прав, куршумът щеше да го проние точно между лопатките на гърба.

До най-близките дървета им оставаха още почти тридесет метра. Там щяха да бъдат почти в безопасност, но да тръгнат сега би било сигурно самоубийство. Джоуди явно беше също толкова точен стрелец, както и Стивън.

Сакс надигна глава да огледа.

Нищо не видя, но чу експлозията. Почти в същия момент покрай нея извистя тежкото олово. Обхвана я същият парализиращ ужас, както и на летището. Притисна лице в хладната пролетна трева, мокра от росата и нейната пот. Ръцете ѝ се тресяха.

Бел надигна глава и бързо се скри.

Изстрелът не закъсна. На сантиметри от лицето му се разхвърча пръст.

– Мисля, че го видях – провлече инспекторът. – Вдясно от къщата има едни храсти. На онова високото място.

Сакс три пъти рязко си пое въздух и издиша. После се претърколи метър-два вляво, вдигна за секунда глава и се притаи отново. Този път Джоуди реши да не стреля и тя успя по-добре да огледа. Бел беше прав: убиецът се намираше от едната страна на малък хълм и се целеше в тях с ловна пушка с оптически мерник; тя дори мярна отблясъка на увеличителното стъкло. Ако останеха, където си бяха, той едва ли можеше да

ги уцели, понеже нямаше никаква видимост. Но достатъчно беше да се изкачи на върха на малкия хълм. Оттам спокойно можеше да ги избие като кучета – позицията им зад могилката, където те се бяха прикрили, за него представляваше перфектна зона на поражение.

Изминаха пет минути без изстрел. Сигурно се изкачва още по хълма. Предпазлив беше, понеже знаеше, че Сакс е въоръжена. Освен това я беше виждал в действие. Да го изчакат ли да се покаже? Кога ще пристигне този проклет хеликоптер?

Тя стисна очи и подуши тревата, калта...

Спомни си за Линкълн Райм.

Ти го познаваш повече от всеки друг, Сакс...

Никога не можеш да кажеш, че познаваш престъпника, преди да тръгнеш по стъпките му, преди да усетиш злото, което го води напред...

Но, Райм, това не ми е Стивън Кол. Джоуди не е онзи, когото познавам. Онези не бяха неговите местопрестъпления, дето им правих оглед. Онова, в което надникнах, не бяха неговите мисли...

Тя се огледа за по-ниско място, откъдето можеха да минат, за да стигнат до гората, но не откри нищо подобно. Само да се мръднеха дори метър встрани, щяха да се превърнат в чиста мишена, която той нямаше да пропусне.

Да де, но щом той стигне върха на хълма, те и без това щяха да му кацнат на мушката.

После й хрумна нещо. Че местата, на които беше правила оглед, наистина бяха местопрестъпленията на Танцьора. Вярно, че той може да не беше онзи, изстрелял куршума в гърдите на Брит Хейл, или онзи, поставил бомбата в самолета на Ед Карни, нито пък онзи, намушкал Джон Инелман в онова мазе.

Но Джоуди беше престъпник.

„Влез в мислите му, Сакс“, почти чу тя думите на Райм.

Неговото най-опасно – моето най-опасно оръжие е измамата.

– Двамата – викна Сакс и се огледа. – Мятайте се там. – И тя посочи недълбока rovина.

Бел я погледна в очите. В неговите тя успя да прочете колко много желаше и той да пипне Танцьора. Но убиецът си беше нейна плячка и само нейна, това тя даде да се разбере съвсем недвусмислено. Не искаше никой да й се меси, нито пък търпеше възражения. Райм й беше дал този шанс и нищо в целия свят не можеше да я спре.

Инспекторът кимна тържествено и дръпна след себе си Пърси в плитката дупка в земята.

Сакс провери пистолета си. Оставаха ѝ още четири патрона.

Много бяха.

Повече от необходимото...

Ако съм права.

„Дали не греша?“, запита се тя, докато притискаше лице в мократа ароматна пръст. „Да“, реши тя, „права беше“. Фронталната атака не беше в стила на Танцьора. Измама...

Това и ще му дам.

– Не се надигайте. Каквото и да стане, не се надигайте.

Тя се надигна на ръце и колене и огледа над ръба на могилката. Мобилизира се, подготви се. Задиша бавно.

– Дотам са сто метра, Амелия – прошепна Бел. – С тази възшка нищо няма да стане.

Тя не му обърна внимание.

– Амелия – обади се Пърси. Очите на пилотката се кръстосаха с тези на Сакс и двете жени си размениха усмивка.

– Залягай бързо – нареди ѝ Сакс и Пърси се подчини и се сгуши в тревата.

Амелия Сакс се изправи.

Не се приведе, нито се обърна настрани, за да представлява по-тъсна цел. Тя просто се изправи и вдигна с две ръце пистолетчето. Беше с лице към къщата и езерото, пред нея беше проснатата фигура на половината хълм, насочила оптиката на оръжието си право към нея. Малкият пистолет тежеше колкото чаша уиски, помисли си тя.

Тя се прицели към отблясъка на стъклото, отдалечено на цяло футболно игрище от нея.

По лицето ѝ потече пот и влага от утринната мъгла.

Дишай, дишай.

Не бързай.

Изчакай...

През гърба, ръцете и китките ѝ премина наелектризираща тръпка. Тя се насили да овладее паниката си.

Дишай...

Ослушвай се, слушвай се.

Дишай...

Сега!

Тя се извъртя и падна на колене в момента, в който пушката, която се подаваше от храстите на близката гора, изтрещя. Куршумът разцепи въздуха точно над главата ѝ.

Сега Сакс се озова право срещу лицето на слисания Джоуди. Пушката все още беше опряна на бузата му. Той беше разбрал, че не бе успял да я заблуди. Че тя беше разкрила тактиката му. Беше разбрала, че след няколкото изстрела откъм езерото той беше завлякъл единия от мъртвите маршали на хълма, после го беше подпрял с пушка в ръце, за да ги държи на място, докато самият той изтича по пътя и им излезе в гръб.

Измама...

Цяла секунда никой от двамата не помръдна.

Не се усещаше дори повей на въздуха. Парцаливите късове мъгла бяха застанали неподвижно, не трепваше нито стръкче трева.

Слаба усмивка премина през лицето на Сакс, докато вдигаше пистолета си.

Изведнъж той трескаво дръпна затвора, изхвърли празната гилза и зареди нов патрон. Щом вдигна пушката и я опря на бузата си, Сакс стреля. Два пъти.

И двата изстрела попаднаха в целта. Той политна назад, а пушката му се издигна право нагоре във въздуха като палка на мажоретка.

– Стой при нея, инспекторе – викна Сакс към Бел и хукна напред. Беше паднал на тревата, по гръб.

Единият от куршумите ѝ го беше ударил в рамото. Другият беше минал през стъклата на оптиката му и беше набил метални и стъквени парчета по цялото му лице, преминавайки през дясното око. Главата му беше в кръв.

Вдигна миниатюрния си пистолет и обра мекия спусък. Натисна цевта в слепоочието му. Претърси го. От джоба му извади един Глок и дълъг оксидиран нож. Нямаше други оръжия.

– Готово – викна тя.

Изправи се и извади белезниците си от калъфа на колана си. Танцьорът се закашля, изплю се и изтри кръвта от здравето си око. После вдигна глава и огледа поляната. Видя Пърси Клей, която бавно се надигна от тревата и впи очи в него.

Джоуди сякаш потръпна, докато я гледаше. Закашля се отново и изстена болезнено. Успя да стресне Сакс, като стрелна здравата си ръка към крака ѝ. Беше ранен лошо – може би дори смъртоносно – и силите го напускаха. Но въпреки това се опита да я нападне. Странна реакция – все едно да сриташ разярен пекинез от пътя си.

Тя направи крачка назад, насочила оръжието си право към гърдите му.

Амелия Сакс вече не представляваше интерес за Танцуващия с трупове. Изглежда, не го трогваха дори ужасните му рани, нито пък разкъсващата болка, която вероятно изпитваше. В главата му съществуваше само една мисъл. С нечовешко усилие на волята той се претърколи по корем. Стенещ и забил нокти в калта започна да пълзи бавно към жената, която го бяха наели да убие.

Бел се изправи до Сакс. Тя му подаде Глок-а и двамата насочиха оръжията си към Танцъора. Вече беше толкова лесно да го спрат – или да го убият. Но и двамата бяха втренчили смаяни погледи в нещастника, който беше така погълнат от задачата си, че сякаш дори не забелязваше, че рамото и лицето му бяха почти напълно раздробени.

Той пропълзя още няколко метра, като се поспря само колкото да вземе един камък с размерите на грейпфрут. После продължи да пълзи към жертвата си. Без да каже дума, потънал в пот и кръв, с грозно разкривено от агонията лице. Дори Пърси, която имаше толкова причини да мрази този човек и просто да изтръгне от ръцете на Сакс пистолета и да довърши убиенца, дори тя стоеше хипнотизирана от безнадеждните му усилия да довърши започнатото.

– Стига толкова – каза накрая Сакс. Взе камъка му и го захвърли.

– Не – задъха се той. – Не... Тя му сложи белезниците.

От устата на Танцъора се отдели страховит стон. Може би от болката, която изпитваше, но по-вероятно беше да извира от непоносимото чувство за загуба и провал. После главата му падна безсилно на земята.

Повече не се помръдна. Тримата стояха около него и безмълвно гледаха как кръвта му попиваше в тревата и невинните минзухари. Скоро сърцераздирателните викове на гмуркача се стопиха в оглушителното свистене на перките на хеликоптера, снишаващ се над гората. Сакс погледна Пърси и видя как тя незабавно забрави за човека, причинил й толкова много нещастия. Пилотката вече гледаше с няма възхищение как тежкото въздухоплавателно средство леко се плъзна по рядката мъгла и чевръсто кацна върху тревата.

Тридесет и девета глава

– Не е законно, Линкълн. Не мога да го направя. Лон Селито беше категоричен.

Както и Линкълн Райм.

– Дай ми половин час с него.

– Хич няма да им се хареса. – Кое то всъщност означаваше, както инспекторът обяви след малко: – Направо щяха да ме изядат като им го казах. Ти си цивилен, Райм.

Беше близо десет часа в понеделник сутринта. Явяването на Пърси пред Голямото жури беше отложено за утре. Водолази от морската пехота бяха открили брезентовите чували на Филип Хансен на дъното на провлака Лонг Айлънд. Веднага ги бяха взели от специалния отдел в централната сграда на ФБР за анализ. Елиополос беше успял да отложи събирането на Голямото жури за другия ден, за да може да събере колкото може повече доказателства срещу Филип Хансен.

– Какво толкова ги притеснява? – не мирясваше Райм. – Да не би да ги е страх, че мога да го набия?

Мина му през ума да отложи молбата си за след двадесетина минути. Но това би означавало, че показва слабост. А той не вярваше в слабостта.

– Аз го хванах. Защо да не мога да поговоря с него?

После мълкна.

Блейн, бившата му жена, в редките си моменти на прозрение му беше казвала, че очите му, черни като нощта, често говореха повече от думите му. Така беше и сега, той впери безмълвен поглед в инспектора, докато оня не въздъхна и не погледна към Делрей.

– Хубаво, дай му малко време с него. Нищо няма да стане. Доведи онзи нещастник тук. А, ако се опита да бяга, постарай се да ми измислиш най-правдоподобното оправдание да го застрелям на място.

Селито се предаде:

– О, добре, добре. Сега ще се обадя. Само да не развалиш всичко.

Криминалистът сякаш не го чу. Очите му се обърнаха към вратата, като че очакваше там да се материализира Танцуващия с трупове като някой магьосник.

Изобщо не би се учудил, ако това се случеше.

* * *

– Кое е истинското ти име? Наистина ли се казваш Джоу или Джоуди?

– Ха, че какво значение има? Нали ме хванахте? Викайте ми, както желаете.

– Ами първото ти име? – попита Райм.

– Ами онова, с което вие ме наричате? Танцьорът. На мен ми харесва.

Ниският мъж изучаваше внимателно Райм с дребните си очички. Дори да го боляха раните или да беше замаян от силните успокоителни, това по нищо не личеше. Лявото му рамо беше гипсирано, но той все още носеше белезници, закачени за една верига, която опасваше кръста му. Краката му също бяха в окови.

– Както желаш – любезно каза Райм и продължи от своя страна да изучава събеседника си, сякаш последният беше някакъв особен вид цветен прашец, открит на местопрестъпление.

Танцорът се усмихна. Заради превръзките и засегнатите лицеви нерви лицето му изглеждаше твърде уродливо. От време на време тялото му беше разтърсвано от силни тръпки, при които пръстите му се сви- ваха конвулсивно; счупеното му рамо също потрепваше неволно. Извед- нъж Райм беше обзет от странно усещане – че той самият беше здрави- ят, а затворникът пред него беше инвалидът.

В Долината на слепите едноокият човек е крал.

Танцорът отново му се усмихна:

– Умиращ от любопитство, а? – обърна се той към Райм.

– За какво?

– За всичко... Нали затова ме повика тук? Ти имаше късмет – дете ме хвана, де – но сигурно нямаш никаква представа как съм го направил.

Райм цъкна с език.

– О, на мен това ми е известно с подробности.

– Вече?

– Помолих да те извикат, за да си поговоря с тебе – отвърна Райм. – Само затова. Да поговоря с онзи, който почти успя да ме надхитри.

– Почти – засмя се Танцорът. Още една разкривена усмивка. – Добре тогава, разкажи ми.

Райм пийна малко сок от сламката си. Плодов сок. Беше направо шашнал Том, като го помоли да смени уискито с хавайски пунш. Започ- на сговорчиво:

– Добре. Бил си нает да убиеш Ед Карни, Брит Хейл и Пърси Клей. Платили са ти много пари. Числото сигурно е шестцифрено.

– Седем – гордо отвърна онзи. Райм повдигна вежда.

– Доста доходна работа.

– Ако си много добър.

– После си оставил парите на Бахамските острови. Изровил си име- то на Стивън Кол отнякъде – не зная с точност, но може би си се свър- зал с някой наемник – Танцорът кимна – и си го наел като съдружник.

Напълно анонимно, може би чрез електронна поща или факс, нещо, на което той би се доверил. Разбира се, никога не си се срещал с него лице в лице. И, предполагам, първо си го изпитал?

– Естествено. Трябваше да се свърши една работа извън окръг Вашингтон. Бях нает да убия един помощник на конгресмен, който продавал секретни документи от архива на Комитета по военните въпроси. Беше фасулска работа, така че реших да му я прехвърля. Наистина се уверих в способностите му. Наблюдавах всяка негова стъпка. Лично огледах входната рана върху трупа след това. Изстрелът беше професионален. Мисля дори, че ме видя как го наблюдавах от прозореца на една барака за инструменти; той после дойде да ме търси, за да премахне свидетелите. Това също беше професионално.

Райм продължи:

– Оставил си му парите и ключа за хангара на Филип Хансен – където той изчакал да се появи самолетът на Карни, за да постави бомбата. Знаел си, че е добър, но не си бил съвсем сигурен, че ще успее да убие и тримата. Вероятно си мислил, че дори да успее да очисти един, поне ще ти подигури достатъчно добро прикритие, за да се доближиш до другите двама.

Танцьорът кимна. Макар и да не му се искаше да го признае, беше впечатлен.

– Това, дето уби Брит, направо ме учуди. Наистина така беше. После ме учуди още повече, когато разбрах, че се беше промъкнал до самолета на Пърси за втората бомба.

– Смятал си, че на теб ще се падне поне едната жертва, така че миналата седмица ти стана Джоуди и започна да си пласираш хапченцата, така че всички наоколо да те познаят. После си отвлякъл нашия агент точно пред сградата на ФБР и си го накарал да ти каже къде се намират охраняваните къщи за защита на важни свидетели. Изчакал си на най-логичното място, откъдето Стивън би нападнал и си се оставил да те отвлече. Оставил си прекалено много и явни следи, за да можем да те открием в изоставената станция... и да те използваме, за да хванем Кол. Всички ти се доверихме. Нямахме как – щом дори Стивън не е разбрал, че ти си го наел. За него ти беше онзи, който го е предал, и той искаше да те убие. Перфектно прикритие за тебе. Но рисковано.

– Че какво е животът без риск? – весело попита той. – Тогава си струва да изживееш пълноценно всяка секунда, не мислиш ли? Освен това, докато бяхме заедно предприех, е, нека ги наречем контрамерки, така че той да не се колебае да ме застреля. Пасивната хомосексуалност

винаги помага в такива случаи.

– Но – прибави Райм, раздразнен, че са го прекъснали, – когато Кол беше в парка срещу моята къща, ти се измъкна от градината, откри го и го уби... Изхвърлил си ръцете, зъбите, дрехите и всичките му оръжия в мръсната канализация. След това пък ние те поканихме в Лонг Айленд... Лисица в кокошкарника – прибави Райм с насмешка. – Като по книга... Макар че това е само груб разказ. Но, мисля, че и така можем да се ориентираме.

За момент здравото око на Танцъора се затвори, после пак се отвори. Влажно и зачервено, то пронизваше като с нож Райм. Той леко кимна, отстъпи или се възхити на ума на криминалиста.

– Е, кое беше? – попита накрая Танцъорът. – Кое ме предаде?

– Пясъкът – отвърна Райм. – От Бахамите. Онзи кимна и премигна болезнено.

– Бях си изгърсил джобовите. Дори ги минах с прахосмукачката.

– В гънките на шевовите. Освен това и хапчетата. Остатъците и бешката формула.

– Да. Вярно. – След малко той прибави. – Прав беше, дето се страхуваше от тебе. Имам предвид Стивън. – Окоето все още оглеждаше внимателно Райм, както лекар би наблюдавал тумор. – Бедният. Той беше много нещастно създание. Кой според тебе му беше пръснал халката? Вторият му баща? Или момчетата в пандиза? Или може би всички.

– Не мога да кажа – отвърна Райм. На първаза на прозореца му откън кацна мъжкият сокол и сви крилетите си.

– Стивън се страхуваше – продължи да мисли на глас Танцъорът. – А щом се страхуваш, всичко свършва. Той мислеше, че червеят го търси. Линкълн Червея. Чух го няколко пъти да повтаря това. Той се страхуваше от тебе.

– Но не и ти.

– Не – каза онзи – Никога не съм се страхувал. – Внезапно той кимна отсечено, сякаш най-после беше открил това, което отдавна го гложеше. – Ах ти, слушаш ме внимателно, а? Опитваш се да ми засечеш акцента?

Така си беше.

– Ама, чуй, той се променя. Планинъ... Кънектикът... От равнините на Юга и от блатата... Мизура. Кейнтъкей. Защо всъщност ме разпитваш? Ти си от Оглед на местопрестъпленията. Аз съм задържан. Време ми е да си нанкам. Край на приказката. Я, кажи, играеш ли шах? Аз го обожавам. Кажи де, играл ли си някога, а, Линкълн?

Някога и той го харесваше като игра. Бяха играли един-два пъти с Клер Трилинг. Том отскоро все го преследваше, беше купил компютърен шах, дори го беше инсталирал. Райм обаче, никога досега не беше го стартирал.

– Доста отдавна не съм играл.

– Някой ден трябва да направим с тебе една партия. Ще ми бъдеш достоен противник... Знаеш ли каква е най-честата грешка на повечето играчи?

– Каква? – Райм изведнъж почувства върху себе си изгарящия му поглед. Смути се.

– Ами, че се интересуват от противниците си. Опитват се да научат нещо повече за живота им. Неща, от които няма никаква полза. Като например, откъде са, къде са били родени, имат ли брат или сестра и тъй нататък.

– Това вярно ли е?

– Това може да им начеше крастата, но пък ги обърква. Може да се окаже твърде опасно. Нали разбираш, Линкълн, играта се развива върху дъската. Върху дъската и никъде другаде. – Той пусна една изкривена усмивка. – Не би приел да играеш срещу мен, без да знаеш нищо за мен, нали?

„Не“, помисли си Райм, „не бих.“ Танцьорът продължи:

– Добре, какво точно искаш да узнаеш? Адреса ми? Да ти покажа бележника си от десети клас? Да ти пусна следа? Примерно „Розова пъпка“? Какво ти става? Направо ме изненадваш, Линкълн. Ти си криминалист – и то най-добрият, който съм виждал. А пък само дето не си се разплакал от лигава сантименталност. Е, кой съм аз? Конникът без глава? Сатаната? Или вълшебницата Маб?⁵³ Аз съм „те“ от „Внимавайте, те са сред вас.“ Не, аз не съм най-лошият ти кошмар, защото кошмарите не са истински, а аз съм много по-истински, отколкото на всеки един от вас би му се искало. Аз съм майстор в занаята си. Аз съм бизнесмен. Ето защо няма да узнаеш името ми, нито положението ми в обществото, нито серийния номер. Просто не съм създаден според Женевската конвенция.⁵⁴

53. Персонаж от английския и ирландския фолклор – приказна кралица, която влизала в сънищата на хората.

54. Международно споразумение, подписано през 1864 г., третиращо въпросите за отношението по време на война към ранените и болните, по-късно няколко пъти допълвано и разширявано, за да се дефинират условията на морските боеве и военнопленниците.

Райм нищо не можеше да каже. Някой почука на вратата. Бяха пристигнали да го вземат.

– Извинете, ще може ли да ми свалите оковите от краката? – обърна се Танцърът с жален глас към двамата полицаи, като премигваше с влажни очи. – Моля ви, така ми убиват. И ми е трудно да вървя с тях.

Единият от тях го погледна със съчувствие, после към Райм, който делово каза:

– Ако му отпуснеш белезниците дори с един зъб, аз лично ще се погрижа да те изритат от работа и да не можеш да си намериш друга в този град.

Онзи изгледа Райм, после кимна към партньора си. Танцърът се засмя.

– Не е проблем – каза, като не сваляше очи от Райм, – просто цена. Можеш да я вдигнеш или смъкнеш.

Полицайте го хванаха за здравата ръка и го изправиха. Между огромните мъже той изведнъж заприлича на недоразвито джудже. Поведоха го към вратата. Той се спря и обърна поглед към Райм.

– Линкълн?

– Да.

– Ще ти липсвам. Без мен ще умреш от скука. – Единственото му око сякаш прогори дупка в тялото на Райм. – Честна дума, без мен направо ще умреш.

* * *

Час по-късно чифт тежки стъпки обявиха пристигането на Лон Селито. С него бяха Сакс и Делрей.

Райм веднага позна, че нещо не беше наред. Дори за момент се запита дали Танцърът не беше избягал.

Но не това беше проблемът.

Сакс въздъхна.

Селито погледна към Делрей. Сухото лице на агента се разкриви.

– Хайде, стига толкова, кажете какво е – скара им се Райм.

Сакс му съобщи новината.

– Брезентовите чували. Прегледали са ги.

– Познай какво са намерили в тях – обади се Селито. Райм въздъхна, беше изморен да си играе на игрички.

– Детонатори, плутоний и тялото на Джими Хофа. Сакс го светна:

– Един куп жълти страници от указателя на окръг Уестчестър и пет камъка.

– Какво?

– Нищо, Линкълн. Дупка.

– Сигурни ли са, че това са телефонни указатели, а не някои зашифровани работни записки?

– Разшифровчиците на Бюрото са ги прегледали много внимателно – каза Делрей. – До една са скапани жълти страници. А пък камъните са най-обикновени. Турил ги е, за да тежат.

– И ще пуснат на свобода тлъстия задник на Хансен – измърмори мрачно Селито. – Сега оформят документите. Дори няма да се стигне до Голямото жури. Всичките тези хора са умрели за нищо.

– Кажй му останалото – тихо каза Сакс.

– Елиополос пътува насам – каза Селито. – Носи един документ.

– Заповед? – бързо попита Райм. – За какво?

– О! За твоето арестуване, така каза.

Четиридесета глава

Реджиналд Елиополос се появи на вратата, следван от двама едри агенти.

Райм беше останал с впечатлението, че прокурорът беше на средна възраст, но сега, на дневна светлина, той не изглеждаше на повече от тридесет. Двата агенти също бяха млади, елегантно облечени, като него самия. На Райм обаче те му приличаха повече на заядливи докери от пристанището.

Запита се защо ли ги беше взел със себе си? Да го защитават от един пълен инвалид?

– Е, Линкълн, мисля, че когато ти казах, че работата ще се раздуха, ти май не ми повярва? Да-да. Наистина не ми повярва.

– Какво си се размърнкал пак, Реджи? – попита Селито. – Нали го хванахме?

– Да-да. Ей сегичка ще ви кажа за какво съм се – той вдигна ръка и нарисува във въздуха кавички – „размърнкал“. Делото срещу Хансен се провали. В брезентовите чували няма нищо.

– Че ние какво сме виновни? – каза Сакс. – Запазихме свидетеля жив. И хванахме наетия от Хансен убиец.

– Е, да – обади се Райм, – но това не е всичко, нали Реджи?

Помощник-прокурорът на САЩ впери в него студен поглед.

Райм продължи:

– Джоуди – тоест, Танцорът – е единственият им шанс да тикнат Хансен на топло. Или поне той така си мисли. Но Танцорът никога не би издънил клиент.

– Така ли смятате? Е, мога да ви кажа, че съвсем не го познавате толкова добре, колкото си мислите. Току-що имах дълъг разговор с него. Той почти си умираше да натопи Хансен. С изключение на това, че сега започна нещо да го увърта. Благодарение на тебе.

– На мене ли? – учуди се Райм.

– Казва, че си го заплашвал. По време на непозволената ви среща преди няколко часа. Да-да. Ще хвърчат глави, ако това е истина. Бъдете повече от сигурен.

– О, за Бога – избухна Райм, после горчиво се засмя. – Как не разбирате какво прави? Така, нека се сетя сам... вие сте му казали, че ще ме арестувате, така ли? И той после се е съгласил да свидетелства, ако го направите, нали?

От начина, по който Елиополос бавно си отвори очите и го погледна, Райм разбра, че точно това се беше случило.

– Не схващате ли?

Елиополос обаче не схващаше абсолютно нищо.

– Не ви ли е минавало през ума, че той би се радвал да ме види зад решетките? В някоя съседна килия.

– Райм – каза Сакс, разтревожена.

– Какви ги говорите? – обади се обърканият прокурор.

– Той просто иска да ме убие, Реджи. Това е цялата работа. Аз съм единственият, който някога е успял да го спре. Той не би се върнал спокойно към работата си, ако знае, че аз съм на свобода.

– Но той няма да ходи никъде. Никога повече. Да-да.

– Щом аз съм мъртъв, той ще се отметне. Той никога няма да свидетелства срещу Хансен. И помислете си с какво можете да го принудите? Ще го заплашите с нож? Той пет пари не дава за това. Не го е страх от нищо. Нищо не може да го уплаши.

„Какво обаче го дразнеше?“, чудеше се Райм. „Има нещо не наред тук. Нещо, което не се връзва.“

Реши, че това са страниците от телефонен указател...

Указател и камъни.

Райм се беше замислил и гледаше към таблото с доказателства на стената. Нещо звънна и той вдигна поглед. Единият от агентите на Елиополос беше извадил белезниците си и се беше запътил към „Клинирон“-а му. Райм се засмя вътрешно. По-добре окови краката ми.

Може пък да избягам.

– Хайде, Реджи – обади се Селито.

Зелената нишка, телефонни указатели и камъни.

Той си спомни нещо, което Танцьорът му беше казал. Както си седеше в същия фотьойл, в който беше седнал и Елиополос сега.

Един милион долара...

Райм почти не забелязваше агента, който се чудеше как да усмири един пълен инвалид. Той почти не забелязваше и Сакс, която пък присътпваше напред и тъкмо се чудеше как да усмири този агент. Изведнъж той изляз:

– Чакайте – с такъв глас, че всички в стаята замръзнаха по местата си.

Зелената нишка...

Той гледаше право към нея на таблото.

Около него хората нещо му говореха. Агентът все още гледаше към ръцете му и размахваше звънтящите белезници. Райм обаче сякаш не ги забелязваше. Обърна се към Елиополос:

– Дай ми половин час.

– И защо трябва да го правя?

– Хайде де, какво ще ти стане? Както виждаш, не се каня да бягам никъде.

И преди прокурорът да изрази съгласие или несъгласие по въпроса, Райм вече се дереше:

– Том! Том, трябва да се обадя по телефона. Ще ми помогнеш ли или не? Като се запилее някъде понякога... Лон, ще набереш ли номера?

Пърси Клей току-що се беше върнала от погребението на съпруга си, когато Лон успя да я засече. Цялата в черно, тя седна в разклатения камъшитен стол до леглото на Линкълн Райм. Прав до нея беше Роланд Бел, облечен в светлокафяв костюм с ужасна кройка – заради двата пистолета, които носеше под сакото си. Той прекара пръсти през оредящата си кестенява коса и я приглади назад.

Елиополос си беше отишъл, макар двамата му копои да стояха отвън. Очевидно те наистина смятаха, че при удобен случай Том би изкарал Райм през вратата, който би се изпарил нанякъде с фантастичната скорост от 7,5 километра в час.

Костюмът на Пърси беше протрит на яката и кръста, най вероятно понеже това ѝ беше единствената рокля. Като седнаше, тя понечи да подпре глезена на единия си крак на коляното на другия, но се сети, че тази позиция не е от най-подходящите, когато човек носи пола, така че седна

нормално с приборани колене.

Тя го гледаше с безкрайно любопитство и нетърпение и Райм разбира, че никой – нито Сакс, нито Селито – не ѝ беше съобщил новината.

Страхливци, помисли си той.

– Пърси... Няма да представят обвинение срещу Хансен пред Голямото жури.

За момент тя сякаш изпита огромно облекчение. После разбира какво точно означаваше това.

– Не! – задъха се тя.

– Онзи полет, дето го направил Хансен. За да изхвърли брезентовите чували. Били са фалшиви. Вътре няма нищо компрометиращо.

Лицето ѝ пребледня.

– И ще го пуснат?

– Не могат да намерят връзка между Танцъора и Хансен. А, докато ние успеем да направим това, той ще е на свобода.

Ръцете ѝ се стрелнаха към лицето.

– Значи е било напразно? Ед... и Брит? Умрели са напразно?

Той я попита:

– Какво става с компанията ти?

Пърси не очакваше този въпрос. Дори не беше сигурна, че е чула правилно.

– Моля?

– Твоята компания? Какво ще стане с Чартърни полети „Хъдсън“?

– Вероятно ще я продадем. Имаме вече предложение от друга Компания. Те ще могат лесно да изплатят дълга. Ние обаче не можем. Другият вариант е да обявим ликвидация. – Той за пръв път чуваше отчаяние в гласа ѝ. Приличаше на птица, на която са прекършили крилете.

– Коя е другата компания?

– Честно казано, не си спомням. Рон е говорил с тях.

– Това е Рон Толбът, нали?

– Да.

– Той може ли да ни даде информация за финансовото състояние на компанията?

– Разбира се. Той знае почти колкото счетоводителите или адвокатите. Доста повече от мен.

– Ще можеш ли да му се обадиш и да го помолиш да дойде тук възможно най-скоро?

– Ами, да, предполагам. Той беше с мене на гробището. Вероятно току-що се е приборал вкъщи. Ей сега ще му се обадя.

– И, Сакс? – каза Райм като се обърна към нея, – имаме още едно местопрестъпление. Искам да направиш оглед колкото е възможно по-скоро.

* * *

Райм впери поглед в огромния мъж, който влизаше през вратата, облечен в тъмносин костюм. Платът беше лъскав и имаше нещо униформено в кройката. Райм предположи, че го е носил, когато е летял.

Пърси ги запозна.

– Значи пипна го долното му копеле, а? – изръмжа Толбът. – Ще седне ли на стола, как мислиш?

– Аз обикновено се занимавам с боклуците – отвърна Райм, доволен както винаги, когато му се предоставяше възможност да обърне разговора в мелодраматичен. – Какво ще прави с тях местният прокурор, си е негова работа. Пърси каза ли ви, че имаме известни проблеми с компрометиращите доказателства срещу Хансен?

– Да, спомена нещо такова. Че чувалите били фалшиви? Но защо му е да го прави?

– Мисля, че мога да ти отговоря на въпроса, но ми трябва повече информация. Пърси казва, че познавате компанията твърде добре. Съдружник сте, нали?

Толбът кимна и извади пакет цигари. После, като видя, че никой не пуши, си прибра обратно пакета в джоба. Той беше дори по-закръглен от Селито и сякаш доста време беше изминало откакто можеше да закопчава всичките си копчета на самото около масивното си шкембе.

– Сега нека видим ти какво ще кажеш за това? – каза Райм. – Ами ако Хансен не е искал да убива Ед и Пърси, защото са били свидетели?

– Но защо тогава? – изненада се Пърси. Толбът попита:

– Искате да кажете, че е имал други причини? Например? Райм не отговори направо на въпроса му.

– Пърси ми каза, че Компанията ви от доста време не се справя много добре с финансите.

Толбът вдигна рамене.

– Трудно беше последните две години. Голяма е конкуренцията, появиха се много частни малки самолети. Постоянно се борим с тях. Пощенските служби също ни създават проблеми. Печалбите намаляха.

– Но все пак имате добър – как му се викаше на това, Фред? Оправяте си документацията и всичко е наред, нали? Парите идват. Каква беше думата, бе?

Делрей се изсмя дрезгаво.

– Приход, Линкълн.

– Значи имате добри приходи.

Толбът кимна.

– О, приходите никога не са спирали. Просто много повече от тях са похарчени, преди да сме ги взели.

– Какво ще кажеш за идеята, че Танцорът е трябвало да убие Ед и Пърси, така че истинският убиец да може да купи Компанията с отстъпка?

– Коя Компания? Нашата? – намръщи се Пърси.

– Но защо му е на Хансен да го прави? – изхриптя отново Толбът.

Пърси прибави:

– Защо просто не дойде при нас с големия чек? Той никога дори не е разговарял с нас.

– Аз не казах Хансен – отбеляза Райм. – Въпросът, който зададох преди, беше „Какво ще кажете, ако Хансен не е искал да убие Пърси и Ед?“ Може някой друг да е искал смъртта им?

– Кой? – попита Пърси.

– Не съм много сигурен. Просто... ами, всичко е заради оная зелена нишка.

– Зелена нишка? – Толбът проследи погледа на Райм, който сочеше към таблото с доказателствата.

– Изглежда всички я забравиха. С изключение на мен.

– Когато нещо е единствено, човек не го забравя. Нали така, Линкълн?

– Невинаги, Фред. Невинаги. Та тази нишка. Сакс – партньорката ми...

– Да помня ви – отвърна Толбът и кимна към нея.

– Та, тя я намери в хангара, нает от Хансен. Била е заедно с други следи, близо до прозореца, където Танцорът е чакал преди да постави бомбата на самолета на Ед Карни. Заедно с нея Сакс намери и бронзови стружки, някакви бели нишки и лепило за пликкове. Което ни навежда на извода, че някой е оставил ключа за хангара в пощенски плик някъде, така че Танцорът да го намери. Но си мисля – защо ще му е нужен на Кол ключ, за да влезе в празен хангар? Нали е професионалист? Можел е да влезе вътре и със затворени очи. Единствената причина за това е за да изглежда така, че Хансен го е оставил. И така да натопи Хансен.

– Ами отвлечането – възрази Толбът, – когато убил онези войници и откраднал оръжието. Всички знаят, че е убиец.

– И най-вероятно е истина – съгласи се Райм. – Но не той е прелетял през провлака Лонг Айлънд, за да се прави на бомбардировач с онези тъпи чували с телефонни указатели. Някой друг го е направил.

Пърси се размърда смутена. Райм продължи:

– Някой, който никога не е мислел, че ние ще намерим тези чували.

– Кой? – попита Толбът.

– Сакс?

Тя извади три големи плика от една платнена торба и ги постави върху масата.

В два от тях имаше счетоводни книги. Третият съдържаше пачка бели пликове.

– Тези неща са от твоя кабинет, Толбът. Той беззвучно се изсмя:

– Надявам се, че не сте ги взели без заповед за обиск. Пърси Клей се намръщи:

– Аз им дадох разрешение. Аз все още съм шеф на Компанията, Рон. Но какво искаш да кажеш, Линкълн?

Райм почти съжали, задето не беше споделил съмненията си с Пърси по-рано; щеше да й дойде съвсем като гръм от ясно небе. Но все пак не можеше да рискува да развали неоснователно отношенията им с Толбът. Съществуваше вероятност да не се окаже прав. До този момент той бе прикривал следите си безупречно.

Погледна към Мел Куупър, който продължи:

– Зелената нишка, която намерихме с частичките метал от ключа, е част от главна счетоводна книга. Белите нишки са от пощенски плик. Съвпадението е безусловно.

Райм каза:

– Те са от твоя кабинет, Толбът.

– Какво искаш да кажеш, Линкълн? – задъха се Пърси. Този път Райм се обърна направо към Толбът:

– Всички в летището са знаели, че срещу Хансен се води следствие. Ти обаче си решил да използваш този факт. Изчакал си търпеливо Пърси, Ед и Брит Хейл да останат да работят до късно. Тогава си откраднал самолета на Хансен, излетял си и си пуснал брезентовите чували. После си наел Танцьора. Мисля, че си чул за него, когато си летял в Африка или Далечния Изток. Обадох се тук-там. Работил си в Ботсванските военновъздушни части, когато правителството на Бирма им е продавало използвани военни самолети. Танцьорът ми каза, че са му платили един милион долара. – Райм поклати глава. – Трябваше да се сетя още тогава. Хансен е можел да си намери наемник, който да убие и тримата за

двеста-триста хиляди. Както е известно, професионалните убийства са доста разпространен бизнес в днешно време. Сумата от един милион долара ми подсказа, че онзи, който е наел убиеца, е бил аматьор. И е имал на разположение много пари.

От устата на Пърси се отдели нечовешки писък и тя се хвърли върху него. Толбът се изправи и направи крачка-две назад.

– Как можа? – крещеше тя. – Защо?

Делрей се намеси:

– Моите момчета от финансови престъпления в момента преглеждат счетоводството ви. Това, което се надяваме да открием, са много, много пари, които не са отивали там, където им е било мястото.

Райм продължи:

– Чартърни полети „Хъдсън“ е била доста по-доходоносна компания, отколкото си си мислела, Пърси. Само че голяма част от приходите са отивали в джоба на Толбът. Той е знаел, че някой ден ще го хванат и е решил да премахне двама ви с Ед и да купи Компанията.

– Да, закупуване на дяловете – каза тя. – Като партньор той е имал правото да откупи нашите дялове с отстъпка при условие, че ние сме мъртви.

– Това са пълни глупости. Та той стреля и по мене, не помниш ли?

– Но ти не си наел Кол – припомни му Райм, – ти си наел Джоуди – Танцуващия с трупове, – а той пък от своя страна е поделил работата си с Кол. Който и представа си нямал кой си всъщност.

– Как си могъл? – повтори глухо Пърси. – Защо? Защо?

Толбът се ядоса.

– Защото те обичах!

– Какво? – задъха се Пърси. Толбът продължи:

– Ти се изсмях, когато ти казах, че искам да се ожена за тебе.

– Рон, не. Аз...

– И после се върна при него. – Той изсумтя. – Ед Карни, най-красивият пилот изтребител. Топ Гън... Отнасяше се с тебе като с боклук, а ти все него искаше. Тогава... – Лицето му стана мораво от ярост. – Тогава... тогава загубих и последното нещо, което имах – приковах ме към земята. Не можех повече да летя. Гледах ви как правите по стотици летателни часове на месец, докато за мене оставаше единствено да си седя на тъпото бюро и да прелиствам книжа. Всеки от вас имаше другия и на всичкото отгоре можеше и да лети... Нямате си и представа, какво значи да загубиш всичко, което си обичал. Въобще си нямате никаква представа!

Сакс и Селито го видяха как изведнъж се напрегна. Очакваха да направи нещо, но бяха погрешно преценили силата му. Щом Сакс пристъпи напред и разкопча кобура си, Толбът я подсече с единия си крак, тя загуби равновесие и той я захвърли към таблото с доказателства, разпилявайки микрофони и всякакви други уреди. Тя се блъсна в Мел Куупър, който също се залепи на стената. Толбът издърпа Глок-а от ръката ѝ. Завъртя го към Селито и Делрей:

– Така, сега си хвърлете оръжията на пода. Хайде. Веднага!

– Стига толкова, каубой – обади се Делрей и завъртя очи към него.
– Какво ще направиш? Ще отлетиш през прозореца? Няма къде да отидеш.

Той тикна пистолета в лицето на Делрей:

– Няма да повтарям.

В очите му се четеше отчаяние. Приличаше на притисната в ъгъла мечка. Агентите и полицайте пуснаха на земята оръжията си. Бел също остави двата си пистолета.

– Накъде води тази врата? – Той кимна към нея. Беше видял копоите на Елиополос пред къщата и знаеше, че оттам пътят му беше отрязан.

– Това е килер – бързо каза Райм. Толбът я отвори и видя асансьора.

– Шибаняк – изсъска той и насочи пистолета си към Райм.

– Не – изкрещя Сакс.

Толбът обърна оръжието си към нея.

– Рон – викна Пърси, – помисли си. Моля те...

Сакс, смутена, но невредима се изправи и се загледа в пистолетите на пода. Деляха ги три метра.

„Не, Сакс“, помисли си Райм. „Недей!“

Тя беше оцеляла при срещата си с най-гадния професионален убиец в цялата страна и сега не се канеше да се остави да я застреля някакъв си паникьосан аматьор.

Очите на Толбът се мятаха от Селито към Делрей и накрая към асансьора, в опит да реши какво да направи.

„Не, Сакс, недей.“

Райм се опитваше да ѝ привлече вниманието, но очите ѝ вече преценяваха ъгли и разстояния. Няма да успее навреме.

Селито каза:

– Дай да си поговорим, Толбът. Хайде, пусни пистолета на земята.

„Моля те, Сакс, недей... Ще те види. И ще стреля в главата – такива са аматьорите – и ще умреш.“

Тя се напрегна, вперила очи в Зиг-зауера на Делрей.

В момента, в който Толбът обърна поглед към асансьора, Сакс се хвърли напред и сграби пистолета на Делрей, претъркулвайки се. Толбът обаче я видя. Преди да успее да вдигне пистолета, той тикна Глок-а в лицето ѝ. Очите му се присвиха и започна да обира мекия спусък.

– Не! – изкрещя Райм.

Изстрелът беше оглушителен. Прозорците се разтресоха, а соколице разпериха криле и се вдигнаха в небето.

Селито се метна към оръжието си. Вратата се отвори с трясък и хората на Елиополос се втурнаха вътре с извадени пистолети. Рон Толбът остана няколко секунди прав, въпреки мъничката симпатична червена дупчица на едното си слепоочие, после се завъртя и се свлече на пода.

– Боже мили – промълви Мел Куупър, стиснал една от торбичките за веществени доказателства, като гледаше смаяно собствения си дребен Смит-енд-Уесън, 38-и калибър, който Роланд Бел беше насочил изпод лакътя му. – О, Боже. – Инспекторът се беше промъкнал зад Куупър и беше измъкнал оръжието от кобура му на кръста. Изстрелът беше от нивото на хълбока на Куупър.

Сакс се изправи на крака и си взе Глок-а от ръката на Толбът. Хвана го за ръката да провери дали има пулс, но поклати глава.

Воят изпълни стаята и Пърси Клей падна на колене до трупа. Хлипайки, тя заудря с юмрук рамото на Толбът отново и отново. Известно време никой не се помръдна. След това Амелия Сакс и Роланд Бел тръгнаха към падналата на пода жена. Спряха и Сакс отстъпи. Тогава високият инспектор прегърна дребничката жена и я отведе от трупа на нейния приятел и враг.

Четиридесет и първа глава

Някъде отдалеч долетя гръм, после заръмя тихият пролетен дъждец в късната нощ.

Прозорецът беше отворен широко – разбира се, не онзи, на който кацаха соколите; Райм не искаше да ги безпокои – и стаята се напълни с хладния вечерен въздух.

Амелия Сакс измъкна тапата и наля бялото шардоне в чашата на Райм и в своята.

Тя погледна надолу и тихо се засмя.

– Не го вярвам.

Върху екрана на компютъра до „Клинирон“-а светеше партия шах.

– Ти нали не играеш на игричките – обади се тя. – Тоест, никога не съм те виждала да го правиш.

– Чакай малко – отвърна ѝ той.

Върху екрана се беше изписало съобщение: „Не разбрах какво казахте. Моля, опитайте пак.“ С ясен глас той повтори:

– Топ на мястото на офицер четири. Шах-мат. Последва мълчание. След това компютърът каза: „Поздравления“ – което бе последвано от дигиталния марш на Суза „Вашингтон Поуст“.

– Това не е за забавление – отрязва я грубо той. – Изостря ума. Ако искаш, и ти можеш да пробваш някой път.

– Не играя шах – отвърна тя след глътка от прекрасното вино. – Все някой проклет офицер ще създава проблеми на царя ми. Предпочитам да го гръмна, отколкото да измисля как да го надхитря. Колко намериха?

– Пари ли? Нали за Толбът ми говориш? Над пет милиона.

След като проверяващите бяха прегледали втория комплект счетоводни книги, тоест, истинските, те бяха открили, че Чартърни полети „Хъдсън“ е била твърде доходоносна компания. Разбира се, загубата на самолета при транспорта на стоката за шатската здравна организация се беше отразила на бюджета, но въпреки това в наличност бяха открити достатъчно много пари в брой, за да се задържат на повърхността, както беше се изразила Пърси.

– Танцьорът къде е?

– В Специалния затвор.

Специалният затвор представляваше малко известна помощна сграда към Съдебната палата. Райм лично никога не беше го виждал – всъщност, само няколко ченгета бяха – но за тридесет и пет години никой не беше успял да избяга оттам.

– Добре сте му подкастрили ноктите – беше казала Пърси Клей, когато Райм ѝ беше съобщил това. Което означавало, обясни тя, изпиляването на ноктите на ловен сокол.

Райм – като се има предвид специалният му интерес към случая – беше настоявал да го държат в течение относно престоя на Танцьора в Специалния затвор. От пазачите му беше чул, че той разпитвал за прозорците в сградата, както и за подовете и в кой град бил разположен този Специален затвор.

– Не надушвам ли бензиностанция наоколо? – загадъчно беше попитал той.

Щом беше чул това, Райм се обади на Лон Селито и го помоли да се свърже с директора на затвора, за да удвоят охраната.

Амелия Сакс отпи поредна подсилваща глътка от искрящото вино. Каквото и да се беше задало, мислеше си тя, то скоро щеше да се случи.

Тя си пое дълбоко въздух и изговори на един дъх:

– Райм, трябва да не се колебаеш повече. – Още една глътка. – Не бях сигурна, че ще мога да го кажа.

– Моля?

– Тя е точно за тебе. Ще видиш, че ще ти бъде хубаво. Двамата винаги можеха да се погледнат право в очите, без да се смущават. Но тъй като й предстояха бурни води, Сакс беше впила поглед в пода.

Какво й ставаше?

Когато тя вдигна поглед и видя, че думите ѝ не бяха разбрани, тя се опита да обясни:

– Зная какво чувстваш към нея. И, макар че не си признава, зная и какво чувства тя спрямо тебе.

– Кой?

– Знаеш за кого говоря. Пърси Клей. Мислиш си, че тя е вдовица и, че точно сега едва ли ще тръгне да се занимава с друг. Но... чу какво каза Рон Толбът, нали? Карни си е имал любовница. И то жена от тяхната Компания. Пърси също е знаела. Останали са заедно, понеже са приятели. И заради Компанията.

– Аз никога...

– Не се колебай повече, Райм. Хайде. Ще видиш, че наистина е така. Мислиш си, че никога няма да стане. На нея обаче не ѝ пука за състоянието ти. По дяволите, нали я чу какво каза онзи ден. Права беше – вие наистина си приличате.

Има моменти, когато човек не може да направи нищо повече освен да вдигне ръце от безсилие и просто да ги остави сами да паднат в скута му. Райм се намести по-удобно върху меката си пухена възглавница.

– Сакс, откъде, по дяволите, ти дойде тази глупост в главата?

– О, моля те. Да не съм сляпа. Виждам те как се държиш, откакто тя се появи. Как я гледаш. С каква страст се втурваше да я спасяваш. Зная какво става, не съм малка.

– Какво става?

– Тя прилича на Клер Трилинг, жената, която те е напуснала преди няколко години. Ти нея искаш.

О,... Той кимна. Значи това било. Усмихна се. Каза:

– Така е, Сакс. През изминалите няколко дена много мислих за

Клер. Излъгах те, когато ти казах, че не мисля за нея.

– Винаги, когато я споменавах, просто си личеше, че още си влюбен в нея. Зная, че след нещастния случай, тя не те е виждала. Реших, че тя все още е отворена книга за тебе. Нещо като моите истории с Ник, след като ме напусна. Ти срещна Пърси и тя ти напомни за Клер. Ти разбра, че можеш отново да бъдеш с някого. С нея, искам да кажа. Не... не с мен. Ами давай тогава, това е животът.

– Сакс – започна той, – не от Пърси трябва да ме ревнуваш. Не тя те измести от леглото ми онази нощ.

– Ами?

– Танцьорът.

Тя си наля чашата догоре. Завъртя я и се загледа в бледата течност.

– Не разбирам.

– Онази нощ? – Той въздъхна. – Трябваше да тегля черта помежду ни, Сакс. Колкото и да не искам да си го призная, аз съм твърде близо до теб. Ако ще продължаваме да работим заедно, тази стена трябва да стане още по-висока. Как не разбираш? Не мога да бъда толкова близо до теб и в същото време да те изпращам на места, където може да ти се случи нещо лошо. Не мога да си позволя да се случи отново.

– Отново? – Тя се намръщи, после изведнъж лицето ѝ се промени, беше разбрала.

Ех, ех, това си е моята Амелия, помисли си той. Перфектна криминалистка. Супер стрелец. А умът ѝ така сече, хитра е за две лисици.

– О, не, Линкълн, Клер е била...

Той закима.

– Тя беше техникът, когото изпратих да огледа местопрестъпление то на Уолстрийт, след удара на Танцьора. Тя беше тази, която се бе протегнала към кошчето и вдигнала онази хартия, дето взриви бомбата.

Значи ето защо той беше така обсебен от идеята да хване този човек. Ето защо толкова настояваше да говори с убиеца. Просто е искал да хване онзи, който бе убил любовта му. Искал е да знае всичко за него.

Но това беше отмъщение, чисто и просто отмъщение. Когато Лон Селито – който е знаел за Клер – се чудеше дали не е по-добре Пърси и Брит да напуснат града, тогава той беше попитал Райм дали не позволява на чувствата си да се намесват в случая.

Ами да, така си беше. Но Линкълн Райм въпреки всеобхватния застой в личния си живот беше точно толкова хищник, колкото и соколите, които кацах на перваза на прозореца му. Всеки криминалист е такъв. Щом надуши плячката си. нямаше какво да го спре.

– Така че това е, Сакс. Няма нищо общо с Пърси Клей. А щом искаш да прекараш нощта – да прекарваш всяка нощ -не можеш да рискувам да те обичам повече, отколкото вече те обичах.

Беше толкова удивително – дори смущаващо – за Линкълн Райм да води този разговор. След нещастния случай той си беше решил, че дъбовата греда, която му беше прекършила гръбнака, в действителност беше нанесла най-ужасната си вреда върху сърцето му, като беше убила всяко чувство в него. Способностите му да обича и да се оставя да бъде обичан според него бяха също така прекъснати, както и тънката нишка гръбначен мозък. Всичко това беше до онази нощ, когато се беше сблизил със Сакс. Тогава той беше разбрал колко много се беше лъгал.

– Разбираш ме, нали, Амелия? – прошепна той.

– Нека си говорим само по фамилии – каза тя и усмихната се приближи до леглото му.

Наведе се и го целуна по устата. Той се отдръпна и притисна глава към възглавницата си, после отвърна на целувката ѝ.

– Не, не – дърпаше се тя. Но той още веднъж я целуна страстно.

Чантата ѝ падна на пода. Якетото ѝ и часовникът се смотаха върху нощното шкафче, последвани от последния от модните ѝ атрибути – нейния Глок 9.

Целунаха се отново.

Сега той се дръпна.

– Сакс... Много е рисковано.

– На тоя свят няма нищо сигурно – отвърна му тя и погледите им се срещнаха. После тя стана и се отправи към ключа на лампата.

– Чакай – спря я той.

Тя се обърна. Дългата ѝ червена коса беше паднала върху лицето ѝ, закривайки едното ѝ око.

Райм се доближи до един микрофон, увиснал над леглото му, и каза:

– Изгаси светлините. Стаята потъна в тъмнина.

КРАЙ

© 1988 Джефри Дийвър
© Атанас Найденов, превод от английски

Jeffery Deaver
The Coffin Dancer, 1988

Източник: <http://bezmonitor.com>
(c) 1998 by Jeffery Deaver

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2028>]